*biblioteca rao*

Manuel de Lope

# PERLELE CĂLĂTOARE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LOPE, MANUEL de
Perlele călătoare / Manuel de Lope; trad.: Adriana Steriopol. –
Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-090-2

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MANUEL DE LOPE
*Las perlas peregrinos*
© Manuel de Lope, 1998
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-090-2

*You can always count on a murderer*
*for a fancy prose style*[1].

Vladimir Nabokov, *Lolita*

[1] În engleză în original: *Te poți bizui întotdeauna pe un criminal pentru realizarea unei proze de ficțiune. (n.tr.)*

# CUPRINS

O vizită neașteptată / 9
*Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* / 19
În aceeași noapte / 37
Conversația cu Magnatul / 61
Kauffman reflectează / 99
Un bandit și jumătate / 115
Kauffman are dovada / 130
Grăsanul clarifică unele lucruri / 141
Kauffman se cherchelește / 151
Cină acasă la Marele Duce / 165
Moartea în tricou / 184
Noaptea erotică / 213
Ziua cea mai lungă / 236
Îngerul exterminator / 271
Întoarcerea familiei Kauffman / 307
Sfârșitul petrecerii / 351

# O VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

În ziua de 3 august, cu puțin timp înainte de închiderea biroului de avocatură în vederea concediului, au apărut mai mulți gândaci în biroul lui Alfredo Kauffman, prestigiosul avocat și unul dintre cei mai solicitați consilieri juridici din oraș. Un gândac a fost văzut croindu-și drum spre un ungher ca să-și găsească refugiu într-o crăpătură din parchet. Alți doi gândaci au fost descoperiți împerechindu-se în coșul de hârtii. Un al patrulea gândac și-a ridicat sfidător antenele în seif, fără să se știe cum de reușise să se vâre acolo. În după-amiaza aceea, Kauffman venise la birou să ia niște hârtii și să angajeze o firmă care să acționeze fără complexe, aplicându-le gândacilor soluția finală.

– Șobolani? De unde ați scos-o că în biroul meu ar putea exista șobolani? exclamă avocatul.

Își slăbi nodul cravatei. La telefon vocea insista, iar avocatul răspunse.

– Gândaci. Ceva care să stârpească gândacii.

Interlocutorul său înțelese în cele din urmă și avocatul îi dictă adresa și numărul de telefon al biroului. Era urgent. Nu era nevoie să dea explicații. Pur și simplu avea nevoie să-i stârpească. De la celălalt capăt al firului, vocea îi dădu asigurări pentru cea mai mare eficiență. Doar atunci se arătă avocatul satisfăcut. Închise telefonul și își întinse

picioarele. Nimic nu-l mai împiedica să părăsească biroul și să-și înceapă concediul. Nimic nu împiedica acest fapt și la asta se gândea când îl întrerupse o vizită neanunțată.

– Cu ce vă pot fi de folos? îi spuse necunoscutului care îl privea în tăcere.

Vizitatorul își drese glasul. Își aplecă bustul fără să dea drumul mapei pe care o ținea strâns cu amândouă mâinile. Își întinse gâtul, căutând cea mai mare confidențialitate.

– Sunteți avocatul Alfredo Kauffman? îl chestionă el cu precauție.

– Așa spune plăcuța de la intrare.

– Într-adevăr. Sunteți Alfredo Kauffman?

– În persoană.

– Mă așteptam să mă primească vreunul dintre asociații dumneavoastră, spuse bărbatul cu o ironie feroce, aruncând o privire spre gândacii care mișunau în jurul său.

– Cu ce vă pot fi de folos? repetă avocatul, simțindu-se aruncat între gândacii destinului.

Bărbatul se instală comod, lipindu-și genunchii. Era o persoană măruntă de statură, cu umeri înguști, nas lung și mustață subțire. Avea ochi rotunzi, cu o amplă și rece sclipire albă. Părea că e trecut de cincizeci de ani și nimic din înfățișarea lui, cu excepția costumului bine croit și a verighetei de aur care îi strălucea pe deget, nu-i trăda profesia. Aniceto Kauffman, bijutier, se citea pe cartea de vizită pe care o lăsase pe masa acoperită cu piele, înainte de a fi luat loc în jilțul rezervat vizitatorilor. Avocatul îl examină cu perspicacitatea dobândită în meserie după mulți ani de evaluare a dosarelor. Stofa Prince de Galles de bună calitate era potrivită pentru un bijutier, socoti avocatul, tot așa cum aurul corespundea cu fidelitatea matrimonială. Mâinile fine, care păreau de fildeș, în penumbră, cu nobile vene albăstrui, se puteau juca ușor cu diamantele

pe un dreptunghi de fetru. Dar ceea ce nu se mai potrivea era adresa de pe cartea de vizită. Aniceto Kauffman, bijutier, piața Neajutoraților, numărul 2. Alfredo Kauffman cunoștea cartierul. Se bucurase de un anumit renume gastronomic prin două sau trei restaurante. Nu se afla departe de un vechi abator. Dar să te gândești la un bijutier instalat în piața Neajutoraților era ca și cum te-ai fi așteptat la un magazin de *haute-couture* în împrejurimile unei închisori de femei, sau la o invazie de gândaci într-un celebru birou de avocatură din Madrid. Dar gândacii erau acolo, în biroul lui Alfredo Kauffman, avocat și consilier juridic, așa cum era menționat pe placa de aramă de pe ușa vestibulului acoperit cu covoare orientale moi. Atunci, de ce să nu-ți imaginezi un magazin de bijuterii în cartierul vechiului abator? De ce să nu accepți un Kauffman bijutier? Cu cartea de vizită a necunoscutului Kauffman între degete, avocatul Kauffman repetă pentru a patra oară întrebarea inevitabilă.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Kauffman?

Bijutierul îi răspunse cu altă întrebare.

– Sunteți însurat, domnule avocat?

Kauffman îl privi pe Kauffman cu surprindere.

– De ce doriți să știți?

Bijutierul își lipi și mai mult genunchii și își împinse bărbia înainte cu lăcomie.

– Problema care mă aduce la dumneavoastră o va înțelege mai bine un bărbat însurat, explică el. Este o problemă legată de bijuterii. De perle, ca să fim mai exacți. Un bărbat însurat știe despre ce este vorba, mai ales dacă mijloacele sale materiale i-au permis să-i dăruiască vreodată soției sale un colier de perle. Este acesta cazul dumneavoastră, domnule Kauffman?

Avocatul oftă. Un nebun. O puzderie de gândaci și un nebun în biroul său. Regretă că se afla singur în biroul de avocatură. Secretarele plecaseră în vacanță, iar el însuși își luase la revedere cu câteva minute mai devreme de la agentul de pază.

Bijutierul Kauffman insistă.

– Nu-i așa, domnule Kauffman?

– Să zicem că i-am dăruit odată soției mele niște perle, admise avocatul, știind la ce se referă bijutierul. Toată presa dezvăluise cadoul făcut de către avocatul Alfredo Kauffman soției sale, un colier de perle pe care renumitul avocat plătise la o licitație o mare sumă exprimată în milioane, și anume legendarul *Șirag de Mărgăritare de la Golful Persic*, un colier triplu cu broșă de rubin, care supraviețuise unei revoluții și celor două războaie și pe care împărăteasa Zita[1] îl purtase cu strălucire la Lequeitio[2], și care mai târziu trecuse în mâinile unui puternic bancher, iar în cele din urmă, după o lungă perioadă cât fusese admirat în taina celor mai restrânse reuniuni, ieșise cu anumite speranțe pe piața bijuteriilor. Revistele dăduseră informații despre licitație și achiziție. Bijutierul Kauffman nu putea să ignore faptul. Kauffman făcu un gest de lehamite. S-a spus, de asemenea, că avocatul nu achiziționase *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* pentru el, nici ca să i-l dăruiască soției sale, ci că acționase în numele unui client misterios și cu dare de mână. Aceasta părea să fie mai mult

[1] Zita de Bourbon Parma (1892–1989), ultima împărăteasă a Imperiului Austro-Ungar între anii 1916–1918, soția împăratului Karl I de Habsburg-Lorena al Austriei și Rege al Ungariei sub numele de Károly al IV-lea (1887–1922). (n.tr.)

[2] Mică localitate situată pe malul Golfului Vizcaya, în provincia spaniolă Țara Bascilor, unul dintre locurile de exil ale împărătesei Zita. (n.tr.)

în concordanță cu atitudinea deloc frivolă a unui consilier juridic, profesie despre care se presupune că nu îndeamnă la risipă. Dar câte nu puteau să-și imagineze cronicarii înaltei societăți?

– Aveți cumva de-a face cu presa? întrebă avocatul.

Bijutierul Kauffman zâmbi.

– Absolut deloc.

– În cazul acesta, să presupunem că i-am cumpărat recent soției mele un colier de perle.

Satisfăcut în aparență de răspunsul ambiguu, bijutierul Kauffman continuă.

– Mă bucur că sunteți un om discret, domnule Kauffman. Este prima calitate a unui avocat, spuse bijutierul, lăsând să se înțeleagă că avea cunoștință de dubla versiune a poveștii și că, așa stând lucrurile, avocatul era cel pe care îl căuta ca interlocutor.

– Mulțumesc, spuse avocatul.

– Dar să presupunem, de asemenea, că ați acționat în numele unui client misterios și cu dare de mână, ceea ce vă va face să bănuiți că am cunoștință de adevărata identitate a cumpărătorului.

Avocatul Kauffman nu răspunse. Îl privi pe bijutier cu neîncredere. Vocea acestuia era delicată, insinuantă. Introducea o mică vibrație electrică în penumbra biroului. De ce l-ar fi primit, dacă nu din curiozitatea pe care i-o stârnise coincidența numelor de familie? O dungă de lumină îi trecea peste piept, acolo unde mâinile lui strângeau mapa. Chipul îi apărea parcă decapitat de o a doua dungă de lumină.

– Haideți, domnule Kauffman, toată lumea din branșă știe că un anumit magnat al oțelului, al transporturilor, al alimentației și cine știe al căror altor domenii, este fericitul proprietar al *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic*,

fie că se află sau nu se află în proprietatea sa, fie că îl poartă soția sa ori doarme închis într-o casetă de valori. Identitatea acestui om, pe care îl vom numi Magnatul sau Marele Duce, a fost sugerată în mediile cel mai bine informate. Dar nu acest fapt m-a adus aici. V-ați temut să nu fiu cumva reporter?

– M-am temut, răspunse Kauffman.

– Puteți alunga aceste temeri, spuse bijutierul. Ceea ce mă aduce aici este o ofertă pe care nici dumneavoastră, nici, să zicem, Magnatul nu o veți putea respinge.

Avocatul Kauffman se rezemă de spătarul scaunului. Bijutierul Kauffman zâmbi. Mustața subțire se deschise într-un accent circumflex la pronunțarea poreclei care sugera o avere personală cu multe zerouri și care transforma în simpatie ceea ce era o dovadă de viclenie.

– Mi-ar pica bine un păhărel, spuse el, aruncând o privire de jur împrejur.

Avocatul se întoarse spre un dulăpior de mahon din spatele lui și scoase o sticlă de whisky și un singur pahar, pe care le așeză pe masă. Kauffman lăsă mapa pe podea și își turnă în pahar. Vorbea mai bine după ce își limpezise gâtlejul cu o dușcă. Îi dispăruse vocea insinuantă cu îndepărtate rădăcini semite și vorbea acum cu francheța băutorului încercat.

– Știți câți Kauffmani sunt în cartea de telefon?

– Nu.

– Trei Kauffmani. Sau Kauffmans. Primul este un fabricant de cârnăciori. Al doilea Kauffman este avocat, spuse bijutierul cu o ușoară înclinare a capului. Al treilea Kauffman, domnule Kauffman, sunt eu. Întâmplarea a făcut ca dumneavoastră și cu mine să trebuiască să fim legați printr-un colier de perle și nu încape îndoială că

numele de Kauffman mi-a înlesnit intrarea în acest birou. Acum vreau să vă arăt ceva. Sunteți nictalop?

– Poftim?

– Ochii dumneavoastră văd în întuneric?

– Păi… Nu.

– Atunci ar trebui să aprindeți lampa aceea ca să vedeți niște fotografii.

Avocatul ridică storul și soarele implacabil al după-amiezii se năpusti în birou. Era o inundație de lumină. Coborî din nou storul și aprinse o lampă cu străluciri de nichel care desenă un oval de lumină satinată pe pielea fină a mesei de scris. Cerând cu nerușinare ceva de băut și lumina unei lămpi, bijutierul Kauffman lua inițiativa și punea stăpânire pe circumstanțe, ceea ce îl irita doar foarte superficial pe avocatul Kauffman, mai curând curios să vadă ce voia să-i arate bijutierul, decât susceptibil. Bijutierul Kauffman deschise mapa. Mâinile îi intrară în cercul de lumină al lămpii ca să lase pe pielea de pe masă niște fotografii. Într-un scurt schimb de mâini, ca la levata unui joc de cărți, avocatul le primi.

Recunoscu lesne prima fotografie. Provenea din catalogul licitației și pe ea se vedea *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic*, răsfirat pe o țesătură albastră, aruncând suave sclipiri, asemenea unor tentații cu reflexe irizate. Cea de-a doua fotografie, pe o hârtie mai groasă, culeasă probabil din arhiva vreunui fotograf particular, era portretul unei femei mature, necunoscute, cu trăsături lătărețe și grăsime din abundență. Figura ei amintea de copioasa prezentare de cârnăciori dintr-o cârnățărie, într-o arcimboldiană[1] reconstituire a trăsăturilor ei deasupra orbitoarei expuneri

[1]Termen derivat de la numele pictorului italian Giuseppe Arcimboldo (1527–1593), autorul unor portrete compuse, în stil manierist, din flori și fructe, din scoici și pești, toate desenate. (n.tr.)

a *Șiragului* de perle care i se revărsa pe decolteu. La gușa dublă a femeii se adăugau cele trei șiruri ale colierului. Expresia ei radioasă, deși înfundată în grăsime, indica o situație moderat de plăcută, poate o nuntă, sau oricare alt eveniment social. Avocatul își ridică ochii.

– Cine este?

Bijutierul își apropie chipul de lampă cu un aer de confidențialitate.

– M-ați putea crede? Este vorba despre doamna Kauffman.

Avocatul îl privi descumpănit.

– Oh, nu. Nu este doamna Kauffman pe care v-o imaginați, se grăbi să adauge bijutierul cu un zâmbet. Eu sunt singurul dintre cei trei Kauffmani care nu și-ar fi putut permite luxul de a-i dărui soției sale un asemenea colier. Este vorba despre primul Kauffman.

Avocatul se simți brusc cufundat într-un coșmar.

– Kauffman?

– Fabricantul de cârnăciori, confirmă bijutierul Kauffman.

Bijutierul își drese glasul și în puține cuvinte explică averea incalculabilă pe care un om cu spirit întreprinzător o poate strânge fabricând cârnați, avere cel puțin tot atât de considerabilă precum a acelui individ misterios, Magnatul sau Marele Duce, al cărui adevărat nume avocatul Kauffman se angajase să nu-l pronunțe. Într-adevăr, primul Kauffman fusese unul dintre posesorii *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic* până când a rămas văduv, iar soția sa purtase colierul, așa cum se putea vedea în acel instantaneu.

Avocatul întoarse privirea către fotografie.

– Nu este uimitor? spuse bijutierul, sărind în sus de bucurie.

– Domnule Kauffman…, începu avocatul.

– Îmi puteți spune Aniceto.

– Domnule Kauffman, nu știu unde vreți să mă aduceți.

Bijutierul Kauffman se retrase din cercul de lumină și se rezemă de spătar, încrucișându-și mâinile pe piept într-o atitudine clericală.

– Aruncați o privire asupra celei de-a treia fotografii, spuse el, neluând în seamă observația avocatului.

Avocatul Kauffman îi dădu ascultare. Cea de-a treia fotografie era o veche calcografie, în alb și negru, provenind de la vreun ziar sau o revistă ilustrată, tăiată cu grijă cu foarfeca și lipită pe un carton subțire ca să i se dea o anumită rigiditate. Avea granulația mare a vechilor instantanee și în ea se vedea o doamnă cu o înfățișare distinsă, într-o atitudine pe jumătate sugestivă, pe jumătate protocolară, fără să fie lipsită de îngâmfare. Imaginea nu permitea să poată fi apreciată în întreaga ei complexitate o coafură extraordinar de elaborată. Avocatul o recunoscu pe împărăteasa Zita, fără îndoială pe vremea palatului său de la Lequeitio, în ultima perioadă de splendoare a Habsburgilor, deveniți niște tinichele strălucitoare, de-acum târzii, păstrând patina unui trecut care, deși milenar, era cam veștejit și perimat, de parcă secolele s-ar fi transformat în rictus și grimă de teatru pentru aparatul de fotografiat al vreunui jurnalist local. Împărăteasa purta la gât *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic*. Calitatea proastă a fotografiei te împiedica să prețuiești fantasticul luciu al perlelor, dar se puteau preciza în amănunt caracteristicile colierului. Împărăteasa Zita îl purta cu strălucirea demnității castei sale. Avocatul strânse la un loc fotografiile după ce le examinase cu o ultimă privire și își ridică ochii spre interlocutorul său.

– Ei bine?

– *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic*, nu-i așa? spuse bijutierul.

– Așa se pare.

– În trei versiuni și la un interval de o jumătate de secol, semnală bijutierul. Nu observați nici o diferență?

Avocatul reveni la fotografii și le verifică, având un aer sceptic.

– Nu, nu o văd.

– Nu o vedeți?

– Nu o văd, repetă avocatul.

– Vă voi spune eu care este diferența, spuse Aniceto Kauffman. Dar, mai întâi, vă voi povesti istoria colierului.

# *ȘIRAGUL DE MĂRGĂRITARE DE LA GOLFUL PERSIC*

– Dumneavoastră ați văzut colierul? întrebă bijutierul.

– Ce vreți să spuneți prin asta?

– Ați avut dinaintea ochilor dumneavoastră, în prezența dumneavoastră, expus admirației dumneavoastră, etalat spre uimirea dumneavoastră, *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic?*

– Da, dinaintea propriilor ochi, răspunse Kauffman.

– Atunci, mă veți înțelege mai bine, spuse bijutierul pe un ton sentențios.

Și continuă.

– Pentru că aceasta nu este o problemă de bani, nici de prestigiu, nici de etică în afaceri, pentru că acolo unde intră în joc fascinația, dispar valorile universale; vreau să spun, dispar valorile pământești, etica, prestigiul, banii, ca să lase loc poftei pentru obiectul dorit și sacrificării propriului orgoliu pentru el. Jucați tenis, domnule Kauffman?

– Câteodată.

Bijutierul Kauffman închise ochii căutându-și inspirația.

– Când jucătorul curajos și zvelt își înalță privirea spre soarele orbitor ca să servească…

Bijutierul Kauffman își înălță brațele ca să creeze o metaforă pe care o dezvoltă treptat cu intonații lirice și sentințe categorice. Adevărul este că avocatul Kauffman

putuse să examineze colierul înainte ca misteriosul său client să intre în legătură cu el pentru a-i sluji drept intermediar la licitație. Îl admirase înainte ca Magnatul, sau Marele Duce, dat fiind că așa îl poreclise bijutierul omițând numele ce nu putea fi rostit, să aibă ideea de a arunca la licitație câteva milioane bune, necesare pentru a-i face să se răzgândească pe adversarii cei mai diverși și suficiente pentru a-l alunga pe cel mai încăpățânat concurent al său. Nu era prima intervenție a avocatului în licitații importante, dar era prima sa apropiere de lumea bijuteriilor. Alte giuvaiere împărțeau cu acel colier onorurile valoroasei vânzări publice. Și ceea ce a văzut l-a umplut de spaimă. Era ceva luciferic în acele pietre potențial nemuritoare. A observat rubine și safire. În ele se adăposteau anumite întruchipări deosebit de seducătoare ale Satanei. Era de-ajuns să se frece gema cu o bucată de postav și… Dar, nu. Un avocat nu are nici un fel de teamă profesională mai mult de câteva minute. A avut ocazia să admire pentru prima dată *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* expus în condițiile pe care le cerea rangul său și a ajuns la concluzia că un colier frumos ca acela, evaluat în condiții dificile de ieșire pe piață, va atinge cele mai înalte cote pe care clientul său, Magnatul sau Marele Duce, nu va șovăi să le depășească. Îi cunoștea ambiția și felul de a fi. Avocatul își aminti exclamațiile pe care le stârnise colierul atunci când fusese prezentat în salonul de licitații în interiorul marii casete de piele în formă de scoică, de culoarea cerului albastru, afișând blazonul imperial, purtată de către doi servitori în livrea care țineau întredeschise valvele vechi și aurite, și în care stătea colierul pe un pat de atlaz stacojiu. Cu siguranță că nu văzuse în viața lui un colier precum acela.

– …irizat ca la căderea serii pe cerul Pomeraniei, cadranul ceasului înșirând orele pe terasa clubului, cocteilul opalescent încălzindu-se ușor în mâna feminină, umbrele lungi din grădină, când pe teren triumfă strădania, perseverența și ambiția *sportsman*-ului.

Bijutierul Kauffman își coborî brațele, încheind sub o formă prea laborioasă metafora jucătorului de tenis. Își trase sufletul câteva secunde înainte de a se simți din nou în stare să continue. Apucă paharul cu whisky și îl duse la buze cu un aer însetat și, în același timp, inspirat. Lăsă paharul din mână și întrebă:

– Cum vi s-a părut?

– Frumoasă descriere, răspunse Kauffman cam perplex.

– Și colierul? Cum vi s-a părut prima dată când l-ați văzut?

– Frumoasă piesă, răspunse avocatul, mult mai lipsit de inspirație decât interlocutorul său.

Bijutierul oftă decepționat.

– Nimic mai mult de atât? Și Magnatul?

– Păi… Cred că Magnatul îl admirase înainte. Eu m-am mărginit să îndeplinesc sarcina care mi se încredințase.

Bijutierul Kauffman oftă din adâncul inimii. Nu era convins de propriile cuvinte, adică de cuvintele cu care ar putea descrie enigmatica fascinație, tumultuoasa putere de seducție pe care o degaja *Șiragul de Mărgăritare*, dar era convins că o personalitate de rangul, cu puterea și averea Magnatului ar putea să-l înțeleagă, chiar dacă avocatul acestuia s-ar fi arătat vădit bătut în cap în momentul în care ar trebui să se exprime, adăugă el fără milă.

Colierul fusese alcătuit prin înșiruirea de perle ale Casei de Austria în primăvara anului 1815, un an triumfal la Viena și nefast pentru Napoleon. Unele dintre acele perle proveneau de la Casa de Ungaria, fiind denumite

lotul maghiar. Altele erau un dar din partea țarului Rusiei și erau numite perlele tătărești. Despre altele, cele mai vechi, cele venețiene, se spunea că datează de pe vremea călătoriei lui Marco Polo pe meleagurile Cathay-ului[1]. Altele fuseseră oferite în dar sau ca mită din partea Înaltei Porți, cu ocazia vreunui armistițiu, sau a schimbului de prizonieri dalmații pe puști automate, sau pentru oricare altă afacere vicleană a sultanului. Toate perlele aveau, fiecare, originea, numărul și numele propriu, în total o sută douăzeci și șapte de perle, precizează Kauffman. Toate aveau formă și greutate, o calitate a strălucirii care le diferența, un luciu care era semnul identității lor, la fel cum se deosebesc două insecte în cele mai mici irizări ale elitrelor, la fel cum pot fi identificați indivizii prin amprentele lor digitale. O sută douăzeci și șapte de perle, o cifră care, după spusele anumitor specialiști, coincidea cu numărul ferestrelor de la palatul Schönbrunn din Viena, iar după spusele altora, era numărul treptelor care conduceau la camera cea mai secretă a împărătesei, iar după spusele unor terți, era o aluzie la cântarea corespunzătoare din cartea lui Solomon[2].

Dar bijutierul Kauffman nu era adeptul unor asemenea presupuneri, nici nu studiase Cabala[3] și nici nu-și pierduse timpul numărând ferestre sau urcând și coborând treptele palatului imperial. Era vorba de a descrie *Șiragul de*

[1] Denumire dată, în relatările călătoriei lui Marco Polo, regiunii asiatice cuprinse între Yangtze (Fluviul Albastru) și Fluviul Galben. (n.tr.)

[2] Cartea Înțelepciunii sau Înțelepciunea lui Solomon, carte biblică a Vechiului Testament cuprinsă între așa-numitele Cărți Sapiențiale, fiind inclusă și în *Tanah*-ul iudeo-aramaic. (n.tr.)

[3] Unul dintre principalele curente ale misticii ebraice, constând în analizarea Arborelui Vieții. Interpretare mistică ebraică ezoterică și simbolică a Vechiului Testament. (n.tr.)

*Mărgăritare* și a-i urmări destinul de când fusese înșirat colierul pentru prima dată. În 1900 a primit broșa și închizătoarea de rubin. În 1907 a fost demontat rubinul din broșă și s-a păstrat doar cel din închizătoare. Dificultățile economice ale Coroanei fac să se presupună că rubinul din broșă a fost amanetat. *Șiragul de Mărgăritare* a fost demontat în diferite ocazii și apoi montat din nou. A fost un colier ascuns, substituit, sechestrat și, în cele din urmă, a ajuns în Spania, fiind păstrat în caseta sa originală, sub protecția împărătesei Zita. Erau vremuri tulburi pentru Casa de Habsburg. Fidelitatea celor două sute de baionete au salvat-o pe împărăteasă. La rândul ei, a salvat colierul, și-a salvat copiii minori, a salvat două kilograme de aur, serviciul de tacâmuri de argint, un Hrist de fildeș, două *varas*[1] de țesătură de brocart și toată demnitatea imperială. Mai trebuie oare să spunem că în timpul războiului civil spaniol perlele au fost ascunse, demontate, într-un sac cu năut? Erau niște excelente boabe de năut, dintre cele mari, de culoarea sidefului, se spune că era năut din Fuentesaúco[2]. Nu a fost ideea cea mai fericită. Erau vremuri de foamete. Dacă vreun regiment sau vreo ceată ar fi dat peste sac, năutul ar fi trecut la bucătăria de campanie cu tot cu perle, cu alte cuvinte, perle și boabe de năut s-ar fi prefăcut în pârțuri de ostași din miliția republicană sau din legiunea franchistă, după cum ar fi fost facțiunea pe mâna căreia încăpuse sacul. Din fericire, nu a fost cazul. Fiind depășit pericolul războiului, colierul a mai fost montat încă o dată.

– Dar spuneți-mi, domnule avocat, încheie Aniceto Kauffman, vă plictisesc?

[1] Veche unitate spaniolă de măsură a lungimii echivalentă cu 835,9 mm. (n.tr.)

[2] Localitate situată în provincia Zamora din Castilia, renumită pentru calitatea excepțională a năutului cultivat aici. (n.tr.)

– Absolut deloc. Îmi mărturisesc ignoranța în ceea ce privește unele teme, spuse avocatul Kauffman, dându-și fotoliul spre spate și întinzându-și picioarele pe sub masă. În ce an ne aflăm?

– În 1939, răspunse bijutierul, vizibil măgulit de interesul arătat de Kauffman. Vă vorbesc despre anul 1939.

Bijutierul Kauffman își scoase batista și își șterse fruntea înainte de a continua.

– A venit războiul mondial. Au existat demersuri diplomatice din partea Reich-ului pentru a recupera bijuteria. Băgați de seamă, domnule Kauffman, că vă rezum istoria Europei.

– Haideți, domnule Kauffman, spuse avocatul cu bunăvoință. Nu vreau să vă cer atât de mult.

– Atunci, dacă-mi permiteți, voi face un salt în timp. Să ne plasăm în 1964, când colierul ajunge în mâinile fabricantului Kauffman, omul care ridică o avere pe un munte de cârnăciori. Poate că industria porcului, chiar dacă produce suculente rezerve bancare, nu este chiar culmea rafinamentului social. În orice caz, Kauffman era un om perspicace. A fost primul care a băgat de seamă ceea ce dumneavoastră n-ați observat în aceste fotografii, spuse bijutierul cu un anumit aer de reproș.

– Ce a băgat de seamă fabricantul Kauffman?

– Că din colier lipseau perle.

– Îmi permiteți?

Avocatul ceru din nou fotografiile. Le examină, comparându-le o bună bucată de vreme. Era imposibil de observat. Era nevoie de un ochi de expert.

– Câte perle lipsesc?

– Două.

– Îmi pare rău, spuse avocatul, restituind fotografiile. N-aș fi putut observa niciodată.

– Lipsesc două perle, continuă bijutierul. Între 1936 și 1964 s-au rătăcit două perle din colier. Să o spunem în felul acesta. În ce împrejurări? Nu o știm. Din ce motiv? Este ușor de presupus.

– Din ce motiv? întrebă avocatul, incapabil să o presupună.

– Este foarte ușor. Cu două perle mai puțin, un colier de un asemenea prestigiu presupune o mare putere pentru cel care posedă cele două perle lipsă. O mare putere asupra proprietarului colierului.

– De ce a vândut Kauffman colierul? Cu siguranță că nu a făcut-o când a rămas văduv.

– Oh, nu. Nici pentru că ar fi avut nevoie de bani. Spre deosebire de Casa de Austria, industria de cârnățărie a domnului Kauffman nu s-a văzut niciodată strâmtorată economic.

– De ce l-a vândut?

– Kauffman era un om de anvergură, un adevărat colecționar. Era mult mai pasionant să se desprindă de colier și să-și dedice restul zilelor găsirii celor două perle. Nu știu dacă puteți înțelege acest lucru.

Avocatul acceptă că aparține altei categorii.

– Domnul Kauffman m-a găsit pe mine, spuse bijutierul. Din motive pe care nu este cazul să le menționez și din încrederea pe care o acorda numelui nostru, eu am fost unul dintre copoii domnului Kauffman.

Avocatul chibzui câteva clipe.

– Dumneavoastră ați spus că toate perlele din *Șiragul de Mărgăritare* sunt identificate. Se știe care sunt perlele lipsă?

– Cea cu numărul 15 și cea cu numărul 42, răspunse bijutierul fără să șovăie.

Avocatul, dus pe gânduri, apucă un creion și luă notă într-un carnețel pe care-l avea lângă el. Nimic nu-l

îmboldea încă să se amestece în afacerea aceea tulbure. Era un reflex profesional. Puse în capul paginii drept epigraf „Perle-Kauffman". Apoi, șterse numele, dând ascultare unui impuls superstițios. Își aminti că perlele aduc ghinion. Sublinie cuvântul „Perle" și adăugă data din acea călduroasă zi de 3 august. Pe când avocatul scria, bijutierul își continua descrierea.

– Numărul 15 provenea din lotul sultanului. Știți că toate perlele de un anumit rang au un nume. Sunt botezate din capriciu sau din obișnuință. La loterie, numărul 15 este denumit *Frumoasa Copilă*, adăugă bijutierul cu un aer sărbătoresc, dar perla numărul 15 este cunoscută sub numele de Amăgitoarea.

Avocatul se opri și își ridică privirea de pe hârtie.

– Vă bateți joc de mine?

– Nicidecum. Perla aceea se numește Amăgitoarea. Îmi stă în putință să o afirm. Oricine a cunoscut colierul complet ar putea să o confirme.

Ascuns sub veșmântul demnității, bijutierul făcu o pauză, căutând un efect dramatic.

– De altfel, Amăgitoarea se află în posesia mea.

Avocatul își întrerupse notele și își ridică privirea pentru a doua oară. Nu știa foarte bine care ar trebui să-i fie reacția și optă pentru prudență.

– Și cea de a doua perlă? Numărul… 42?

Domnul Kauffman se încruntă, puțin cam ofensat de precauția avocatului. Se întreba dacă este demn de încrederea lui. Se îndepărtă de masă și chipul său rămase în umbră.

– Și cea de a doua perlă? insistă avocatul cu creionul în mână.

– Cea de a doua perlă este Nemesis.

– Nemesis?

– Nemesis. O perlă din lotul venețian. Presupun că știți ce înseamnă Nemesis. N-are importanță dacă perla aceea a adus-o Marco Polo sau dacă aparținea colecției vreunui negustător din Veneția. Cert este că e vorba despre una dintre cele mai vechi perle din colier.

– Nemesis sau Destinul. Fatalitatea.

– Într-adevăr, îi cunoașteți pe clasici.

Avocatul își revizui din nou carnețelul de note. În câteva minute își făcuse o idee asupra situației, dar nu știa în mod cert ce anume cerea împrejurarea. Optă din nou pentru prudență și hotărî să urmeze procedeul obișnuit al oricărui avocat. Încercă să-și imagineze reacția Magnatului când îi va vorbi despre descoperirea aceea. Două perle lipsă dintr-un colier având prețul avionului său particular nu era o treabă de doi bani. Pe de altă parte, băgase de seamă încruntarea ofensatului Kauffman și își propuse să-i închidă rana și să-l lingușească.

– Tot ce-mi spuneți, domnule Kauffman, mă interesează peste măsură.

Susceptibilul Kauffman zâmbi măgulit. Avocatul își continuă operațiunea.

– Ați schițat istoria colierului cu o mare capacitate de sinteză. Colierul este incomplet. Ați scos în evidență un mic detaliu pe care nu-l cunoșteam și pe care, fără îndoială, ca să spunem așa, și Magnatul îl ignoră.

– Un mic detaliu…

– Acel mic detaliu are valoarea lui.

– Într-adevăr.

– Lăsați-mă să continui… Ați identificat cele două perle care lipsesc și, potrivit notițelor mele, sunteți fericitul posesor al perlei care se numește… ăăă… Amăgitoarea.

Avocatul își verifică însemnările.

– Nu-i așa?

– Așa este.

– În cazul ăsta…

Avocatul trasă o linie pe hârtie.

– Vă veți întreba ce s-a întâmplat cu Nemesis.

Avocatul se prefăcu din nou că își consultă notițele.

– Nemesis, într-adevăr. Ce știți despre Nemesis? îl întrebă el, lăsând pentru moment creionul să-i cadă din mână.

Bijutierul deschise ochii cu o expresie sceptică. Pe chipul lui se citeau neputința și nenumăratii ani în care urmărise un obiect de neatins.

– Din nefericire, nu vă pot spune. Mai bine zis, până săptămâna trecută n-aș fi putut să vă spun, iar acum, mă tem că este deja prea târziu.

– Explicați-vă.

Nerăbdării avocatului îi urmă o profundă tăcere. Nimic n-ar fi fost mai inoportun decât să-l întrerupă. Bijutierul voia să scoată în evidență faptul că ochii lui văzuseră ceea ce pentru alții nu era vizibil sau că mintea lui înțelesese ceea ce pentru alții ar fi fost greu de pătruns. Kauffman șovăia în fața mesei despicate de dungile de lumină lăsate de stor. Avocatul reveni la carnețelul său de note. Pauza interminabilă ar fi fost sterilă fără cele patru însemnări rapide pe care i le sugera tăcerea aceea. Prima: bijutierul K. adormise; a doua: bijutierul K. știe mult mai mult decât ceea ce vrea să spună; a treia și a patra: omul se întreba dacă făcuse bine că a venit la cabinetul acela și, în caz afirmativ, încă mai stătea în cumpănă în legătură cu rolul său acolo. În cele din urmă, bijutierul păru că nu mai are nici o îndoială și că i s-a risipit imaginea perlei Nemesis, suspendată undeva în memoria lui într-o uimitoare levitație. Lumina scădea blând. Storul proiecta o piele de zebră pe perete. Se auzea zumzetul îndepărtat al

aparatului de aer condiționat, dar avocatul ar fi putut jura că pe fruntea acelui bărbat străluceau câteva broboane de sudoare.

– Într-un anumit fel, nu cred că am dreptul să vorbesc despre Nemesis. Acum nu este momentul. Perla 42 se află în condiții foarte deosebite care i-ar putea pune în primejdie propria ei localizare. După cum veți înțelege, nu sunt dispus la așa ceva.

– În cazul acesta, domnule Kauffman, spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos? răspunse avocatul pentru a „n"-a oară în după-amiaza aceea.

– Puteți lua notițe în continuare, răspunse Kauffman cu ironie, dar sunt sigur că în aceste momente există ceva care vă interesează mult mai mult. Nu vă scapă ce anume va opina Magnatul despre povestea asta sau, hai să-i zicem Marele Duce, odată ce se va dovedi că spun adevărul. Și nu vă scapă nici cât anume va fi dispus să plătească pentru a obține cele două perle.

– Nu sunt pregătit…

– Înțelegeți-mă, domnule Kauffman, eu sunt bijutier, dumneavoastră sunteți avocat, Marele Duce este un om al cărui prestigiu financiar și a cărui ambiție personală nu pot fi puse la îndoială. Eu am sacrificat tot ce aveam mai de valoare în viață ca să urmăresc cele două perle și, acum, cred că mi-am atins obiectivul. Fabricantul Kauffman a murit. Credeți-mă că nu este o chestiune de bani. Aș putea obține mult mai mult decât cifra pe care vi-o imaginați și adevărul este că interlocutorul meu trebuie să fie proprietarul colierului.

– Vă pot stabili o întrevedere.

– Nu este momentul, răspunse Kauffman pe un ton categoric. Vă asigur că nu este momentul.

– Atunci…

Domnul Kauffman dădu să se scoale din fotoliu, fără să ajungă să se ridice. Își înălță ochii și își pipăi buzunarele hainei ca și cum ar fi căutat un pachet de tutun. Urmară câteva clipe de tăcere religioasă. Are perla la el, se gândi Kauffman și, într-adevăr, bijutierul scoase din buzunar un etui nu mai mare decât o nucă. Îl prezentă pe palmă, îl apropie de masă și etuiul se deschise printr-un fel de resort automat.

– Amăgitoarea, spuse Kauffman.

– Amăgitoarea, repetă cu respect cel de al doilea Kauffman.

Cu zece minute mai devreme, l-ar fi socotit nebun pe omul acela. Acum, Kauffman își reconsidera opinia ca să o amplifice fără rețineri. Amândoi erau nebuni. Dădu la o parte carnetul de notițe și creionul și se aplecă peste masă, aproape lipindu-și capul de capul lui Kauffman. Îi simțea respirația și Kauffman o simțea pe a lui. Întinse mâna. Degetele lui ajunseră la etui și se atinseră de degetele celuilalt. Kauffman se temu că avocatul Kauffman va face o mișcare greșită și lăsă etuiul pe masă. Amândoi se dădură la o parte, cu brațele încrucișate, ca dinaintea vreunui obiect miraculos. Bijutierului Kauffman i se umeziră ochii. De parcă perla ar fi împărtășit această calitate cu ceapa, avocatului Kauffman i se umeziră și lui ochii. Urmă o pauză magică. În cele din urmă, bijutierul vorbi.

Perla era o piesă de o mărime oarecare, fără să fie exagerat de mare. Comparația cu o boabă de năut de bună calitate nu era nelalocul ei. Prezenta un luciu ușor albăstrui care, în plină lumină a zilei, se putea transforma într-o orbitoare irizație de oțel, fără să piardă nici un strop din splendida ei fragilitate. Nu reușea să fie o sferă perfectă. Poseda acea fasonare sferoidală, cu vagi adâncituri ca defect, atât de caracteristic pentru perlele din lotul sultanului. Calibrul și greutatea ei exactă erau de… Bijutierul

Kauffman se opri la timp. Era atât de perfectă, încât nu era în intenția lui să se coboare la aprecieri grosolan numerice atunci când se afla în fața unei minunății organice a naturii, concepute în legănarea de du-te-vino a mareelor înlăuntrul unei viețuitoare harnice, fără să se recurgă la dezgustătoarele procedee de inseminare a perlelor de creșcătorie. Separată de surorile ei din colier, izolată în etuiul său solitar, Amăgitoarea căpăta luciul celor mai prestigioase bijuterii. Fiind vorba despre o comoară pierdută, perla era cu atât mai valoroasă. Prețul ei era cu atât mai mare, cu cât lipsea din colier. Cu toate acestea, valoarea ei incalculabilă se afla în acea irepetabilă întâmplare marină care face din fiecare perlă un obiect unic, smuls printr-un hazard de sub paza oceanului de către un pescar și încredințat timpului și istoriei oamenilor ca să fie montat cu lăcomie și ambiție în șirurile unui colier.

Kauffman tuși. Kauffman se întrerupse ca să-și șteargă ochii. Kauffman îl imită.

– Cu adevărat, este minunată.

– Nu-i așa?

– *Frumoasa Copilă.*

– Amăgitoarea. Nu-mi vine să cred că s-ar fi putut găsi un nume mai bun.

Avocatul luă micul etui în palmă cu lăcomia unui hoț. Apoi, își corectă atitudinea și privi perla cu aviditatea unui avocat de afaceri. Domnul Kauffman îl încurajă.

– Examinați-o, domnule Kauffman. Aveți în fața ochilor, nu voi spune, o verigă pierdută, ci una dintre piesele fundamentale ale colierului. Veți înțelege valoarea incalculabilă a Amăgitoarei adăugată în mod potențial colierului, ceea ce la rândul său sporește valoarea perlei Nemesis, fără de care *Șiragul de Mărgăritare* n-ar fi complet.

Kauffman nu răspunse. Băgă de seamă la Amăgitoare strălucirea mătăsoasă, misterioasa scânteiere satanică fără de care nu există o bijuterie legendară.

– Admirați-o, domnule Kauffman, pentru că mai aveți încă de auzit ceea ce este lucrul cel mai surprinzător, adăugă bijutierul.

Kauffman restitui etuiul și bijutierul îl închise cu ușoara precizie a unui resort automat. Perla dispăru din vedere și părea că strălucirea ei mai plutea încă o clipă dinaintea ochilor cu o anumită luminiscență radioactivă. Prin acel simplu procedeu mecanic, bijutierul Kauffman ascundea perla de orice contemplare și, chiar și așa, odată dezvăluită, perla continua să rămână mai prezentă decât oricând, nu etalată fizic, ci expusă virtual, asemenea miraculoaselor și diabolicelor apariții pe care nici un fel de exorcism nu reușește să le facă să se destrame.

– Dacă m-am adresat biroului dumneavoastră de avocatură, domnule Kauffman, dacă am venit să vă vizitez în această africană după-amiază de august, dacă v-am povestit ceea ce dumneavoastră ignorați și ați fi putut să ignorați fericit tot restul zilelor dumneavoastră, devotat familiei și documentelor dumneavoastră, jucând golf în timpul liber, cultivând poate vreo grădină, avansând spre o bătrânețe liniștită, dacă am apelat la dumneavoastră, domnule Kauffman, este pentru că am hotărât să pun perla în mâinile dumneavoastră și să v-o încredințez în custodie. Cu toate garanțiile, firește. Și vreau să afirm că în curând voi avea posibilitatea să fac același lucru cu Nemesis, perla 42. Este nevoie de un depozitar și nu e nimeni mai indicat decât dumneavoastră.

Bijutierul Kauffman se dădu la o parte, încrucișându-și mâinile și lăsând etuiul pe masă. Avocatul îl privi năucit. Dacă într-un anumit moment se gândise că omul acela

este nebun, dacă mai târziu împărtășise un anumit grad de alienare cu el, dacă amândoi se simțiseră, cum să o nege?, lipsiți în treacăt de capacitatea discursivă, acum, avocatul Kauffman părea incapabil să înțeleagă vorbirea omenească.

– Ce spuneți dumneavoastră?

– Este un moment istoric. Dacă Magnatul este dispus să posede *Șiragul de Mărgăritare* complet, cu cele două perle care i-au fost smulse cu viclenie, intermediarul cel mai indicat, repet, sunteți dumneavoastră, domnule Kauffman.

– Ce garanție trebuie să vă prezint eu?

– Prima garanție este cuvântul dumneavoastră, spuse cu emfază domnul Kauffman. Cuvântul avocatului Marelui Duce.

Kauffman rămase tăcut câteva clipe. Nimeni nu-l obliga să mărturisească relațiile murdare care mânjesc deseori reputația chiar și a celui mai prestigios birou de avocatură.

– Să înțeleg că va trebui să-i transmit vreun mesaj Marelui Duce?

– Puteți transmite mesajul pe care îl socotiți oportun. Magnatul trebuie să știe ce dorește. El este proprietarul colierului.

– Firește că va fi o tranzacție dificilă, spuse avocatul cu prudență.

– Înțeleg acest lucru. Nu este momentul să stabilim o cifră care poate fi mult mai prejos decât speranțele mele și ridicol de departe de reputația colierului. Știu cu precizie că nu mă aflu în primejdie făcând această încredințare, domnule Kauffman, atâta vreme cât Nemesis continuă să nu fie de găsit. Eu sunt singurul care o poate găsi. Dacă Magnatul este, așa cum sper, un mare jucător și un colecționar îndrăzneț, nu va risca să pună mâna pe Amăgitoare pe seama pierderii perlei Nemesis. Să zicem

că aceasta este cea de a doua garanție a mea. Fără să mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră, domnule Kauffman. Fără să pun la îndoială confortul și onestitatea care emană din locul acesta.

Kauffman mulțumi pentru compliment cu o înclinare a capului. Bijutierul Kauffman era un vulpoi bătrân. Avocatul îndrăzni pentru prima dată să atingă minusculul etui al perlei și să-l tragă spre el.

– Mai este cineva la curent cu această afacere?

– Exact. Un tip numit Julián Grăsanul, alias Eminența Sa, orfevru și fabricant de obiecte liturgice. Julián trece drept un individ cu o fire taciturnă, cu o inteligență cam opacă, îndemânatic, prieten de nădejde în situațiile tulburi ale vieții. Și credeți-mă că din viața mea n-au lipsit situațiile tulburi. Din mai multe motive am crezut nimerit să-l pun pe Julián Grăsanul la curent cu această inițiativă, având convingerea că va ști să intervină în caz de necesitate.

– Înțeleg.

– Scuzați-mă că vă prezint o carte de joc care vi s-ar putea părea o amenințare.

– Iar eu pot să nu accept înțelegerea.

– Vă rog, insistă Kauffman cu o voce ciudat de îndurerată.

Avocatul coborî fruntea și își duse mâna la bărbie.

– Și rețineți că peste două zile Nemesis poate fi în mâinile dumneavoastră.

Avocatul uitase de însemnări, dar își recuperă creionul ca să ia notă despre acele informații. Julian Grăsanul, Nemesis, Două Zile. Avu convingerea că arunca în mod nedeslușit bilanțul final al unei conversații atât de aiuritoare. Cu toate acestea și pentru a urma prevederile cele mai pertinente ale înțelegerii, puse etuiul care conținea Amăgitoarea la stânga sa. Gestul nu trecu neobservat de

către bijutier, care zâmbi mulțumit. Peste câteva minute și fără ca perla să fie de-acum menționată în vreun elegant pact între gentlemeni, avocatul vârî minusculul etui într-un sertar. Era al doilea sertar din dreapta, unde se aflau agenda lui particulară, pipa din rădăcină de iarbă-neagră pe care nu o folosea niciodată și un mic pistol înregistrat legal, mai curând un capriciu, decât o necesitate profesională. Încuie sertarul cu cheia și se rezemă din nou de masă cu impresia că a realizat cu succes o scamatorie decisivă. Lumina în scădere se cățărase spre tavan, unde proiecta o ciudată broderie optică. Avocatul consideră conversația încheiată.

– Ar fi o încântare să-mi petrec seara cu dumneavoastră, domnule Kauffman, dar ora când se îngână ziua cu noaptea vine peste noi, se scuză el, consultându-și ceasul.

Bijutierul aruncă o privire nesigură de jur împrejurul său, de parcă ar mai fi rămas ceva de spus. Apoi, se ridică. Kauffman se ridică la rândul său, înconjură masa și se pregăti să-l conducă la ușă.

– Ați uitat ceva? spuse el, băgând de seamă ultima șovăire a vizitatorului său.

– Cred că n-am uitat nimic. Îmi imaginez bucuria Magnatului când va afla că cele două perle rătăcitoare se găsesc la îndemâna lui. Mă gândesc la veselia lui sănătoasă când va înțelege că își poate completa colierul.

– Același lucru mi-l imaginez și eu.

– Sunt sigur că vom reuși să ne înțelegem. Magnatul trebuie să fie un om nemaipomenit.

– Va ști să fie la înălțime, sunt sigur de asta.

Kauffman ținea ușa deschisă. Bijutierul se despărți de el cu o călduroasă strângere de mâini. Apoi, își aranjă haina și se întoarse cu spatele. Kauffman îl văzu îndepărtându-se prin coridoarele largi ale edificiului pustiu până

la strălucirea oarbă a porții de cristal, unde silueta i se făcu nevăzută cu o ușurință de arhanghel. Coridorul rămase pustiu. Atunci Kauffman nu o putea ști, dar era ultima dată când îl vedea în viață pe omul acela. Singur în biroul său, în sfârșit singur în biroul său, Kauffman ridică storul ca să admire sclipirile de oțel și de sticlă pe care le smulgea crepusculul din aroganții zgârie-nori ai Madridului.

# ÎN ACEEAȘI NOAPTE

Primul lucru la care s-a gândit avocatul Kauffman a fost să se consulte cu avocatul său. Pentru a solicita consultații în cazuri complicate, și avocații obișnuiesc să se adreseze unui avocat, în mod normal un coleg de încredere sau un vechi camarad din facultate. În agendele lor, figurează de obicei la litera X. Primul impuls al lui Alfredo Kauffman a fost acela de a-l consulta pe X, cu care împărțise biroul de avocatură la începuturile lor, în afară de faptul că aparțineau de cercul închis al unei anumite vechi frății studențești bazate pe campionatele universitare de *mus*[1]. Mai târziu, atât X, cât și Kauffman își lărgiseră respectivele lor orizonturi, fără să piardă acea valoroasă legătură care le adusese pe merit atâtea trofee obținute pe postavul verde. Kauffman avea numărul de telefon al lui X în mână. Apoi, se răzgândi și hotărî să chibzuiască de unul singur. Crepusculul din Madrid își etala cele mai luxoase podoabe într-o revărsare de sânge și de aur care inunda orașul. Pentru o clipă, avocatul avu dinaintea ochilor un fel de semn prevestitor al măreției sale viitoare. Apoi, se îndepărtă de fereastră și se îndreptă spre masa de scris ca să examineze carnețelul de note. Era conștient de faptul că

[1] Vechi joc de cărți originar din provincia Navarra, acum răspândit în toată Spania. (n.tr.)

toate cele întâmplate în după-amiaza aceea se aflau consemnate acolo.

Sub epigraf și dată, însemnările sale de abia acopereau două file. În trei fraze sintetice era rezumată istoria *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic*, așa cum o relatase bijutierul Kauffman. Câteva notații cuprindeau amănunte despre perlele rătăcitoare. Totul se încheia cu menționarea lui Julián Grăsanul; chiar așa era, într-adevăr, și avocatul verifică însemnarea, intuind nu se știe ce fel de nenorociri în cazul în care Julián Grăsanul s-ar supăra și, așa cum bijutierul lăsase foarte clar să se înțeleagă, și-ar pune în funcțiune mintea aia proastă și ar interveni în această poveste. Avocatul se liniști spunându-și că, pentru moment, nu erau condiții care să complice treaba, cel puțin în sensul că Julián Grăsanul ar fi putut să se supere. Pentru moment, era o afacere între bijutierul Kauffman și el.

Prin fereastră și-l imagină pe bijutier dispărând în hispanicul crepuscul roșu și galben. O clipă mai târziu, când termină de consultat carnețelul de note, îl avu în fața lui. Își ridică privirea de pe hârtie și îl văzu șezând de cealaltă parte a mesei, cu mâinile încrucișate, cu o expresie serafică, repetând: „Vă va uimi ceea ce veți auzi, domnule Kauffman“. Îl văzu din nou și, în zâmbetul lui, băgă de seamă ceva asemănător unei ispite mefistofelice: „Dacă îmi dai ascultare, vei fi bogat“, proclama expresia de pe chipul său. Și chiar dacă resursele materiale ale avocatului Kauffman erau considerabile și nu avea nevoie sub nici o formă să-și ridice confortul sau standardul de viață mai mult decât demn de invidiat, invitația aceea către niște altitudini neverosimile ale contului său bancar producea un anumit efect. Deschise sertarul. Perla se afla într-o bună companie, între pipa din rădăcină de iarbă-neagră și pistolul acela, aproape cochet prin dimensiuni, pe care

avocatul se hotărâse să-l cumpere, în împrejurări trecute și solicitând permisele corespunzătoare, la indicația soției sale. Etuiul oval care conținea perla, solid ca o nucă, părea să ascundă nu se știe ce fel de putere concentrată. Apăsă pe resortul automat ca să deschidă etuiul și să o admire câteva clipe. Amăgitoarea scotea o sclipire caracteristică, persistentă și mătăsoasă. Se putea spune că face paradă de proprietăți radioactive ascunse. Închise etuiul și îl lăsă din nou între pipă și „pipă“[1], râse în sinea lui, adică între pipă și acel prieten de calibru modest și cu sânge rece pe care nu avusese niciodată nici cea mai vagă ocazie să-l utilizeze. Era un loc sigur. Sau poate că nu era locul cel mai sigur. Sau nu era locul pe care îl merita perla. Chiar acolo, în biroul de avocatură, în spatele unei pânze care, într-o ostentație simbolică, reprezenta jupuirea Sfântului Bartolomeu, se afla seiful biroului, dar acela era o nadă pentru eventualii tâlhari. De altfel, în spatele unei nevinovate diplome a clubului de golf, sezonul 94–95, trofeul Ziua Clubului, categoria seniori, mențiune onorabilă, se găsea un al doilea seif, de mărime redusă, mai discret și cu o combinație și mai secretă. Cu toate acestea, nici una dintre cele două redute nu i se păru adecvată lui Kauffman. Lăsă etuiul cu perlă unde era. Încuie sertarul cu cheia, amânând pentru mai târziu ceea ce devenise de-acum nu un sentiment nejustificat și nedeslușit de însușire necuvenită, ci o chestiune personală.

Avocatul își lăsă atunci fantezia să zboare spre ipoteza mai favorabilă pentru interesele sale, cu alte cuvinte, spre cea care se concretiza printr-o generoasa recunoștință din partea Marelui Duce atunci când Kauffman îl va informa, în primul rând, că *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic*, cea mai prestigioasă achiziție a sa, cu o cotație mai mare

[1] În spaniolă, denumire argotică pentru pistol. (n.tr.)

decât *Lord Duddy IV*, armăsarul irlandez din crescătoria sa de cai, mai admirată decât cele două pânze de Zurbarán[1] (socotite confidențial drept falsuri), mai râvnită decât splendida lui soție, atunci când îl va informa, deci, că *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* este incomplet și că îi lipsesc două perle. Și în al doilea rând, că el, Kauffman, are posibilitatea de a-i restitui bijuteriei integritatea ei istorică pierdută. Avocatul era tentat să ia în considerare și un al treilea motiv de recunoștință, pentru care Marele Duce, al cărui sarcasm feroce era bine cunoscut în cercurile financiare, l-ar complimenta, cu umilă admirație și cu respectul pe care îl merita perspicacitatea lui Kauffman, în fraze puține, bine simțite, dar auzite de toată lumea și răspândite în Camerele Parlamentului și la Bursă. La urma urmelor, Kauffman era doar unul dintre avocații lui și, desigur, nu cel mai sus-pus, un fel de băiat de serviciu având sarcina de a rezolva capricii extrem de costisitoare și de a-l reprezenta la licitații. Și poate că aceea era ocazia pe care o plăsmuise destinul, împletind întortocheatele sale ițe, pentru ca, într-o ascensiune stratosferică, Alfredo Kauffman să devină de-acum nu Avocatul, ci consilierul și mentorul la al cărui birou va apela Marele Duce, în vâltoarea celor mai riscante investiții ale sale, în căutarea avizului său. Fantezia lui Kauffman proiecta evenimentul cu o autentică euforie. Reputația sa profesională va atinge cele mai înalte cotații. Nu va exista suficientă soluție de lustruit care să dea luciu plăcuței de aramă de la biroul său de avocatură. Își va vedea numele noaptea, un laconic Kauffman de neon în înaltul blocului-turn, lângă anunțul firmei Danone, compania proprietară a edificiului și ocupantă a cinci niveluri. Kauffman savura mierea apropi-

[1] Francisco de Zurbarán (1598–1664), pictor spaniol, autor de tablouri cu subiect religios, executate cu mare realism în compoziții sobre.

atului său triumf. Se rezemă în fotoliu cu mâinile pe ceafă, răsucindu-se lent. Imaginea lui plutea pe geamul mare al ferestrei, subtil și tenebros, peste orașul în care se lăsa întunericul. Rămase așa câteva minute. Îi dădu forțe să se confrunte cu o situație mult mai anodină și mai de temut. Omul Kauffman, familistul Kauffman era singur. Sângele său cel mai apropiat și iubirea lui plecaseră în vacanță, dar stabiliseră să-i telefoneze soției sale chiar în seara aceea.

Puse mâna pe aparat cu un oftat, lăsându-și în urmă visurile. Formă numărul și așteptă glasul aceleia cu care își împărtășea laurii succesului. Soția lui nu era departe de telefon și nu zăbovi să răspundă.

– Margarita? Sunt la birou.

Ea plecase în vacanță cu fetele cu câteva zile mai devreme. Familia Kauffman-Solís închiria o casă aproape de Alicante, nu departe de plajă. Atavismul teutonic al lui Kauffman îl făcea să ducă dorul verilor cu vreme variabilă din Nord, dar Margarita era din Valencia, iar avocatul ceda unei anumite priorități inexplicabile a femeilor atunci când venea momentul să organizeze petrecerea vacanței de vară. Era un pact de independență reciprocă. Anii de căsnicie nu erodaseră afecțiunea, dar atinseseră într-o oarecare măsură proporția de plictiseală pe care sunt dispuse să o suporte și cele mai potrivite cupluri. Așadar, Kauffman se simțea liber să frecventeze speluncile din Madrid în căutarea vreunei aventuri mai mult decât ipotetice, iar în schimb, Margarita se va putea bucura pe coastă de aceeași libertate. Kauffman și-o imaginase pe soția lui dedându-se unor idile deșănțate cu tineri libidinoși, abandonându-se sexului safic sau practicând împreunarea interrasială. Kauffman însuși va putea să se dezlănțuie în niște dubioase aventuri amoroase sub ochiul bănuitor al proxeneților, ori să seducă vreo gâsculiță nevinovată ca să

o corupă la libertinajul din capitală. Totuși, lucrul cel mai probabil era că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Margarita le însoțea pe fete la plajă, la prânz mâncau *paella*, iar pe înserat le ducea la Luna Park. O asemenea organizare a timpului nu o împiedica să facă dragoste noaptea cu vreun negru, dar era totuși extrem de improbabil. Iar în privința lui Kauffman, după câteva zile, începuse să simtă povara singurătății. Îi era dor de fete. Margarita, fiica cea mare, semăna cu Margarita, mama. Avea doisprezece ani și părul îi era deja lucios, iar ochii căprui deveneau tulburi odată cu misterioasa timiditate a primelor dorințe. Cea de-a doua dintre fete, Andrea, avea zece ani. Era ca un păsăroi sălbatic, cu o fulgerătoare privire violetă, un animal ale cărui celule se înmulțeau vertiginos și care părea dispus să-și consume viața lovind în dreapta și în stânga. Își încolăcea brațele în jurul taliei tatălui ei, la fel cum deșuruba capul unei păpuși. Avocatului i se încălzi inima când auzi glasul mamei. Conversația fu scurtă.

– Ce fac fetele?

– Tocmai s-au culcat. Eu sunt pe terasă cu un Martini, așteptând niște amici.

– Niște amici?

– Știi tu. Cunoștințe de vacanță. Și tu?

– Eu sunt la birou, lucrez, spuse Kauffman pe un ton sec.

– Nu mai spune!

Urmară câteva clipe de tăcere. Margarita făcu intenționat să se audă clinchetul cubulețelor de gheață în paharul de Martini. Se plictisea. Dar nu ea va fi cea care o va recunoaște prima. Nu aștepta pe nimeni. Nopțile de sex mediteraneean nu erau pentru ea. Își pregătise un Martini și se instalase pe terasă cu telefonul la îndemână și un sentiment de libertate searbădă. Dar nu era dispusă să o mărturisească. Fetele dormeau; Margarita, cea mare,

cu părul revărsat pe pernă; Andrea, mezina, cu pleoapele palpitând și pumnii strânși. Un palmier nemișcat, aproape mineral, se profila în întuneric peste marea cu străluciri metalice. Făcu din nou să răsune leneș gheața pe lângă receptorul telefonului, trezind gelozie și dorințe de răzbunare în inima zbuciumată a soțului ei, dar nici avocatul nu avea intenția să o recunoască. Ar fi oare în stare Margarita să dea o petrecere în casa aceea? Nu reușea să o creadă. Simulă seninătatea și făcu să amuțească glasurile din inima lui care cereau exterminarea acelor presupuși amici ai soției sale, capabili să profaneze vila cu oribile scene de orgie la câțiva metri de locul unde dormeau fiicele lui. Degetele lui Kauffman se crispară pe brațul fotoliului, de parcă ar fi urmat să fie aruncat în aer dintr-un moment în altul. La celălalt capăt al firului ea se rezemă în jilțul de răchită și își întinse leneș picioarele. Noaptea era călduță și în depărtare se agitau luminile de la Luna Park. Își umezi buzele în vermut și pedepsi cu dispreț tăcerea soțului ei.

– Ai stârpit gândacii?

– Care gândaci?

– Gândacii tăi.

Kauffman își aminti de pacostea de la birou. Firma responsabilă cu exterminarea lor nu se prezentase în după-amiaza aceea.

– Oh, nu. Cred că au emigrat cu toții când au auzit vorbindu-se de soluția finală. Auzi, Margarita, amicii ăia ai tăi…

– Amintește-ți pactul, Kauffman. Nici o întrebare indiscretă.

– Dar trebuie să știu…

– Amintește-ți pactul. Ne vom povesti totul unul altuia când vom fi la Madrid.

Avocatul nu-și putu reține glasul dinlăuntrul său.

– Gândește-te la fiicele tale! strigă el pe un ton sfâșietor.

Auzi glasul domol și felin al soției sale.

– Drept cine mă iei, Kauffman?

În perioadele lor de distanțare cenușie i se adresa pe numele de familie, foarte departe de afectuosul Fredi pe care știa să-l folosească în momentele ei de seducție catifelată.

– Drept cine mă iei? Fetele tale au petrecut o oră și jumătate în Roata cea Mare și aproape o oră în măruntaiele lui Moby Dick, iar acum dorm. Am și eu drept la puțină viață privată, adăugă ea cu perfidie, înmuindu-și din nou buzele în vermut.

– Viață privată…, aproape că suspină Kauffman.

– Haide, Kauffman, nu te supăra. De altfel, și tu ai viața ta privată, bănuiesc…

Kauffman ghici un fior foarte ușor de gelozie în glasul soției sale și se simți mai sigur pe el. Își încrucișă picioarele și se întoarse spre fereastră. Acolo era imaginea sa triumfătoare în întuneric. Apucă paharul de whisky pe care îl lăsase Kauffman și sorbi o înghițitură.

– N-am timp de încurcături amoroase. S-au ivit niște obligații, adăugă el mai senin. Îți voi vorbi despre ele.

– Ce fel de obligații?

– Nu-ți pot spune acum, răspunse Kauffman cu un aer oarecum misterios. Acum, trebuie să te las, Margarita. Cred că au sosit amicii tăi, adăugă el pe un ton insinuant auzind vocea uneia dintre fete care o chema pe mama ei în dormitor.

– Ești un porc, Kauffman. Un porc scârbos, iar fiicele tale vor afla ce fel de tată au.

– Margarita!

– Nu-mi mai spune nimic. Du-te să-ți îndeplinești obligațiile cu vreuna dintre prostituatele alea pentru cadre de

conducere care vă așteaptă la semafoare. Dar în patul meu n-o să mai intri, Kauffman, în patul meu n-o să mai intri.

Kauffman se simți victorios, navigând pe creasta furtunii. Respiră foarte îngâmfat. Încercă să o calmeze pe soția sa. Chiar era în stare să nu-l mai lase să intre în patul ei.

– Margarita, iubire…

– Nu mă atinge, strigă ea de la o distanță de patru sute de kilometri.

– Știi că nu mă așteaptă nici o târfă la nici un semafor… comentă el cu dulceață în glas.

– Nu vreau să știu nimic.

– O să te mai sun. Să petreci o vară frumoasă. Să te bronzezi.

Kauffman își luă la revedere trimițând sărutări fetelor. Soția lui închise telefonul și Kauffman și-o imagină foarte frumoasă, devenită o furie, duioasă ca o mamă și periculoasă ca o femeie fatală. Oftă cu satisfacție. Niciodată nu iubise o femeie așa cum o iubea pe soția lui, aceasta fiind evident până și în delicioasa suferință pe care i-o pricinuia gelozia. Căminul fără ea era o casă pustie. Teama de a o ști în alte brațe îi dădea glas dorinței. Era profund îndrăgostit de femeia aceea care îi dăruise două fiice, Amăgitoarea și Nemesis, adică (se corectă el numaidecât), Margarita și Andrea, două perle fără de care existența i-ar fi fost lipsită de frumusețe. Kauffman oftă din nou în fața nopții, răsucindu-se lent în fotoliu, imaginându-și stelele sus pe cer, invizibile constelații deasupra orașului. Și tot lent, îndepărtându-se parcă de scena nocturnă din grădină pe care convorbirea telefonică i-o reamintea, spiritul său începu să alunece spre evenimentele imediate din după-amiaza aceea. Într-un anumit loc din sistemul său nervos, Kauffman poseda un dublu simț al misterului, cel care îl împingea spre cutezanță și cel care îl îndemna la prudență.

Precautul Kauffman rămase vreme îndelungată căzut pe gânduri și, în cele din urmă, respiră adânc, lăsând loc parcelei îndrăznețe a spiritului său. Viteazul Kauffman își spuse că a venit momentul să ia o hotărâre.

Avocatul se ridică din fotoliu și rămase câteva momente în picioare, cu mâna stângă pe masă, ca și cum ar fi căutat un sprijin, mângâindu-și bărbia cu mâna dreaptă, reflectând câteva secunde în plus. Apoi, se îndepărtă câțiva pași și se opri din nou cu brațele încrucișate și mâna la bărbie, nemișcat, o siluetă neagră pe care lampa de birou o proiecta pe mobilier și pe pereți ca o arătare cu proprietăți adezive, picioare lungi și craniu cu volum redus. Era un bărbat înalt, la jumătatea drumului spre a împlini vârsta de cincizeci de ani, cu un trup zvelt și cu o tendință incipientă de a fi adus de spate, de parcă în fiecare clipă ar începe o profundă meditație. După cum o arăta semnul său zodiacal, era încăpățânat, secretos și taciturn, ceva ce nu trebuia să fie luat în considerație când avocatul se arăta leneș și vorbăreț, ceea ce se întâmpla cu aceeași frecvență. Avea o privire frumoasă pe care soția lui, în momentele de duioșie, o socotea profundă ca o ceașcă mare de ciocolată. În momentele de plictiseală, aceeași privire o exaspera și, în mod surprinzător, nu șovăise să o compare cu dosul unui catâr îndărătnic, incapabil să-i sugereze cea mai mică fantezie unei femei care avea nevoie de ceva diferit de consistenta fericire conjugală, fără să recunoască întortocheatele cărări ale aventurii dincolo de vreo efemeră relație lipsită de pasiune și de arabescuri sexuale. Avocatul nu era un bărbat de mare rafinament și îi plăcea să se considere un pragmatic. Prietenul său X, în care avocatul avea încredere așa cum trebuie să ai într-un avocat, spunea despre el, cu afectuoase sfaturi profesionale și cu o franchețe corozivă, că solida sa reputație se baza pe neînsemnata lui ambiție

în afaceri, asemenea unui monument de nepricepere pus pe un soclu de dimensiuni prudente. Dar avocatul știa că prietenul său X îl invidia pentru clientela biroului său de avocatură, tot atât cât și el însuși îl invidia pentru cunoștințele enciclopedice ale subtilităților de argumentare privind viața, pe care le poseda X. Avocatul ajunsese să înțeleagă că situația sa era valoroasă și că era mai bună decât a lui X și în momentele acelea simțea nevoia unei sticle de bere. Pentru a doua oară fu pe punctul de a ridica receptorul telefonului și de a-i cere o consultație prietenului și confidentului său, dar renunță. Aproape că putea simți fiorul de lăcomie și subitul atac de febră al lui X dacă ar fi avut cunoștință despre o afacere precum aceea. În plus, trupul i se năruia fără o bere. Meditația conducea la concluzii la fel de simple precum aceea. Murea de sete.

Biroul lui Kauffman dispunea de un mic apartament la ultimul etaj al acelui bloc-turn. Avocatul îl utiliza în ocazii speciale sau când rămânea singur la Madrid. În dulăpiorul-bar al biroului, ascuns în spatele unui panou de nuc, nu era bere. Dar în apartament era bere. Așadar, prima hotărâre a lui Kauffman a fost aceea de a se muta acolo. Coborî storul peste noaptea somptuoasă și albăstruie care cădea peste Madrid și reveni la sertarul mesei de scris unde lăsase sub cheie etuiul conținând Amăgitoarea. Deschise sertarul și vârî în buzunar etuiul în formă de nucă. Verifică dintr-o privire că în jurul său era totul în ordine. Aniceto Kauffman, bijutierul, lăsase pe masă paharul de whisky băut pe jumătate. Îl va strânge menajera. Kauffman stinse lampa de birou și se îndreptă pe bâjbâite spre ușă. Încuie biroul cu precauție, temându-se să nu tulbure cu cel mai mic scârțâit al broaștei liniștea din edificiul pustiu.

Culoarele erau pustii, palide și supranaturale sub lumina zenitală. Ascensorul sosi cu un prelung suspin pneumatic, de parcă mașinăria ar fi fost smulsă din beciurile adânci ale somnului. Kauffman se închise cu alți trei Kauffmani suplimentari în cușca acoperită cu oglinzi și apăsă butonul ultimului etaj. Trecând pe la al cincilea nivel, îl putu vedea pe paznicul de gardă al firmei Danone moțăind pe un scaun din coridor. La etajul al șaselea era un alt paznic de gardă, într-o situație asemănătoare celui dintâi. Danone avea un serviciu de securitate la fiecare nivel, până la etajul al zecelea. De ce se temea Danone? Ce materie strategică figura în arhivele secrete ale iaurtului? Ascensorul ajunse la etajul al treisprezecelea și își deschise ușile după o scurtă ezitare pentru a-l elibera pe Kauffman și a se desprinde de cei trei falși Kauffmani care sălășluiseră între timp în oglinzi într-o identică și răbdătoare postură. Avocatul se scotoci prin buzunare în căutarea cheii de la apartament. Tavanul culoarului era mai jos decât la nivelurile inferioare. Mocheta era de o culoare cald-aurie, mai primitoare și mai cochetă decât la etajele rezervate exclusiv birourilor. Avocatul defilă prin fața unei serii de uși identice până ajunse la cea marcată cu numărul zece.

Kauffman aprinse lumina din micul hol. Primul lucru pe care l-ar fi făcut, dacă și-ar fi ascultat instinctele, ar fi fost acela de a se repezi la frigider după o sticlă de bere bună și de a transfera nesățios în stomac lichidul necesar pentru a-și restabili echilibrul termic al corpului, înșfăcând sticla rece ca gheața, simțind spuma debordând din gâtul sticlei peste degete, dar conștiința sa profesională a fost mai puternică decât impulsul de supraviețuire al unui om însetat. Nu uitase că avea în buzunar etuiul cu perlă și că în apartamentul acela existau cele mai bune condiții de securitate. Nu numai că era protejat de cele cinci nive-

luri intermediare pe care le supravegheau, desigur cam neglijent, oamenii de la Danone. Acolo era și locul unde Kauffman instalase adevăratul său seif. Apartamentul se compunea dintr-un salon, un mic dormitor mobilat discret, o bucătărioară și o cameră de toaletă cu toate cele necesare pentru orice urgență. Kauffman închise ușa cu piciorul și se îndreptă spre salon. O intensă strălucire albastră năvălea pe fereastră. Era imensul panou luminos al firmei Danone, care încununa edificiul doar cu câțiva metri mai sus de el. Avocatul găsi pe pipăite întrerupătorul unei lămpi și strălucirea celestă fu expulzată pe terasă. Apoi, își aruncă haina pe canapea și se îndreptă spre bucătărie. Pentru a doua oară învinse tentația de a se repezi direct la frigider. În loc de aceasta, se aplecă asupra cuptorului cu microunde, asemenea ceasornicarului asupra unui ceas bine cunoscut, și manevră iute comenzile. Ușa făcu clic. Aparatul se deschise, acționat de un resort invizibil. O lampă tristă precum cea a unui chivot de altar lumină interiorul cuptorului. O manevră suplimentară îi permise, într-o a doua mișcare, să facă să gliseze fundul aparatului și să descopere seiful. Kauffman scoase din buzunar etuiul de-acum familiar în formă de nucă. Seiful nu era gol. În penumbră, unde îi ajungea brațul, se aflau câteva pachete de bancnote prinse cu banderolă. Anumite onorarii nedeclarate, legate cu elastic de la mercerie, lăsau mărturie pentru acele activități ale avocatului care sfârșeau prin a genera niște bani cu atât mai ispititori, cu cât erau mai negri. Un demontator de podele sau un inspector de la Fisc (în mentalitatea lui Kauffman erau până la urmă același lucru) ar putea să spargă broasca de la biroul său sau să-i cerceteze registrele contabile, dar nimeni nu cunoștea existența acelui minuscul cuib de bogății de la etajul al treisprezecelea al edificiului, la adăpostul cuptorului cu

microunde și mai sus de pavăza protectoare a celor cinci niveluri ale firmei Danone și a corpului său de gardă. Nu exista un loc mai sigur pentru Amăgitoare. Admiră din nou perla înainte de a o depozita în adâncul seifului. Uimirea de a o avea în mână îi trezi dorințe nedeslușite. Șovăi câteva clipe până să activeze din nou mecanismul de închidere a ușii. Fără să fie foarte sigur de motive, consideră că ar putea avea nevoie de bani și, după ce se gândi câteva clipe, puse mâna pe un pachet de bancnote. În mintea lui nu vor exista socoteli clare într-o afacere ca aceea. Apoi, depozită din nou etuiul cu perlă și acționă delicat aparatul pentru a închide ușa cuptorului.

Atunci, doar atunci, însetatul Kauffman se îndreptă spre frigider să-și ia o bere. Cu sticla în mână (sticla rece ca gheața, spuma debordând peste degetele ca niște gheare), ieși pe terasă. Perdelele de la ușa glisantă fâlfâiră ușor în urma lui. Generoasa revărsare de lumină de la firma Danone îi cădea peste umeri. Noaptea se înfiora sub zbârnâitul multelor mii de wați. Dintr-o singură înghițitură lacomă, Kauffman goli o treime din sticlă. Îl năpădea un plăcut sentiment de libertate solitară. Departe de a se simți apăsat de cele trei puternice silabe de mărimea unui vagon de cale ferată care dominau deasupra capului său, Kauffman admiră peisajul zgârie-norilor, mult peste umbra înfricoșătoare de pe pământ a blocurilor-turn. Dintr-o a doua înghițitură, reduse berea la treimea sa inferioară. Sus pe cer, străluceau constelații de logotipuri bancare. La picioare, se deschideau defileuri urbane, canioane și strâmtori ale labirintului orașului. Dintr-o ultimă înghițitură cu râgâieli de pepsine, Kauffman dădu berea peste cap și liniști cu lovituri ușoare de palmă peste buze divinitățile gazoase care se manifestau prin gura lui. Noaptea era splendidă și de acolo, de sus, se domina Madridul.

Avocatul se aplecă să lase sticla de bere lângă parapetul balconului, alături de alte șase sticle goale, rest al unor anterioare despăgubiri nocturne ale setei, și se întoarse în apartament. Își slăbi nodul de la cravată, își descălță un picior cu celălalt și aruncă departe de el o pereche de pantofi fini de crocodil. Atmosfera din salon acumulase căldura din timpul zilei și fu recunoscător adierii care umfla ușor perdelele cu sugestive ondulații orientale. Avocatul se lăsă să cadă într-un fotoliu și apucă telefonul. Acum, că fuseseră satisfăcute nevoile trupului, se apucă de sarcina de a-și îndeplini datoria, și prima dintre toate era aceea de a-l pune pe Marele Duce la curent cu cele întâmplate în după-amiaza aceea.

Existau mai multe moduri de a intra în legătură cu Marele Duce. Nu se putea obișnui să-l numească altfel. Nimeni nu putea. Și-l aminti pe bijutierul Kauffman introducând cu mari precauții și o insinuare veninoasă porecla lui particulară, Magnatul, un nume care valora cât zicea și numele său și, în același timp, lăsa deschisă posibilitatea de a face parte din dâra de milioane pe care o sugera simpla menționare a acestui nume, în același fel în care se invocă aștrii favorabili șansei sau cometele. Existau mai multe moduri de a intra în legătură cu Magnatul, repetă Kauffman în sinea lui, optând pentru porecla pe care o socotea cea mai propice norocului. Unul dintre acestea era să-l sune la biroul de la bancă. Altul era să-l sune la președinția companiei sau la președinția altor șase companii care depindeau de el. Alt mod era să-l apeleze la cercul mai larg, aproape inepuizabil, al oamenilor de afaceri în care Magnatul avea influență. Dar Kauffman știa că cel mai bun mod de a intra în legătură cu Ducele era acela de a-l suna la „Cuibul Potârnichilor“, ferma pe care Fernando Garras, locotenentul Marelui Duce, o poseda

nu departe de Madrid. Foarte puțină lume dispunea de numărul acela de telefon, cu excepția celor foarte apropiați și a furnizorilor obișnuiți, câțiva croitori, un armurier, precum și Kauffman însuși, reprezentantul Marelui Duce la licitații, ocupând un loc ierarhic care nu era al celor intimi, dar care se putea situa definitiv mai presus de nivelul croitorilor, dar ușor mai prejos decât armurierul, care pregătea pentru Magnat, în sezoanele de vânătoare, armele de vânătoare Purdley și puștile cu ghinturi. Avocatul formă numărul de telefon de la fermă și își întinse picioarele. O eructație întârziată îi umplu gura cu splendida aromă a berii pe care o băuse. Poate că merita o a doua sticlă. Lăsă pentru mai târziu acest gând plăcut și aștepta.

Aquino, majordomul filipinez al fermei, ridică receptorul. Era un oriental tăcut care continua să poarte cămăși ample cu mâneci largi, de parcă ar fi ascuns un pumnal în fiecare dintre ele. Se acomodase la fermă cu o uimitoare ușurință și se credea că fabrică delicate afrodiziace din roșcove fermentate. Filipinezul insistase să se ocupe personal de haita de câini de vânătoare, făcând prin intrigi ca îngrijitorul lor să fie dat afară și reușise să-i determine pe câini, ca atunci când se apropia de cuști, să-l primească într-o liniște respectuoasă, cu cozile între picioare și privirea nemișcată, cu resemnarea animalelor care recunosc o ființă superioară, pe cineva mai puternic decât ele. Unii spuneau că filipinezul, având nostalgia țării sale, mai mânca din când în când pe vreunul dintre ei. Alții spuneau că animalele îl respectau pentru că le hrănea bine, ceea ce nu era în contradicție cu cele spuse mai înainte. Filipinezul recunoscu glasul lui Kauffman. Știa, cum spunea el, că este omul cu colierele.

– Duce este în vacanță, spuse el cu vocea neutră a celui care anunță o eclipsă de soare. Aquino nu știe dacă se întoarce, adăugă el cu o resemnare pasivă, ca și cum ar fi comunicat că dispăruse alt câine.

– Mai e cineva la fermă?

– Domnișoară Toribia și domn Garras.

Filipinezul elimina articolele hotărâte. Toribia, căreia i se spunea *Potârnichile*, era bucătăreasa și jupâneasa fermei, văduva unui grădinar. Era din Tomelloso, o femeie strașnică de vârstă cam înaintată, pe care filipinezul o numea doar domnișoara Toribia pentru că pusese ochii pe ea și năzuia să o invite într-o seară să mănânce carne de câine. Avocatul îi ceru majordomului să i-l dea pe domnul Garras.

– Spune-i lui Fernando Garras să vină la telefon.

– Garras se scaldă în piscină mare, spuse majordomul, exprimându-și admirația pentru stăpânul său.

– N-are importanță. Garras va fi încântat să poată vorbi cu Kauffman.

– Kau Man poate aștepta, informă impasibilul filipinez.

Kauffman așteptă ca filipinezul să transmită mesajul. Ascultă clic-clacul sandalelor cu talpă de lemn, în vreme ce majordomul traversa vestibulul cu telefonul mobil în mână. Când trecu prin fața bucătăriei și a spălătoriei, clic-clacul deveni mai discret. Filipinezul descoperise lumina aprinsă. Își ridică pieptul și mersul deveni bărbătesc și falnic, ca în dansurile amoroase din țara lui, cu intenția de a-i fi pe plac văduvei. Apoi, ieși în portic, iluminat de două felinare de fier forjat care aruncau umbre de pelargonii pe dalele de argilă arsă. Coborî scările cu un clic-clac, reconfortat de formidabila impresie pe care credea că i-o lăsase Toribiei. Apoi, pătrunse pe covorul tăcut și moale de iarbă. Kau Man continua să se legene în mâna lui. Piscina se afla la distanță, pe o suprafață

protejată de un gard viu de lauri, între umbrele lăsate de cabinele de baie. Un mănunchi de ramuri de palmier se reflecta pe suprafața vălurită a apei luminate în albastru. Traseul silențios devenea interminabil. Avocatul se impacienta.

– Garras? Garras?

Noaptea era caldă. Filipinezul ajunse în cele din urmă pe marginea piscinei. Fenando Garras traversa bazinul cu mișcări lente de brațe, asemenea unui cașalot prins într-un năvod cu reflexe fluorescente. Silueta lui se târa pe fundul albăstrui al bazinului. Filipinezul întinse telefonul, menținându-l la capătul brațului său ca și cum ar fi ascuns înăuntru un Kau Man miniaturizat în mod adecvat.

– Garras? repetă vocea electrică și slabă a avocatului la un metru de suprafața apei.

Fernando Garras ieși din bazin pe scăriță îmbrăcat într-un costum de baie larg ca șort de box. Își trecu amândouă mâinile peste părul negru strălucitor, netezindu-și cârlionții spre spate, și se apropie de filipinez, lăsând o dâră de apă. Apucă telefonul și îi făcu semn majordomului să se retragă. Clic, clac, clic se îndepărtau tălpile de lemn pe marginea de ciment spre tăcerea moale a pajiștii, spre portic și spre amorosul balet din vestibul, în fața bucătăriei în care Toribia, străină de ritmul delicat al seducției al cărei obiect era, își suflecase mânecile de pe brațele ei robuste ca să frământe o prăjitură.

Fernando Garras se îndreptă cu telefonul în mână spre locul unde erau prosoapele. Cinci sau șase șezlonguri vărgate erau dispuse în jurul a două mese, formând un cerc pustiu, ca într-un decor abandonat în care fantomele de la ora cocteilului încă mai stăteau de vorbă la amiază. Era un bărbat de statură mijlocie, lat în umeri, musculos, păros, cu un mers apăsat și cu solida legănare a maimuțelor de

talie mare care se dedică exercițiilor fizice. Se apropia de vârsta de patruzeci și cinci de ani, dar își păstra un frumos păr negru des, cu acel luciu și acea frizură îngrijită care se observă la anumiți proxeneți și mari amatori de pariuri la curse. Cu toate acestea, Fernando Garras era economist, sau serviciile sale le includeau cel puțin pe cele de consilier financiar. Reușise să ajungă omul de încredere al Marelui Duce în tulburile mașinațiuni care necesitau mai curând cunoașterea slăbiciunilor celorlalți, decât cifrele proprii. Existau operațiuni la Bursă care îi aduseseră același fel de respect plin de teamă ca și cel pe care îl aveau câinii față de majordomul filipinez. Se spunea că are o avere considerabilă. Participa cu Magnatul în toate societățile în care era necesar sau care aveau nevoie de un om de paie. Dar acestea erau niște afaceri în care, prin natura lor, avocatul Kauffman nu intra. În cercurile Ducelui era numit Asistentul, alții îl numeau Locotenentul. Mulți știau că pentru un anumit gen de relații cu Magnatul era nevoie să se apeleze la el.

Asistentul se apropie cu telefonul în mână de cercul pustiu al șezlongurilor, insecte cu picioare lungi și livrea vărgată, alungate într-un fel de mister nocturn sub vraja neagră a pădurii de curmali. Fernando Garras se scutură de apă. Brațele sale păroase reținеau minuscule picături de cristal. Își aranjă șortul care îi servea drept costum de baie și scoase un gâfâit ca de atlet și, prin acea manifestare pulmonară virilă, avocatul luă cunoștință de prezența lui.

– Fernando? șoväi glasul slab al lui Kauffman în telefonul prins în ghearele lui Garras[1].

[1] Joc de cuvinte intraductibil în română: *garras* în spaniolă înseamnă „gheare“. (n.tr.)

– Kauffman, ce veşti bune aduci? spuse Fernando Garras, ducându-şi telefonul la ureche pe când căuta din priviri halatul de baie.

– Doream să vorbesc cu Ducele, spuse avocatul. Dar chinezul vostru mi-a zis că doar tu eşti acasă.

– E important?

Micuţul Kauffman îşi drese vocea. Gândul îi zbură spre comoara pe care o avea încuiată în seif în spatele cuptorului cu microunde şi se gândi că este într-adevăr important. Dar nu spuse nimic. Experienţa îl învăţase să vorbească în mod precaut.

– Este ceva legat de colier.

– De colier?

– De *Şiragul de Mărgăritare de la Golful Persic*, spuse avocatul, rostind cu afectare într-o rapidă cascadă de sunete.

– Aha, *Şiragul de Mărgăritare*, replică simplu Garras.

Descoperise prosoapele pe spătarul unui şezlong şi se îndreptă spre locul acela. Avocatul nu se lăsă înşelat de aparenta lui lipsă de interes. Începu să-i explice situaţia în cuvinte tărăgănate şi confuze. Îşi propusese să evite orice fel de referinţă precisă, rezervând pentru Marele Duce amănuntele cele mai savuroase ale informaţiei. Era tehnica Olendorf. Să vorbeşti mult despre toată povestea, izolând cu grijă în minte ceea ce nu trebuie să spui. Fernando Garras dădu la o parte primul şezlong. Trupul său păros se cutremură cu un frison. Lăsă telefonul mobil pe masa din grădină şi începu să-şi frecţioneze viguros pieptul. Făcu câteva flexiuni, verificând satisfăcut că reuşeşte să-şi atingă cu buricele degetelor vârful picioarelor. Acelaşi lucru se putea spune după câteva exerciţii de răsucire a braţelor. Mijlocul lui funcţiona. Apoi, întinzându-şi braţele ca o maimuţă robustă, începu să-şi pună halatul de baie. Telefonul continua să-şi reverse interminabila sa cascadă

de cuvinte cu o insistență monotonă. Avocatul se gândi că Garras mirosise importanța afacerii. De aici, tăcerea lui. Își continuă relatarea pe ocolite, în vreme ce Garras, aruncând o privire către minusculul și impertinentul aparat, își înnoda calm halatul de baie. Își înfoie pieptul cu o igienică și adâncă răsuflare, aspirând aerul cu parfum de pini și expirând doi litri de anhidridă carbonică. Apoi, se întinse într-un șezlong, care îl primi cu un prelung geamăt al arcurilor și lamelelor, ca un vagonet de marfă care primește încărcătura de cărbune. Noaptea era străbătută de insecte luminoase. Fernando Garras își simțea mușchii încordați de sănătate după baia nocturnă. Ochii săi mari de porțelan, neîncrezători și vicleni, străluceau în întuneric. Ar trebui să-i ceară filipinezului un cocteil înainte de a se întoarce în casă și a se îmbrăca pentru cină. Și apoi să încerce să-i câștige favorurile, invitându-l cu el la un pahar în portic. Delicii ale nopții. Erau dificili filipinezii ăștia, orice s-ar spune. Dar cu un trup plin de grație. Mai era și povestea aia despre un delicat afrodiziac pe bază de roșcove macerate. Poate o să mai facă niște gimnastică înainte de cină. Ferma era înconjurată de desișul de stejari. La orizontul negru al munților dinspre Toledo începea să răsară luna. Fernando Garras își pipăi bicepșii și oftă. Lângă el, pe masa de răchită, telefonul își continua litania de explicații, asemenea scârțâitului nisipos al unui vechi disc de gramofon. În cele din urmă, se hotărî să apuce din nou aparatul.

– …și asta-i tot, încheie avocatul, mulțumit de a-i fi putut explica lui Garras toate amănuntele afacerii, fără să-i dea nici un indiciu serios în legătură cu adevărata chestiune.

– *Șiragul de Mărgăritare*, zici? spuse Fernando Garras.

– Într-adevăr, replică avocatul ușor surprins. Fără îndoială că Garras se prefăcea. Încerca prin asta să-l tragă de limbă ca să obțină mai multe informații.

– Ducele este la Marbella, spuse Garras. O să vorbesc cu el și o să te sun să-ți dau de veste. Ești la birou?

– Nu, nu sunt la birou. O să-ți dau un număr de telefon.

Kauffman îi dictă numărul de telefon de la apartament și Garras îl notă în minte cu prodigioasa memorie pentru cifre pe care i-o lăudau cu toții și pe care băile nocturne i-o reîmprospătau. Luna plină se înălța deasupra munților. Avocatul adăugă câteva înfloriturii verbale cu teama că Garras n-ar fi avut încredere în el. Asistentul Ducelui îl întrerupse.

– Ascultă, Kauffman, eu o să vorbesc cu Ducele și o să-ți spun dacă Ducele vrea să vorbească cu tine, i-o reteză el. Treaba cu colierul este un capriciu al lui. Înțelegi? Eu l-am sfătuit să investească într-o crescătorie de tauri năravași. Nu-i același lucru, mi-a spus el, nu-i același lucru. Iar eu știu de-acum că nu-i același lucru, dar colierele, ca și femeile, nu fac altceva decât să aducă necazuri. Ar fi fost mult mai ieftin să crească tauri negri cu ochi verzi, decât să cheltuiască o avere pentru colierul ăla.

– Înțeleg, spuse laconic Kauffman.

– Dar Ducele este Ducele și face ce poftește cu investițiile lui. Altceva ar fi ceea ce aș face eu cu bijuteriile alea, adăugă el, aruncând o privire virilă la unghiile sale bine pilite, adresându-i un gând binevoitor filipinezului.

– Înțeleg, repetă Kauffman.

– O să te sun eu.

Kauffman nu-i era deloc simpatic. Nu-i aprecia uscăciunea profesională, nici interesul scăzut pentru gimnastică, nici cota mediocră în afaceri. Fernando Garras își

ridică gulerul halatului de baie ca să-și acopere ceafa și își înfundă mâinile în buzunare. Întins pe șezlong, sub sclipirea strălucitoare a bolții cerești, ca pe coverta unui transatlantic, asistentul Marelui Duce își lăsă mușchii în voia unui confortabil sentiment de fericire nocturnă. Respiră cu delicii răcoarea nopții. Apa din piscină se liniștea într-un dreptunghi cu reflexe opaline. Luminile casei proiectau filigrane de volbură și de fier forjat pe laguna neagră a pajiștii. Undeva în întuneric șuiera aspersorul. Îi va cere poate filipinezului un cocteil pentru plăcerea de a-l vedea mergând cu tava în mână. Cineva îi vorbise despre trupul tatuat al acestuia. I-l va arăta oare și lui? Totuși, trebuia să-l anunțe pe Magnat. Nu avea nevoie să știe ce a vrut Kauffman cu pălăvrăgeala lui plictisitoare și de neînțeles. Fără îndoială, nimic legat de sănătatea de fier și de culturism. Dar Ducele lăsase instrucțiuni foarte precise în legătură cu tot ce ținea de colier.

Avocatul Kauffman văzu înălțându-se globul strălucitor al lunii deasupra zgârie-norilor și se gândi că a sosit momentul să-și răcorească gâtlejul și să-și recompenseze elocvența cu o binemeritată sticlă de bere. Se simțea mândru de abilitatea sa verbală, precum și de prudența sa, ceva ce putea fi de cea mai mare utilitate dacă, într-o zi, va înceta să mai fie avocat pentru afaceri și va frecventa din nou sălile de tribunal. Garras nu putuse să ghicească nimic din adevăratele implicații ale afacerii. Se duse la bucătărie și deschise încă o sticlă. Apoi, se întoarse în salon să o savureze. Luna plină se înălța ca o perlă gigantică în stare de imponderabilitate pe albastrul intens al nopții, peste linia frântă a blocurilor-turn. Nălucirea ei de culoarea fildeșului scânteia ca un solitar semn prevestitor de avere și de primejdie. Kauffman se instală în fața terasei. Perdeaua unduitoare filtra vraja electrică a firmei

Danone. Nici el nu avea vreo simpatie pentru Fernando Garras. Îi repugnau în mod nedesluşit bogăţia acestuia şi ceea ce ghicea din plăcerile lui de neînţeles. Nu-i plăceau înfăţişarea lui de gorilă bine pieptănată, nici lungile sale tăceri la telefon, dar, în mod evident, acestea se explicau prin propria elocvenţă. Era o excrescenţă a Marelui Duce, ca o verucă musculoasă şi bine formată. Un homuncul atletic cu puteri ample şi trebuia să ţină seama de influenţa lui. Avocatul se gândea să păstreze o relaţie perfectă cu el.

După o jumătate de oră sună telefonul. Ceva se schimbase în atitudinea lui Garras, dar nu în voce, ci în mesaj.

– Am vorbit cu Ducele. Spune să iei mâine primul avion spre Marbella.

– De acord.

Kauffman închise telefonul şi dădu berea peste cap. Destinul era mare şi era de partea lui. Se ridică din fotoliu şi ieşi pe terasă să admire luna. Madridul petrecea sau dormea. Apoi, se întoarse în apartament şi, lăsând în urma lui o dâră alcătuită din şosete, pantaloni, cămaşă şi chiloţi, se vârî sub duş. Apoi, merse să se culce în discretul dormitor cu pat de celibatar, pentru că apartamentul acela, spre deosebire de ceea ce ar fi putut crede Margarita în pactul lor de libertate conjugală şi de concesii reciproce, nu era un cuib de nebunii.

# CONVERSAȚIA CU MAGNATUL

– Golful? Nimeni nu știe ce este golful. Jucătorii de golf nu știu ce este golful, spuse Marele Duce cu vehemență, îmbrăcat în alb de sus și până jos, purtând pantaloni de in, cămașă de in, pantofi de teren din piele fină de vițel cu talpă cu crampoane, etalând șosete albe de fabricație scoțiană și cu tivul pantalonului făcând un pliu, tipic pentru pantalonul de golf, deasupra gleznei, ca să poată merge confortabil pe iarbă. O caschetă de baseball cu cozoroc închis la culoare îi proiecta o semilună de umbră la nivelul ochilor, pe când se oprea o clipă ca să contemple terenurile de golf din Andaluzia. Nimeni nu știe nimic despre golf. Pentru multă lume poate fi un joc care constă în a vârî mingi albe în găuri. Pentru mulți alții poate fi un sport. Dar puțini reușesc să afle că golful este o metafizică. Jucați golf, domnule Kauffman?

– Îl practic, doar îl practic.

– Există numai două reguli. Să nu pierzi din vedere mingea și să controlezi tot timpul orizontul. Îi vedeți pe toți ăștia, spuse el cu expresia unui păstor care își paște mieii. Îi vedeți aici, urcând și coborând pante, trecând de păduri și de firul văilor, urmând blânzi traseul, afundându-și nasul în iarbă, dând din colț în colț și rupându-și crosele

sau manifestându-și bucuria cu strigăte de piei-roșii. Dar ei nu știu ce este golful.

Kauffman nu se gândise că golful este o metafizică, dar încă mai avea nevoie să-și amelioreze în mod considerabil jocul. Îl urmă pe Duce pe panta blândă a terenului, alunecând cu pantofii săi cu talpă netedă de oraș pe iarba întreținută cu mare cheltuială la Clubul de Golf Marbella, ținându-și echilibrul cu servieta-diplomat ca să evite căderea, sosit direct de la aeroport într-o ținută nepotrivită dacă ar fi fost invitat să parcurgă ultimele găuri ale unui traseu început de dimineață și care se apropia de sfârșit. Băiatul care transporta crosele se ținea la o distanță respectuoasă. Sub o beretă albă, amplă ca o parașută, cu siglele clubului, băiatul care urmărea cu atenție explicațiile Marelui Duce, gândindu-se să le aplice odată și odată și să ajungă bogat și campion de golf. Avea un tricou imprimat cu chipul lui Isus Hristos, ceva ce părea că nu-l interesează nici pe Duce, nici clubul. Jucători liniștiți ai altor partide străbăteau terenul, alcătuind mici alaiuri. În depărtare, sediul social al clubului arunca sclipiri.

– Băiete!

Purtătorul chipului lui Isus Hristos se apropie cu căruciorul cu crose. Marele Duce schimbă crosa, cântărind-o în mână și mângâind-o pe toată lungimea ei, de parcă ar fi fost un rafinat instrument de tortură. Apoi, își înțepeni picioarele în iarbă și își fixă ochii pe minge, minuscula sferă sfidătoare care părea înzestrată cu o vicleană voință proprie. Apoi, scrută cu privirea sectorul traseului care îi mai rămăsese de parcurs. Soarele profila fiecare firicel de iarbă cu o monstruoasă precizie. Înainte de a face paradă de *driver*-ul său, Marele Duce se întoarse din nou spre avocat.

– Să nu credeți ceea ce se spune despre joc și hipertensiune, sau despre joc și buna sau proasta funcționare a

valvelor cardiace, sau despre joc și posibilitatea de a te întâlni cu oamenii de afaceri, acestea sunt invenții din manualele de joc. Dar să credeți, totuși, în ceva ce pot eu să vă spun. Prin golf, vă veți descoperi conștiința și vă veți cunoaște pe dumneavoastră înșivă. Jucați singur, jucați mereu singur, jucați-vă cu conștiința dumneavoastră.

– Eu joc întotdeauna singur, minți avocatul cu cea mai josnică lingușeală.

– Și să nu uitați că fiecare gaură este ochiul lui Dumnezeu.

Ducele își răsuci mijlocul cu un gest elegant și trase mingii o lovitură bine țintită. Impactul se produse chiar în clipa în care Ducele lăsa să-i scape o scurtă expirație. Mingea descrise o parabolă la mică înălțime, lăsând efectul optic al urmei sale pe iarbă, și căzu la douăzeci de metri mai încolo, nu departe de unul dintre ochii lui Dumnezeu, semnalat de un fanion roșu-aprins. Aparent, faza fusese satisfăcătoare. Chipul ca de călugăr franciscan al Ducelui se lumină de un zâmbet și Kauffman zâmbi la rândul său.

– Excelentă lovitură, Duce, îl linguși în doze mici.

Ducele pufni.

– În ceea ce privește extraordinarele vești pe care trebuie să mi le dați în legătură cu colierul de perle, veți rămâne să luați masa cu mine și îmi veți povesti în timpul siestei. Este momentul cel mai bun. Nu suport să fiu deranjat când îmi fac digestia. De altfel, niciodată nu-mi plec urechea mai bine decât atunci când sunt pe punctul de a ațipi.

– O voi face cu mare plăcere, răspunse Kauffman cu mai puțină lingușeală și ușor surprins.

– Băiete!

Magnatul schimbă din nou crosa și băiatul care își croise tricoul din năframa Sfintei Veronica rămase lângă ei.

– La ora două, spuse Ducele.

– La ora două.

Ducele dorea să-și continue singur traseul. Avocatul Kauffman înțelese aluzia. Ducele și băiatul își continuară drumul de perfecționare spirituală, în vreme ce avocatul se întorcea la club, străbătând hectare de iarbă strălucitoare, ieșindu-i sufletul pe povârnișuri, privindu-i cu invidie pe fericiții care străbăteau acel paradis andaluz de pajiști cerești în micuțe vehicule electrice. Spre nord, se înălța scheletul unui lanț muntos golaș. Implacabilul soare de Marbella anunța o zi fierbinte și orbitoare. Era ora douăsprezece și jumătate când avocatul ajunse la refugiul din sticlă și aer condiționat al clubului.

Se instală într-un fotoliu din care se putea bucura de priveliște ca de o simfonie. O fâșie de albastru mediteraneean se estompa între colinele verzi ale terenului de golf, presărate cu păduri înflorite de oleandri, unde grupuri sârguincioase și plimbărețe de pitici continuau să-și caute propria identitate printre găurile lui Dumnezeu sau o altă dementă interpretare a jocului, în vreme ce la spatele lui rămâneau giganții pietrificați ai unui lanț muntos cu toponimie sarazină și sate care mai păstrau încă numele african al vreunui clan. Oare cât costa zilnic să fie întreținut verdele intens al acelei întinderi *green*[1]*?,* se întrebă avocatul cu un ingenios joc de cuvinte în limbi diferite, admirând splendoarea matinală a terenului. Fără îndoială, nu aceasta era întrebarea adecvată în acele condiții și, plecând de la un anumit punct încolo, sportul și bunăstarea se prefăceau probabil într-o problemă metafizică, etilică, etică, stomatologică, oricare ar fi știința care se ocupă în fiecare caz

[1] În engleză în original, „verde“ în română, dar și altă denumire a unor porțiuni din terenul de golf. (n.tr.)

de ființă și de traiul bun, de la zbuciumul vital până la durerea de măsele. Un chelner oacheș, în uniformă de ofițer de marină, îi aduse o bere. Kauffman savură prima sa plăcere pe ziua aceea, eliberându-se de umilitorul sentiment de a se fi prefăcut într-o râmă sau într-un coleopter de materii fecale, exagerând față de Duce mizerabilele sale tentative de lingușire.

Sosise la Marbella în aceeași dimineață, cu primul avion care plecase din Madrid. Ducele trimisese o mașină care să-l ia de la aeroport. Ducele își petrecea dimineața dedicându-se sănătoaselor sale angajamente pe terenul de golf, iar șoferul îl condusese pe avocat direct pe terenul de joc, informându-l că Ducele îl așteaptă și aceasta însemna că, odată ajuns la Marbella, Ducele înțelegea ca el să-i stea la dispoziție.

Era John Huston[1] în carne și oase. Cineva i-o spusese, ori îi atrăsese atenția cu aceeași intenție universală de a-l linguși, iar Ducelui îi plăcuse comparația. Semăna cu John Huston; înalt de statură, cărunt, o bărbie acoperită cu o barbă scurtă și albă de călugăr franciscan, ochi vicleni și orientali, cu pleoapele puțin căzute, și era John Huston mai ales prin voința sa jupiteriană de a domina tot ce se afla în raza cuprinsă de privirea sa, iar în cazul Ducelui se putea adăuga tot ce ar fi stăpânit buzunarul său, cu acea emanație de putere fizică ce sporea odată cu trecerea anilor până la a se preface într-o caracteristică în plus a dispoziției sale sufletești, precum tentația pentru băuturile tari, voluminoasa sanctitate a înfățișării sale sau sentimentul că acel ambalaj de omenie, atât de cumpătat și, în același timp, irezistibil în pornirile sale, putea la fel de bine să găzduiască un multimilionar ori o căpetenie de

[1] Regizor american de film (1906–1987). (n.tr.)

bandă criminală. Se știa cu certitudine că viața lui nu fusese ușoară, dar nimeni nu era interesat să-i cerceteze prea mult trecutul. Avocatul văzuse pe trupul său niște semne care puteau fi la fel de bine leziuni căpătate în vreo competiție sportivă, ori urme ale unei încăierări, dar în aprecierea atemporală a lui John Huston, a Magnatului sau a Marelui Duce, urmele de pe trup contau prea puțin, cu condiția ca bătrânul și musculosul trup să răspundă exigențelor vieții, și tocmai de aceea avocatul își supunea opinia celei mai stricte rezerve, cea în care se împletea apetitul financiar cu teama. Dar adevărul era că semăna cu John Huston și nimeni care să fi fost în deplinătatea unei judecăți sănătoase n-ar fi ezitat să semneze un contract cu Dumnezeul găurilor de pe terenul de golf pentru a atinge vârsta Ducelui în condiția sa fizică demnă de invidiat. Putea muri lovit de trăsnet, l-ar putea ruina vreun război, dar nimeni nu și-ar putea imagina decăderea sa fizică și, cu atât mai puțin, opulenții săi vecini din Marbella și, încă și mai puțin, păstorii de capre de pe acele ascuțite stânci africane de unde se ghiceau în depărtare câmpurile verzi și inaccesibile ale Clubului de Golf Marbella.

Sub amabila supraveghere a ofițerului de marină mauritan care se ocupa de bar, Kauffman savură prima sticlă de bere din dimineața aceea și își șterse din gură gustul neplăcut de cafea sintetică și de derivați ai petrolului de la micul dejun ce i se servise în avion. Aerul condiționat îi răcorea plăcut umerii. În fața ochilor i se întindea una dintre cele mai costisitoare priveliști din univers și se delecta cu acea evaluare cu burta instalată între brațele fotoliului (poate cu o burtă prea mare, se gândi el mângâindu-și proeminența care îi ieșea în evidență de sub cămașa de vară, împinsă înainte în mod inexorabil de gazele și fermenții din bere), în vreme ce prin minte îi defilau

antecedentele conversației cu Kauffman din după-amiaza anterioară. Din după-amiaza anterioară? Fu uimit că nu trecuse un veac de când Amăgitoarea se afla în posesia lui. Kauffman? „Aniceto Kauffman, bijutier," sublinie avocatul în sinea lui, separând identitatea sa gânditoare de identitatea vizitatorului care îl inițiase în misterele colierului. Kauffman puse în ordine circumstanțele cu intenția de a trasa un itinerar pentru a-l informa pe Duce, ajungând la punctul în care el ocupa față de Duce poziția pe care bijutierul Kauffman o ocupase față de el. Și, la urma urmelor, își spuse el întorcându-și ochii spre mauritan căutând un martor neutru, Kauffman îi trasa căile șansei sale, căile de nepătruns ale averii avocatului Kauffman, urmărind în depărtare o mărunțică siluetă albă însoțită de nelipsitul băiat care îi căra crosele, urmând traseul celor nouă găuri ale Domnului.

John Huston a jucat golf până trecuse de ora unu. Pe la unsprezece și jumătate, fără să treacă pe la club, îl înștiințase pe Kauffman prin șofer că îl va aștepta acasă începând cu ora aceea. Avocatul își pipăi buzunarele ca să plătească berea pe care nu și-ar fi permis în nici un caz să o treacă în contul Ducelui. Luă de pe jos mapa pe care o purta cu el și de care aproape că uitase și îl urmă pe șofer spre dogoritoarea amiază de afară, traversând holul de la recepție al clubului, amenajat ca o grădină, până la automobilul pe care i-l trimitea Ducele.

Șoferul îl conduse printr-o zonă rezidențială pe un bulevard mărginit de palmieri pitici și burtoși ca niște anghinare. Apoi, urcă o pantă rapidă spre stânga, cu o deschidere mai largă spre mare. Soarele scânteia pe un orizont cu vapori de plumb topit. Automobilul înainta din ce în ce mai sus. Un bulevard mărginit de anghinare, asemănător celui dintâi, îi conduse spre o rotondă debordând de

o abundentă vegetație tropicală. Acolo se opri automobilul în fața unei ferme înconjurate de ziduri de piatră. Ochiul de vultur al șoferului sau orice alt instrument echivalent făcu să alunece poarta glisantă. Mașina înaintă lent și grădina se arătă în toată splendoarea ei. Nu doar pădurea tropicală domesticită, abundentă în specii botanice, îl făcu pe avocatul Kauffman să simtă o amețeală văzând cum îi defilează pe dinaintea ochilor, pe cele două laturi ale aleii pietruite, ci și flora exuberantă și necunoscută care prefăcea o grădină din Marbella într-o mostră redusă de junglă amazoniană. Labirintul acela vegetal ar fi putut adăposti o întreagă gherilă și, fără îndoială, că dădea de lucru unei armate de grădinari. Casa se afla într-un spațiu deschis ca într-un luminiș în pădure. Ducele îl aștepta într-un portic de dale stropite de curând. Masa de prânz era pusă: farfurii galbene pe două scânduri lungi de lemn de tec, asemenea unor traverse de cale ferată. Se auzeau curgând jeturi de apă. Se auzi, de asemenea, cârâind cu insistență o pasăre exotică oarecare, iar în luxosul interior al casei, avocatul zări dispărând un câine, un animal leneș de mărimea unui vițel, nepăsător față de vizitator, și căruia îi curgeau balele neîntrerupt, exprimând regrete și necazuri în ochii săi mari congestionați, și care plecă să se tolănească, întinzându-și labele în penumbra vreunui salon.

Magnatul încetase să mai fie un rechin al afacerilor ca să se prefacă într-un patriarh financiar. Înființase o rețea de societăți ale căror interese nu le-ar fi putut delimita nimeni și, cu atât mai puțin, cei care fiind atrași de mișcarea banilor se trezeau prinși în năvoadele lui ca în inima unei materii care-i ținea prizonieri și care zvâcnea irigată de puternicul aflux de voință a Ducelui, capabil să destrame imperii cu o singură lovitură a baghetei sale magice de om de afaceri și să transforme în mizerabile cocioabe micile

palate orbitoare ale celor mai prestigioase întreprinderi. Nimic din toate acestea nu era necunoscut în lumea pe care o frecventa Magnatul și care, fără îndoială, contribuia la prestigiul său. Dar bătrânul patriarh, priceput și afurisit ca un șef de clan, încă mai putea să discearnă dintr-o privire înfățișarea dușmanilor, precum și lingușeala mieroasă a prietenilor săi și, mai presus de toate, de parcă s-ar fi cocoțat pe o avere închisă în saci plini cu aur, știa să-i compromită pe directorii celor mai solvabile bănci, cu scopul de a-i converti în cele mai credincioase gărzi de corp ale capitalului său. Nu se putea spune că avocatul Kauffman îl venera pe Duce. Dar se putea spune că îl privea cu o teamă religioasă. Și aflându-se în inima acelei păduri din Marbella, unde nu pusese niciodată piciorul și unde își închipuia că nu ajunsese omul alb (cel normal din punct de vedere material), a aflat cu certitudine că cele mai mari mistere sunt înconjurate de splendide manifestări, în cazul acela, o miraculoasă risipă de varietăți botanice, și s-ar fi putut spune că în mijlocul acelei foarte reușite imitații a paradisului, cu excepția mutrei răutăcioase a șoferului și a balelor câinelui, Magnatul era Creatorul.

Ducele își schimbase îmbrăcămintea și purta o cămașă imprimată cu un motiv cu fructe tropicale, ușoară și care îi flutura peste un șort. Era încălțat în sandale comode, în care picioarele mari i se mișcau în voie. Își înălță brațele cu un gest de bunăvoință ca al lui John Huston, oferindu-i lui Kauffman ospitalitate. Prânzul era alcătuit dintr-un mușchi de vită de dimensiuni considerabile și din fructe variate. Cineva cânta în spatele bucătăriei. Nu s-au mai schimbat politeți și nici Marele Duce nu și-a predicat metafizica, așa cum o făcuse pe terenul de golf. John Huston a înfulecat carnea, făcând paradă de magnifica sa dantură. Avocatul se apucă de porția sa cu o mai

mare dificultate. Se simți ușurat doar atunci când Ducele se ridică de la masă poruncind unui ospătar invizibil să ridice farfuriile și năluca aceea care ieși din adâncul casei ridică efectiv masa și trei sferturi din mușchiul de vită argentiniană rămas în farfuria avocatului. Marele Duce se așeză într-unul din balansoarele din portic, lăsă să-i cadă sandalele și își încrucișă picioarele goale. Descumpănit și oarecum ridicol, cu o *chirimoya*[1] în mână, avocatul îl urmă. Nu îi plăcea *chirimoya*. Nu știa de ce are fructul acela în mână. Atenția lui era împrăștiată și a fost atrasă în mod automat de un obiect concret doar când chelnerul ieși din nou din adâncul casei cu o sticlă de whisky și două pahare. Avocatul avea nevoie de o dușcă. Ducele îl invită să se servească. Luă un pahar și mușchii i se relaxară. Evită balansoarul și își potrivi ferm șezutul într-un fotoliu de papură. Își simțea cămașa lipită de corp, deși pe tavanul porticului se învârteau lent palele unui ventilator.

– Suntem singuri, spuse Ducele. Fiica mea Ricky a ieșit să navigheze, soția mea este în Corsica, ospătarul își va încheia programul peste un sfert de oră, iar persoana care cântă în bucătărie o face pentru ca eu să știu că este în bucătărie, și nu în altă parte. În ceea ce îl privește pe Hercule, se referea la câine, are zece ani și este aproape surd. Poate că v-ați mirat că a lăsat liber terenul.

– Nu se ascunde nimeni în pădure?

– Nimeni, zâmbi Ducele.

John Huston își încrucișă mâinile peste cămașă. Avocatul se mișcă neliniștit.

– Presupun că Fernando Garras v-a povestit tot ce i-am spus eu.

[1] Fruct din America de Sud. (n.tr.)

– Garras nu acordă multă atenție prea multor lucruri, spuse Ducele, închizându-și placid fanta albastră a ochilor. Povestiți-mi tot încă o dată.

Trecu o jumătate de oră în timpul căreia avocatul îi povesti tot ce știa despre colier. În ambianța aceea de plantație colonială, relatarea conversației cu Aniceto Kauffman în biroul său de avocatură căpăta nuanțe ireale. Doar paharul de whisky din mână oferea o oarecare coerență. Kauffman descrise vizita neașteptată a bijutierului, pentru care începuse să simtă o secretă simpatie. Ducele nu ignora nimic din istoria *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic*, chiar și mai mult decât atât, probabil că sursele sale de informații și erudiția pe care Kauffman o presupunea făceau inutilă orice referință prea minuțioasă. Cu toate acestea, ascultă cu atenție descrierea conversației avocatului cu Aniceto Kauffman. Kauffman vorbi despre perlele venețiene, despre lotul maghiar, despre perlele rusești și despre cele care fuseseră un dar din partea sultanului. Menționă pe scurt istorioara despre sacul cu boabe de năut din timpul războiului civil. Trecu din nou în revistă lista proprietarilor *Șiragului de Mărgăritare*, de la împărătească până la Marele Duce, trecând prin fabricantul Kauffman. Magnatul își deschise ochii când își auzi numele ca ultim proprietar de pe listă, fără îndoială, flatat. În cele din urmă, Kauffman își încheie expunerea cu inventarul perlelor care alcătuiau *Șiragul de Mărgăritare*. Lăsă pentru ultimul moment menționarea celor două perle pierdute de-a lungul istoriei și care lipseau din colier. În ultimă instanță, cedând unui puternic instinct de precauție, asemenea cuiva care zăbovește înainte de a se arunca în gol, avocatul opri conversația înainte de a mărturisi că, încredințată în mod special de către bijutierul Kauffman, una dintre perlele pierdute se află în

posesia lui. Avu sentimentul extravagant că semnează o asigurare de viață.

Se scurseră câteva interminabile minute de tăcere. Ducele medita. Fără îndoială că merita să chibzuiască la această afacere. În cele din urmă, deschise ochii. Asemenea lui John Huston, scoase un căscat care îi descoperi interiorul cavernos al gurii stacojii și își limpezi gâtlejul ca o prelungă activitate de curățire a țevăriei.

– Vă jur pe dantura mea falsă că este lucrul cel mai absurd pe care l-am auzit de foarte multă vreme, declară el pe un ton categoric, închizându-și maxilarele, clămpănind cu putere, precum fălcile unui caiman. Cum spuneți că se numesc cele două perle care lipsesc?

Kauffman șovăi, stupefiat.

– Una se numește Nemesis, iar cealaltă, Amăgitoarea.

– Amăgitoarea, deci?

Ducele scoase un mormăit.

– Domnule Kauffman, acum, eu trebuie să vă povestesc ceva, spuse el cu o generoasă etalare a răbdării. În primul rând, domnule Kauffman, acest colier nu a aparținut niciodată unui fabricant pe nume Kauffman. În al doilea rând, mă îndoiesc că bijutierul dumneavoastră se numește Kauffman, dar n-am nici o îndoială că este nebun. Și în al treilea rând, domnule Kauffman, există ceva în dumneavoastră, cei numiți Kauffman, pe care nu reușesc să-l înțeleg și care poate deveni un coșmar. Dumneavoastră sunteți un bun avocat și un eficient agent de licitații, dar nu înțeleg în ce fel se înmulțesc Kauffmanii în jurul dumneavoastră și dacă asta nu are cumva de-a face cu vreo încercare de escrocare.

– Vă jur, Duce…

Înăuntrul casei, umbra câinelui Hercule își schimbă locul.

– Vă înțeleg, Kauffman, dar lucrul cel mai important este cel pe care vi-l voi spune acum, continuă Ducele, trecând peste protestele timide de loialitate ale lui Kauffman. Lucrul cel mai important este să aflați, Kauffman, că *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic* nu-i lipsesc două perle. Este un colier complet.

– Vă jur, Duce… insistă Kauffman cu vocea scăzută a unui agonizant.

– Știu, știu, continuă Ducele pe un ton blând. Dumneavoastră ați venit să-mi atrageți atenția că lipsesc două perle din colier și că cei numiți Kauffman sunt de partea mea. Iar eu le mulțumesc celor numiți Kauffman că sunt de partea mea. Nu mă voi îndoi niciodată de fidelitatea clanului Kauffman, oricare ar fi interesele lor obscure. Dar, credeți-mă, Kauffman, acea Nemesis și acea Amăgitoare sunt produsul lipsei de concediu a celor numiți Kauffman. Dumneavoastră aveți nevoie de odihnă. Știm cu toții ce sunt problemele de identitate. Pe mine, unii mă numesc Marele Duce, alții îmi spun Magnatul… Alții zic că semăn cu John Huston, adăugă el cu o cochetărie de om bătrân.

– Eu n-aș îndrăzni niciodată să vă numesc Magnatul, protestă Kauffman.

– E totuna, Kauffman, luați aminte la ce vă spun. Adunați-i pe toți Kauffmanii dumneavoastră și retrageți-vă într-un hotel la munte.

– Nu știu dacă m-am făcut corect înțeles, domnule Kauffman, vreau să spun, domnule Duce, sublinie stânjenit Kauffman într-o ultimă paradă de sinceritate. Din *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* lipsesc două perle. Nemesis și Amăgitoarea. Doriți să aveți dovada acestui fapt?

Ducele deschise un ochi treaz. Sclipirea albastră a pupilei străbătu spațiul dintre Kauffman și el. În spatele său, umbra lui Hercule își schimba pentru a doua oară locul.

– Dovezi? Ce fel de dovezi?

– Aniceto Kauffman mi-a adus dovezi la birou. Vechi fotografii ale colierului, spuse Kauffman.

Se opri la timp. Vocea i se îmblânzi de parcă ar fi făcut un pas greșit. Fusese pe punctul de a declara care era secretul închis într-un etui în formă de nucă în seiful din apartamentul său, în spatele cuptorului cu microunde, dar instinctul îi înăbuși vorbele.

– Fotografii, exclamă Ducele.

Sclipirea albastră înălță privirea în tavan.

– Ascultați-mă, Kauffman, continuă el. Ceea ce v-am spus este doar jumătate din ceea ce credeam că v-am spus. Poate că acum trebuie să vă spun și cealaltă jumătate.

– Vă ascult.

– Cu vreme în urmă, am auzit vorbindu-se despre perlele călătoare, o istorie similară celei pe care mi-ați prezentat-o dumneavoastră. Se zice că există perle călătoare, hoinare, numiți-le cum doriți, și se zice, de asemenea, că există oameni dispuși să plătească o avere ca să pună mâna pe una dintre acele perle pe care nu le-a văzut nimeni, cu excepția câtorva colecționari țicniți și a unor bijutieri nebuni. Se vorbește despre perle provenind din avutul lui Charlemagne[1], sau care au făcut parte dintre giuvaierele cutărei sau cutărei regine care și-a lăsat capul într-un coș, sau care au împodobit turbanul vreunui pirat oarecare ajuns sultan. Vă mărturisesc că și pe mine mă farmecă aceste povești și m-aș fi mirat ca *Șiragului de Mărgăritare de la Golful Persic* să nu-i fi lipsit vreo perlă. La urma urmelor, toate colierele își au perlele lor pierdute. Mă urmăriți?

[1] (742 sau 747–814), rege al francilor (768–814), al lombarzilor (774–814) și împărat al Occidentului (800–814) din dinastia Carolingienilor. (n.tr.)

– Vă urmăresc.

– Și, de aceea, când am achiziționat colierul, am comandat deschiderea unei investigații. Dumneavoastră știți cum sunt aceste anchete discrete. Un colier alcătuit din loturi disparate. Un colier cât pe-aici să ajungă la o popotă într-o mâncare de năut cu carne. Un colier cu istoria Europei în perlele sale.

– Într-adevăr.

– Ei bine, și mie mi s-a spus că lipsesc două perle, perlele călătoare, și credeți-mă că nu m-am uitat la bani, dar investigația a dezvăluit contrariul.

– Contrariul?

– Cineva a adăugat colierului două perle. Nu cunosc împrejurările.

Avocatul Kauffman lăsă să-i scape o exclamație.

– Vă surprinde?

– Vă mărturisesc că nu mă așteptam la așa ceva.

– V-am spus că aveți nevoie să cunoașteți și cealaltă jumătate de adevăr. Astfel că, urmă Ducele, cu ceea ce îmi povestiți, colierul va avea patru perle adăugate și adevărul este că pe această cale vom avea în curând perechi de perle înmulțindu-se precum cățelele fătătoare, scuzați-mi comparația, și până la urmă, *Șiragul de Mărgăritare de la Golful Persic* va fi un colier pe trei rânduri trecând peste gleznele stăpânei sale, dacă stăpânul acesteia ar fi îndeajuns de naiv ca să ofere întruna averi pentru toate perlele despre care se zice că au făcut parte din colier. Dumneavoastră credeți, domnule avocat, că eu sunt un naiv? îi aruncă Ducele, încruntându-se feroce, precum un geambaș de vite.

Kauffman se făcu alb la față.

– Nicidecum.

– Mă bucur. Și acum, vă voi mai spune încă ceva care a ieșit, de asemenea, la lumină, odată cu investigația.

– Încă ceva?

– Nu vă temeți. Până acum, nimeni n-a reușit să mă înșele și să poată spune că mai este încă înscris într-un registru comercial. Sau în partea corespunzătoare a Registrului Civil, ca să spun lucrurilor pe nume. Cert este, domnule Kauffman, că investigația a dezvăluit, de asemenea, că două perle din colier sunt false.

– False?

– Oh, nu false. Australiene. Fără îndoială, cele mai bune perle din lume. Perle din Marea Coralilor. Eu n-am nimic împotriva Australiei, domnule Kauffman, țara pușcăriașilor duri și a vechilor prostituate. Una dintre companiile mele cumpără lână din Australia sau carne de miel, nu sunt foarte sigur. Eu însumi m-aș duce în Australia dacă ar trebui să-mi refac viața cu vreo femeie dezamăgită. Dar fapt este că cele două perle australiene din colier nu sunt perlele istorice. Și dacă cineva a adăugat acele două perle din afurisita țară a cangurilor este pentru că lipsesc două perle istorice, adăugă Ducele, pentru moment stacojiu la față, de abia stăpânindu-și mânia. Acum, înțelegeți, domnule Kauffman, de ce mă interesează povestea dumneavoastră?

– Înțeleg. Eu însumi mă gândeam că Australia este o țară mare, cu toată lâna aceea și cu toți condamnații aceia despre care vorbiți, dar un colier al Imperiului Austro-Ungar…

– Într-adevăr, spuse Ducele într-un lent proces de descongestionare facială. Supărarea îl făcuse să semene cu John Huston într-o subită criză de erizipel.

– Și dacă am înțeles bine, cele două perle australiene autentice sunt perlele false ale *Șiragului de Mărgăritare*.

– Ați înțeles bine, mormăi Ducele.

– În acest caz, sunt omul dumneavoastră, insinuă avocatul prudent de lingușitor. În sfârșit, vreau să spun că pot fi omul dumneavoastră în măsura în care soarta și alți factori financiari vor permite rezolvarea situației. Arta și istoria vă vor fi recunoscătoare într-o zi. Numele de Magnatul va fi sărbătorit.

– Repetați-mi identitatea perlelor pe care le-ați reperat.

– Una se numește Nemesis, îndrăzni Kauffman să se bâlbâie. Cealaltă, în fine, zâmbi Kauffman, cealaltă este numită Amăgitoarea. Curios nume, nu-i așa?

– Curios, spuse Ducele.

Avocatul puse mâna pe paharul de whisky și trase o dușcă zdravănă.

– Fapt este că Aniceto Kauffman, bijutierul… îngăimă el.

– Vă jur pe marca mea de loțiune pentru creșterea părului că trebuie să uitați de toate prostiile astea. Uitați-le chiar și numele.

– Dar…

– Aveți să-mi spuneți ceva?

Avocatul mai trase o dușcă de whisky, de două ori mai zdravănă decât prima.

– Da.

– Și trebuie să beți ca să mi-o spuneți?

– Da.

– Vă ascult, zâmbi Ducele, oferindu-și pe deplin indulgența.

– Fapt este că Aniceto Kauffman, sau cum l-o fi chemând pe Aniceto Kauffman, are una dintre perle, respiră avocatul cu ușurare, de parcă tocmai s-ar fi supus unei anevoioase mărturisiri. N-am nici cea mai mică îndoială pentru acest lucru, dar nu știu cum a ajuns în mâinile lui. Și nici nu-mi explic cine a adăugat colierului cele două perle australiene. Și vă asigur, adăugă Kauffman încurajat

de whisky, vă asigur că nu este vorba despre nici o încercare de înșelăciune.

– Bine, Kauffman, bine.

– Mă credeți?

– Vă jur pe sănătatea croitorului meu că nu știu dacă să vă cred. Care este perla pe care o are Kauffman?

– Cea cu numărul 15. Amăgitoarea.

– Bine, Kauffman, bine, repetă Ducele cu o sclipire veninoasă în ochi. Începusem să cred că sunteți un avocat necinstit, iar acum încep să cred că sunteți un avocat ca toți ceilalți.

– Lăsați complimentele, îndrăzni avocatul să schițeze un zâmbet cu etilică prietenie.

Sclipirea veninoasă din ochii Ducelui deveni mai intensă.

– Nu știu de ce credeți că a fost un compliment, răspunse el fără milă. Și ce știți despre Nemesis?

– Cea de a doua perlă poate fi în mâinile lui Aniceto Oricare-i-ar-fi-numele-de-familie pe termen scurt.

Marele Duce închise ochii și medită îndelung, lăsând să-i scape un mârâit de animal rumegător. Apoi, schimbă lungimea de undă și lăsă să-i scape un mârâit de animal de pradă. Kauffman se repezi la paharul de whisky ca să-și confirme curajul. În cele din urmă, Ducele deschise ochii și își încrucișă mâinile cu un gest definitiv, ca și cum ar fi luat vreo hotărâre.

– Vă veți întoarce la Madrid, Kauffman, și veți uita că ați fost aici, la mine. Sau, și mai bine, ascultați-mi sfatul și plecați în concediu într-un stabiliment de odihnă. Aveți nevoie. Există clinici specializate în cazul dumneavoastră. În ceea ce privește povestea perlelor, lăsați-o pe mâinile mele și uitați că ați lăsat-o pe mâinile mele. Dacă, în ciuda tuturor acestor sfaturi, preferați să nu vă internați într-una din acele instituții balneare pentru boli nervoase și

persistați în a vă susține sus și tare buna sănătate mintală, luați legătura cu Fernando Garras pentru orice aveți nevoie. Dar să nu mai puneți piciorul în Marbella și scoateți-vă din cap că m-ați văzut, adăugă Ducele pe un ton jupiterian. M-ați înțeles?

– V-am înțeles.

– Și în numele șobolanilor din panteonul celor cu numele Kauffman, încetați să mai vedeți rude la orice colț de stradă.

– Voi înceta să le mai văd, domnule Duce.

– Sunteți însurat, Kauffman?

– Păi… Da.

– Când se va fi încheiat totul, soția mea va fi încântată să o cunoască pe soția dumneavoastră și vom organiza o mică cină pentru două cupluri și într-o zi veți fi avocatul meu particular.

– Vă mulțumesc, Duce.

– Acum, plecați pentru că persoana care cântă în bucătărie va înceta să mai cânte și o să vină să-și facă siesta cu mine. Aveați o servietă.

Kauffman uitase de mapă.

– Într-adevăr, o servietă cu însemnări și cu un carnețel de note.

– Luați-o. Șoferul meu vă va duce la aeroport. Dacă nu vă deranjează, Hercule vă va însoți și asta îi va servi ca plimbare. Este un câine foarte credincios, dar foarte gelos. Nu-i place să-mi fac siesta cu bucătăreasa, zâmbi John Huston.

– Înțeleg, zâmbi prostește Kauffman.

Ducele își luă la revedere fără să se ridice.

– Rămas-bun, Kauffman. Sunteți un băiat de treabă. Data viitoare, în afară de soția dumneavoastră, să vă aduceți și crosele de golf.

În drum spre aeroport, Hercule a ocupat locul din față, lângă șofer, cu capul întors spre avocat, în atitudinea pasivă și tristă a animalelor lipsite de afecțiune. Kauffman riscă să-l scarpine pe cap și animalul își clămpăni colții cu o lovitură puternică, precum un detașament de gardă când prezintă onorul. Câinele își sprijinea bărbia de spătarul scaunului, ocupând un volum mai mare decât al șoferului, care, pe lângă el, părea un tip neînsemnat, cu capul plin de ranchiună acoperit cu o caschetă. Cărnoasele sale buze roz lăsau să i se scurgă încet litri de bale cu o solemnitate rituală, în vreme ce ochii transmiteau toată nostalgia animalelor carnivore care, ajunse la o anumită vârstă fără să reușească să-și satisfacă pe deplin instinctele, recunosc în fiecare necunoscut poate ultima lor ocazie. Kauffman se refugie tăcut în scaunul său. Hercule închise ochii pufnind pe nări la scurte intervale de somn, dormitând pe traseul pașnic al bulevardelor mărginite de palmieri, de la ferma Magnatului până la aeroport, legănat în luxosul zumzet al unui motor bine uns, știind că va rămâne încă o dată și mai nesatisfăcut, pentru că nimeni, pus în fața prăzii ușoare a acelui necunoscut ghemuit pe bancheta din spate a automobilului, nu îi va da ordin să atace.

Avocatul se instală cum putu mai bine, spre dezamăgirea lui Hercule. În dormitorul fiicelor sale, era o fotografie a unui câine ca acela, prefăcut într-un uriaș protector al minorilor, își aminti Kauffman cu un dor subit de familia sa. Văzând palmierii defilând, se gândi la vara irosită și distrusă de stupide fantezii de libertate și amplificări erotice ale teritoriului care vor sfârși prin a se mistui în amărăciune. Dorul neașteptat de familia sa lăsa loc cu aceeași rapiditate unui sentiment de neliniște. Avu certitudinea că între Margarita și el totul se va sfârși în suferință. Impulsul geloziei nu era o suficientă provocare sexuală ca

să umple bănuiala de latentă impotență în instabilitatea acută de caracter a bărbaților trecuți de X ani (Kauffman nu rezolva misterul vârstei sale lăsând cale liberă propriei sale situații) și, în cele din urmă, se ivea instinctul patern evocat de un monstru precum acela, cu bot puternic, dinți ca niște stânci, urechi tăiate rotund și un cap imens de dulău, ca să recompună ideea virilă despre el însuși ca tată și, de-acum, nu ca amant pătimaș. Și nimic nu putea fi de mai mare ajutor în acea vagă atmosferă de amenințare și de protecție, decât amintirea fiicelor sale, cele două copile drăgălașe concentrate asupra jucăriilor sau făcând schimb, cu o ciudată inocență, de imagini ale unor violente povești de ficțiune, sau dormind în liniște cu pumnii strânși în minuscule paturi gemene sub o lună diferită de a lui, pentru că luna lui era solitară în termenii absoluți și relativi ai dragostei.

Era trecut de opt seara când Kauffman ajunse la Madrid. Luă un taxi din aeroport și se îndreptă direct spre biroul de avocatură. Edificiul părea pustiu. Deschise cu cheile sale faraonicele porți de sticlă blindată și pașii îi răsunară pe marmura din vestibul. În clipa în care trebuia să ia ascensorul avu o șovăire, dar trecu peste butoanele etajelor, fără să-l apese pe cel al biroului. În înaltul blocului-turn, în apartamentul său privat, îl așteptau două sau trei sticle de bere rece ca gheața și un duș călduț și apoi odihna, prăvălit pe canapea în fața cerului însângerat al crepusculului. Înfășurat într-un halat și cu picioarele întinse, parfumat cu apă de colonie, cu părul ud, savură tot necazul de a se simți singur. Îi dădu prin minte să o sune pe soția sa, dar lăsă pentru mai târziu ocazia de a vorbi cu ea. Nimic nu justifica întreruperea libertății pe care și-o făgăduiseră unul altuia. Ea își va gestiona libertatea așa cum el își administra plictiseala. Gustă, de asemenea,

din fantasma unui negru posedând-o, dotat ca un animal, având o enormă frunte de gorilă, nas turtit, exagerați bicepși unsuroși ca un rupător de lanțuri de bâlci, iar el, Kauffman, doar mânie și tremur, acceptând dovada și oferta cu sceptrul regal între picioare, și apoi alungă imaginea, sau fantezia se risipi ea singură cu aceeași crudă impertinență cu care se prezentase. Se cufundă din nou în dor. Timide licăriri brăzdau cerul. În cele din urmă, cu primele stele ale nopții, suspendate cu candoare deasupra zgârie-norilor, se aprinse mai sus de propria sa terasă albastrul electric al firmei Danone. Tot apartamentul fu impregnat de atmosfera cianotică pe care o răspândeau enormele litere de neon. Într-o zi, vor lua cina la ferma Magnatului, el și Margarita, ca invitați de onoare, reconciliați, fără să se facă vreo mențiune despre vreun negru sau despre vreun amant, oricare ar fi fost culoarea pielii acestuia, având încredere în soliditatea căsniciei prin tensiunea reciprocă pricinuită de gelozie.

Deodată, Kauffman reveni la treburile nerezolvate, adică îndepărtă din inimă sentimentele și își stinse erotismul din închipuire. Viața sa intrase într-un mister mai profund decât simpla agitație a afacerilor. Extravaganta problemă a perlelor îi umplea instinctul de avocat și îi sfida resursele, ca să profite de acest lucru în beneficiul propriei sale reputații. Recapitulă în privința încrederii pe care Magnatul i-o acordase. Apoi, puse la îndoială însăși acea încredere. Ce rămăsese clar? Nimic nu rămăsese clar. Dar dacă ceva trebuia să rămână clar era faptul că el, Kauffman, nu se va lăsa amăgit și nici nu va renunța să fie avocatul Amăgitoarei, ca să o spunem într-un fel oarecare, nici să reducă beneficiile derivate din orice fel de tranzacție ipotetică. Îi veni gândul să meargă la bucătărie ca să verifice posesia bijuteriei. Luciri opace de sticlă și porțelan

îl primiră când își apropie chipul de fereastra cuptorului cu microunde. Manevră cu ușurință mecanismul și seiful rămase la vedere. Vârî brațul până la cot cu o lăcomie sinuoasă de reptilă și puse mâna pe coaja de nucă a etuiului.

Amăgitoarea se afla acolo. Făcu perla să-i danseze în căușul palmei și își apropie pupila ca să o examineze, închizând un ochi cu gestul expert al unui bijutier, până atinse aproape sideful cu genele. Iar examinarea dezvălui farmecul sferic al perlei și textura satinată de-acum familiară, presărată cu imperceptibile gropițe, pentru că întreaga fascinație a Amăgitoarei fusese înglobată în acel farmec. Să fie oare depășită de Nemesis? Îndepărtându-și apoi ochiul la distanța care îi convenea cel mai bine pentru a-și prelungi admirația, făcu perla să danseze din nou în palmă. În minte, îi reveniră fugare sclipiri sexuale. Margarita în brațele negroteiului. Fără îndoială, lăcomia activa un mecanism erotic cu complicate legături libidinale. Simțea în parte că perlele nu numai că le captivau pe femei prin etalarea sidefului în contact cu pielea, dar puteau provoca și în bărbat, cine știe pe ce căi, cea mai tulburătoare erecție. Percepea o ușoară senzație de căldură, de parcă sideful ar fi înglobat un anumit gen de energie și ar fi făcut să crească temperatura. Sexul înghețat ajungea la cote deosebite de viziune, la o revărsare seminală pe cearșafuri de mătase, la un gigantic negru bantu răsturnând cu mădularul lampa de pe măsuța de noapte. În mod inexplicabil, Kauffman simțea cum înaintează în câteva secunde fanteziile care, în condiții normale, întârzie și zăbovesc perioade variabile de dorință până să fie elaborate. Într-un final, chemarea cărnii se risipi cu aceeași misterioasă rapiditate cu care se prezentase, iar ochiul legii privi din nou perla, aproape științific, rezumându-se doar la ceea ce Kauffman putea să ofere prin calificarea sa profesională. Amăgitoarea își

va îndeplini promisiunile. Nemesis va veni după aceea. Acolo se afla prima dintre ele, bine asigurată în posesia sa. Închise etuiul cu un clic care valora o avere și îl vârî din nou în adâncimea șerpuitoare a seifului de valori, săpat cu viclenie într-un ungher al aparatului neînsuflețit. Ingeniosul mecanism de precizie făcu restul, așezând din nou banalitatea cuptorului cu microunde peste piesa aparținând acelei comori care, în alte vremuri, fascinase o împărătească.

Era încă devreme ca să judece în ce măsură îl transformase faptul de a poseda perla, neluând în seamă înțelegerea stabilită cu Aniceto Kauffman. Avocatul chibzui câteva momente. Era trecut de ora nouă, aproape nouă și jumătate seara pe ceasul cuptorului, și era cu stomacul gol. Era mai înțelept, fără îndoială, să onoreze mai întâi nevoia aceea. Luă o tavă din dulăpior și își pregăti în bucătărioară un sendviș cu brânză. Frigiderul credincios păstra o rezervă de bere în paradisul său înghețat. Îi era de ajuns ce avea acolo. Avocatul se duse să se așeze în salon cu tava pe genunchi și cugetă mestecând cina aceea frugală. Trebuia să-i facă o vizită lui Aniceto Kauffman. Era absolut necesar să-l întâlnească pe bijutier, pentru că avocatul nu era omul care să dea uitării angajamentele, oricare ar fi fost ambiguitatea clientului său, dar nimic nu era mai încurcat decât să stabilească cine era realmente clientul său, dacă era Magnatul sau era bijutierul acela.

Cunoștea puțin cartierul Neajutoraților și piața cu același nume, unde, potrivit cărții de vizită pe care o lăsase bijutierul la el în birou, Aniceto Kauffman își avea magazinul de bijuterii. În împrejurimile pieței Neajutoraților erau două sau trei restaurante cu renume bun pe care Kauffman le frecventase. Unul se numea Gargantua, specializat în cotlete de porc și cărnuri roșii, faimoasă capelă

în care se sărbătoreau toate ceremoniile anterioare imnului acut al hipertensiunii. Altul se numea Casa Damigenelor. I se atribuiau o mare generozitate la cramă și o lăcomie proporțională la prețuri, motiv pentru care în localul acela se intonau deseori elegiile surde ale infarctului. Dar avocatul nu-și amintea de nici un magazin de bijuterii prin împrejurimi. Așadar, se înșela când credea că știe totul despre piața Neajutoraților, pentru că taxiul pe care îl luă pe la unsprezece noaptea îl lăsă în fața unei clădiri cu o tăbliță de sticlă anunțând cu litere baroce aurii: Bijuterii. Și deși vitrina era închisă cu obloane de lemn și un grilaj metalic, înăuntru se putea distinge o lumină.

Ceva îl făcu să se gândească la faptul că atmosfera de taină a locului nu era, totuși, cea la care s-ar fi așteptat din partea unui misterios magazin de pietre prețioase. Împinse ușa cu precauție și aceasta cedă ușor. Jumătate din local era ocupat de o tejghea, la ale cărei două capete străluceau tot atâtea vitrine, expunând în penumbră o colecție de gablonzuri. De la înălțimea unor polițe, două candelabre și o serie de tăvi lucioase de argint dădeau cadrului o anumită solemnitate funebră. În spatele tejghelei se zărea o ușă întredeschisă, ascunsă pe jumătate în spatele unei pânze, de unde pornea o scară întortocheată dintre cele despre care îți puteai imagina că duc la bârlogul unor tâlhari. De acolo cobora lumina. Kauffman înconjură tejgheaua și se opri, sprijinindu-se de măciulia uzată a balustradei. Auzi un zgomot de pași.

– Este cineva?

Pașii se opriră. Avocatul era un om curios, dar nu era un om curajos, și o porni cu grijă pe trepte, smulgând un concert de scârțâituri. Când ochii îi ajunseră la nivelul etajului superior, descoperi pe rând un cuier cu un pardesiu de gabardină și un set de bastoane, o scuipătoare de

porțelan situată în mod dezagreabil la înălțimea nasului său, o farfurioară de mâncare pentru pisici și o geantă de voiaj, o pădure capricioasă de picioare de fotoliu, o pereche de pantofi cu șosete colorate și o pereche de picioare omenești care, după toate aparențele, utilizau pantofii aceia în mod obișnuit. Avocatul Kauffman își ridică privirea. Urcă în grabă treptele rămase și se găsi față în față cu stăpânul pantofilor. Kauffman tresări. Individul ședea într-un fotoliu. Era un om voluminos, gras la față, transpirat, cu trăsături apoplectice, dar satisfăcute, de parcă tocmai ar fi cinat într-unul din restaurantele din cartier. Își instalase opulența în lumina slabă a nopții venită din spate și care urca din stradă și se filtra prin perdelușele de la fereastră, profilat pe jumătate în umbră de singura lampă din apartament. Lângă el, fumega o țigară de foi a cărei funcțiune era aceea de a-l învălui pe fumător în aburi albăstrii. Necunoscutul își duse trabucul la buzele groase și nesățioase și scoase un colac de fum.

– Cine sunteți? îl întrebă Kauffman.

– Moș Crăciun, spuse necunoscutul cu șosete colorate, ștergându-și fruntea cu o batistă. M-am înșelat asupra sezonului și nu sunt obișnuit cu căldura.

Bărbatul își mototoli batista, vârând-o în buzunarul de sus al hainei.

– Și dumneavoastră? întrebă el.

– Sunt Alfredo Kauffman, avocat, replică iute Kauffman cu instinctul rapid al profesiunii.

– Așadar, avocat? Bine, măi, bine, mormăi necunoscutul. Am auzit vorbindu-se despre copoi cu miros foarte bun și despre gropari care prezic decese. Dar n-am văzut niciodată un avocat care să se prezinte atât de rapid la un caz. Sunt comisarul Potes, de la comisariatul din strada Flagelaților. Piața Neajutoraților este în districtul meu.

Puteți să vă păstrați pentru dumneavoastră vorbele de duh și să evitați gluma.

– S-a întâmplat ceva?

– Nimic care să nu poată fi explicat între un avocat și un polițist. Luați loc, domnule Kauffman.

Avocatul auzi un zgomot în spatele său și se întoarse.

– Este aghiotantul meu, inspectorul Cangrejo.

Din bucătărie se ivi un individ tânăr, tras la față și cu ochi iscoditori în spatele unor ochelari cu ramă metalică. Avea în mână o ruletă și ceea ce părea să fie un fel de minuscul pămătuf de pene. Salută printr-o scurtă mișcare a capului și dispăru numaidecât ca să se dedice unei cercetări minuțioase. Apartamentul acoperea toată suprafața ocupată de magazinul de bijuterii și de partea din spate a prăvăliei de la parter. Era, fără îndoială, locuința bijutierului. Kauffman se întoarse din nou spre comisar.

– Îl caut pe Aniceto Kauffman, îngăimă el.

– Îl aveți la picioare, spuse polițistul, ducându-și trabucul la buze.

– Poftim?

– Vreau să spun că aveți la picioarele dumneavoastră ceea ce a mai rămas în această casă din persoana aceea. Aveți grijă să nu ștergeți semnele cu pantofii.

Kauffman băgă atunci de seamă ceea ce voia să spună comisarul. Pe podea era trasată cu creta o siluetă albă. Corespundea unui bărbat de statură mijlocie, cu brațele depărtate de trup și picioarele răsucite, schițând un pas stângaci de balet. Desenul marca umerii ridicați și gâtul scurt aplecat. Conturul capului zăcea în parte pe covor. Trăsătura albă ca varul era acolo mai imperfectă și delimita obscura bănuială a unei urme de sânge umed, prost închegat. Kauffman se dădu îndărăt înspăimântat. Umerii i se loviră de cuier și simți în spate îmbrățișarea pardesiului

de gabardină. Sări atunci într-o parte, împiedicându-se de lampă. Umbrele începură să danseze pe perete.

– Cine este? întrebă Kauffman, de parcă victima ar mai fi ocupat încă fragila siluetă de cretă.

Comisarul Potes scoase din buzunar un carnețel de note și începu să citească.

– Aniceto Correa, bijutier, cincizeci și doi de ani, celibatar, vânzător de lucruri furate. Trei condamnări pentru tăinuire de obiecte furate, expert în pietre prețioase, exclus din breaslă în 1963. Nu i se cunosc dușmani, și nici prieteni. Ora morții poate fi stabilită… să zicem, în jur de șase. N-a trecut încă o oră de când a fost luat cadavrul și până mâine nu vom putea cunoaște rezultatele autopsiei. Ocupa prăvălia din 1975. Moarte fără semne de rezistență. La prima vedere, nu lipsesc obiecte de valoare. Inspectorul Cangrejo ia acum amprentele și peste câteva minute va putea adăuga vreun amănunt.

– Omul acesta s-a prezentat la biroul meu cu o carte de vizită cu numele de Aniceto Kauffman, exclamă Kauffman, nevenindu-i să creadă și arătând năluca de cretă cu degetul.

– E posibil. Am găsit nouăzeci și nouă de cărți de vizită cu numele de Aniceto Kauffman. Cutia trebuie că avea o sută de bucăți. Aceasta și alte chestiuni vor trebui să fie lămurite la momentul potrivit. Luați loc, domnule Kauffman. O să vă povestesc un basm de Crăciun.

Kauffman dădu ocol siluetei de cretă fără să-și ia ochii de la cadavrul invizibil al bijutierului și merse să se așeze la celălalt capăt al încăperii. Lampa se clătină din nou. Umbrele se balansară pe tavan. Prin ușa de la bucătărie se ivi capul inspectorului Cangrejo.

– Șefu'…

– Lasă-ne în pace un moment, Cangrejo. O să vin la tine numaidecât. Sunteți însurat, Kauffman?

– Sunt însurat și joc golf, răspunse Kauffman mașinal.

– Bine. Și eu sunt însurat, domnule Kauffman, și în noaptea asta îi promisesem soției mele să o duc la un spectacol de zarzuela[1], genul ăla de gâlceavă între consăteni cu acompaniament de orchestră, care are loc în aer liber în Piața Mare și care începe la ora zece. Dar, acum, nevastă-mea trebuie că stă de vorbă cu vreun coleg de-al dumneavoastră, domnule Kauffman, cu vreun avocat specializat în divorțuri, pentru că este unsprezece noaptea și eu am biletele în buzunar, iar în Piața Mare trebuie că se ceartă deja de o oră și că se îmbrățișează cu toții în sunetul orchestrei municipale. Puteți spune că șeful comisariatului de pe strada Flagelaților este un bărbat pe care-l așteaptă grave probleme conjugale. Dar nu veți putea spune că este un om care nu-și îndeplinește datoria. Îl cunoașteți de mult pe Aniceto Kauffman-Correa?

– De două zile.

– De două zile, repetă comisarul. Să zicem că eu îl cunoșteam de șase ani, de când am fost numit în acest district. Nimic important, mici supravegheri, mici furturi. Fapt este că în luna decembrie cineva într-un Mercedes a venit să-l vadă pe Correa. Nu-i nimic ciudat să vezi un Mercedes în cartierul ăsta, mulți țigani au Mercedes, dar bărbatul care a venit într-un Mercedes albastru să-l vadă pe bijutier era un om deosebit. Avea șofer și îl însoțea o gardă de corp. Toate acestea sunt informații confirmate de către un vecin. În acest cartier, vecinii au mare importanță.

[1] Lucrare dramatică în care se cântă și se declamă, un fel de operetă tipic spaniolă. (n.tr.)

Mașina dumneavoastră este cumva un Mercedes, domnule Kauffman?

– Nu.

– Nici a mea. N-are importanță. M-am gândit că aș fi putut s-o nimeresc. Vizita aceea s-a repetat de două ori, potrivit confidențelor dezinteresate ale vecinului. Ei bine, în aceeași zi de Ajun, în aceeași nenorocită noapte care precedă Crăciunul, Aniceto Correa a sunat la comisariat ca să anunțe că este amenințat cu moartea, aici, chiar în clipa aceea, în aceeași noapte nenorocită în care toată creștinătatea se adună cu neveste și copii ca să mănânce curcan. Eu nu eram de serviciu. Eu făceam ceea ce face tot creștinul în noaptea aceea, dar a trebuit să arunc șervetul cât colo și să vin să văd ce se mânca în casa lui Aniceto Correa.

– A sunat din magazinul de bijuterii?

– A sunat de la nenorocitul ăla de telefon pe care-l vedeți acolo.

– Ce se întâmplase?

– Ce se întâmplase? Nu mă faceți să râd. Încă mă mai întreb ce s-a întâmplat în noaptea aia nenorocită în casa bijutierului. Când am ajuns eu, Correa era așezat acolo, în același fotoliu în care stați dumneavoastră acum. Sărbătorea Crăciunul. Avea un pahar de whisky în mână. Sticla goală se rostogolise pe jos. „Comisare“, mi-a zis el ridicând paharul, „Crăciun fericit.“ „Haide, Correa“, am spus eu, „n-am venit să te felicit de Crăciun.“ Și-a plecat capul și a tras un picior în sticla care s-a oprit în celălalt capăt al încăperii. A fost singurul gest necontrolat de violență. Era beat, dar liniștit, în felul în care se poate îmbăta un virtuoz al viorii sau un filatelist. Bijutierul era un om liniștit, discret. Îl cunoșteam de șase ani, așa cum îl cunoșteau și derbedeii din cartier. Nu știu ce putea vinde

în cocina asta de prăvălie, dar nu ducea lipsă de afaceri. Să zicem că vindea bijuterii furate. Să zicem că vindea și gablonzuri din Taiwan. Fapt este că era supravegheat. El știa și nu-mi purta pică, dimpotrivă, știa că suntem cu ochii pe el și asta îi sporea încrederea. „Cineva vrea să mă omoare, comisare", mi-a spus el, înăbușindu-și sughițul după whisky. „L-oi fi înșelat pe vreun borfaș", am zis eu. A izbucnit în râs cu râsul lui de iepure. „Pe cineva mai mare decât un borfaș, comisare." „Hai, Correa, am lăsat cina din Ajunul Crăciunului la jumătate și nu ca să vii să-mi spui că vrea să te omoare directorul de la Banca Spaniei." A râs din nou. „Am în mână ceva care mă va costa viața, comisare." Era o conversație de tot hazul. Eu îi vorbeam cum li se vorbește paiațelor la circ. „Ce-ai în mână, Correa?" „Nu vă pot spune." „Hai, Correa, spune-i comisarului." „Comisare?", a bâiguit el. „Hai, Correa, spune-mi." Începusem să mă supăr. Bijutierul a tras o dușcă de whisky și a tăcut. Și amenințarea? Nu mi-a dat explicații. O fi fost vreo greșeală și omul nostru văzuse umbre pe pereți. Umbre pe pereți! În noaptea de Ajun! M-am întors acasă. Curcanul se răcise, copiii se bătuseră pe marțipan și nevastă-mea se dusese la culcare, fără să strângă farfuriile, după ce le-a dat vreo două palme copiilor.

Comisarul trase un fum din trabuc și aruncă pe nări un jet furibund de fum.

– M-ați înțeles?

– V-am înțeles.

Comisarul privi sceptic cenușa trabucului și păru că se calmează puțin.

– Și acum, șapte luni mai târziu, nefericitul ăsta e asasinat tocmai în nenorocita asta de Noapte a Zarzuelei, exclamă el, arătând cu compasiune spre silueta albă a lui Aniceto Correa. Iar eu am două bilete în buzunar.

– Vi se vor restitui banii.

– Mi se vor restitui banii! râse sarcastic comisarul. Lăsați-mă să merg să-i spun nevesti-mii că ni se vor restitui banii și că mâine o invit la o ciocolată cu gogoși. Habar n-aveți ce înseamnă o femeie care și-a petrecut după-amiaza la coafor ca să meargă la Noaptea Zarzuelei și căreia să-i spuneți dumneavoastră că n-are importanță, că ni se vor restitui banii pe bilete, adăugă el cu o ironie îndurerată. Și asta, după cele întâmplate în Ajunul Crăciunului.

– Bănuiesc…, îndrăzni Kauffman să insinueze.

– Bănuiți, urlă comisarul.

Comisarul scoase din nou o pufnitură sceptică. Era evident că omul acela nu putea bănui cum este nevastă-sa. Aghiotantul comisarului își arătă din nou capul în ușa de la bucătărie.

– Șefu'…

– O secundă, Cangrejo, vin la tine numaidecât.

Comisarul rămase câteva momente chibzuind. Cenușa trabucului căzu pe brațul fotoliului. Între timp, Kauffman observă mai amănunțit încăperea. Era locuința unui maniac. Mobilele puteau proveni de la orice groapă de gunoi, dacă n-ar fi fost patina de secol nouăsprezece care le dădea un anumit luciu de magazin de antichități. Observă pe consola de deasupra unui șemineu zidit bustul ultimului împărat al Austriei[1] purtând favoriți. Lumina lămpii tăia în unghi drept tapetul de pe perete, acolo unde era expusă o diplomă plină de praf. Fiecare lucru părea rămas la locul lui de secole întregi. Aerul înțepa nasul. Mirosea a lac vechi și a lichide volatile pe care trebuie că le utiliza bijutierul ca să încerce metalele prețioase. Fără îndoială, în mobilele acelea se ascundeau sertare secrete, balanțe

[1] Karl I de Habsburg-Lorena, soțul împărătesei Zita. (n.tr.)

minuscule, clești, lentile, toată panoplia meseriei pe care Kauffman și-o imagina ca fiind laboratorul vreunei specialități având legături cu prestidigitația. Dacă aceea era scena unei crime, nimic nu lăsa să se înțeleagă că ar fi fost vorba de o moarte violentă. După ce străbătu decorul sinistru, ochii lui Kauffman se întoarseră spre cadavrul invizibil al bijutierului întins pe perimetrul său de cretă, o siluetă sprintenă într-un balet improvizat pe podeaua întunecată. Nu putu să evite sentimentul că se află la un priveghi cu trupul defunctului redus la profilul său eteric. Așa cum se întâmplă în ocazii asemănătoare, gândul lui evocă amintirea mortului. Își reaminti glasul pițigăiat, prezența lui politicoasă, dar vicleană, silueta sa ciuntită de dungile de lumină ale storului, în penumbra biroului, în după-amiaza anterioară. Un mister se deschidea în calea lui, sau măcar viitorul lucrurilor se arăta grav perturbat. Cu toate acestea, capacitatea sa profesională de disimulare avu mai multă putere atunci când comisarul mușcă nerăbdător trabucul în tăcerea care se lăsase între cei doi. Se simți obligat față de ultima dorință a defunctului sau față de ceea ce interpreta el că ar fi fost ultima dorință a acestuia, cu aceeași loialitate de care ar fi fost capabil cu oricare alt client, cu alte cuvinte, de a menține afacerea perlelor în afara intereselor obscure, fără îndoială puternice, fără îndoială demne de a fi temute, așa cum sunt de obicei amenințările destinului atunci când chipul terifiant al lui Nemesis și fața surâzătoare a Amăgitoarei fac parte din el. Mai mult decât oricând, avea obligația de a păstra secretul pentru că începea să înțeleagă că își pune viața în joc cu această poveste. În plină noapte de vară, simți un fior, iar mâinile i se umeziră de sudoare.

– Urât. Foarte urât, murmură comisarul, mișcând încet capul.

– Cum a fost asasinat? întrebă Kauffman.

– A fost lovit cu un popic.

– Poftim?

– I-au zdrobit creierii cu o măciucă. Aia e pata de sânge lăsată pe covor.

Comisarul își duse trabucul la gură. Ochii i se închiseră ca la chinezi, lăsând o fantă de neîncredere, ca să evite fumul. Pântecele său, ca al lui Buddha, se umflă cu putere.

– E ciudat. Pe gât prezenta niște răni ca de gheare.

– De gheare?

– Sau de unghii, dacă preferați. În sfârșit, vor fi lucruri de lămurit multă vreme. Ați citit *Crimele din rue Morgue*[1]*?*

– La vremea ei. Am citit-o în tinerețe, afirmă Kauffman descumpănit.

– Întotdeauna am visat să mă întâlnesc cu un caz precum cel din strada Morgue și cred că am reușit, respiră comisarul satisfăcut, punând în balanță conflictul său conjugal cu cariera sa profesională. Să nu-mi spuneți mie pe nume. Poate că asta merită biletele la zarzuela.

– Mă bucur că ați ajuns la această concluzie.

Comisarul se cufundă din nou în tăcerea sa detectivistă. Kauffman îl întrerupse.

– De ce credeți că bijutierul s-a prezentat în biroul meu sub numele de Aniceto Kauffman?

– Pentru ca dumneavoastră să-l primiți și să-l ascultați cu o mai mare atenție. O fi avut ceva important să vă spună. Despre ce ați vorbit cu bijutierul, domnule Kauffman?

– Despre afaceri, în general. Vreau să spun că era interesat să intre în legătură cu proprietarul unui colier pe care eu îl reprezentam.

– Afaceri cu bijuterii, nu-i așa?

---

[1] Povestire de scriitorul american Edgar Allan Poe (1809–1849). (n.tr.)

– Exact.

– Ei bine, domnule Kauffman, și eu aș avea de vorbit cu dumneavoastră despre astfel de afaceri.

– O să vă las adresa mea.

– Adresa dumneavoastră am găsit-o asupra cadavrului. Să zicem că mi-ar plăcea ca dumneavoastră să-mi spuneți de ce un bijutier dubios din districtul deocheat din strada Flagelaților apelează la un avocat de afaceri din cel mai bun district al Madridului.

– Vă voi explica faptul cu plăcere, începu Kauffman să mintă.

– Nu vă faceți griji, veți avea destul timp să-mi explicați tot.

Aghiotantul comisarului apăru în ușa de la bucătărie având în mână ruleta și trusa cu instrumente polițienești.

– Șefu'…

– Spune-mi, Cangrejo.

– În bucătărie nu sunt amprente, anunță tânărul din spatele lentilelor de ochelari. Asasinul a putut intra doar pe coș.

– Nu vorbi prostii, Cangrejo. Asasinul a putut intra pe ușă, pe unde o să iasă domnul Kauffman.

Kauffman se ridică în picioare. Comisarul se întoarse spre el.

– Ne părăsiți, domnule avocat?

– Cred că prezența mea nu este necesară. Voi fi în Madrid, nu plec în concediu.

– Așa îmi place, domnule avocat, ne vom vedea în continuare în nopțile acestei veri arzătoare, spuse comisarul zâmbind. Suntem puțini cei care rămânem în Madrid, adăugă el cu tristețe filosofică, privind silueta victimei pe podea. Cangrejo, condu-l pe domnul Kauffman.

Tânărul își lăsă instrumentele și coborî în fața avocatului scările înclinate. Localul de la parter lucea în sclipiri de gablonz. Străluciri lugubre de argint navigau pe tavan. Kauffman ieși din magazin și respiră ușurat. Îi era sete. Noaptea era blândă, promițătoare de niște zori răcoroși. Traversă piața și străbătu vreo două străzi până luă un taxi ca să se întoarcă acasă. Singurul local deschis în împrejurimi era un bar hawaiian în care Kauffman ceru un cocteil marinăresc care îi fu servit într-un ananas mare, scobit. Îl bău, ridicând recipientul la gură cu amândouă mâinile, dând la o parte cojile de lămâie și de portocale și alte resturi din bucătăria unui vapor comercial care făceau parte din combinație. Se simți reconfortat. Ceru un al doilea cocteil, de data asta cocteilul canibalului, care îi fu servit într-un cap de mort din bachelită ornat cu artificii și o excitantă mixtură din piper și scorțișoară într-un coagulant lichid seminal în fermentație. Stinse artificiile și îl bău, simțindu-l încă și mai reconfortant decât cocteilul anterior. Kauffman achită consumația cu o mână tremurândă. Urcă apoi în apartament cu acida euforie tropicală în măruntaie și o virilă dispoziție sufletească. Prea multe lucruri îi treceau prin cap și, în cele din urmă, toate erau oarecum periculoase. Avea nevoie de ajutor. Marele Duce spusese: „Dacă ai nevoie de ajutor, sună-l pe Fernando Garras“. Dar nu era sigur că acela ar fi fost genul de ajutor de care avea nevoie. Toate bănuielile concentrate în creierul său se reduceau la nucleul tare al unei bănuieli mai mari care îl împiedica să-și dezlege limba. Înjurături arzătoare de fochist îi frigeau gâtlejul. Alcoolul reducea gândurile de distrugere la condiția lamentabilă a bețivului cu limba împleticită. Era ora unu din noapte când se hotărî să sune la fermă. În mod surprinzător, răspunse chiar Garras în persoană.

– Garras?

– Eu sunt, spuse Garras.

– Sunt Aniceto Kauffman, adică sunt Alfredo Kauffman, Kauffman mi-a spus să te sun, vreau să spun, Marele Duce mi-a spus să te sun.

– Kauffman, ești nebun, îi răspunse simplu Garras.

Își încheiase exercițiile de gimnastică în urmă cu o oră și se pregătea să primească tratamentul muscular înainte de a adormi. Îi trecu telefonul majordomului filipinez care era lângă el.

– Domn Kau Man? Domn Garras primește masaj filipinez.

– Spune-i că am vorbit cu Marele Duce.

– Domn Kau Man? Mare Duce a vorbit și el cu domn Garras.

– Kauffman, mă auzi, chinez de rahat ce ești? Kauffman! exclamă Kauffman, nemaiputând să-și țină firea. Și acum spune-i mușchiului de vită pe care-l ai pe masă să vină la telefon.

Băuturile tari din barul hawaiian își făceau efectul. Kauffman zâmbi în sinea lui cu o satisfacție luciferică. Țelul lui era acela de a semăna discordie, de a promova neîncredere, de a avansa pionii urii și de a porni la luptă cu diabolica virtute a răului îndeplinit ca omagiu față de cadavrul de cretă al lui Aniceto Kauffman, adică al lui Aniceto Correa, oricare ar fi fost genul de obligații pe care încă îl mai întreținea cu personajul. Neîmblânzitul Kauffman aștepta cu telefonul în mână. Rafale de luciditate îl avertizau în legătură cu starea periculoasă a mărunțaielor sale. Prețul îndrăznelii nocturne îl va plăti de dimineață cu vârf și îndesat. Alte temeri mai obscure fură iute respinse. După câteva minute reveni comunicarea la telefon.

– Domn Kau Man? Domn Garras vă trimite la dracu, spuse imparțial filipinezul.

Și închise telefonul.

# KAUFFMAN REFLECTEAZĂ

– Nu, asta nu, spunea Magnatul ducându-și mâinile la cap și socotind cu aceeași minte strălucită cât timp îl va costa să-l convingă pe Kauffman de ceea ce spune. Nu, asta nu, repetă el în telefon, asta n-ar trebui să se facă în felul acesta, nici în oricare alt fel, și bineînțeles că uciderea unei persoane nu numai că este contrară celei de a cincea porunci și propriilor convingeri, dar este condamnată și de lege. Și nu discut că legea și cea de a cincea poruncă au dreptate cu un anumit gen de indivizi, dumneavoastră o știți, Kauffman, o știți. Sau nu o știți? adăugă el, pierzându-și răsuflarea în sintaxă și, după ce și-o recăpătă, încheie: Atunci, de ce aș fi dat eu ordinul? Gândiți-vă, Kauffman.

– Asta spun și eu.

– De ce aș fi făcut-o?

– Nu știu.

– Nu. De ce i-aș fi spus eu lui Garras: Garras, descotorosește-te de individul ăla, iar el să-și lase ghearele vizibile pe gâtul nefericitului ăluia, pe care nici măcar nu l-am cunoscut și cu care nu m-aș fi putut înțelege? Dar, după câte îmi spuneți, lăsând cifrele deoparte, mă îndoiesc foarte tare că el m-ar fi putut înțelege. Nu are sens.

– Nu, nu are.

– Ca să nu mai socotim că un colecționar vorbește, discută cu un alt colecționar și nu dă ordine să fie strangulat și

nici să i se crape capul cu piciorul unei banchete sau, cum spuneți dumneavoastră, cu un popic, continua Magnatul să insiste cu o mână pe capul imens al lui Hercule, scărpinând uriașul câine între sprâncene, aproape convingându-l de motivele sale mai mult pe acesta, decât pe îndepărtatul său interlocutor. Reveni la telefon ca să-și argumenteze simțămintele și Kauffman auzi repetată melodia nevinovăției sale, așternută peste sursa insondabilă și tenebroasă a ipocriziei sale, răsunătoarea cavitate a celor mai vinovate bănuieli, scuzele de neimaginat ale Marelui Duce, deloc ofensat, și căruia, pentru moment, nimeni nu-i ceruse vreo explicație.

– Pe cinstea lui Hercule, gândiți-vă, Kauffman, pot să jur pe ouăle prăjite de la dejun. Îmi prisosesc banii ca să fi cumpărat perlele de la bijutierul ăla imprudent, dacă bijutierul le-ar fi avut, dar nu le avea, Kauffman, vă asigur de acest lucru, la fel cum un Aniceto Correa nu este un Aniceto Kauffman, și v-aș fi putut da asigurări și pentru aceasta.

– Cu siguranță, spuse Kauffman cu convingere.

– Colierului îi lipsesc două perle, de acord. Îi lipsesc două perle. Dar îi prisosesc două perle australiene. Iar eu, la fel ca alții înaintea mea, sunt dispus să dau mult, dar nu viața, pentru ele, pentru cele autentice, dar nu atât de mult încât să dau ordin să i se bage unghia în gât unui bijutier care se pretinde a fi o rudă a dumneavoastră, Kauffman, și pe care Garras l-a însemnat cu ghearele, lăsându-și cartea de vizită, și căruia i-a fost zdrobit craniul cu un făcăleț sau cu un…, cum i-ați spus?

– Un popic.

– Un popic. Nu sunt în stare.

Magnatul respiră și împinse câinele într-o parte ca să-și încrucișeze picioarele, așezat în jilțul de răchită. Hercule se dădu leneș la o parte. La Marbella, dimineața mirosea a

pâine prăjită și a dale stropite de curând. Magnatul se roti în scaun și se întoarse cu telefonul în mână către balconul deschis și luxurianta invitație a grădinii tropicale. Era ora nouă dimineața. Kauffman îi telefonase înainte de a pleca să joace golf.

– Și fabricantul ăla de cârnați, continuă el, Camporrón sau Camporreal, oricare i-ar fi numele de familie sau oricum s-ar chema marca lor, dar în nici un caz Kauffman, a fost primul care a băgat de seamă că lipseau două perle din colier, dar nici el n-ar fi ucis pe nimeni pentru asta. Presupun. Nu-i așa? Spun că presupun. Și eu cunosc istoria colierului meu.

– Presupun, spuse Kauffman.

– Presupuneți? Doar presupuneți? sublinie Magnatul. Ei bine, Camporrón sau Camporreal…

– Camporrón, precizează Kauffman, care făcuse deja anumite cercetări.

– Camporrón a fost un colecționar pasionat și căruia îi prisoseau resursele. Apropo, de ce vi s-a prezentat bijutierul sub numele de Kauffman, iar pe Camporrón, care a murit acum cincisprezece ani, l-a numit tot Kauffman?

– Comisarul zice că pentru ca eu să fiu mai interesat de povestea lui, explică în mod obiectiv Kauffman.

– Vedeți? Omul ăla n-avea nimic de oferit.

Kauffman își coborî glasul, posomorât. Minți pe un ton lugubru.

– Poate.

– De altfel, de ce v-aș fi mințit? declară Magnatul în mod redundant. Eu sunt doar un umil multimilionar. Camporrón a vândut colierul și și-a consumat viața și averea căutând cele două perle călătoare. Există filatelișți care-și vând întreaga colecție de timbre ca să poată pune mâna pe unul sau două exemplare rare. Alții au râvnit la

colier și au fost în stare de toate ticăloșiile. Alții au sfârșit la închisoare sau într-un sanatoriu. De ce aș fi fost eu mai presus decât ei?

– De ce ați fi fost mai prejos?

Tăcere. În străfundul inimii sale, Marele Duce se simți măgulit. Ca toți oamenii puternici, era încântat în secret de reputația lui de răutate. Savură întrebarea și i-o repetă:

– Credeți?

– Mă gândesc că nu puteați fi mai prejos, repetă Kauffman.

Magnatul își întinse picioarele.

– Ai dreptate, tinere, jur pe puricii câinelui meu. Sărbătoresc faptul că această împrejurare îmi va permite să te tutuiesc. Poate că nu puteam fi mai prejos și că am înnebunit. Dar ăsta e un secret care trebuie să rămână între noi.

Scoase un hohot de râs la care îi răspunse o nevăzută agitație a papagalilor cacadú în voliera din grădină. Câinele reveni să se tolănească lângă el. Magnatul puse mâna pe imensul său cap cu un gest heraldic de mare vânător. Adoptă din nou un ton confidențial.

– Sincer, Kauffman, nu știu despre ce îmi vorbiți. Vă mulțumesc că m-ați sunat. Vă mulțumesc că mă țineți la curent cu cronica evenimentelor din Madrid și cu ferparele de deces. Dar jur pe toată pâinea prăjită de la micul dejun, gândiți-vă, Kauffman. Dacă aș fi știut ceva despre moartea bijutierului, și eu v-aș fi spus dumneavoastră.

Tăcere. În desișul grădinii, agitația păsărilor se liniștea încetul cu încetul.

– Mă auziți?

– Vă aud, răspunse Kauffman laconic.

– Și luați aminte la ce vă spun, Kauffman, lăsați povestea cu colierul. Lăsați perlele în voia sorții lor.

– Trec prin vreun pericol?

– Vă protejează afecțiunea mea, Kauffman, jur pe toți morții din Colegiul Avocaților.

– Voi lua aminte la ce mi-ați spus, Duce.

– Să luați aminte la ce v-am spus este cel mai bun lucru pe care îl puteți face în cazul dumneavoastră, Kauffman. Așa îmi place.

– Voi lua aminte la ce mi-ați spus, repetă Kauffman, care nu întârziase să învețe subtilitățile elementare ale argumentării. La urma urmelor, nu eu sunt proprietarul acelui colier.

Kauffman se gândi că nu mai putea afla nimic de la Magnat și își luă un la revedere scurt. Marele Duce lăsă telefonul din mână. Hercule se ridică pe cele patru labe ale sale și își agită coada cu puternice mișcări de nerăbdare. Marele Duce privi ceasul. Mai avea timp să rezolve câteva treburi înainte de a pleca să joace golf.

De la celălalt capăt al firului, Kauffman recapitulă. Lucrurile nu începuseră bine în ziua aceea. Când se trezise, așezat în halat pe marginea patului din apartamentul acela de burlac, încercase să vorbească la telefon cu soția lui, fără să reușească. Cineva lăsase aparatul deschis, poate ea, poate una dintre fete, deosebirea era ceva mai mult decât un amănunt, la fel cum există ceva mai mult decât un amănunt între acțiunile care sunt produsul hazardului și cele care au fost calculate cu premeditare. Copilele putuseră să fi lăsat telefonul deschis din joacă sau din neatenție. Dar soția lui, vai, propria sa soție, încă iubirea vieții lui, care, și în acele condiții de vacanță separată, ar fi putut să-l lase deconectat în mod voit ca să se dăruiască cu o mai mare libertate demonilor concupiscenței, un pact la care lui Kauffman îi părea rău că a consimțit, uitând că el fusese principalul inițiator, scontând pe satanice plăceri de alcov pentru el însuși și pe subtile suferințe pentru

soția sa. Își aminti cu duioșie delicioșii dovlecei umpluți pe care ea îi gătise cu propriile mâini și cu riscul unghiilor ei la ultima sa aniversare, știind cât de mult îi plăceau lui dovleceii umpluți. Atunci, dragostea nu însemna provocările sexului, ci comuniunea familială casnică în jurul unei farfurii cu dovlecei. Pentru cină, lăsându-le dormind pe copile, el o dusese să ia masa într-un restaurant oceanic. Stridii și șampanie franțuzească. Apoi, făcuseră dragoste cu puternica lentoare a mareelor, acoperind-o de spermă pe mama fiicelor sale, așa cum cașalotul își acoperă femela, urmând un protocol biologic de dominare. De ce fusese nevoie să navigheze după un an spre puternica furtună a aventurii consimțite? Avocatul lăsă deoparte gelozia. Alte suferințe și alte temeri îi năpădeau sufletul. De fapt, se instalase în apartamentul de la birou și nu mai revenise acasă de când ea și copilele plecaseră în vacanță. În incandescența rapidă a dimineții simți o înțepătură dureroasă de neliniște. Vara era anotimpul delirurilor. Formă din nou numărul de telefon ca să constate că sună în continuare ocupat. Se îmbrăcă și abandonă orice idee de a găsi pe acea cale consolarea și iertarea.

În al doilea rând, dorise să vorbească cu avocatul său. Vru să vorbească cu X. Știa că nu-l va putea consulta cu precizie în legătură cu nici una dintre îndoielile care îl frământau, din motive evidente, și știa, de asemenea, că X, avocatul său, va cere explicații pe care Kauffman, ca avocat, nu era dispus sub nici o formă să i le dea. Aceasta era enigma caracterului oamenilor legii. Oameni aspri, se gândea Kauffman cu mândrie, dar complicați, admitea el, tot cu mândrie. Dintr-un motiv misterios pe care el însuși nu reușea să-l înțeleagă, afacerea perlelor devenise o afacere proprie și în ea nu intra lăcomia, fiind depășită prima fascinație provocată de valoarea comercială a perlelor, și

nu intra în ea nici anvergura provocării, nici măcar nu consimțea să-și imagineze mulțumirile și onorurile pe care le va acorda Magnatul celui care îi va prezenta în podul palmei cele două perle istorice care lipseau din colier. Se săvârșise o crimă și acesta era gândul care-l chinuia pe Kauffman. Avocatul voia să vorbească cu X, avocatul său, ca să audă vocea unui prieten, ca să stea la taclale cu vechiul său coleg de facultate. Formă numărul de telefon. Era un birou de avocatură din Barcelona.

– Federico?

Pe X îl chema Federico.

– Nu-i nimeni. Don Federico a plecat în concediu, răspunse o voce vioaie de femeie cu autoritatea imperială și calmă a angajatelor cu curățenia în birourile pustii.

Kauffman închise telefonul fără să lase vreun mesaj. Nu exista ușurare pentru nehotărâre sau îndoială dacă nu reușea mai întâi să găsească soluția în sine însuși. Învățase asta într-o sală de gimnastică unde urmase, cu câteva luni mai înainte, niște cursuri de meditație zen.

În al treilea rând, avocatul dorise să vorbească cu Magnatul. Toți spiridușii destinului telefonic conspiraseră pentru ca măcar acel apel să aibă succes. Și după ce vorbise cu Magnatul, hotărât să urmeze sfatul succint pe care i-l dăduse barosanul, „gândiți-vă, Kauffman“, Kauffman se gândi. Conversația risipise ultimele pretenții de a găsi vreun anumit gen de sprijin emoțional, așa cum se risipiseră, cu termometrele în creștere rapidă, speranțele îngăduitoare de răcoare stârnite noaptea. Dar ceva rămăsese limpede atunci când auzise glasul ca de clopot și hohotul răsunător de râs al Magnatului printre orhidee, palmieri, hibiscus, papagali cacadú și dogi uriași. Kauffman trebuia să se gândească rapid. Era în joc propria sa stimă și cine știe dacă nu și viața. Asemenea filosofilor antici, începu să

se plimbe în halat prin salonul apartamentului, ținându-și bărbia în pumni și încruntat, sfidându-l pe Jupiter și pe câinele acestuia, fiind pe deplin un om integru, plin de viclenie și dăruit reflecției.

Și prima sa reflecție a fost o bănuială, dar nu orice fel de bănuială, cenușie și lipsită de formă, ci o bănuială care își schimba volumul și culoarea după cum evolua treptat în gândul său. În grădina amazoniană din Marbella se ascundea o îndoială pe care Kauffman, în mod paradoxal, nu șovăia să o elucideze. Bănuiala se prefăcea în luminoasa certitudine că Marele Duce era la curent cu cele întâmplate, prin filiere și rațiuni cu semnificație polimorfă și traseu variabil, din motive obscure pe care Kauffman nu avea pretenția să le descifreze și nimic nu putea fi abandonat în favoarea acestei certitudini, Marele Duce o știa, și bănuia că și el o știe.

„…probabil că știe tot atât cât bănuiesc și eu", se gândea Kauffman privind turnesolul certitudinii din gândul său, „știe că bănuiesc și aceasta aduce după sine consecințe asupra cărora trebuie să reflectez."

Continuă să reflecteze. Comisarul vorbise de un Mercedes albastru în împrejurimile casei bijutierului. N-avea importanță care ar fi fost pasiunea Magnatului pentru automobile, la fel cum n-avea importanță nici pasiunea lui pentru cai. Cert este că avocatul Kauffman știa că între luxoasele automobile care se aliniau în garajele de la ferma Marelui Duce figura un Mercedes albastru. Bijutierul murise lovit de un popic sau de o măciucă, și toată lumea cunoștea pasiunea filipinezilor pentru jocul de popice și pentru mânuirea măciucii (versiunea asiatică și perfecționată a măciucii, un toc rigid de piele cu trei bile mari de oțel în interior, o armă letală, presupunea Kauffman, devenit în mod

subit specialist în cele mai ucigătoare modele de măciuci aflate pe piață, printr-un serial de televiziune văzut cu luni în urmă). Și, în sfârșit, Kauffman savura coincidența semantică stabilită întâmplător între ghearele care apăruseră marcate pe gâtul bijutierului și ghearele numelui de familie Garras și, în ciuda caracterului inadmisibil al acelei ipoteze judiciare, n-avea nevoie de un indiciu mai concludent decât acela.

„…să vedem, Kauffman, un doctorat în Drept, mulți ani de meserie și nici o experiență criminalistă nu te autorizează să te lași purtat de asemenea speculații", își spuse gânditorul Kauffman, dar chiar și așa găsea un anumit temei logic în ceea ce era o convingere intimă, pentru că întotdeauna metafora a precedat simplul raționament și pentru că Fernando Garras era omul gata să îndeplinească ordine sinistre dacă rolul său i-o cerea… „Să vedem, Kauffman", se gândea Kauffman, „un doctorat în Drept și un munte de supoziții față în față cu un grăunte de nisip de certitudine nu permit a cântări certitudinea față de un munte de supoziții pe măsură ce înaintează ceasul și, chiar și așa…"

Avocatul își desfășură firul concluziilor, dând prioritate certitudinii. În continuare, gândul său se întoarse spre Aniceto Correa, pe care avocatul continua să-l numească *in pectore*[1] Aniceto Kauffman cu o fidelitate care nu reclama nimic de la falsa coincidență de nume, și datora mult simpatiei și încrederii pe care omul acela le investise în persoana lui. Își imagină rămășițele pământești ale lui Aniceto Kauffman întins pe vreun cărucior nichelat în sala de disecții de la morga municipală, așteptând autopsia. Gol, alb, ușor pântecos, cu sexul fleșcăit, cu picioarele desfăcute în unghi foarte deschis, buzele sale, o cărnoasă floare vio-

[1] În latină în original, „în sinea lui". (n.tr.)

letă sub tubul fluorescent, capul strivit sub un fel de bonetă coagulată și mâinile țepene, strânse în gestul de a atinge ceva necrezut de subtil pe care îl lăsaseră să le scape. Și-l imagina la temperatura scăzută din frigider, între mirosurile de amoniac și de benzoil, puternicul narcotic din acel teritoriu antiseptic al morții. Fantoma lui levitase de la profilul de cretă marcat pe podeaua din apartamentul său ca să se mute sub o aparență corporală până la acea ambianță de laborator de medicină legală alcătuită din oțel inoxidabil și plăcuțe de faianță, unde aștepta doar intrarea în acțiune a scalpelului și a bisturiului. Avocatului îi fu milă de cadavru. O simpatie sinceră îl lega de mort. Vechi frânturi de conversație reveniră în auzul lui Kauffman, ca și cum rămășițele pământești ar fi emis unde hertziene.

„Colierului îi lipsesc două perle, domnule Kauffman, cea cu numărul 15 și cea cu numărul 42."

„Aha."

„Nemesis și Amăgitoarea."

„Două perle?"

„Amăgitoarea se află în posesia mea, domnule Kauffman, și am posibilitatea să spun unde este Nemesis."

Avocatul se opri în mijlocul camerei, fluturându-și poalele halatului său scurt, cu sprâncenele ridicate la imperceptibilul auz al mesajului. Aceea fusese cauza morții lui Kauffman, a lui Aniceto, despre asta nu încăpea nici cea mai mică îndoială, oricare ar fi fost complicațiile care ar fi participat pentru ca lucrurile să fie astfel. Ambiții teribile se ascund în spatele energiei colecționarilor. Acum, Amăgitoarea se afla la loc sigur, în seiful din spatele cuptorului cu microunde, și Kauffman se considera depozitarul nu numai al perlei, ci și al secretului. Amenințarea plutea asupra lui. Și Nemesis? Ecoul conversației cu bijutierul îi reveni în urechi într-o suavă sintonie.

„Fabricantul Kauffman a fost primul care a băgat de seamă că din colier lipsesc două perle. Dumneavoastră, Kauffman, sunteți avocatul prin ale cărui mâini a ajuns colierul la Magnat. Iar eu, Aniceto Kauffman, am găsit perlele care lipsesc din colier."

Kauffman zâmbi. Își aminti ireala serie de Kauffmani și i se păru că aceasta îl obligă la un anumit gen de fidelitate. Kauffman? Se simți puternic. Se simți unic și triplu. Simțea înlăuntrul său energia vitală a trinității Kauffmanilor. Probabil că era doar un simptom slab al faptului că începuse să-și piardă mințile. Pe avocat nu-l interesa că aflase că fabricantul se numea Camporrón și că bijutierul Kauffman era Aniceto Correa. Falsa coincidență mergea mult mai departe. Bijutierul introdusese un fel de înrudire spirituală și asta îl satisfăcea pe Kauffman. În momentul acela, bisturiul sfârteca pântecele lui Aniceto ca să extragă viscerele. În câteva minute, scârțâitul sălbatic al fierăstrăului și loviturile seci ale scalpelului vor putea lăsa la vedere labirintul moale al masei cerebrale. Un lucru era evident. Bijutierul fusese asasinat de către cei care căutau Amăgitoarea, neștiind că perla nu se mai află în posesia bijutierului. Kauffman făcu o pauză. În fundul culoarului scurt din apartamentul său, sub lumina zenitală din bucătărie, strălucea inima neagră a cuptorului cu microunde. Nu, Amăgitoarea nu era acolo unde sperau asasinii să o găsească. Se afla la loc sigur, în mâinile celui care meritase cel mai mult încrederea lui Aniceto ex-Kauffman. Și, atunci, avocatul își aminti ultimele confidențe ale bijutierului, în momentul în care își depozita încrederea în el.

„Prima garanție pentru mine este cuvântul dumneavoastră, domnule Kauffman."

„Mai este cineva la curent cu această afacere?"

„Exact. Un individ numit Julián Grăsanul, alias Eminența Sa, orfevru și fabricant de obiecte liturgice. Scuzați-mă că prezint o carte de joc care vă poate părea o amenințare."

„În regulă."

Avocatul își notase vorbele acelea. Căută carnețelul cu însemnări. Îl năpădi un sentiment de euforie. Răsfoi paginile cu degete îndemânatice, evitând tot ce n-avea legătură cu povestea. Dintr-o privire rapidă, verifică termenii conversației. Numele magice și cuvintele precise se găseau sub ochii lui. Julián Grăsanul, Nemesis, Amăgitoarea…

„Și rețineți că peste două zile Nemesis poate fi în mâinile dumneavoastră", spusese bijutierul. „Și de altfel…"

„De altfel, ce?"

„Uitați ce este, Kauffman, vreau să spun…"

„Ce vreți să spuneți?"

„Adică, uitați ce este, domnule Kauffman…

„Aniceto."

Într-un anumit punct, termenii se încurcau, posedat fiind de ceea ce ar fi sperat să audă din partea bijutierului și ceea ce presupunea el.

„Și Julián Grăsanul poate fi de ajutor."

Avocatul închise carnetul de note. Percepții slabe îi indicau că, în curând, viscerele bijutierului urmau să fie dispuse pe tăvi de aluminiu, lângă masa de autopsie, într-o foarte delicată expunere a rămășițelor sale pământești. Verdele turnesol de petrol al glandei pituitare, culoarea grena a splinei zbârcite, mostrele lăptoase ale cerebelului împodobit cu arborescența trandafirie a vaselor capilare,

sângele solid al ficatului, delicatele irizări brun-închise ale țesutului intestinal scoțând în evidență fermentația încărcată și abundentă a ultimei cine a bijutierului. Nimic altceva decât o marinată de pește, nimic altceva decât o fetidă prezentare de viscere este umilitorul destin judiciar al trupului nostru, în vreme ce spiritul se înalță, iar sufletul plânge cu suspine în slăbiciunea eterică a noii sale stări, neajutorat, dezorientat, lent… Aceea era dovada finală a esenței intime a căutătorului de perle, o infuzie ectoplasmatică în imaginația receptivă a avocatului Kauffman, care a sfârșit prin a-i dedica bijutierului amintirile sale de bacalaureat în latină. *Animula vagula blandula*…[1]

– Nu o să mă mai gândesc la toate astea, șopti Kauffman căzut pe gânduri. Cel puțin nu într-un mod care m-ar împiedica să gândesc.

Avocatul își ridică privirea spre orizontul luminos al orașului unde fiara căldurii începea să-și dezmorțească brațele. Kauffman își legă cordonul halatului și încetă să mai reflecteze. În câteva secunde, intuise care aveau să fie viitoarele sale mișcări în afacerea aceea. Hotărî să meargă să-i facă o vizită lui Julián Grăsanul. Aria sentimentală lăsa loc celor mai eficiente acțiuni ale profesiunii sale de avocat, mânat de o nevoie îndreptățită de a lămuri lucrurile, oricât de tulbure ar fi fost starea sa și oricât de mare riscul implicat, admițând în același timp, fără a-și face reproșuri infamante, legitima sa ambiție de a reuni în mâinile lui cele două perle pierdute și de a evita astfel să cadă în ghearele lui Garras sau în ghearele oricărei persoane îndeajuns de îndrăznețe ca să și le întindă asupra lor, ori

[1] În latină în original, „Suflet mic, rătăcitor, plin de afecțiune“, primul vers al unui poem compus pe patul de moarte de către împăratul Hadrian (76–138), care a domnit în perioada de maximă extindere teritorială a Imperiului Roman, între anii 117–138. (n.r.)

îndeajuns de informate ca să i se așeze în cale, cu sau fără acordul Magnatului, dar, în orice caz, fără să țină seama de mijloace. Și, între timp, ce făcea el în halat? Termometrul urca în Madrid. Nemesis se ascundea. Un asasin umbla liber. Doi medici legiști își apropiau capetele deasupra viscerelor unui cadavru, șoptind în spatele măștilor antiseptice amănunte în legătură cu viitoarele lor planuri de petrecere a verii. Era aproape ora unsprezece dimineața. Avocatul merse să facă un duș înainte de a porni la treabă.

Margarita, soția lui, plecase în vacanță luând cu ea mașina cea mare, un uluitor BMW care era mândria automobilistică a familiei Kauffman, iar Kauffman rămăsese cu celălalt vehicul, al ei, un Ford model mijlociu pe care Margarita îl utiliza ca să le ducă pe fete la școală. Kauffman se înduioșase când descoperise un abțibild cu Dracula pe parbrizul mașinii și o gumă de mestecat pe oglinda retrovizoare și dinozauri colorați în compartimentul pentru acte și zâmbise la generoasele urme unsuroase de degete de copil imprimate pe tapițerie și fusese indulgent și față de ferocele urme de dinți de pe spătarul șoferului. Aceea era mașina soției și a fiicelor sale, cele pe care le iubea mai mult pe lumea asta. După ce golise scrumierele înfundate cu hârtii de la bomboane și azvârlise pe bancheta din spate exemplare desperecheate de încălțăminte sportivă și creioane roase pe jumătate, Kauffman condusese acel vehicul cu un profund sentiment de afecțiune. Era nucleul cel mai intim al vieții sale de familie în zilele acelea de singurătate. Din nou, fantasme lubrice îi invadară imaginația. Poate că, în vacanța aceea, soția lui o fi utilizând interiorul BMW-ului ca habitaclu pentru orgiile nocturne în orice loc de popas de pe plajă, dar Kauffman nu va profana niciodată sfinția școlară a celuilalt vehicul aducând cu el o femeie, în pofida libertății lor reciproce.

După ce făcu duș și se îmbrăcă, avocatul coborî în parcare. Lăsase mașina în garajul subteran al blocului-turn, unde lăsa în mod normal BMW-ul. Era ora douăsprezece, la amiază, și cineva, în ziua aceea, se pusese în mișcare înaintea lui. Mașina era la locul ei, dar nu mai era mașina lui, pentru că era distrusă. Nu mai era nici mașina soției și a fiicelor sale, pentru că suferise o transformare radicală. Cineva ciopârțise cauciucurile cu tăieturi de cuțit și vechiul automobil se năruise pe jante, roțile dându-și ultima suflare într-o poziție definitivă de sfârșeală. Stâlcit în bătaie ca Sancho Panza, parbrizul sărise făcut zob cu lovituri de popic sau de măciucă, împrăștiind de jur împrejur o ploaie scrâșnită de diamante în iluminația sumbră din subteran. Lovituri gigantice de bâtă înfundaseră caroseria. Portbagajul explodase și se deschidea într-o căscătură cavernoasă. Portiera din spate atârna într-un bulon și Kauffman descoperi pe banchetă exemplare despercheate de încălțăminte sportivă, caiete de școală, creioane roase, resturi ale unei vieți școlare amenințate. Tapițeria se deschidea în răni largi. Din ele țâșneau arcuri sarcastice, vomitând umplutura. Kauffman privi în jurul său. În labirintul de coloane al garajului pustiu, i se păru că încă mai răsună poc, și crac, și bang, din partea unei fiare dezlănțuite lovind caroseria cu un instrument de sălbatic, țopăind în jurul vehiculului ca un cimpanzeu nebun. Viața motorului se scursese încetișor, formând o baltă neagră de ulei. Geamul pulverizat scârțâia sub picioare. Cineva amenința familia Kauffman și a început prin a-i distruge mașina. Într-un anumit loc din parcaj, angrenajul unui lift de mărfuri se puse în mișcare.

– Mașina mea, strigă avocatul, ridicând pumnul. Mașina soției și a fiicelor mele, repetă el.

Vocea i se multiplică în sordidul labirint de beton. Atmosfera era apăsătoare. Kauffman se simți prins în capcană și pe punctul de a-și pierde cunoștința. Ducându-și mâna la gât, se repezi spre poarta de metal, care se închise în urma lui cu un zgomot asurzitor. Ajunse la ascensoare. Izbi în ușile închise. Lovi cu pumnul în butoane. Jocul de lumini parcă înnebunise. În cele din urmă, sosi un ascensor gol cu liniștea unei fantome. După câteva minute, suava aspirație pneumatică îl readucea la nivelul apartamentului său. Acolo, dominând cerul Madridului, prăvălit pe canapea, Kauffman își recăpătă răsuflarea. Fără îndoială că toate astea rezumau sfaturile Marelui Duce. Poate că avocatul nu se gândise destul. Poate că avea nevoie să reflecteze mai mult.

# UN BANDIT ȘI JUMĂTATE

– Bravo, Aquino, bravo, ai făcut o treabă bună, spuse Fernando Garras, de parcă ar fi vorbit cu un cimpanzeu dresat.

Filipinezului impasibil nu-i tresări nici un mușchi de pe chipul său oriental și trecu prin spatele patronului său, strângând de pe jos un halat și niște chiloți cu flori. Gol, întins pe masa de operațiuni, având șalele și fundul acoperite cu un prosop, Fernando Garras aștepta masajul. Filipinezul ieși din cameră ocolind un aparat de gimnastică și reveni, frecându-și mâinile cu ulei de cocos. Purta cămașa înnodată deasupra ombilicului, în stil flamenco, pentru că îi punea în valoare șoldurile. Filipinezului nu-i plăcea uleiul de cocos, dar uleiul de cocos îi plăcea patronului său. Pe insula lui, pentru masaje, se utiliza seu de maimuță. Seul de maimuță pe mușchi produce agilitate. Mult mai multă agilitate decât uleiul de cocos. Uleiul de cocos îndepărtează femeile. Patronului său nu-i păsa că îndepărtează femeile. Filipinezul se aplecă asupra patronului său cu mâinile strălucind și începu să-i impregneze mușchii cu ulei. Trupul îndesat al lui Fernando Garras se relaxă.

– Tare, Aquino, dur, răsuflă el întins pe burtă, cu buzele lipite de o pernă de piele. Calcă-mă pe nervi. Fă o treabă bună.

„Spaniolii sunt nebuni," se gândi Aquino Tuán. Majordomul se născuse în sudul insulei Mindanao și, de mai

multe generații, acolo, toți credeau că spaniolii sunt nebuni. Nimeni nu-și mai amintea cine au fost spaniolii, dar toți știau că sunt nebuni și consumă carne de femeie. Patronul său se ungea cu ulei de cocos și nu consuma carne de femeie. În insula lui, pe vremuri, spaniolii au consumat multă carne de femeie. Acum, în Spania, Aquino Tuán văzuse că spaniolii consumă multe chestii și multe scârnăvii. Și erau nebuni.

Spania era o țară periculoasă și, de aceea, Aquino Tuán își adusese de pe meleagurile sale o măciucă sacră și briceagul elvețian cu multiple utilizări al strămoșilor săi. Măciuca era o armă scurtă, lucrată în lemn de *bataklán*, la fel de tare ca și lemnul de *taklán*, dar în satul lui Aquino, măciucile rituale se făceau din *bataklán*, chiar dacă în satul vecin erau făcute din *taklán*, pentru că așa făcuseră întotdeauna strămoșii lor. Briceagul elvețian cu multiple utilizări îi fusese dăruit bunicului său de către un misionar spaniol pentru că îi furnizase într-o noapte carne de femeie. Briceagul elvețian și măciuca ajunseseră în posesia lui Aquino și le adusese cu el în Spania, pentru că spaniolii sunt nebuni. Nu atât de nebuni ca malaysienii sau chinezii din Hong Kong, ci nebuni în alt fel. Aquino Tuán se gândise să meargă să muncească în Singapore sau la Hong Kong, unde se plăteau mai mulți dolari. Apoi, hotărâse să vină în Spania, unde se câștigau multe pesete care se numeau „mălai". Apoi, mălaiul se schimba în dolari. În cinci sau șase ani, Aquino Tuán putea strânge mălai ca să se întoarcă în țara lui și să-și cumpere carne bună de femeie. Aquino Tuán se gândea să se întoarcă în satul lui și, poate, să exporte carne, pentru ca în Spania să existe carne bună de femeie. În Spania, le plăcea carnea filipineză. Bărbații ziceau: ia te uită ce bucățică de femeie! Mulți filipinezi veneau în Spania fără armele lor ancestrale și nu câștigau

atâția bani cât câștiga Aquino. Și nu vor putea niciodată să pună pe picioare o afacere de export de carne de femeie.

Patronul său avea dușmani. Chiar în dimineața aceea, Aquino trebuise să distrugă mașina unuia dintre puternicii dușmani ai patronului său. De altfel, patronul său avea un patron și mai mare, care avea și el dușmani. Aquino a trebuit să-i crape capul cu o lovitură de *bataklán* unui alt dușman puternic al patronului său. La el în sat, Aquino Tuán era din casta războinicilor, deși în Spania era în serviciul domestic ca să strângă mălai în pesete și apoi să-l schimbe în dolari. Acum, pe când frământa trupul lui Fernando Garras cu ulei de cocos, filipinezul se gândea la Toribia, bucătăreasa, și simți sub pantalonii strânși pe picioare o erecție rapidă. Toribia, jupâneasa, văduva grădinarului, era o femeie corpolentă, greu de îmblânzit ca o găină sălbatică, puternică precum bivolul din orezării. Aquino se gândise să le fure spaniolilor acea bucățică de carne de femeie.

Aquino era din casta războinicilor și avea fesele tatuate cu figurile zeilor. Pe fesa stângă era chipul lui Nuhr, iar pe cea din dreapta, chipul lui Tuhr, cu toate detaliile și cu toate podoabele zeilor. Tatuajele acelea costaseră mulți dolari, pe care i-a primit un bun tatuator japonez. Picioarele lui Nuhr și Tuhr erau tatuate de-a lungul picioarelor lui Aquino. Zeii dansau când dansa Aquino. De la talie în jos, gesticulând, zeii acopereau fiecare centimetru pătrat de piele. Chipul zeilor acoperea mușchii fesieri. Cu divinul lor pumn stâng schițau un gest de amenințare, pe când introduceau pumnul drept în orificiul vânturilor puturoase, unde se presupunea că se află înfundate ca în teacă măciucile lor sacre. Dacă Aquino își strângea fesele, chipul încruntat al zeilor era cumplit. Dar dacă Aquino

își slăbea fesele, se lărgea zâmbetul tatuat al zeilor și din orificiu scăpau vânturi hazlii. Era o distracție veselă. Mergând într-un anumit fel, alternând pașii, zeii Nuhr și Tuhr făceau conversație în limbajul vânturilor. Ghemuindu-se într-o figură de dans, Nuhr emitea mici explozii. Ghemuindu-se în figura contrară, vocea lui Tuhr răspundea cu o pârâitură asemănătoare. Era un vesel dans ritual de războinic îndrăgostit. Un antropolog american, cu o privire juvenilă în spatele ochelarilor cu rame rotunde, vizitase satul lui, luase note într-un carnețel de însemnări și numise dansul acela dansul *Wind Men*[1]. Aquino îi va arăta Toribiei tot, zeii lui tatuați pe fese, pașii săi de dans, pârțurile sale, și era sigur că va reuși să o facă pe găina sălbatică să se îndrăgostească de el. Apoi, o va fura de la spanioli. O va duce pe bucătăreasă în insula lui, ca să gătească pentru el.

Și patronul voia să-i vadă fesele lui Aquino, dar atunci Aquino simțea că i se strânge anusul, iar zeii supărați își strângeau pumnii și își înșfăcau măciucile din orificiul vânturilor. Trupul patronului său, robust și îndesat, păros pe umeri și pe spate, prindea vlagă, întins cu fața în jos pe masă sub degetele unsuroase ale lui Aquino. Filipinezul manipula mușchii cu îndemânare. Frământa striurile dorsale și căuta traseul tendoanelor. Trupul lui Fernando Garras era carne lucioasă. Filipinezul era concentrat pe munca lui. Încetul cu încetul, erecția provocată de amintirea Toribiei se reducea. Garras gâfâia. Majordomul îl apăsă peste șale cu toată greutatea și provocă un lent masaj ascendent pe coloana vertebrală. Patronul său nu consuma carne de femeie. Se bănuia că era carne de băiat cea pe care o consuma el. Dar dacă vreodată patronul său ar încerca să profite de tatuajul de pe fesele lui Aquino, sau dacă ar vrea să-și introducă mădularul în orificiul în care

[1] În engleză în original, „Oamenii vânturilor“.

doar zeii puturoși își țineau măciuca, atunci măciuca de *bataklán* a lui Aquino îi va zdrobi craniul patronului său.

– Băiat bun, gâfâi Garras, răsucindu-și chipul pe masă, ca să zacă și pe celălalt obraz, ignorând amenințarea. La micul dejun, băuse un suc de portocale și instinctul de bază, stomacal, îi pricinui un râgâit acru. Filipinezul nu aprecie nici el râgâitul patronului său. În Asia, bogătașii erau mai cruzi, dar mai politicoși, mai fini, mai educați. Niciodată nu râgâiau ca grosolanii milionari arabi sau ca grosolanii milionari spanioli când credeau că nu sunt observați. Râgâielile eliberau otravă și contaminau spiritul pașnic din atmosferă. Filipinezul consacrase temei râgâielilor multe ore de meditație.

Aquino lăsă pentru o clipă masajul și se îndepărtă pe culoar, clamp-clamp, conștient că privirea patronului său, cu fața în jos pe masă, rămăsese înfiptă pe fesele lui, strânse și mici sub pantalonii de bumbac. Urcă cele trei trepte care îl despărțeau de zona de serviciu și, trecând prin fața bucătăriei, reduse ecoul saboților, pluf-pluf, ca să nu-i atragă atenția Toribiei. Femeia din La Mancha era tot acolo. Aquino o privi cu coada ochiului, cu mânecile suflecate până la coate, cu mâinile cufundate în spălător sub jetul de apă. Fără îndoială că mâinile acelea dorite, pe care Aquino le-ar săruta de o mie de ori, nu cunoșteau misterioasele plăceri pe care filipinezul era dispus să le împartă cu ea. Moi și cizelate de leșie, erau mâini fine ca un cartilaj de rechin. Să-i sugă degetele unul câte unul ar fi ca și cum ar degusta cei mai savuroși melci din Marea Chinei. Să-i ciugulească podul palmei ar fi ca și cum s-ar delecta cu o delicioasă farfurie de ciorbă de burtă, un fel de mâncare al spaniolilor, dar un fel foarte bun. Robusta femeie din La Mancha văzu trecând umbra filipinezului. Aquino se îndepărtă, plăsmuind alte plăceri. Clamp-clamp, răsunară

din nou tălpile de lemn ale saboților, în vreme ce femeia, închizând robinetul, își ștergea mâinile pe șorț.

În fundul culoarului, Aquino deschise dulapul nichelat unde se păstrau instrumentele de masaj și se întoarse cu ventuzele vibratoare care ameliorau circulația sângelui. Clamp-clamp, trecând din nou prin fața bucătăriei, uită să-și amortizeze pașii și femeia din La Mancha întoarse capul. Avea părul lăsat liber și se ștergea pe mâini. Privirea ei era ca vulcanul Pinatubo pentru inima bărbatului, se gândi Aquino, simțind altă erecție. Toribia se încruntă în chip sălbatic. O deranja acel du-te-vino al filipinezului prin fața bucătăriei. Aquino aprecie gestul nedelicat al femeii, pentru că el știa să îmblânzească femeile sălbatice cu tehnicile strămoșilor săi. Clamp-clamp-clamp, coborî din nou cele trei trepte care duceau la sala de gimnastică. Fernando Garras începea să se impacienteze, fiind uitat pe masa de masaj. Filipinezul se apropie, vârî în priză aparatul pe care îl adusese și îi aplică pe părțile laterale ventuzele vibratoare la puterea cinci. Fernando Garras își încordă șalele. Se înarmă cu virilitate și suportă ca un bărbat.

După zece minute, Garras consideră încheiată ședința și îl expedie pe filipinez. Își simțea trupul cam dureros, dar avea senzația că sângele participă mai degrabă la o întrecere în circuit închis, decât că îi circulă prin vene. Aquino se șterse pe mâini cu o cârpă și aruncă prosoapele murdare într-un coș de nuiele. Apoi, strânse sculele și ieși din sala de masaj. Pașii i se pierdură treptat prin labirinturile casei, clamp-clamp-clamp, cu scurte pauze, clamp-clamp, cu inflexiuni precaute, pluf-pluf, până dispărură în cavernoasele dependințe unde își avea misteriosul bârlog. Filipinezul nu se retrăgea de pe câmpul de luptă. Situația bârlogului său era una strategică. Avea un altar dedicat Sfântului Aquino, care era un zeu spaniol, pentru că

Aquino Tuán credea că zeii spanioli sunt aproape la fel de puternici precum zeii din țara lui. Pe alt altar, îl avea pe Sfântul Cavite, un zeu care îi ura pe spanioli și îi proteja pe cei născuți în insula Mindanao. În fața fiecărui altar ardea leneș un bețișor de tămâie. Între cele două mici altare era măciuca de *bataklán*, bine curățată de sângele de câine spaniol și de resturile de vopsea de pe caroseria unei mașini. Nici o nouă turtire nu se adăugase la vechile turtiri ale lemnului. Era un lemn solid. Era lemn de *bataklán*. Aquino Tuán se descălță și făcu o plecăciune în fața celor două altare. Apoi, se îndreptă spre o ferestruică. De acolo, se putea privi în mod discret terasa din spate, unde se aflau sforile de întins rufele la uscat. Jupâneasa, în același timp bucătăreasă și călcătoreasă, nu va întârzia să iasă să întindă rufele. În operația aceea, Toribia își ridica brațele, descoperindu-și subsuorile păroase, sugerând promisiunea altor zone păroase adânci, mai dorite și mai ascunse. În fața acelei minuni pline de grație, postat în spatele ferestrei, Aquino Tuán ar putea practica o masturbare rituală. Toribia ieși într-adevăr să întindă rufele. Nu ignora faptul că, undeva, o fi stând ascuns filipinezul, dedat freneticelor sale manevre. Lăsă coșul cu rufe curate pe jos și începu să le întindă, ridicându-și brațele cu o grație proprie provinciei La Mancha, cum i se povestise că o făceau târfele dintr-un bordel, ca să ajungă la sticlele de la bar, la răspântia de pe șoseaua națională cu drumul care ducea la Tomelloso. Era corpolentă și mândră de claia de păr și de subsuorile sale. Defunctul ei soț i le lăudase pe când erau încă logodiți și, în general, era mândră de expunerea păroasă a puterii sale. Când își termină treaba, plecă, lăsând rufele întinse pe sfoară ca un cod de semnale marinărești pe care filipinezul trebuia să le descifreze.

Între timp, Fernando Garras rămăsese adormit pe masa de masaj, cufundat în toropeala provocată chiar de relaxarea musculară. Când se dezmetici, se dădu jos de pe masă și își puse halatul. Cu picioare scurte, îndesat și solid ca un zar de poker, ieși pe terasa principală, înnodându-și cordonul. Halatul de sport avea un cerc roșu imprimat pe spate, ca un as de zar. Era de mătase de culoarea fildeșului. Poalele îi ajungeau la pulpe, late și păroase ca pulpele de boxer. Mătasea se înfioră ușor în aerul dimineții când Garras își trecu privirea peste peisaj, încă ușor voalat de umezeala care ieșea din pădurea de stejari-de-piatră a fermei, până unde orizontul albastru descoperea o foarte îndepărtată zonă muntoasă unde se presupunea că începe Andaluzia. Pădurea de pini era cufundată încă într-un lac de umbră. Dimineața era blândă, impregnată cu aroma unei iasomii din apropiere. La picioarele sale, într-un impecabil dreptunghi de iarbă, piscina lansa sclipiri vii, de parcă ar fi fost plină de mercur. Garras își pipăi buzunarul de la halat și simți forma telefonului mobil. Se încălță cu niște papuci brodați cu inițialele lui și coborî scara galeriei până la piscină cu pași moi, pe talpa de spumă, ca o Venus a boxului, calm și sigur pe el, frecându-și unghiile pilite de mătasea halatului. Se deplasa cu aplombul luptătorilor care ieșeau din vestiar, bărbați cu idei fixe de o uimitoare simplitate: să-și distrugă adversarul. Instinctul acela îi fusese de mare ajutor în anumite operațiuni financiare. Îi servise și ca să-și acopere spatele, pentru că nu există un luptător mai bun decât acela care nu oferă puncte slabe și, judecând după spinarea lui Garras pe când cobora treptele spre pajiște și spre piscină, spinarea lui Garras, acel fronton în miniatură cu asul de poker imprimat, era orice, numai un lucru slab, nu. De asemenea, distrusese viața a doi sau trei băieți care se lăsaseră iubiți de el și avuseseră pretenția să

tragă foloase de pe urma acestui fapt. Să fii milionar este foarte tentant pentru toată lumea, în special pentru acel gen de băieți. Totuși, locotenentul Marelui Duce era mai puțin milionar decât Marele Duce. În primul rând, era un alt fel de milionar. În al doilea rând, averea Magnatului generase averea-satelit a lui Garras, iar Garras nu ignora acest lucru. Pe vremea când a fi milionar era doar o aspirație, Garras își dăduse deja seama că averea sa era legată de evoluția averii Magnatului. În spiritul său de luptător nu intra ideea de a fi mereu cel de-al doilea, dar viața oferea alți factori de perfecționare individuală. Frumusețea era unul dintre acei factori, se gândi Garras, plimbându-se cu privirea în jos, admirând desăvârșitele monograme brodate pe papucii săi. Fernando Garras nu avea pretenția să treacă drept un estet și, dacă ar fi avut această pretenție, mulți dintre cunoscuții săi de la selecta sală de gimnastică pe care o frecventa la Madrid ar fi izbucnit în feroce hohote de râs, ținându-se cu mâinile de pântecele lor bronzate. Nu era așa ceva. Dar lăcomia era în felul ei o estetică, la fel ca și resentimentul sau răzbunarea, și nu exista nimic pe lume care să trezească atâta lăcomie și care să satisfacă focurile arzătoare de resentiment și de răzbunare, ca existența acelor două perle călătoare care lipseau din colierul Marelui Duce. Nu contează cum a ajuns povestea la urechile lui Garras. Multe fuseseră umilințele pe care le îndurase Garras și mare, resentimentul său. Cert este că Garras cunoștea povestea și nu era dispus ca altcineva să-i smulgă minuscula pradă. Odată ajunse în posesia lui, cu cele două perle strânse în pumn, sufletul său se va cufunda într-un balsam de pace. Acționa în numele Marelui Duce, dar nici măcar Magnatul nu bănuia ce anume se făcea în spatele său. A fi al doilea milionar după Marele Duce era o chestie. Altceva era să pui mâna pe cele două perle care

lipseau dacă Marele Duce avea colierul. Magnatul însuși îi dăduse sarcina să verifice treaba. Să facă tot posibilul să obțină perlele. Pentru că tânărul acela, Kauffman, care părea că se descurcă cu atâta viclenie în mediul vânzătorilor de lucruri furate și al bijutierilor, nu, nu era un pericol, nici măcar un rival. Era doar un băiat bun. Dar toți finanțiștii știu cât de inoportuni se dovedesc a fi băieții buni. Chiar și Garras, un conglomerat noduros de mușchi și de viclenie, înțelegea complexitatea sufletului omenesc. Mai mult decât atât, înțelegea complexitatea sufletului milionarilor. Dacă acele două perle există și dacă două perle din colierul său sunt false, spunea Magnatul, el, Magnatul, era dispus să-l răsplătească mai mult decât generos pe cel care ar fi îndreptat greșeala. Crescând prețul perlelor, firește. Dar nu tot ce se află în sufletul complex al milionarilor poate fi cumpărat și plătit. Și de aici începeau căile întortocheate ale milionarului Garras. Totul era să afle care era jocul avocatului Kauffman și care era marea răzbunare a unui resentiment niciodată mărturisit, insatisfacția profundă pe care el, Fernando Garras, le putea amortiza punând în taină mâna pe cele două perle, lăsând pentru Marele Duce inutilul trofeu al unui colier incomplet.

În orice caz, trebuia să vorbească cu Magnatul. Ajunsese în zona piscinei și se apropie de locul unde erau șezlongurile. Soarele se ridicase, sorbind roua de pe pajiște și, prin talpa papucilor, simțea ierburile aspre și robuste. Era iarbă pentru terenuri neirigate, importată din Africa de Sud în covoare întregi. Era o iarbă indigestă pentru vite. Suporta canicula din La Mancha și culoarea ei verde-intens, aproape albastră, scârțâia sub soarele amiezii. Garras își scoase halatul și îl lăsă pe spătarul unui scaun de răchită înainte de a se instala într-un șezlong. Erau niște dispozitive grele, cu aspect de cărucior, lăcuite impecabil

în alb și acoperite cu pânză de cort în dungi. Garras își umflă pieptul. Înălță un biceps, puternic și bombat ca o tumoare. Se simțea sănătos și puternic și capabil de multe fapte vitejești. În dimineața aceea, după ce va rezolva treburile rămase în suspensie, va face o sută douăzeci de lungimi de bazin. Asta însemna aproximativ doi kilometri, un adevărat record pentru ferma aceea, pentru că filipinezul ura apa, Toribia nu se scălda niciodată, iar argații de la fermă nu știau să înoate.

Întins pe șezlong, formă numărul Magnatului la telefonul mobil. Țâââârrr-țâââârrr. Magnatul răspunse numaidecât. Fusese surprins cu telefonul conectat în buzunarul din spate al pantalonilor.

– Duce? Fernando Garras la telefon.

Ducele nu părea binedispus.

– Jur pe coada lui Hercule, Fernando, vreau să spun, pe coada câinelui meu. Acum joc golf cu președintele concernului Sopicrem și are un avantaj de cinci lovituri față de mine. Ce dracu' vrei?

Garras reținu amănuntul. Unele cotări la Bursă depindeau de anumite partide de golf.

– Nu vreau să-ți stric partida de golf, dar am noutăți.

– Noutăți? Ce noutăți?

Magnatul îi înmână crosa *caddy*-ului și se îndepărtă câțiva pași. Președintele Sopicrem, un bătrân plin de sine, purtând tricou și pantaloni cu culorile firmei, ridică triumfător crosa de la distanță. Gaură.

– Avocatul nostru a avut un accident de mașină când ieșea din garaj. El n-a pățit nimic, dar mașina este distrusă.

– Și altceva? întrebă Ducele nerăbdător.

Sopicrem agita crosa, confirmând punctul. Bătrânul acela ridicol se pregătea să marcheze a patra gaură. Ducele turba. Când se vor vedea la club, avea să ajungă bătaia

de joc a Macaralelor Amusátegui și a reprezentantului în Spania al Sosului Terrins.

– Vânzătorul acela de lucruri furate prieten al lui Kauffman a suferit și el un accident, continuă Garras să-l informeze. S-a lovit cu capul de o grindă când s-a ridicat în casă. Oamenii modești locuiesc în case cu tavanul jos, Duce, adăugă Garras, încercând să fie inventiv.

– Astea nu sunt vești proaspete, Garras, îl întrerupse sec Magnatul.

Garras rămase tăcut, descumpănit.

– Cineva m-a informat azi-dimineață despre aceste lucruri. Și îți jur pe integritatea grumazului meu că nu mă interesează. E ceva care te interesează pe tine?

– Nimic, Duce, spuse Garras, precaut.

– Atunci, de ce îmi povestești?

– Se presupune că mă ocup de un capriciu de-al tău, riscă prudent Garras să spună.

– Ajunge, Garras. Eu n-am capricii și, când le am, le cumpăr.

– De acord, Duce. Să zicem că am crezut că te interesează să fii la curent cu anumite chestii.

– Sunt la curent, Garras. Mă suni de la fermă?

– Da.

– Atunci, îți jur pe următoarea recoltă de sparanghel că vreau numai rezultate, și nu chestii. Și să nu vii să-mi spui că nu cultivi sparanghel la ferma aia, spuse Ducele cu un râs gros.

– Nu cultiv sparanghel, preciză sumbru Garras.

– Dacă există perlele alea două, adu-mi-le, iar eu o să te acopăr cu Bonuri de Tezaur, spuse Ducele. Și dacă nu există, află ce se urmărește când se vrea ca eu să cred că există. Asta-i tot.

– De ce vrei să le caut?

– De ce vreau să le cauți? De ce vreau să cauți perlele alea?

– Asta întreb și eu.

– Asta întrebi și tu. Dar n-o să-ți răspund, pentru că vreau să le cauți. Rezultate, Garras, insistă Ducele, întorcându-se spre soare în splendida unduire a ierbii de pe teren. Și dacă nu mă suni ca să-mi anunți rezultate, lasă-mă să joc golf.

Magnatul întrerupse convorbirea. Vârî telefonul în buzunar și scrută terenul de golf. I se păru că rivalul său, președintele concernului Sopicrem, dispare subit din peisaj. Într-adevăr, Sopicrem căzuse într-o gaură. Nu într-o gaură de golf, ci într-o viroagă de pe latura blândă a terenului. Magnatul își frecă mâinile și își ceru crosa de la *caddy*. Cu puțin noroc, Sopicrem și-o fi rupt piciorul. Era momentul să recupereze cele cinci lovituri pierdute. Trebuia să se grăbească. Sopicrem era în stare să păstreze avantajul și cu piciorul rupt. Poate că și-o fi fracturat și cotul. Bătrânii au oase de sticlă. Cu cotul și piciorul rupte, Sopicrem era pierdut. Ducele se simți euforic. Înfundându-și cascheta pe cap, se apropie lacom de locul unde îi rămăsese mingea. Calculă distanțele și trimise mingea cu un *swing* perfect.

Garras, la rândul lui, lăsă telefonul și simți că și-a îndeplinit o obligație. Salvase aparențele. Nimic nu liniștește mai bine sufletul unui tiran decât demonstrația rutinară de supunere. Poate că, într-o zi, Magnatul va regreta umilințele pe care le presăra în jurul său ca pe niște flori amare. În orice manual de bune maniere se recomandă să nu se înfigă furculița în fundul vecinului de masă. Garras va avea mare grijă să nu se așeze la masă lângă Magnat. Închizând ochii sub soarele dimineții, dori mai mult decât oricând să se afle în posesia celor două perle. Și nu ca să i le înmâneze Magnatului. Oh, nu. Nici pentru o sută de

kilograme de Bonuri de Tezaur. Nici pentru un metru cub de pachete de acțiuni și de obligațiuni care, în orice caz, prin tertipurile Ducelui, ar sfârși prin a fi cotate la greutatea hârtiei. Nu era vorba despre asta. În dorința lui de a intra în posesia celor două perle era ceva mai mult decât dorința de răzbunare și senzația de putere. Marelui Duce îi va lipsi întotdeauna ceva pe care Garras îl va avea. Și aceasta va fi satisfacția lui intimă pentru jocul său, pentru că jignitoarea lipsă a două perle din colierului Marelui Duce va spori, prin secreta contemplare a celor două perle, mândria sa de a le poseda.

Deschise ochii și îl descoperi lângă el pe filipinez, care se apropiase în liniște de piscină, fără obișnuitul său clamp-clamp. Era desculț și aducea celălalt telefon pe o tavă, de parcă ar fi fost un croasant la micul dejun. Ritualul său de dimineață se încheiase. Se spilcuise și își schimbase pantalonii după o abundentă ejaculare. Îi prezentă patronului său telefonul și lăsă să-i scape două vorbe.

– Kau Man.

– Cine?

Filipinezul nu răspunse. Garras luă croasantul cu amândouă ghearele și îl duse la ureche.

– Alo?

Nu se auzi nici un răspuns de la celălalt capăt al firului.

– Îndepărtează-te cinci pași, Aquino, spuse atunci Garras, crezând că filipinezul creează interferențe.

Aquino se îndepărtă.

– Alo!

Aparatul continua să tacă. Legătura se întrerupsese și Garras îi dădu înapoi telefonul.

– Avocatul ăsta e nebun, murmură el, închizând din nou ochii.

Acum, soarele cădea drept peste piscină și mozaicul de pe fundul bazinului se ondula ca o piele de tigru. Pânza de apă arunca scurte sclipiri rotunde de mărimea monedelor de douăzeci de *duros*[1]. Pe măsură ce soarele se apropia treptat de verticala absolută, temperatura atingea punctul de fuziune a materiei musculare și atunci Garras va face o baie îndelungată. Singur în piscina cu striații schimbătoare, va face întruna lungimi de bazin, respirând la fiecare a doua sau a treia mișcare a brațelor. Umbra ușoară i se proiecta prin apă. Era ca o jucărie prea dezvoltată. Când i se ivea capul întinzând brațul între două încrețituri ale apei, expresia lui era feroce.

[1] *Duro*, monedă spaniolă valorând 5 pesete. (n.tr.)

# KAUFFMAN ARE DOVADA

Kauffman închise încetișor telefonul de parcă n-ar fi fost singur în apartament. Era singur, dar în jurul lui pândeau noi obsesii.

Cu o jumătate de oră mai devreme, după ce vorbise cu Magnatul, se repezise vertiginos pe scări în jos, fără să mai aștepte ascensorul, blocat undeva în zona Danone a clădirii. Coborâse în cascadă cele douăzeci și trei de niveluri ale zgârie-norilor ca într-un coșmar tumultuos, ascultând de o subită inspirație. Clădirea dispunea de un serviciu de supraveghere. La rândul său, serviciul de supraveghere dispunea de un sistem video care controla porticul și parcările. Cu puțin noroc, sistemul acela o fi înregistrat distrugerea automobilului său. Cu ceva mai mult noroc, supraveghetorul o fi păstrat înregistrarea.

Pierzându-și răsuflarea și sărind mai multe trepte deodată, coborî scările pentru situații de urgență până la încăperea în care se controlau ecranele. Supraveghetorul se dovedi a fi un băiat de nouăsprezece ani care făcea practică. Fusese angajat ca să-l înlocuiască pe supraveghetorul-supraveghetor în luna august. La început, n-a înțeles ce vrea Kauffman. Părea surd. Kauffman se exprima prost, pentru că, după ce coborâse în goană douăzeci și trei

de etaje, efectul decompresiei îi suise plămânii în gâtlej. Dar băiatul nu era surd. Își asculta *walkman*-ul și când și-l scoase, se dovedi a fi un băiat amabil care înțelese perfect ce spunea Kauffman consumându-și plămânii. Manevră ecranele care, în momentul acela, printr-un șiretlic tehnic, erau conectate simultan la un program de protejare a naturii, la o tragere la sorți și la un concert de vară la Casa de Campo[1]. În cele din urmă, obținu imaginea statică, solemnă, a subteranelor edificiului captate din trei unghiuri diferite. Pe unul dintre ecrane se vedea mașina distrusă a lui Kauffman. Apăsând pe un buton, imaginea începu să se întoarcă în timp. După un minut, apăru un individ făcând salturi înapoi în jurul automobilului lui Kauffman cu o măciucă în mână. Avocatul nu întârzie să-l recunoască pe majordomul filipinez al lui Garras. Asta era certitudinea pe care o căuta. Nu vru să rămână până să-și vadă automobilul complet reconstituit pe ecran, în ciuda insistențelor băiatului, care părea că își găsise un neașteptat divertisment.

Avocatul își strânse pumnii.

– Canaliile.

Lăsă o bancnotă pe consolă și spuse că poliția va avea poate nevoie să vadă înregistrarea. Ieși din camera de supraveghere și se îndreptă spre vestibulul principal, unde aștepta răbdător unul dintre ascensoare, pe când medita la intenția sa de a-l suna din nou pe Garras. Apoi, nu mai vru să vorbească. Era destul că lăsase dovada apelului său telefonic. Garras va constata că Alfredo Kauffman este cu ochii în patru și acesta era lucrul principal.

„Bravo, Kauffman“, își spuse Kauffman în sinea lui cu o tăcută voce sentimentală. „Războiul este declarat. Ți se poate zdrobi capul în orice moment cu o lovitură de

[1] Cel mai mare parc public din Madrid. (n.tr.)

măciucă și fiicele tale vor veni să plângă deasupra cadavrului tău, orfane de tată la o vârstă atât de fragedă, iar soția ta, dând uitării aventurile excitante, va plânge ținând în poală craniul tău zdrobit, pentru că ai fost un soț bun și un tată bun, dar poate că nu un avocat la fel de bun. Dar, dacă vei ieși învingător, Kauffman, câtă faimă pentru tine și pentru ai tăi. Mașină nouă și concediu cu familia, și poate că, lăsând copilele într-un internat, o nouă lună de miere. Curaj, Kauffman, dovedește ce ești în stare. Ai fost al șaptesprezecelea din promoția ta."

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre bucătărie. Deschise cuptorul cu microunde și îndepărtă panoul din spate ca să scoată la iveală seiful. Formă combinația, înfundându-și brațul până la cot, și scoase etuiul cu bijuteria. Contemplarea perlei îi pricinuia o senzație de ușurare. Își amintea că în alte vremuri li se atribuiau perlelor puteri medicinale în isterie și în durerile nașterii și, chiar dacă el n-avea nevoie să lupte împotriva durerilor nașterii, poate că avea într-adevăr nevoie să combată isteria și pentru asta ar fi bine să aibă perla asupra lui. Amăgitoarea scotea o permanentă lucire de sidef, suavă și șlefuită, ușor violetă, de culoarea sparanghelului cu vârful vânăt. Constată încă o dată misterioasa ei putere radioactivă. Lucind, perla părea că își consumă propria sa energie și încălzea ușor căușul palmei. Cine știe ce fel de mârșăvie ascundea Amăgitoarea în denumirea ei. Kauffman nu știa. Dar simțea în podul palmei iradierea puterii sale. Lăsă din nou perla în etui și o mai admiră câteva clipe înainte de a încuia seiful. În penumbra aceea, perla era încă și mai misterioasă. S-ar fi spus că strălucește. Părea că emite o lumină de sidef. Apoi, puse din nou la loc panoul din fund al cuptorului cu microunde și închise toată instalația. Își

frecă mâinile și tâmplele și reveni în salonașul din apartamentul său. Acum, era rândul lui să joace.

Hotărî să meargă în după-amiaza aceea să-l viziteze pe Julián Grăsanul. Probabil că Grăsanul era deja la curent cu cele întâmplate prietenului său Aniceto, presupunând că Grăsanul citea ziarele. Fără îndoială că se publicase toată povestea în secțiunea de evenimente ale dimineții. În orice caz, vizita lui Kauffman se impunea. Era totuși preferabil să-și ia măsuri de precauție și avocatul crezu necesar să aștepte în apartament până când avea să înceapă să se întunece. După-amiaza fu lungă. În afară de a-și lua măsuri de precauție, Kauffman nu avu nici o reținere să bea vreo două pahare de whisky înainte de a ieși din casă. Când în sfârșit părăsi apartamentul, se simțea fudul și neînfricat și trecu euforic prin vestibul spre poarta edificiului. Dincolo de ea, Madridul își aprindea luminile. Două angajate la curățenie care străbăteau trasee încrucișate cu mopurile lor făcură comentarii despre pasul vioi care îl purta pe avocat până aproape că se lovi cu nasul de ușa de cristal.

Lovitura dată în sticlă răsună ca un dangăt de clopot. Kauffman văzu cum plouă cu minuscule stele verzi și își recăpătă o stare de spirit mai senină. Ieși din edificiu fără să se oprească și luă un taxi. După o jumătate de oră se afla în fața adresei pe care i-o indicase Aniceto ex-Kauffman. Era o casă cu două niveluri, în vecinătatea unei vechi fabrici de mobilă de bucătărie, nu departe de locul în care avocatul colindase pe vremuri pe la ciudate licitații și prin dughene de antichități căutând o piesă străină de mobilier numită *între-două*, pentru că se instala între ferestre, și pe care îi cășunase Margaritei. Kauffman găsise până la urmă dulăpiorul și, în trecere, cunoscuse și cartierul. Toată zona mirosea a vechituri. Acolo pros-

perau, ignorate de toată lumea, colonii multimilionare de ciuperci microscopice, civilizații de licheni și de mucegai. În lipsa de îndurare a înserării, după o zi încărcată de praf, căldura se răspândea peste oraș ca o plapumă apăsătoare de mătase. Kauffman apăsă pe butonul soneriei. Auzi zgomote și mișcare în spatele ușii și, după câteva minute, veni cineva să-i deschidă. Nu se putea nega faptul că ochiul care apăruse în ușă îi aparținea unui bărbat obez. Pleoapa putea cântări două sute cincizeci de grame. Brațul ținând mâna care deschidea clanța putea cântări cincisprezece kilograme, ceea ce, înmulțit cu restul anatomiei, proiecta un individ de o sută douăzeci până la o sută cincizeci de kilograme greutate, ascuns în spate. Prin ușa întredeschisă se ghicea doar a treia parte din această cifră. Kauffman se prezentă și oferi cartea sa de vizită unei mâini de un kilogram și jumătate, care o luă.

– Julián Grăsanul, presupun? spuse Kauffman de-a dreptul.

– Julián Gordo[1] Capilla, spuse celălalt, fără să-i tresară un mușchi de pe față. Gordo este numele meu de familie, dar multă lume îmi spune Grăsanul.

Grăsanul deschise ușa și își descoperi toată anvergura. Citi cartea de vizită și își ridică pleoapele către vizitator.

– Alții îmi spun Eminența Sa. Sunteți avocatul Kauffman?

– În persoană.

– Aniceto mi-a spus că urma să vadă un avocat.

Eminența Sa se opri o clipă și își apropie chipul rotund de fruntea lui Kauffman.

– Ați pățit ceva?

– M-am lovit de o ușă de cristal.

– Poftiți înăuntru.

[1] În spaniolă, *gordo* înseamnă „gras“, „grăsan“. (n.tr.)

Grăsanul se întoarse cu spatele, lăsându-l pe Kauffman să închidă ușa. Acel mic naos dreptunghiular era prăvălia lui. Aniceto ex-Kauffman i-o descrisese lui Kauffman. Peste tot, erau imagini de sfinți de primă mână și de mâna a doua, racle ferecate cu crucifixuri și vitrine prăfuite cu obiecte de cult. În fundul încăperii, Eminența Sa își avea locuința. Kauffman își lăsă capul în jos ca să treacă pe sub brațul unui arhanghel. Într-o parte, în penumbră, strălucea trupul de adolescent, străpuns de săgeți, al unui Sfânt Sebastian. Prins în perete cu piuneze, apărea un calendar erotic cu pagina lunii anterioare. Grăsanul dădu la o parte perdeaua din șnurulețe și intrară într-un fel de salon în care numărul imaginilor și al obiectelor se reducea în mod vizibil. Era un interior fără ferestre, cu o ușiță care dădea în bucătărie. Televizorul era în funcțiune și încăperea vibra și se mișca odată cu strălucirea ecranului. Grăsanul stinse televizorul. Era doar o lampă aprinsă și mai aprinse încă una. Se instală pe divanul lat care mai păstra încă forma șezutului său asemenea unui sac de cereale și îi oferi lui Kauffman un fotoliu.

– Luați loc.

Kauffman îi dădu ascultare. Nu știa cum să-i relateze Grăsanului antecedentele celor întâmplate, dar n-a fost nevoie să o facă. Grăsanul era la curent. Singurul lucru pe care îl ignora erau cele întâmplate cu automobilul lui Kauffman, dar nu păru să-i dea importanță. Întrebă de marca automobilului. Un anumit prieten al lui ar fi interesat de fierul vechi, comentă el. Pe un alt prieten îl interesau piesele de schimb pentru atelier. El comercializa doar piese religioase. Dar cu siguranță că nu despre asta venise Kauffman să discute.

– Aniceto mi-a spus că, dacă i se întâmplă ceva, trebuie să intru în acțiune. Acum, lucrurile probabil că s-au complicat foarte mult, dacă ați venit să mă vedeți.

Kauffman încuviință. Nu se putea ști ce gen de acțiune se gândea omul acela să întreprindă, dacă nu cumva ar fi fost o cură drastică de slăbire. Avocatul nu îndrăzni să cerceteze. Pe de altă parte, Grăsanul părea un om cu resurse materiale. Privirea lui era fermă. Probabil că ținea în vreun sertar un pistol minuscul, minuscul la scara proprietarului său, se înțelege, și cu un trăgaci special ca să-și poată trece degetul prin el.

– Dacă doriți să beți ceva, vă puteți servi, spuse Grăsanul, arătând spre un dulăpior unde se afla probabil și pistolul.

Avocatul refuză oferta.

– Am băut ceva înainte de a pleca de acasă, răspunse el, ducându-și inconștient mâna la vânătaia de pe frunte.

– În cazul ăsta, îmi puteți spune pentru ce ați venit aici. În principiu, eu ar fi trebuit să vă trimit pe cineva ca să recupereze perla pe care v-a lăsat-o Aniceto, și pentru ca, eventual, să vă rupă picioarele sau să vă dea oricare altă lecție, după pofta inimii lui, spuse Grăsanul, confirmându-și resursele materiale. Astea erau instrucțiunile mele, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Aniceto. Aniceto și cu mine eram buni prieteni. Eram ca verii.

– Vă mulțumesc că n-ați luat o hotărâre pripită, spuse Kauffman.

– Am aflat că vă aprecia. Presupun că nu vă deranjează să vă spun că l-am sfătuit să nu se bage în afacerea asta. Perlele alea, vechi sau nu, nu puteau decât să-i aducă nenorociri. Mama mea, când s-a căsătorit, a purtat un colier de perle și, cu toate astea, a avut o naștere grea.

Se presupunea că Grăsanul fusese rezultatul acelei nașteri monstruoase.

– Orice s-ar spune, nu trebuie să te joci cu perlele, conchise Grăsanul. Ați venit să o aduceți?

– Nu.

Kauffman avu un reflex senin. Negase cu aceeași francheță cu care îl întrebase Grăsanul. Eminența Sa rumegă răspunsul câteva clipe. Apoi, recunoscu că aceea nu era afacerea lui. Admise existența unui pact secret între Aniceto și Kauffman în care nu trebuia să intervină. Dacă, din ordinul său, acelui tânăr i-ar fi fost rupte picioarele, poate că ar fi contravenit dorințelor lui Aniceto, la care ținea ca la un văr, și poate că le-ar fi făcut o favoare celor care i-au zdrobit capul și au prefăcut automobilul acelui tânăr în fiare vechi și în piese bune de dat la casat. Mintea pătrunzătoare a Grăsanului lucră un moment cu acel silogism. În povestea aceea, nu intra valoarea perlei. Afacerea cu perle nu era a lui. Grăsanul se mărginea să asigure protecție. Kauffman profită de pauza aceea și riscă o nouă întrebare.

– De fapt, am venit să vă întreb despre modul în care aș putea obține cealaltă perlă. Aniceto mi-a dat de înțeles că dumneavoastră ați știi.

– Aș ști eu?

– Aniceto știa și mi-a dat de înțeles că și dumneavoastră ați ști, repetă Kauffman.

Mintea Eminenței Sale lucra în continuare. Își lăsă capul în jos și își încrucișă mâinile sub bărbie cu un gest de ecleziarh. Își înălță privirea și, pentru o clipă, altă idee îi scăpără în minte. Poate că n-ar fi bine să-l lase pe tânărul acela să iasă de acolo cu picioarele întregi. Apoi, alungă gândul acela. Preferă să se supună primei sale hotărâri. Pe deasupra capului lui Kauffman putea vedea perdeaua din șnururi ce rămăsese dată la o parte și, dincolo de ea, în penumbră, localul în care se îngrămădeau bogățiile lui.

– Să presupunem că știu unde se află cealaltă perlă. Să presupunem că știu acest lucru și că o să vi-l spun. Ce capăt în schimb?

– Nimic, spuse Kauffman cu nerușinare.

– Nimic?

– Perlele nu sunt afacerea dumneavoastră, spuse Kauffman care înțelesese situația Grăsanului. De altfel, nimeni în afară de mine nu știe că știți. Nimeni n-o să vină să vă ceară socoteală.

– Există lucruri la care nu trebuie să se răspundă chiar dacă sunt întrebate, spuse Grăsanul la modul scolastic.

– De acord.

– Ați auzit vorbindu-se despre Kiki Calonge?

– Este pentru prima oară că aud numele ăsta.

– Kiki Calonge este ceea ce dumneavoastră numiți un invertit, un homosexual, ceea ce, în acest cartier, noi numim poponar.

– Înțeleg.

– Îl cunoașteți?

– Cunosc câteva persoane respectabile pe care dumneavoastră le numiți poponari, spuse Kauffman, cel corect politic.

– Nu-i caut pricină lui Kiki Calonge, spuse Grăsanul. Întreb doar dacă-l cunoașteți. Dacă nu-l cunoașteți, n-o să vă povestesc eu dacă are sau nu curul lărgit. Ceea ce vreți dumneavoastră să știți este unde se află perla aceea, Demetria…

– Nemesis.

– Așa e. Un nume asemănător cu al soacră-mii. Căci trebuie să știți că acel Kiki Calonge, alias Calonge Labe Albe, este omul pe care-l căutați. El are cealaltă perlă. Și să nu mă întrebați dacă fac bine sau rău spunându-vă asta, pentru că același lucru mă întreb și eu.

– Este o dovadă de încredere pe care o datorați memoriei lui Aniceto.

– Spuneți-mi, ce v-a povestit exact Aniceto?

Kauffman îi relată povestea pe scurt. Ajuns în acest punct, peripețiile colierului și ale celor două perle rătăcite făceau parte din datele dobândite și reuși să scurteze totul în cel mai bun mod, ca și cum ar fi formulat o ecuație la care trebuia să se afle valoarea celei de a doua necunoscute. Grăsanul ascultă versiunea laconică a faptelor. Apoi, lăsă să-i cadă o mână ca să se scarpine pe genunchi. Ceva i se mișca la picioare. După câteva secunde, o pisică îi sări în poală. Animalul îl privi pe Kauffman cu neîncredere.

– Bine, spuse Grăsanul potrivind pisica între brațele sale ca și cum ar fi fost o podoabă a vestei. Dumneavoastră cunoașteți bună parte din amănunte. Asta nu se poate nega. Dar trebuie să știți și opinia mea. După părerea mea, perlele acelea sunt false și celei dintâi i se potrivește foarte bine numele, Amăgitoarea. În ceea ce o privește pe a doua, Demetria, nu mă pot pronunța, dar dacă se va dovedi că este ca soacră-mea, nu garantez că ar exista vreo perlă mai ipocrită.

– Nemesis, îl corectă blând Kauffman.

– E totuna. Nu vreau să demonstrez nimic. Se mai află cineva în spatele celor două perle?

– După cele întâmplate lui Aniceto și mașinii mele, cred că da.

La auzul menționării celor întâmplate vărului său Aniceto, fruntea Grăsanului se posomorî cu noi gânduri de picioare rupte.

– Aveți idee cine ar fi putut fi?

– Nu știu, minți Kauffman. Presupun că urmăresc alte canale.

– Dacă aflu, s-ar putea să trimit pe cineva să le rupă picioarele, hotărî Grăsanul.

Avocatul nu răspunse. Pisica se mișcă în poala stăpânului său și sări pe podea.

– A fătat și are pui, spuse Grăsanul, arătând spre o cutie de carton sub televizor, unde mișunau patru pisoi orbi și fără formă. Dacă aflu cine i-a zdrobit capul lui Aniceto, o să dau ordin să li se rupă picioarele și să li se taie degetele pentru ca pisoii ăștia să se joace cu ele.

– Ca să nu mai vorbim despre ce au făcut cu mașina mea, adăugă Kauffman plin de ranchiună.

– Ca să nu mai vorbim, admise Grăsanul cu un gest ca de episcop. Și acum, să ascultați ce am să vă spun despre Calonge Labe Albe. Această poveste vă poate lămuri în legătură cu perla aceea. Dar vă asigur că nu-i afacerea mea. Îmi pare rău pentru Aniceto. Și credeți-mă că, dacă lucrurile or să iasă prost, o să-mi pară rău și pentru dumneavoastră.

# GRĂSANUL CLARIFICĂ UNELE LUCRURI

– Țineți minte numele meu, spuse Grăsanul. Țineți-l bine minte, Julián Gordo Capilla, pentru că, în caz de nevoie, vă poate fi de folos. O să dau ordin să li se rupă picioarele dușmanilor dumneavoastră, dacă e nevoie, și sunt sigur că și dumneavoastră ați face același lucru pentru mine, și o să dau ordin să li se taie degetele dușmanilor lui Aniceto, sau orice mi s-o năzări, și sunt sigur că și dumneavoastră ați da ordin să li se taie. Tot ce voi spune are legătură cu povestea Demetriei, sau cum doriți să fie numită perla aceea, dar țineți minte numele meu, Julián Gordo Capilla, obiecte liturgice, instrumente religioase, Eminența Sa, cum îmi spun cei care mă respectă, și vă asigur că mă respectă, începând cu Kiki Calonge, care a venit să-mi ceară sprijinul. Ce este sprijinul pentru Kiki Calonge? Același lucru care era și pentru Aniceto. Să se asigure că o să dau ordin să i se rupă cuiva picioarele, dacă el păția ceva. Sau orice altceva mi s-ar năzări. Asta-i afacerea mea. Asta-i o întreprindere de securitate.

Avocatul ascultă introducerea, luând notă de serviciile pe care le propunea Grăsanul. La urma urmelor, ar putea avea nevoie. Grăsanul privi cu încântare cum pisica le dădea să sugă pisoilor în cutia de carton. Apoi, se scărpină la subsuoară.

– M-ați înțeles?

– V-am înțeles. Sunt servicii la care poate recurge un avocat.

– Exact. Se plătește când picioarele dușmanului sunt rupte. Sau se lasă o garanție, depinde de capacitatea de plată a fiecăruia. Calonge Labe Albe a venit să-mi lase o garanție. Dar eu am mare încredere în poponari. Sunt oameni care suferă. Când cumpără ceva din prăvălia mea, cumpără un Sfântul Sebastian. Sfântul Sebastian este tânărul acela ciuruit de săgeți, așa cum Labe Albe a fost toată viața lui ciuruit de datorii. Întoarceți-vă. Întoarceți capul. Veți putea vedea un Sfânt Sebastian în prăvălia mea.

Avocatul dădu ascultare sugestiei Grăsanului și întoarse capul. În penumbra magazinului, zări imaginea pe care o observase deja la intrare. Gol și legat cu coatele de un copac, trupul Sfântului Sebastian avea un luciu mătăsos și patinat, de parcă ar fi fost din fildeș vechi. Martirul, încă în viață, se răsucea și își înălța capul, lăsând să i se vadă mărul lui Adam și mușchii de pe pieptul de adolescent, și își proteja cu coapsa stângă partea cea mai vulnerabilă din josul pântecelui, acoperită pudic cu o pânză atârnând neglijent de unul dintre șoldurile aproape feminine. Își ridica ochii înroșiți și dureroși către o lampă ce atârna din tavan. O jumătate de duzină de săgeți îi străpungeau fesele și trupul. În alte locuri, se pierduse săgeata și apărea doar rana. Avocatul simți o anumită neliniște. Ce fel de sugestie era aceea? Era vorba poate despre vreo premoniție? Cine va cădea ciuruit de săgeți în povestea aceea? Trecuse multă vreme de când avocatul Kauffman nu mai frecventa biserica, cu toate că sărbătorise cu fast și mare grijă prima comuniune a fiicelor sale. Păstra, totuși, un respect aproape superstițios pentru imaginile sfinților, în special pentru cei care prezentau cele mai groaznice torturi, sfinți jupuiți de vii, sfinți străpunși de

săgeți, sfinți prăjiți pe grill. Simțea un fel de teamă primitivă în fața violenței transcendente, învestită cu vreo semnificație obscură. Era rezultatul multor ore din copilărie petrecute în rugăciuni dinaintea unor astfel de imagini care, la capătul plictiselii și al lehamitei, păreau că se mișcă și că-și schimbă poziția în timpul caznelor. Din educația aceea, adultul Kauffman își însușise o anumită învățătură. Pentru că cei din generația sa, cunoscând care erau supliciile la care poate fi supus un om, erau persoane perfect pregătite să le facă față și se integraseră în viața profesională, dispuse să fie la orice pas confruntate cu aceleași suplicii, în versiuni cât se poate de realiste. Și lumea afacerilor, și lumea socială își desfășurau fără milă propriile lor jupuiri de vii, crucificările cu capul în jos, rănile niciodată închise și prăjirile pe grill la foc mic. Cunoscuse nu puțini sfinți Bartolomeu jupuiți de vii decorând anticamera unui bancher, ca și cum finanțistul și-ar fi expus dinaintea clientului una dintre pasiunile sale. Și văzuse nu puțini sfinți Laurențiu prăjindu-se pe grătar în biroul unui asudat director general pe punctul de a-și da demisia. Dar toate acestea îl îndepărtau foarte mult de ceea ce îl preocupa în momentul acela. În plus, tendința actuală era aceea de a ascunde asemenea atitudini ostentative, alungând antichitățile și pânzele religioase din birouri pentru a le decora cu artă inofensivă. Avocatul nu putea să-și arate slăbiciunea, nici învățăturile amare pe care i le pricinuise scurta experiență de la biroul său de avocatură. Dintre toți sfinții, Sfântul Sebastian era, fără nici o îndoială, patronul homosexualilor și al celor ciuruiți de datorii și rău-platnici. Și ce-i păsa lui?

Grăsanul făcu o pauză.

– Așa este, spuse Grăsanul când avocatul îi acordă din nou atenție. Kiki Calonge a fost întotdeauna ciuruit de datorii, dar soarta a început să i se schimbe când întâmplarea

l-a pus pe urma celor două perle. Și iertați-mă că vă spun că știu mai mult decât știți dumneavoastră, sau mai mult decât v-a povestit Aniceto, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

– Și eu am venit să caut informații.

– Ați auzit vorbindu-se despre Baletele Rusești?

– Am auzit vorbindu-se despre ele.

– Ei bine, oți fi auzit vorbindu-se despre Baletele Rusești și despre corurile Armatei Roșii și cine știe despre câte alte lucruri provenind din Rusia, pe lângă salata à la russe, dar n-aveți cum să știți că Kiki Calonge a avut un prieten rus care poate că a fost pierzania lui, dar, în același timp, poate că a fost și norocul lui. Asta-i ceva ce nu vă pot preciza. Prietenul ăsta rus a fost cel care a adus în Spania cele două perle siberiene și i le-a propus lui Labe Albe, și una dintre ele este Demetria sau Dmitri, care este numele ei în rusește, sau cum o numiți dumneavoastră.

– Nemesis, îl corectă pentru a „n"-a oară Kauffman, resemnat.

– Dmitri și Amăgitoarea, continuă surd Grăsanul. O pereche venită de la ger. Doar dumneavoastră știți dacă se potrivesc cu istoria colierului.

Avocatul rămase tăcut. Era preocupat. Pentru prima dată i se năzărise că perlele ar putea fi false. Sau, mai bine zis, poate că nu erau false, sau nu erau cu totul false, dar, în orice caz, nu puteau fi cele pe care căutătorii de perle istorice păreau să le fi urmărit în ultimii cincizeci de ani. Fu doar un gând trecător. La vremea aceea, era destul de bine informat ca să știe că și în Siberia se găseau perle. Unele erau perle de apă dulce, cultivate în apele reci ale lacului Baikal. Kauffman încă mai putea extrage din amintirile sale școlare fascinația pe care i-o stârnea numele acelui lac. Suprafață: zeci de mii de kilometri pătrați. Adâncime: aproape două

mii de metri. Faună: acvatică hiperboreeană la suprafață și, în mod ciudat, abisală la adâncime. Dumnezeule, a luat-o razna. Se zicea că lacul este atât de adânc, încât dădea perlelor un luciu misterios, pe care experții îl numeau strălucirea Baikalului, ca o varietate înghețată a luciului perlier. Dar era vorba despre perle cu cotație scăzută, ca toate cele care proveneau din apă dulce. Pe de altă parte, existau perle siberiene autentice, cele care se găseau în foarte reduse colonii alcătuite dintr-o specie rară de stridii care se dezvoltau pe brațele, lipsite de gheață vreo două luni pe an, ale Mării Arctice. Erau perle baroce, cu curbe capricioase, care se formează în zeci de ani. Nici ele nu figurau printre cele mai bine cotate, cu excepția cazului că ar fi fost cerute tocmai pentru proveniența lor. Poate că ajunseseră în colierul Casei de Austria printr-un dar al țarului. Dar toate acestea nu erau altceva decât niște elucubrații. Gândul că acel gen de perle ar fi putut sta la originea pornirilor de lăcomie care se înregistrau în jurul lui Nemesis și al Amăgitoarei era o absurditate. Dacă Grăsanul avea dreptate și perlele proveneau din Rusia, motivul originii lor putea fi foarte diferit. Colierul fusese demontat în timpul războiului civil spaniol. Perlele fuseseră ascunse într-un sac cu năut (potrivit versiunii lui Aniceto, un năut de o excelentă calitate, mare, sidefiu, din Fuentesaúco). Era posibil ca acele două perle rătăcite să fi rămas în mâinile vreunui combatant străin care, prin repatriere, la sfârșitul războiului, le-a făcut să ajungă în Uniunea Sovietică. Dacă perlele acelea reapăreau acum, nu era cumva una dintre consecințele târzii ale căderii Zidului Berlinului? Oare nu reapăruseră tablouri de Rembrandt, de Tițian, de Tintoretto, care erau considerate pierdute? De ce nu și o pereche de perle furate dintr-un sac de năut, provenind dintr-un colier imperial? Și cineva dorea ca perlele acelea să ajungă în Spania, dat fiind că acolo se afla

proprietarul actual al colierului. Avocatul recapitulă din nou ceea ce în ochii săi era o a doua absurditate. Apoi, hotărî să dea uitării toată povestea. Stabilirea traseului perlei numărul 15 și al perlei numărul 42 de-a lungul tuturor acelor ani, cunoscând între timp un război civil și un război mondial, și cu datele de care dispunea el, era o sarcină inutilă. Nu știa nimic despre contrabanda cu bijuterii. Singura lui greșeală pe acest teren fusese aceea de a-i cumpăra soției sale de la bursa neagră un ceas de aur care s-a dovedit a fi un fals. Itinerarul rusesc al reapariției perlelor era la fel de plauzibil ca oricare altul. Dar lipsea un amănunt.

– Cum a ajuns Amăgitoarea în mâinile lui Aniceto?

– Labe Albe i-a predat lui Aniceto una dintre cele două perle ca să înceapă să o negocieze. Aniceto știa că proprietarul colierului este omul ăla care cumpără coliere de multe milioane, dar care n-a venit niciodată aici ca să cumpere un sfânt. Cred că se numește Magnatul, așa cum eu mă numesc Gordo. Și i se spune Marele Duce, așa cum mie mi se spune Grăsanul. Iar Aniceto mai știa că avocatul care intervenise în cumpărarea colierului sunteți dumneavoastră. În ceea ce privește cea de a doua perlă, Dmitri, Calonge a păstrat-o ca să o negocieze el. Se spune că este o perlă de mai bună calitate, cu un luciu mai dur, mai bărbătesc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Așadar, Aniceto a fost intermediarul dintre Kiki Calonge și mine, adică dintre Kiki Calonge și Magnat, recapitulă Kauffman.

– Exact.

– Cred că mă ia cu amețeală.

– Odihniți-vă.

– Cum se numea prietenul rus al lui Kiki Calonge?

– Dmitri, răspunse Grăsanul cu simplitate.

Kauffman își lăsă capul în jos și își afundă fruntea între mâini. Rămase absent câteva secunde, încercând să nu aibă nimic în minte.

– Vă simțiți rău?, întrebă Grăsanul.

Avocatul nu răspunse. Ridică ochii și îl privi în tăcere pe bărbatul pe care-l avea în fața lui. Pisica, lăsând pisoii, se întorsese ca să urce în poala lui și se juca cu un nasture de la cămașă. Grăsanului nu-i plăcea felul în care îl privea Kauffman. Poate că o să dea ordin să i se rupă picioarele. Apoi, înțelese că avocatul avea nevoie să-și vină în fire. Atâtea informații îl copleșiseră. Grăsanul era un om puternic la el în cartier, dar nu-i plăcea să facă paradă de poziția lui. I se păru mai convenabil să schimbe vorba, ca nu cumva avocatul să se prăbușească. Perla aceea, *Dmitri*, îl obseda. Își amintea de obsesia pe care și alți oameni o aveau pentru relicve, persoane de toate felurile, care veneau la prăvălia lui în căutarea fie a unui crâmpei din rasa sfintei Teresa, fie ca să-i propună clandestin un fragment din adevăratul craniu al lui Adam. Nebuni cu toții. Nebuni cum era Aniceto și cum era și acest Kauffman, și cum era, fără nici o îndoială, și Kiki Calonge, alias Calonge Labe Albe. O perlă? Perle sunt multe. La fel de multe ca și relicvele. Și relicvele sunt multe. Și cine are relicva adevărată? Era mai ușor să-i liniștești pe nebuni și să le urmezi starea de spirit. Multe lucruri miroseau a necurat în traficul cu relicve, dar cu mult mai necurat mirosea acel trafic cu perle. Dintr-o lovitură de pumn îl putea reduce pe avocat la starea de relicvă, dar lucrul cel mai simplu era să-și ia rapid la revedere de la el.

– O să vă dau adresa lui Labe Albe și veți putea negocia cu el și cu Dmitri cumpărarea perlei Demetria.

Avocatul își ieși din fire.

– Nemesis, mă înțelegeți? Numele perlei este Nemesis.

Grăsanul îl privi uimit.

– Am spus eu contrariul? Mi-ați speriat pisica.

– S-o ia dracu de pisică.

Grăsanul își strânse buzele groase. Pisica sări din brațele lui și Grăsanul se ridică. Nu-i plăcea cum îl privește tânărul acela. Și dacă nu-i trage un pumn este pentru că n-are pe nimeni la îndemână căruia să-i dea ordin să-i rupă picioarele. Ieși din încăpere și lăsă perdeaua din șnururi să cadă în urma lui. Kauffman rămase să privească pisica. Văzându-se singur cu avocatul, animalul se târî până la cutia de carton ca să-și apere pisoiașii. Kauffman auzi pașii Grăsanului prin prăvălie, făcând să se cutremure podeaua și să se clatine imaginile. Se întoarse după câteva minute cu o Biblie enormă în mâini care, la scara anvergurii sale, nu ajungea să fie nici cât o carte de rugăciuni. Suflă peste volum și își trecu mâneca hainei pe copertă ca să o șteargă de praf. În ea păstra Grăsanul adresele confidențiale sau pe cele care aveau nevoie de un tratament special. Între paginile Cărții Judecătorilor erau adresele rău-platnicilor. În cartea Exodului, adresele celor care aveau nevoie de o pedeapsă exemplară. Kiki Calonge era în Cartea Judecătorilor. Poate că va trece între paginile cărții Exodului dacă va merita o învățătură de minte.

– Aici este adresa lui Kiki Calonge. Puteți s-o notați, spuse el, întinzându-i avocatului o hârtie.

Avocatul notă.

– Nu mai poți avea încredere în nimeni, domnule Kauffman, credeți-mă, spuse Grăsanul. Îmi pare rău pentru Aniceto. Pe dumneavoastră nu vă cunosc, dar mi-ar părea rău și pentru dumneavoastră. Cât despre Kiki Calonge, sunt notate pe undeva datoriile lui și sper ca afacerile să-i meargă de minune, vreau să spun ca lucrurile să iasă bine

și să plătească tot ce datorează acestei case. Îi puteți transmite acest mesaj din partea mea.

Avocatul îi restitui hârtia.

– Așa voi face. A venit pe aici să vă vadă un bărbat scund, voinic, lat în spate, însoțit de un servitor filipinez, care să vă fi întrebat același lucru ca și mine?

Grăsanul îl privi pe Kauffman cu ochi neîncrezători.

– Și ce dacă a venit?

– A venit?

– Nu, n-a venit nimeni cum spuneți dumneavoastră. Și dacă cineva știe că numitul Kiki Labe Albe are cealaltă perlă, o fi aflat fără ca eu să știu.

Grăsanul închise Biblia cu o lovitură seacă, asemenea cuiva care închide registrul de bilanțuri.

– Perlele nu sunt afacerea mea, insistă Grăsanul. Nu-mi datorați nimic, dar îi datorați scuze pisicii mele.

Avocatul vârî adresa lui Kiki Calonge în buzunarul hainei și se ridică în picioare. Simți că îi lipsește aerul în bârlogul acela. Până să ajungă la ieșire, mai avea de traversat prăvălia cu oameni torturați și îngeri întunecați. Avu totuși forța să arunce o privire în cutia de carton. Pisica se întorsese să le dea să sugă pisoilor. Noaptea mai putea fi încă fericită. Avocatul lăsă deoparte simțul ridicolului numai să iasă de acolo cât mai curând cu putință. Își țuguie buzele ca pentru flaut și exclamă:

– Mrrr, mrrr…

Pisica se zbârli toată.

– Nu vă mulțumește, dar așa e mai bine, spuse Grăsanul cu Marea Carte sub braț.

Avocatul profită de ocazie ca să ocolească fotoliul și să-și ia la revedere. Apoi, se îndreptă spre galeria martirilor și a crucifixelor, a cupelor mari din aur fals incrustate cu pietre prețioase false, și a potirelor și ostensoriilor, unde până și Hristoșii erau falși, dar, dincolo de ele,

era aerul de sub cerul liber și cine știe dacă noaptea nu cumva oferea, ca un recurs la tenacitatea oamenilor adevărați, o a doua șansă.

# KAUFFMAN SE CHERCHELEȘTE

Când Kauffman se întoarse la biroul lui era mai târziu decât crezuse. Niciodată nu se simțise atât de singur în viață. Ce ciudat devenise orașul. Mai întâi, fusese tentat să se îndrepte spre casă, adică spre casa fericirii familiale, la dulcele cămin dinaintea acelei vacanțe care avea să se dovedească, în mod prezumtiv, mai curând excitantă decât stupidă, și avocatul înțelegea tot, acum, când noaptea de august îl făcea să asude cât să umple o cupă de neliniște și de singurătate pe care o merita cu vârf și îndesat. Soția lui, Margarita, probabil că o fi sărbătorind libertatea acordată reciproc cu o cupă foarte diferită, plină de orice cocteil mediteraneean afrodiziac, și aceasta era suferința lui Kauffman. Fiicele lui, Margarita Doi și Andrea, distruse psihic pentru totdeauna din pricina acelui dublu abandon, probabil că îmbibau cu lacrimi pernele mari. Iar el, Kauffman, nu găsea virtuți sau păcate care să nu fie prostești în tunelul nopții care se apropia. Îi ceruse taximetristului să-l lase la o terasă nu departe de clădirea unde își avea biroul. Pe deasupra zgârie-norilor strălucea nemuritoarea inscripție albastră a lui Danone, descărcând fluxuri de alimentație sănătoasă asupra întregului oraș. Peretele de beton al stadionului de fotbal se înălța imens în întuneric, precum colosul unui amfiteatru roman. Noaptea

părea încărcată de prevestiri groaznice. Și, în același timp, o adiere ușoară, o răcoare intimă provenind cine știe de unde, aprindea dorința și plămânii cu un suflu de viață, în vreme ce grădinarii din piață, încălțați cu cizme marinărești, își lansau puternicul jet de apă al municipiului asupra bulevardului. Ecouri de singurătate răsunau pe gradenele stadionului pustiu. „Margarita, te iubesc!" Romanticul Kauffman își exalta megalomania sentimentelor. Poate că viața lui era în primejdie. Poate că aventura unei veri aluneca pe nebănuita pantă a tuturor amenințărilor. Și, între timp, ce făceau fiicele sale? Fiicele sufletului său îmbibau cu lacrimi pernele mari, în vreme ce mama lor făcea turul chioșcurilor de pe plajă, iar tatăl lor se îneca în gin cu apă tonică pe o terasă din Madrid.

Avocatul comandase apă tonică cu gin ca să-și potolească setea. Apoi, ceru o altă apă tonică cu mult gin. Ospătărița era o fată pe patine care se ducea și venea de la ghereta în care era barul până la cele patru colțuri ale terasei. Nu avea mai mult de optsprezece ani. Purta pantaloni scurți, niște blugi tăiați cu foarfeca la nivelul imposibil al curbei inghinale, lăsând la vedere niște picioare catifelate și viguroase, hrănite încă din copilărie cu Danone. Aluneca pe patine cu o grație ușoară. Probabil că era studentă la universitate angajată pe timpul verii, dar putea fi la fel de bine o prostituată inițiată în meseria aceea cu inocența patinatoarelor artistice, ca să obțină bani de buzunar sau ca să se bucure de sex și de viață, strângând între timp niște economii. Vreme de câteva clipe, avocatul evaluă ambele posibilități. Sfârșise prin a pierde legătura cu semnele exterioare ale sexului. În câțiva ani, puțini la număr, vârsta și schimbarea obiceiurilor îl făcuseră să nu mai știe să discearnă, în multe cazuri, între oferta de sex pe

gratis și sexul remunerat. Își pierduse instinctul de a percepe semnalele de identificare. Se schimbaseră codurile. Un erotism de nemărturisit își găsea satisfacția pe această frontieră, în însuși faptul de a-și imagina o prostituată într-un trup de nimfă, în vreme ce fata îi întorcea indiferentă și grațioasă fundul și se îndepărta ca o sirenă patinatoare spre tejghea, unde o aștepta un gagiu de douăzeci de ani, care putea fi la fel de bine peștele ei, ori un coleg de facultate.

Ghereta lui Chim, spunea inscripția de neon de deasupra chioșcului. Prietenul ospătăriței putea fi Chim sau un prieten al lui Chim. Chioșcul era o construcție de înaltă tehnologie, cu acoperiș de trestie, tejghea din metacrilat și expuneri baroce de neon deasupra etalajului de sticle. Stâlpii erau din bambus, dar ansamblul ar fi putut fi o navă spațială. În afară de taburetul pe care îl ocupa Chim, celelalte patru sau cinci taburete nichelate erau goale. Terasa era aproape pustie. Un grup de tineri râdea în hohote, cu motocicletele parcate nu departe de locul acela. O pereche de cadre de conducere care, ca și Kauffman, rămăseseră la Madrid să muncească, beau câte un pahar, stând de vorbă în plină noapte. De cealaltă parte a grădiniței, stadionul de fotbal se înălța cu toate zidurile sale grele, cu bolțile, vomitoriile și arhitravele sale, cu toate atributele arhitectonice care s-ar fi putut găsi la fel de bine în cele mai sinistre temnițe ale lui Piranesi[1]. Sub ploaia incandescentă a unui felinar, o pereche de logodnici priveau paharele goale de oranjadă. Nimic altceva. Restul fotoliilor de bambus cu perne de moleschin albastru ofereau un deșert de șezuturi

[1] Giovanni Battista Piranesi (1720–1778), arhitect, gravor și cercetător italian al Antichității, autor al unor serii de gravuri intitulate *Temnițe imaginare* și *Antichități romane*. (n.tr.)

absente, iar între ele aluneca nimfa patinatoare, strângând scrumiere și pahare uitate. Deplasările ei cu tava în mână aveau ceva eteric, dulce în noapte, sub privirea nostalgică a avocatului și sub privirea pofticioasă a lui Chim.

Se gândi iar la fiicele sale. Și, în același timp, se gândi iar și la soția lui. Când Margarita va avea vârsta patinatoarei nu o va lăsa niciodată să lucreze ca ospătăriță. În ceea ce o privește pe Andrea, mezina, era încă la vârsta inocenței și, până să ajungă să patineze, avea în față cei mai fericiți ani. Gândul dedicat soției sale a fost mai amar. În memoria lui Kauffman izbucneau vechi ranchiune, gelozii nejustificate și, mai ales, se așternea, ca o somptuoasă pasăre de pradă nocturnă, sentimentul geloziilor justificate pe drept cuvânt prin situația din vara aceea. Și dacă ea n-o fi geloasă pe el? Și dacă el s-ar lăuda cu aventuri inexistente plecând de la un simplu indiciu de erecție la vederea evoluțiilor în stare de imponderabilitate ale ospătăriței patinatoare? Elucubrații prostești, când la capătul nopții poate că își juca viața într-o aventură infinit mai puternică decât orice aventură sentimentală. Și va sosi momentul când va afla și Margarita, pentru că el o va încunoștința, prezentându-i în podul palmei două perle eroice, ca răscumpărare a unei iubiri spășite față de soția fugară. Pentru că acesta era planul lui. Și la ora aceea, nu-i păsa de nici un alt considerent. Și, între timp, ea va putea să cutreiere chioșcurile deschise noaptea ca să excite glandele supraveghetorilor de pe plajă și să seducă echipe internaționale de atleți ai sexului întrecându-se în olimpiada de vară, abandonându-și fiicele și lăsându-le pradă consolării lăcrimoase a pernelor mari. Cine știe până unde poate ajunge iresponsabilitatea unei mame hotărâte să se bucure cu furie de libertatea ei. De aceea și dintr-o

responsabilitate foarte paternă, Kauffman hotărî să-și verifice închipuirile cu ajutorul telefonului. Mai trase o dușcă, turnând apă tonică în cel de al treilea pahar de gin și se îndreptă spre tejgheaua Gheretei lui Chim. Chim îl văzu venind cu ochi interesați. Chim știa ce caută burlacii de circumstanță la ora unu dimineața în prima jumătate a lunii august la Madrid.

– Telefonul?

– Îl ai înaintea ta, colega.

Într-adevăr. Acolo era o mașinărie fosforescentă cu circuitele afundate într-un material plastic translucid, în trei culori. Kauffman ridică receptorul. Avea forma unei acadele. Duse acadeaua la ureche și formă numărul. Numărul se forma în ceea ce ar fi putut fi un suport pentru acadele. După ce sună de trei ori, Margarita ridică receptorul.

– Margarita?

– Alo!

Kauffman se emoționă. Vocea Margaritei era caldă, temătoare și delicată, ciudat de copilăroasă.

– Margarita, te iubesc. În ciuda a tot și a toate, te iubesc și nimic nu ne va putea despărți, exclamă Kauffman fără alt preambul.

Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului. După câteva secunde, aceeași voce entuziasmată.

– Tată!

Era fata. Era Margarita, fiica lui. Kauffman își drese glasul și își recăpătă accentele paternale.

– Margarita, fiica mea, mama ta este acasă?

– A ieșit. A spus că iese să ia aer curat cu niște amici.

– Și cum de nu v-ați culcat?

– Ne jucăm…

– Ce-i zgomotul ăla pe care-l aud?

– Ne jucăm de-a războiul galaxiilor.

Kauffman deveni neliniștit. Era evident că fetele nu îmbibau pernele mari cu lacrimile lor, dar pe fundal se auzeau vibrații terifiante. Îngerași abandonați. Își umpleau singurătatea cu jocuri infantile. Zgomotul îi aminti lui Kauffman o anumită vizită pe care o făcuse, din motive profesionale, la un gater.

– Nu distrugeți casa, nu-i așa?

– Nuuuu…

Din spate, se auzea vocea Andreei.

– Margarita vrea să-mi onduleze părul cu râșnița de cafea!

– Margarita, las-o în pace pe sora ta.

– A pus-o în priză cu prelungitorul din garaj.

– Margarita! spuse Kauffman din nou, încercând să facă ordine la patru sute de kilometri distanță. Strânge armele siderale și du-le la bucătărie. Mă auzi?

– Și vrea să mă dezintegreze cu robotul de bucătărie!

– Aaaau!

– Liniște! vociferă Kauffman în acadeaua receptorului.

Rezemat de tejgheaua Gheretei lui Chim, Chim zâmbi ironic. Avocatul îi întoarse spatele și acoperi receptorul cu podul palmei. Chim trase taburetul mai aproape. Kauffman se întoarse peste umăr.

– Dacă-mi permiteți, este o conversație privată, spuse Kauffman.

– Da, colega, da, la ora asta toate conversațiile sunt private.

Avocatul reveni la telefon, scăzând glasul.

– Ascultă, Margarita, trebuie să mergeți la culcare. Când se întoarce mama ta, spune-i că am sunat, mă auzi?

Și dacă se întoarce însoțită, nu-i spune nimic. Este un văr de-al ei.

– Vărul care a venit și ieri?

Kauffman înghiți în sec.

– Vărul care a venit și ieri sau poate alt văr de-al ei. Dar voi mergeți la culcare.

– Andrea vrea să dezintegreze becuri în robotul de bucătărie. Vrea să scoată becurile din sufragerie.

– Margarita!

În depărtare, se auzeau pocnituri ale unui aparat neidentificat.

– Margarita, ești de-acum la vârsta la care ar trebui să ai grijă de sora ta și să o duci la culcare.

– Andrea vrea să dezintegreze un palmier cu uscătorul de păr.

– La culcare! strigă Kauffman prin jumătate de peninsulă.

Chim trase ușor taburetul spre spate.

– Liniștește-te, colega, liniștește-te…

– La culcare? Mă auzi? Nu vreau să mai aud nici un aparat electrocasnic toată noaptea. S-a înțeles? O să stau de vorbă cu mama ta. Și o să stau de vorbă și cu verii mamei tale, adăugă belicos Kauffman.

De la celălalt capăt al firului venea tăcerea. Copilele erau ascultătoare. După câteva clipe, Kauffman primi de la Margarita un „noapte bună, tată", urmat de un „noapte bună, tată" de la Andrea, care îi înmuiară inima. Kauffman își luă la revedere și așteptă ca fata să închidă telefonul. Apoi, i se păru că aude picioarele desculțe ale celor două copile pe culoar, spre dormitor, unde le culcă în imaginație. Îngerași galactici în libertatea unei nopți de vară. Cu acadeaua la ureche, avu un gând pentru soția

absentă. Era ceva vertiginos în iubire și în faptul că dragostea avea de trecut prin acele probe de foc, prin acele Furci Caudine, prin acel Termopile, prin acel pat al lui Procust sau al oricui ar fi fost patul acela în care soția sa va sta cu picioarele în sus și îi va fi necredincioasă, dacă nu cumva îi era necredincioasă chiar în propriul ei pat de pe timpul verii, în vreme ce fetele se prefăceau că dorm, dacă nu muriseră electrocutate. Dar, nu. Nimic din toate astea nu trebuia să fie bănuit de către copile, nimic din toate astea nu trebuia să fie dezvăluit pupilelor din ochii lor. Acesta era pactul. Și dacă s-ar întâmpla ceva? Oh, dacă s-ar întâmpla ceva… Suferința lui Kauffman deveni insuportabilă. Înainte de a da drumul receptorului, Kauffman formă din nou, involuntar, numărul de telefon. Chim își apropie iarăși taburetul de spinarea avocatului. Telefonul sună de cinci ori până să răspundă cineva.

– Margarita?

– Alo!

Era vocea soției sale.

– Margarita? repetă Kauffman.

Chim scoase o fluierătură, interesat de conversație.

– Tocmai am intrat pe ușă, spuse Margarita. Coborâsem după țigări la chioșcul de pe plajă.

Kauffman șovăi câteva clipe. Se întoarse peste umăr spre Chim. Chim îl încurajă din priviri.

– Ești singură?

– Presupun că da.

– Și fetele?

– S-au culcat. Se pare că s-au jucat în bucătărie.

– Chiar ești singură, draga mea? insistă Kauffman.

– Uite ce este, Kauffman, spuse laconic doamna Kauffman, care în anumite ocazii îi răspundea soțului ei de parcă i-ar

fi citit pentru prima dată numele de pe fișa din registrul de stare civilă. Vacanța asta e a mea. Și în noaptea asta sunt singură. Și mă duc să mă culc.

– Și vărul tău? insistă Kauffman, lacom de informații.

– Care văr?

– Vărul tău, cel care a fost azi-noapte.

– Aha, asta era… Ei bine, Kauffman, a fost o seară interesantă…

– Te iubesc, draga mea!

– Hai să ne scutim de explicații, Kauffman. Asta nu-i o vară a iubirii.

– Dar eu te iubesc, draga mea! insistă Kauffman.

– Dacă mă iubești atât de mult, de ce m-ai trimis în vacanță cu fetele?

– Poftim?

– Știi bine la ce mă refer.

– Spuseserăm că dragostea noastră are nevoie de experiențe noi, Margarita.

– Dragostea ta avea nevoie de experiențe noi, Kauffman.

– Nu-mi mai spune Kauffman, o imploră Kauffman.

– Cum vrei să-ți spun? Privighetorul meu din Cercedilla[1]? Nu mai suntem logodnici, nici nu ne petrecem vara la Cercedilla.

– Margarita!

– Spune, Kauffman.

– Margarita, nici nu-ți poți închipui ce se întâmplă. Este o problemă de serviciu. O gravă problemă referitoare la două perle. Una este în posesia mea. Poate chiar mâine o să pun mâna și pe Demetria.

– Demetria?

[1] Localitate situată la Nord-Vest de Madrid, în Sierra de Guadarrama, unde își au reședința de vară mulți locuitori ai Madridului. (n.tr.)

– Vreau să spun Nemesis.

– Mă amăgești, Kauffman. Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

– O am deja pe Amăgitoarea. Îți vorbesc de la o terasă din apropierea stadionului Santiago Bernabéu și acum nu-ți pot explica, spuse Kauffman, aruncând o privire cu coada ochiului spre deosebit de interesatul Chim.

– Ai înnebunit, Kauffman.

– Margarita!

– Lasă-mă în pace, Kauffman, și du-te să faci o partidă de dublu cu amicele tale.

– Nu e vorba despre amice, Margarita.

– De acord, nu e vorba despre amice. Dar cred că o să cobor după alt pachet de țigări la chioșcul de pe plajă, care este foarte aglomerat.

– Să nu faci asta!

– Noapte bună, Kauffman, își luă implacabil la revedere doamna Kauffman.

Convorbirea s-a întrerupt. Kauffman rămase câteva clipe cu acadeaua în mână, de parcă glasul soției sale ar fi putut reveni, răspunzându-i cu afecțiunea dorită, dar glasul nu se întorcea și Kauffman puse acadeaua în suportul de acadele cu suferința în suflet. Chim îndepărtă cu discreție taburetul nichelat. Chim era înțelegător. Mulți aveau probleme. Lumea avea probleme. În fiecare noapte veneau la Ghereta lui Chim tipi cu multe probleme. Avocatul dădu deoparte telefonul fosforescent cu un gest obosit, asemenea eroului unei ficțiuni când destinul anunță suferințe mai mari decât cele pe care tocmai le îndură. Singurătatea era dureroasă, iar destinul, întunecat. Străluciri înșelătoare în noapte îi sporeau necazul. Viața se sfârșea în complicități prefăcute,

în lacrimi cu gin drept orice băutură până când se golea paharul și secau izvoarele durerii. Liricul Kauffman se desfătă o clipă cu propria sa suferință, amintindu-și de perioada școlii, când visase să devină poet. Apoi, își recăpătă calmul, mândria intimă a eroului care se știe hărăzit unor acțiuni majore, cele din care va ieși preamărit în ochii propriei sale soții. Închise telefonul și lăsă o bancnotă pe tejgheaua de metacrilat pentru ca Chim să încaseze costul convorbirii.

– Probleme, prietene?

Kauffman se întoarse spre tânăr. Nu avea încă douăzeci și cinci de ani. Avea bărbia ascuțită, perciuni lungi, două inele în urechea dreaptă și părul strâns într-un batic de mătase care atârna pe spate. Purta o cămașă fină, neagră, imprimată cu capete de mort, un design *haute-couture* în lumea piraților. Înfățișarea lui era neprecizat de periculoasă, dar, în același timp, caldă și omenească, cu o generozitate copilărească în privire, pentru că acea Gheretă a lui Chim era, fără îndoială, o afacere care mergea bine. Avocatul îi examină o clipă chipul de tânăr proxenet sau de student la sociologie făcând pe teren o lucrare despre prostituție. Printre mesele pustii ale terasei, ospătărița patinatoare strângea ultimele pahare din noaptea aceea. Cei doi bărbați îi urmăriră zborul în stare de imponderabilitate într-o liniște împărtășită. O radiație nevăzută anihilase restul locuitorilor din oraș și Madridul, noaptea, se rezuma la îngerul acela care aluneca între bambusul și neonul terasei cu o tavă în mână. Chim scoase un oftat. Avocatul își slăbi nasturele de la gulerul cămășii.

– Fetița se eliberează la ora trei, spuse Chim. Atunci își scoate patinele și o poți duce la un hotel. Sau dacă vrei, poți să i-o tragi cu patinele.

Kauffman luă în considerare oferta cu mintea tulbure. Chim i-o oferea pe fetița cu patine. Ori Chim îi povestea ceea ce oricare alt Chim, în locul lui, ar face, dacă ar putea, cu fetița cu patine. Chiar Chim îi lămuri îndoiala.

– Au fost o mie de pesete pentru telefon și patru mii pentru consumație. Pentru încă două mii, poți să pleci împreună cu păpușica.

Avocatul își trecu mâna pe fruntea asudată.

– Hai, prietene, trebuie să te hotărăști. Sunt zece mii de pesete. Unde o să mai găsești să ți-o *tragi* la ora asta?

– În noaptea asta nu pot, spuse Kauffman, simțindu-se și el cam ca un pirat.

– Chiar așa?

– Chiar așa, în noaptea asta nu pot.

Scoase din buzunar cele patru bancnote pentru consumația de gin și le lăsă pe tejghea lângă cealaltă bancnotă. Chim întinse o mână palidă ca să le strângă. Gestul lui era indolent, poate dezamăgit. Avocatul era ultimul client al nopții și lui Chim nu-i plăcea să rămână singur, pentru că viața pentru pirați precum Chim era scurtă și nopțile lungi și nu era totul să plătești ca să bei un păhărel în Ghereta lui Chim. Lipseau prietenii și lipsea conversația. Tânărul pirat detesta banii. Păstră, totuși, bancnotele și își trecu brațul peste metacrilat ca să ajungă la casa de marcat.

– O să fie în altă noapte, prietene.

– Da, o să fie în altă noapte, făgădui avocatul, luându-și la revedere.

Ospătărița veni la tejghea într-un zbor ușor. Lăsă tava și înainte de a zbura spre ultimul ungher al terasei, cu pantalonii ei scurți tăiați cu foarfeca și cu sânii ei de nimfă, le zâmbi celor doi.

Cinci minute mai târziu, Kauffman traversa din zona cea mai întunecată a stadionului de fotbal spre piața din jurul incintei unde ieșea în evidență clădirea Danone. Arcele mari ale stadionului proiectau în spatele lui gigantica amenințare a unui cataclism imaginar, ca și cum betonul acela ar fi fost deja niște ruine contemporane, splendoarea unor trecute vremuri imperiale ale fotbalului și ale altor jocuri în fața mulțimilor plebee. Noaptea alungea toate umbrele și așternea peste stadion aceleași semne prevestitoare de distrugere ca deasupra Colosseum-ului din Roma. Avocatul ajunse la bloculturn de birouri. Pătrunse în clădire prin intrarea de serviciu și se îndreptă spre biroul său. Culoarele erau pustii, iluminate de o cărare slabă de lumină albastră. Undeva, într-un loc foarte îndepărtat, răsunau zumzetul pneumatic al unui generator și lovituri surde ca de fierărie. Avocatul intră în biroul său și verifică dacă totul era în ordine. Doi gândaci urmară traiectorii divergente ca să caute refugiu sub mobile și o muscă de vară, surprinsă în somn, lăsă lampa de pergament și se așeză pe sclipirea unui bronz, cu zborul greoi al unui hidroavion. Asta era fauna nocturnă a biroului. Căldura din timpul zilei lăsase o urmă de miros înțepător, un fel de sedimentare lentă a aerului în straturi succesive care păreau să fie alterate doar de zborul muscoiului. Kauffman se întoarse să încuie ușa de două ori cu cheia, după ce aruncase o ultimă privire dosarelor sale și constatase că fiecare lucru era la locul lui. Apoi, luă ascensorul cel mai apropiat ca

să urce la apartamentul său. Și acolo totul părea să fie în ordine. Singurul lucru dezordonat în ultimul timp părea să fie propria lui viață, se gândi Kauffman. Cu acest gând amar se vârî în pat și, când adormi, era mai târziu decât credea.

# CINĂ ACASĂ LA MARELE DUCE

Noaptea venea la Marbella cu umezeli dulcege de parfum Allure de la Chanel în subsuorile depilate ale doamnelor și de Excess de la Paco Rabanne pe manșetele de la cămășile domnilor care ieșeau să ia cina, în vreme ce sistemele de ventilație ale restaurantelor evacuau spre curțile din spate și străduțele prost luminate puternice mirosuri de bucătărie și molecule din acele arome de bună calitate. În această atmosferă, între greața provocată de parfum și dogoarea ca de foc, era cuprinsă mare parte din descrierea verii la Marbella. Terenul de golf, adevărat plămân al stațiunii Marbella, era pustiu. Trei sau patru cupluri luau cina la club. Ondulațiile verzi ale terenului primeau strălucirea lunii cu reflexe cianotice. Iarba era albastră. O baterie de aspersoare umezeau treptat terenul de joc cu rafale ușoare, ca de mitralieră la sărbătorile unde se lasă cu încăierări. Sistemul de irigații era complex. Același program de computer care servise ca să se câștige o partidă în duelul de șah „Mașina contra Gari Kasparov“ servea pentru a controla diferitele niveluri de umezeală ale traseului. Fiecare parcelă era stropită corespunzător după un calcul sofisticat în care intrau variantele de evaporare, temperatura pe timpul zilei, salinitatea aerului, frecventarea terenului și gradientul de proliferare a *green*-ului. De la clădirea cu pereți de sticlă a clubului nu era perceptibil

nimic din toate acestea. Inteligența hidraulică a terenului de golf era întunecată. Sub baia razelor de lună, ieșeau în evidență perspectivele ireale ale lumii ca într-un basm cu zâne, pajiști argintii de vis, curbe întunecate, pădurici fără lupi. Bucătăria clubului de golf era mediocră. Prețurile erau la fel de ireale ca și peisajul ce se zărea din club.

Magnatul invitase la cină câțiva prieteni și, cu toate că la început se gândise să rezerve o masă la clubul de golf, după aceea se răzgândise și făcuse rezervare la un restaurant la modă. Apoi, se răzgândise din nou, imaginându-și duhoarea de Chanel și de XS a lui Paco Rabanne peste orezul cu homari, și preferase să-și invite prietenii să cineze la el acasă. Așa era gustul Marelui Duce, subtil și disprețuitor față de farmecele prea fățișe pe care le furnizează averea. Aromele din grădina Marelui Duce erau altele. Masa fusese instalată în galerie. De cealaltă parte a balustradei, grădina amazoniană a Ducelui devenea tot mai deasă cu adevărate zvonuri de selvă. Mirosea a vanilie și a hibiscus. Nasurile mai fine ar fi simțit emanațiile de palisandru și de esențe rare, dar nasurile invitaților erau cufundate în cocteilurile de bun venit. Ducele savura un dry Martini pregătit, bineînțeles, cu vermut franțuzesc Noilly Prat.

– Comerțul a fost întotdeauna o chestiune de contrabandă și de piraterie, exclamă el, lăsând paharul din mână și răspunzând unui argument neterminat. Jur pe coada câinelui meu că marile averi comerciale au fost întotdeauna o treabă a contrabandiștilor și a piraților. Este cu totul altceva să investești.

Hercule, câinele Magnatului, dădu din coadă fără entuziasm. Se tolănise nu departe de stăpânul său și părea că nu urmărește conversația.

– Să investești în furnituri pentru pirați, interveni Amusátegui, proprietarul Macaralelor Amusátegui, care nu se gândise niciodată la ceva care să nu fie metalurgie grea.

– Sau în produse noi de contrabandă și piraterie, spuse Ducele. Tot ce este interzis este scump. Piratul și contrabandistul se ghidează după codul prohibițiilor, ca și cum ar fi codul lor civil.

Amusátegui zâmbi, ignorând tot ceea ce nu erau macarale, un domeniu în care se simțea deosebit de sigur pe el. În anumite ocazii, importase materiale fără autorizație, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să considere că aceasta ar fi contrabandă, ci faptul de a cunoaște persoanele adecvate în portul Bilbao. În plus, o contrabandă continuată de macarale de mare tonaj nu putea fi considerată drept contrabandă. Nimeni nu ascunde macarale pe termen nedefinit. Sunt prea voluminoase când ies la lumină. Altceva era să se vorbească de contrabandă de macarale de buzunar, sub o sută de tone. Cât despre furtul de macarale…

Afundându-și nasul în cocteil, un *Marbella Guiri*[1], raționamentul lui Amusátegui începu să se clatine. Ceruse un Marbella Guiri pentru că era un om curios. Compoziția acelui cocteil era secretă, dar majordomul Ducelui zâmbise enigmatic în sinea lui când i-l servise. Nimeni nu mai ceruse un Marbella Guiri. Reprezentantul Sosului Terrins în Spania ceruse o Coana Terrins, un cocteil pe bază de tequila, singurul cunoscut acolo care cerea câteva picături de sos Terrins în compoziție. Cât despre cel de-al treilea invitat, un bărbat necunoscut pentru ceilalți doi, ceruse pur și simplu un pahar de vin alb care reunea în el sclipirile copacilor. Omul examină îndelung paharul înainte

[1] În spaniolă *guiri* este denumirea argotică pentru turiștii străini. (n.tr.)

de a-l duce la gură, ca și când ar fi evaluat contra luminii acele reflexe, sau de parcă s-ar fi temut să nu fie otrăvit.

Așadar, cel de al doilea invitat era reprezentantul în Spania al Sosului Terrins. Toată lumea îl numea cu afecțiune Terrins. Terrins era fiul unui britanic și al unei spanioloaice și, de fapt, reprezenta interesele unei multinaționale de produse alimentare. Fiind un excelent jucător de golf, Ducele îi aprecia sfaturile. Era un bărbat înalt, cu trăsături bine conturate, cam cabaline, care juca întotdeauna cu niște crose proiectate special pentru el, ceva mai lungi decât crosele normale. Nu-și împărtășea opiniile cu dărnicie, dar silueta lui se dovedea a fi impunătoare când străbătea terenul cu pași mari sau când își măsura cu precizie lovitura, ducându-și mâna la frunte în chip de cozoroc, cu picioarele bine înfipte în pământ. Jocul lui era elegant, foarte diferit de jocul rapid al lui Amusátegui, care insista să aducă pe teren un burduf de vin în bandulieră pe umăr. Cei doi erau adversari cu noblețe, spre deosebire de Sopicrem. De aceea îi invitase Ducele la cină.

Marele Duce nu-l invitase la cină pe președintele concernului Sopicrem. Sopicrem câștigase în fața lui partida de golf din dimineața aceea. Dușmanului să nu-i dai nici măcar un pahar cu apă. În ciuda unei contuzii la genunchi și a unei învinețiri la cot după ce alunecase în viroagă, bătrânul se târâse pe teren ca să mențină avantajul de trei sau patru lovituri până la gaura finală. Pe Marele Duce îl irita atâta tenacitate. Bătrânilor nu le arde să fie tenaci. Pe de altă parte, Magnatului îi plăcea să evalueze averea persoanelor, iar Sopicrem nu era altceva decât o supă de pasăre în comparație cu puterea industrială de netăgăduit a Macaralelor Amusátegui. Chiar și în comparație cu Terrins, Sopicrem nu era la înălțime. Nimeni n-ar compara volumul comercial internațional al unui sos cu un

asemenea prestigiu ca Sosul Terrins cu umilul uz casnic al cubulețelor de supă Sopicrem.

– Să i se taie coada lui Hercule dacă mint, spuse Ducele.

Hercule își ridicase vesel coada când și-a auzit din nou numele și o imobiliză numaidecât.

– Adevărata măreție a comerțului stă în contrabandă și în piraterie, continuă Ducele. Aceasta este epica pieței libere, nu etica. Nimeni nu se ocupă cu afacerile ca să dea lecții. Sunt sigur că nimeni nu va nega acest lucru.

Amusátegui își depusese o parte din avere într-o societate din insula Grand Cayman și nu negă. Terrins își aminti de spectrul unei filiale din Gibraltar a multinaționalei pentru care lucra și nu negă nici el faptul. Cel de-al treilea bărbat, necunoscutul pe care îl prezentase cu un nume de familie imposibil de pronunțat, admiră nuanțele ierboase din paharul său de vin și schiță un zâmbet.

– Ești de acord cu mine, Prwzulski?

Ramsés Prwz încuviință din cap.

– Prwz este de acord cu mine, spuse Ducele. Să i se taie câinelui meu o ureche dacă n-am dreptate.

Încuviințară cu toții. Hercule se ridică încetișor și dispăru prudent în interiorul casei.

– Acești domni n-au nici o îndoială, spuse Prwz cu un ușor accent argentinian.

– Oricum, pledă Terrins, există niște limite etice pentru epică.

– Protestează, Prwz…

Prwz protestă.

– Cred că Ducele se referă la comerțul de alte dimensiuni.

– La asta mă refer, la comerțul de alte dimensiuni!

– Nimeni nu vorbește aici despre traficul de droguri, nici despre contrabanda cu arme, adăugă suav argentinianul.

– Prwzulski are dreptate. Traficul de droguri este treaba columbienilor cu costume de prost-gust, iar armamentul este afacerea apatrizilor, insistă Ducele. Contrabanda și pirateria se deschid spre domenii mult mai ambițioase.

– Ambițioase și riscante, prevesti Prwz.

– Manipulări genetice de înalt randament încă nelegalizate, virusuri pentru sistemele informatice ale concurenței, materiale rare și interzise, recită Ducele, enumerând pe degete un program de delicte. Acestea sunt noile mărfuri de contrabandă și piraterie. Pentru acestea se formează o *joint venture*[1]. Și nu este nevoie să explic ce este o *joint venture*. Și contrabandiștii își pun economiile la un loc ca să închirieze un vapor, și pirații se adună ca să formeze un echipaj.

– În propriul beneficiu, îi preveni Prwz.

– Ești vârât în așa ceva, Duce? îl chestionă Terrins.

– Am eu față de borfaș?

– Să fim serioși, Duce.

– Să presupunem că aș fi vârât în așa ceva, admise Ducele, măgulit. Dar astea sunt lucruri care nu se comentează decât cu partenerii de golf.

Terrins zâmbi și o duse pe Coana Terrins la gură. De ceva vreme, Amusátegui renunțase să guste o a doua sorbitură de Marbella Guiri. Era un cocteil consistent. Prin culoare și gust, îi amintea de lichidul de frână amestecat cu afinată. Marele Duce îl privi cu milă. Nici Ducele nu știa ce îi pune majordomul său în Marbella Guiri. Probabil lac de mobilă și ierburi amare. Îi trecu prin minte o idee. Probabil că o să-l invite într-o după-amiază pe Sopicrem la un Marbella Guiri. Îl merita cu vârf și îndesat. Ideea îl făcu să devină euforic. Îi va arde stomacul. Având probleme intestinale, Sopicrem nu va mai fi în stare să câștige.

[1] În engleză în original, „parteneriat“. (n.tr.)

Ramsés Prwzulski își lăsă paharul de vin alb pe masă după ce savurase aurul palid și verzui al conținutului. Gesturile lui erau domoale. Ca toți polonezii, era descendentul unei vechi familii aristocratice. Ca toți argentinienii, era precaut și sentimental. În unele ocazii, polonezul-argentinian folosea oricare altă identitate la îndemână, Ramsés Pérez, Ramsés Perdito, precum și Ramsés Prwzulski, dar nu era un impostor și nici escroc, și fiecare dintre identitățile sale ascundea o parte de adevăr.

Prezența lui la cină nu fusese clar explicată de către Magnat. La prima vedere, Terrins socotise că nu este un experimentat jucător de golf și interesul său pentru necunoscutul acela scăzuse imediat. Argentinienii sunt experimentați jucători de polo. Poate că Prwz o fi jucător de polo (în mintea lui, Terrins îi prescurta prost numele și pronunța Prsch, ca marca unei băuturi răcoritoare a întreprinderii sale). Polonezii sunt excelenți trăgători cu pușca de vânătoare. O spunea un unchi britanic al lui Terrins care fusese în Polonia la vânătoare de fazani. În orice caz, Prwzulski nu intra în ambianța intereselor sportive ale lui Terrins, nici prin polo, nici prin trageri la țintă, și nu reușea să afle ce alte interese îl aduseseră pe argentinian acolo. Cât despre Macaralele Amusátegui, proprietarul lor nu înțelegea bine aluziile financiare ale polonezului (Amusátegui nu-i reținuse numele de familie; a crezut că repetatele menționări ale sunetului *prwz* de către Duce erau o problemă de dispepsie). Totuși, a apreciat faptul că Prwz a zâmbit atunci când Amusátegui a dat asigurări că este încântat de afacerea cu macarale și că a înțeles că singura sa extindere posibilă erau Transporturile Excepționale. Nu era interesat de obscurele divagații ale Magnatului, dar era evident că nici polonezul nu venise ca să-i cântărească portofelul. Amusátegui n-avea încredere în

necunoscuții care veneau să-i cântărească portofelul înainte de a-i propune o investiție.

– Să fim serioși, Prwz, spuse Ducele. Cred că i-am scandalizat deja destul pe acești domni. Este de-acum momentul să ne așezăm la masă.

Majordomul pusese masa în celălalt capăt al galeriei. Acolo, grădina se deschidea într-o rotondă cu pietriș și se zăreau bolțile înalte ale unei voliere. Păsările dormeau. Doi papagali cacadú se agitară o clipă când invitații schimbară masa, dar, numaidecât, își ascunseră din nou capul sub aripă și începură să se dea huța în leagănele lor, ca niște luxoase capricii neglijate de stăpânul locului. Pe deasupra frunzișului, noaptea la Marbella era de un albastru incandescent, presărată cu luminile din portul sportiv. Mai departe, între profundele întunecimi, se auzea zvonul unei fântâni arteziene. În spatele lor, casa, în aparență nelocuită, răsuna cu un zumzet de bucătărie. Invitații se așezară la masă.

– Vino, Prwz, spuse Ducele. Așază-te la dreapta mea.

Terrins se așeză lângă Amusátegui, cu spatele la volieră, cu vederea spre casă și răsunătorul ei interior. În vara aceea, la Marbella, erau la modă cinele cu feluri de mâncare prohibite. Obiceiul venea de la mediile mai rafinate și mai excentrice din America și consta din oferirea unor mâncăruri pregătite din specii rare protejate sau din animale pe cale de dispariție. Firește, obiceiul se practica doar în cercurile puternice și restrânse. Magnatul dorise să-și uimească invitații cu un meniu special. Era somon afumat din Parcul Național al fluviului Colorado, unde pescuitul unui somon putea conduce la scaunul electric. Erau raci din varietatea hispanică, autohtoni, ale căror ultime exemplare duceau o existență precară în izvoarele îndepărtate din munți ale râului Urbel. Era un *carpaccio* din carnea

unei ciudate gazele din deșerturile Arabiei, furnizată de un șeic, prieten al Magnatului. Era o masă care încălca legea și care se savura cu o notă de sadism gastronomic. Erau potârnichi marinate și, chiar dacă nu erau niște animale strict prohibite, Ducele a explicat că este vorba despre potârnichi vânate exclusiv în perioada de prohibiție și dintr-un singur cartuș. Potârnichile doborâte la al doilea cartuș defecau în plin zbor la auzul detunăturii primei trageri, firește, de frică, și nemaiavând excremente în intestine, nu se mai fezandau cum trebuie și le scădea savoarea. Invitații acceptară explicația și considerară că potârnichile acelea erau la înălțimea felurilor de mâncare prohibite. Amusátegui îi asigură că mâncase odată un lup-de-mare provenit din acvariul unui muzeu. Nici acela nu era un animal prohibit, dar proveniența îl salva de la orice fel de obiecție.

Hercule ieși din casă atras de mirosul mâncării și se instală lângă stăpânul său, șezând pe labele din spate. Frumosul lui cap enorm ajungea la nivelul feței de masă și Magnatul îl scărpină între urechi cu un gest august. Câinele închise ochii. El se rezemă de scaunul de răchită, al cărui spătar scoase un geamăt prelung.

– Satisfăcut, Terrins?

– Satisfăcut, Duce.

– Biiine… Prwz va trebui să explice că nu este ușor să pregătești o cină ca aceasta, sau aș putea explica eu însumi. Este nevoie de vânători pe ascuns, de pescari pe ascuns, de bucătari pe ascuns etc. etc. etc. Și toate astea costă bani mulți.

Amusátegui simți că acum chiar e posibil să i se cântărească portofelul și se dădu pe spate în scaun, puțin nervos. Se liniști când Ducele scoase un puternic râgâit de

satisfacție. Câinele lăsă să-i cadă bale lungi, elastice, care ajunseră până jos.

– Se riscă foarte mult, continuă Ducele, strângându-și brusc fălcile. Și așa se întâmplă cu cele mai bune afaceri. Este nevoie și de mult personal care să lucreze pe ascuns. Într-un anumit fel, Prwz face parte din personalul meu care lucrează pe ascuns.

– Sunteți pescar?

– Prwz este consilierul meu în afaceri de alte dimensiuni. Haide, Prwz, explică-ne unele dintre acele afaceri.

Prwz duse delicat la gură coada unui rac pe cale de dispariție.

– Haide, Prwz, pe potârnichile marinate, explică-ne vreo afacere necurată.

– Plutoniu, propuse Prwz.

– Poftiți?

– Plutoniu, repetă Prwz. Plutoniu radioactiv.

Ducele, mândru de consilierul său, etală un zâmbet larg.

– Ce vă spuneam eu? Prwz v-ar putea explica toată noaptea ce este plutoniul, dar eu o să vă spun esențialul. Cântărește de zece sau de cincisprezece ori mai mult decât aurul și valorează de cinci mii de ori mai mult.

– Ești vârât în afacerea cu plutoniu, Duce? întrebă Terrins, fără să întrevadă ce beneficiu ar putea obține de acolo multinaționala sa.

– Ahhhh…, răspunse Ducele.

– Nu e mult de spus, zise Amusátegui, socotind prețul plutoniului.

– Nu se poate spune mai mult. Se cumpără câteva grame de plutoniu de la angajatul cu curățenia al oricărei centrale atomice din Est și se vând cui ar putea avea nevoie. Nu e nici o grabă. Plutoniul rămâne activ ceva mai mult de douăzeci și patru de mii de ani.

– Cine are nevoie de plutoniu, Prwz? întrebă Ducele la rândul său.

Consilierul răspunse cu indiferență.

– Nu știu. Dar oamenii care au nevoie de el au mare nevoie.

– De-acum, ați auzit.

– Izotopul cel mai radioactiv al plutoniului topește pereți de granit. Oricine are nevoie de energie are nevoie de plutoniu. Fără să mai socotim utilizările în scopuri militare. Plutoniul este pulberea muniției nucleare.

– Cu asta s-a spus totul, exclamă Marele Duce entuziasmat.

– De ce este nevoie de muniție? întrebă Amusátegui, care era cu gândul aiurea.

– Pentru ce dracu vrem să știm de ce au nevoie de muniție cei care au nevoie de ea? Noi cumpărăm plutoniul la preț de reziduu și îl vindem la preț de plutoniu. Asta-i afacerea. Sunt vârât în ea.

– Ești singur?

– Nu, nu sunt singur. Mai este cineva.

– Prsch?

– Prwz.

Ducele își încrucișă brațele prost-dispus. Cei doi invitați se întoarseră la farfuriile lor. Consilierul își plecă privirea și strânse în dinți o îmbucătură de gazelă arabică. În vechile familii poloneze nu se privește în ochi și nu se arată dinții. La vechea aristocrație poloneză, a privi pe cineva în ochi și a-ți arăta dinții este un gest de sfidare. Prwzulski păstra obiceiurile aristocratice, dar în numeroșii ani petrecuți în Argentina învățase să fie precaut ca un *gaucho*. Nu era sigur că în urma acelei cine avea să iasă vreo investiție. Avea nevoie de două sute cincizeci de milioane de pesete pentru a obține douăzeci și cinci de grame de plutoniu *free*

*on port*. Dacă operațiunea se va dovedi satisfăcătoare, vor fi nevoie de alte cinci sute sau șase sute de milioane pentru a obține ceva mai mult decât o mostră. Amusátegui, nativul din Galicia scund și vânjos care poseda o afacere cu macarale, nu părea să fie interesat de un produs a cărui valoare nu o înțelegea. Credea că izotopii sunt un nou sistem de amortizoare pentru macarale. Prwz explică faptul că izotopii sunt varietăți ale aceluiași produs și că, în cazul acela, este vorba despre cel mai valoros izotop al plutoniului. Cât despre celălalt individ, acel britanic enervant care îi pronunța numele de familie cu dispreț, Prsch, de parcă ar fi deschis o cutie de bere, Prwz nici măcar nu era sigur că avea să păstreze confidențialitatea. Ducele se făcea răspunzător de verificările preliminare. În orice caz, Ducele și-ar putea asuma afacerea în totalitate.

Gândurile Ducelui rătăceau prin alte sfere. Se gândea să-i dăruiască lui Sopicrem un ac de cravată din plutoniu. Înțelesese că plutoniul provoca leucemii galopante. Cu un ac de cravată din plutoniu și un aperitiv cu Marbella Guiri era imposibil ca Sopicrem să poată câștiga la golf. Ținu pentru el acele reflecții. Nu era absurd să creadă că Sopicrem, cu leucemie și diaree, ar mai putea încă să câștige câteva lovituri în avantaj. O dovedise cu trupul pe jumătate infirm chiar în dimineața aceea. Ducele reveni la realitate când Amusátegui își ștergea buzele cu șervetul. Dăduse gata ultima felie de somon.

– Și plutoniul ăla se află deja în Spania?

Prwz își luă sarcina să răspundă.

– Să zicem că este pe drum.

– Doar n-o să plimbăm un contor Geiger prin toată Peninsula, interveni Ducele. Să nu dorești să știi prea multe, Amusátegui; dacă vrei să bagi mălai în afacerea asta, îl bagi, și dacă nu, o să-l bag eu.

Ducele se întoarse spre Sosul Terrins.

– Terrins?

– Eu gândesc ca Amusátegui. Nu mă pot hotărî până nu am mai multe date.

– Date, date…, exclamă furios Ducele. Te interesează mai multe date despre prepelița pe care ai mâncat-o? Oare eu cer mai multe date?

– Tu îl ai pe Prsch…

– Prwz nu poate spune mai mult decât a spus. Nu-i așa, Prwz?

Prwz confirmă, dând din cap.

– Iar cel care vrea mai multe date să bage întâi banii. Care pirat cere date înainte de a se îmbarca? Lipsește epica în afaceri, jur pe favoriții lui Barbă Roșie, exclamă Ducele în cel mai pur stil john-hustonian, ridicând glasul și deschizând gura mare până își arătă iritatele striuri stacojii din cerul gurii. Să fiu încuiat în camera blindată a Băncii Spaniei dacă greșesc. În afacerea asta sunt mulți bani.

– Sigur că da…

– Sigur că da, Duce, dar nu ne stă în fire.

Cei doi invitați își strânseseră șervetele și sorbeau ultima gură de vin care stropea cina. Spre deosebire de meniu, singurul lucru prohibitiv al acelui vin era prețul. Magnatul își trosni fălcile și își ascunse supărarea. Prwzulski își plecă foarte spășit privirea și se abținu să-și dea cu părerea. Pronosticurile lui se confirmau. Nu toată lumea era în stare să-și asume asemenea afaceri. Întoarse capul spre grădină și văzu păsările închise în colivie, somptuoșii cacadú, păsările-paradisului, gheme din pene și lungi panașe eterice ale altor păsări neidentificate. Dormeau în întuneric, ignorând poate chiar și faptul că trăiesc închise în colivie. Ducele trosni din nou din fălci și îl chemă pe ospătar ca să ceară automobilele celor doi invitați. Nu era

cafea. Nici țigări de foi. Cel care ar fi dorit un digestiv de distilație clandestină să și-l bea acasă la el. Bineînțeles că nu-și exprimă supărarea. Se mărgini să-și sprijine brațele de fotoliul de răchită și să considere încheiată reuniunea.

Amusátegui și Terrins veniseră în același automobil, care intră pe rotonda de pietriș cu un scârțâit ușor și luxos din pneuri, ștergând cu farurile galbene un segment giratoriu de grădină. Ducele se ridică în picioare, dominând cu întreaga lui statură resturile cinei. Prwz rămase pe scaun. Amusátegui și Terrins își luară la revedere.

– Ne vedem mâine la golf, spuse Amusátegui.

– Domnule Prsch…

Prwzulski se ridică în picioare. Salută privindu-i în ochi pe cei doi bărbați și arătându-și dantura, după obiceiul polonez, pentru ca să înțeleagă amenințarea care plana asupra lor dacă ar divulga cele discutate la masa din seara aceea.

– Cât despre izotopi… spuse Amusátegui puțin cam cherchelit.

– Uitați de ei.

Cei doi invitați coborâră treptele galeriei și dispărură în spatele geamurilor fumurii ale mașinii. Hercule lătră și Ducele îl făcu să tacă. O statuie a Dianei la vânătoare, ținând un felinar în mână, lumina rotonda. După câteva clipe, luminile de la spate ale automobilului se îndepărtau în frunziș, pe aleea cu pietriș, spre ieșirea de pe proprietate. Majordomul strânsese masa unde luaseră la început aperitivul și Ducele îi făcu semn lui Prwzulski să se instaleze acolo.

Masa era într-un colț de umbră. Pe latura aceea a galeriei trecea un aer blând și dinspre Marbella se auzea larma îndepărtată a nopții, gonită de adiere. Cerul se lumină preț de câteva clipe, de parcă s-ar fi produs o explozie de focuri de artificii, și se stinse după aceea, fără să se

cunoască motivul. Câinele îl urmă pe Duce cu capul său imens bălăbănindu-se ascultător și se tolăni la picioarele lui. Ducele se așeză la locul pe care-l ocupase la început. Ciudata cină îi răscolise măruntaiele și bombănea în sinea lui împotriva modelor excentrice de la Marbella care îl obligau, din motive de prestigiu social, să renunțe la obișnuita lui cină cu ouă prăjite. Era un om sobru și sănătos. Credea că autentica voință financiară se păstrează doar într-un trup sobru și sănătos, ca al unui atlet ce acumulează recorduri de beneficii. Avea convingerea că este mai mult decât un om de afaceri și, de parcă cerul ar fi vrut să-i dea dreptate, noaptea se mai lumină o dată cu o izbucnire de focuri de artificii, iar chipul său apăru brusc în penumbră cu o fulgerare jupiteriană, livid și multicolor, cu două scântei lacome în ochi, ca în vremurile celor mai îndrăznețe speculații ale sale, înainte de a se cufunda din nou în întuneric.

– Acum, Prwzulski, eu sunt cel care vrea date. Marfa a ajuns în Spania?

Prwz se așezase pe scaunul fără brațe pe care îl ocupase înainte Terrins.

– Marfa este în Spania, spuse polonezul după o pauză, dar mai sunt date încă neconfirmate.

– Mă interesează datele confirmate, spuse Ducele.

– Există date confirmate care garantează faptul că marfa este în Spania.

– Bine, spuse satisfăcut Ducele.

Un râgâit ușor îl împiedică să continue. Prwz își sprijini coatele de masă și o meșă palidă de păr îi căzu pe frunte. Problema cu plutoniul, explică el calm, nu era aceea de a fi introdus în țară. Problema nu era nici aceea de a face rost de el din afara rețelelor care administrează acest gen de furnituri. Problema, spuse Prwz, era modul de a-l transporta.

Dacă oamenii de afaceri vor înțelege acest lucru înseamnă că au înțeles totul. Un gram de plutoniu în podul palmei ar perfora carnea și oasele în câteva minute. Un gram de plutoniu într-un seif ar genera suficientă căldură cât să aprindă, în cincisprezece secunde, biletele de bancă ale imprudentului lor proprietar. Astea nu erau legende și nici vrăjitorii, ci legi ale fizicii. Așadar, problema erau transportul și protecția. Existau multe sisteme și diverse blindaje, unele mai neplăcute decât altele, pentru o marfă de contrabandă. Prwz era pregătit să garanteze că intraseră în Spania douăzeci și cinci de grame de plutoniu, ceea ce însemna un volum ceva mai mare decât un centimetru cub. Era protejat în mod adecvat de un aliaj de ceramică vitrificată ca să se evite iradierea. Două perle de mărime obișnuită, spuse Prwz calibrând o mică sferă între arătător și degetul mare, de culoarea și textura sidefie a perlelor. Plutoniul injectat în perle se afla în condiții relative de securitate. Cele două sfere conțineau în interior douăzeci și cinci de grame de plutoniu împărțite aproximativ egal. Nu erau egale în mod exact, dar s-ar fi putut spune că erau perle din același colier. Dacă afacerea se va perfecta, livrarea mărfii ar urma aceeași cale ca pentru a introduce perlele de plutoniu. Se încerca un anumit mijloc prin care cele două perle să ajungă în mâinile Marelui Duce, dar Prwz nu putea încă să dea asigurări pentru acest lucru.

– Perle, Prwz? îl chestionă Ducele suspicios.

– Exact, răspunse Prwz.

– Să-mi cadă mie dinții dacă înțeleg mare lucru, insistă Ducele. Două perle umplute cu plutoniu?

– Exact asta am spus, confirmă Prwz.

Ducele își frecă mâinile.

– Cred că am avut deja vești despre perlele alea înainte de acest moment.

– Este posibil, răspunse laconic polonezul.

– Mi s-au relatat alte povești, adăugă Ducele.

– Și asta e posibil.

Prwz îi spuse că, potrivit anumitor zvonuri, perlele fuseseră îmbarcate la bordul vasului *Revoluția proletară*, o navă sovietică de mărfuri rebotezată *Perestroika* în 1981 și re-rebotezată *Comerțul Liber* în 1992. Bătrâna carcasă înmatriculată la Odessa fusese revopsită de trei ori și continua să navigheze sub pavilion ucrainean. Făcând onoare numelui său, *Comerțul Liber* aducea importante servicii de contrabandă. Vasul aruncase ancora în portul Barcelona cu plutoniul în cală cu două sau trei săptămâni în urmă. Se putea crede că o minusculă marfă de contrabandă de douăzeci și cinci de grame de plutoniu într-un cargobot de două sute cincizeci de mii de tone ar urma să treacă complet neobservată, și acesta fusese cazul, dar, ajungând la Barcelona, lucrurile începuseră să ia o turnură nefavorabilă. Un marinar numit Demetrio sau Dmitri debarcase liniștit cele două perle de plutoniu în buzunarele sale și le dusese la Madrid. Din momentul acela, li se pierduse urma. După toate aparențele, le încredințase unui fel de vânzător de haine vechi sau unui derbedeu de joasă speță, homosexual, dintre aceia care sunt de obicei pe placul marinarilor. Poate că se așteptau doar inițiativele Marelui Duce. Aceasta era afacerea pe care dorea să i-o propună.

– Vreți să spuneți că există două perle care circulă prin Madrid cu câte douăzeci și cinci de grame de plutoniu fiecare?

– Douăzeci și cinci de grame de plutoniu amândouă, precizează Prwz.

– Ce țară-i asta, Prwz, în care plutoniul sfârșește în mâinile vânzătorilor de haine vechi?

– Este prelungirea occidentală a Europei, comentă liniștit Prwz.

Ducele rămase tăcut și respiră adânc. Prwz își luă coatele de pe fața de masă și se îndepărtă de ea. Focurile de artificii se încheiaseră și cerul era mai întunecat decât înainte de a începe conversația. Ducele oftă din nou. Noaptea îl făcea să se simtă puternic și, în același timp, îl năpădea un fel de euforie cosmică față de afacerea care i se propunea. Perle? Cine vorbea despre perle? Necunoscute sunt căile Domnului, recită Ducele în sinea lui, și încă și mai necunoscute sunt căile pe care le urmează mărfurile prohibite.

– Știi, Prwz? exclamă el în cele din urmă. Tu ai călătorit mult și cunoști amândouă lumile. Tu ești un om bine informat în privința mărfurilor atât de periculoase cum este plutoniul și atât de rentabile cum este cafeaua. Dar există ceva pe care îl ignori și asta este ceea ce simt eu în aceste momente…

– Ce anume, Duce?

– Cum să-l exprim, Prwz…

– Bănuieli?

– Nu, nu sunt bănuieli. Bănuielile sunt pentru persoanele slabe.

– Neîncredere?

– Nu, nu este neîncredere. Neîncrederea este pentru lași.

Ducele întinse mâna spre întunericul din grădină, ascultând zvonul fântânii arteziene, de parcă ar fi salutat tenebrele. Ochii îi străluceau cu reflexe emailate și inima îi palpita în ritmul liniștit de sistolă și diastolă al marilor momente de seninătate. Pentru că Ducele simțea că undeva, în limitele nedeslușite ale mediului său, era înșelat sau cineva se înșela și nu știa acest lucru, iar acest sentiment îi calma spiritul, asemenea marilor pachiderme care nu se simt niciodată amenințate și care strivesc cu indiferență

praful de pe drum. Faptul de a investi jumătate din avere într-o afacere riscantă nu era nimic în comparație cu propriul său sentiment de putere. Cine vorbea despre perle, nu-i așa? Cine vorbise despre perle? Pentru o clipă, visă să aibă în depozit o comoară de plutoniu pentru toată eternitatea. Douăzeci și patru de mii de ani de plutoniu închiși în două perle, asta era perioada în care plutoniul rămânea radioactiv. Ducele se întoarse spre Prwz, care îi aștepta în tăcere cuvintele.

– Știi ce simt, Prwz? Simt invidie față de mine însumi, exclamă Marele Duce melancolic.

– Invidie, Duce?

– Invidie, Prwz. Am strâns o avere. Dar simt invidie pentru tot ce îmi mai rămâne de câștigat.

# MOARTEA ÎN TRICOU

Kauffman se trezi mahmur la zece dimineața și, în primele minute de luptă cu propriul său trup, crezuse că a rămas orb, ca după un război sau ca după o luptă împotriva soarelui. Uitase să tragă perdelele și soarele năvălea în apartament prin geamul mare de cristal cu o strălucire insuportabilă. Un scurtcircuit făcuse să sară întrerupătorul aparatului de aer condiționat și micul salon se prefăcuse în focarul unui supliciu în care Kauffman, sleit de puteri, palid, cu gura amară și tâmplele chinuite, își imagina că a atins sub inundația solară temperatura de delicvescență a cărnii. Era în chiloți, prăvălit în pat. Se ridică ținându-și capul cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost de plumb. Atinse pe bâjbâite comutatorul aparatului de aer condiționat, asemenea cuiva care pipăie chipul unui prieten, și îl puse în funcțiune. Apoi, se îndreptă spre perdele și le trase. O blândă penumbră dulceagă inundă camera. Un freamăt de aer proaspăt umplu treptat atmosfera cu o adiere binefăcătoare și, în această oază de confort, simți că învie și că memoria începe să-i funcționeze.

Își reamintea vag neonul albastru de la Ghereta lui Chim într-o constelație de senzații uitate. Își reaminti că abuzase de ginul lui Chim în ghereta acestuia. Nimic bun nu se putea deduce din calitatea ginului lui Chim. Intră sub duș fără să-și scoată chiloții și lăsă să-i curgă

pe trup șiroiul de apă rece. Apoi, reveni în salon înfășurat într-un prosop, lăsându-și urma trecătoare a picioarelor pe mochetă. Atunci, își reaminti noi senzații, disprețul amar al soției sale, afecțiunea îndepărtată a fiicelor lui, oribila singurătate a unei nopți începute prost. Dar, mai presus de orice, își aminti de starea afacerilor sale. Își lăsase pe masă cheile și hârtiile și printre acele hârtii văzu notate de mâna proprie adresa și numărul de telefon ale lui Kiki Calonge, protejatul lui Julián Grăsanul. Atunci, Kauffman își rememoră ceea ce îi rezervase vara și, dintre toate perspectivele, doar una căpătă importanță în ochii săi. Să obțină cea de-a doua perlă. Nu voia să se gândească la faptul că asta ar fi o obsesie.

În câteva minute, salonul atinsese o temperatură plăcută, în vreme ce pe cerul Madridului goneau călărești de foc. Avocatul se așeză pe canapea cu telefonul la îndemână și formă numărul pe care îl notase. A răspuns vocea răgușită și care nu se scoală cu noaptea în cap a Grăsanului, încărcată cu un sfert de litru de mucozități consistente. Avocatul examină hârtia și își dădu seama că greșise numărul. Închise telefonul fără să rostească vreun cuvânt. Există jocuri ale hazardului care duc la destinații greșite, ca și cum providența ar fi vrut să atragă atenția asupra unei posibile schimbări de situație. Avocatul nu ținu seama de semnul prevestitor. Formă al doilea număr notat pe aceeași hârtie sub numărul de telefon care se dovedise a fi al lui Julián Grăsanul și o voce tărăgănată, seducătoare, răspunse în cele din urmă.

– Kiki Calonge?

– Un moment.

Reveni aceeași voce. După toate aparențele, schimbase telefonul dintr-o mână într-alta, asemenea cuiva care își prezintă profilul care îl avantajează cel mai mult.

– Calonge Labe Albe? întrebă avocatul, citind numele complet pe care îl avea sub ochi.

– Ba pe-a mă-tii, răspunse cu naturalețe glasul seducător.

– Scuzați-mă. Nu știam că este o insultă. Vă sun din partea lui Julián Grăsanul.

– O insultă? Și ce credeați dumneavoastră, că este un compliment? V-a zis cineva că Grăsanului i se spune *Sulă Palidă?*

– Vă rog încă o dată să mă scuzați, domnule Calonge.

– Pot să știu cu cine stau de vorbă?

– Nu mă cunoașteți. Mă numesc Kauffman și sunt avocat. Julián Grăsanul mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre o afacere delicată.

– O afacere delicată? spuse Kiki Calonge, izbucnind în râs. Atunci, dacă doriți, puteți să-mi spuneți Kiki.

– Cum vreți dumneavoastră, spuse avocatul puțin cam descumpănit.

Celălalt râse din nou.

– O spuneți cu multă grație.

– Mulțumesc, Kiki.

Ce de lucruri noi învățase Kauffman în câteva zile de vară! Nu exista un fler mai bun decât al lui ca să rectifice în mod convenabil un derapaj sau să cerceteze o imprudență sau pur și simplu să rămână cu ochii în patru ca să detecteze derapajul sau imprudența interlocutorului. În cazul acela, avu certitudinea că numitul Kiki Calonge îi aștepta telefonul. Poate că Grăsanul l-o fi anunțat. Poate că alte informații mai obscure ajunseseră până la Kiki Calonge, atrăgându-i atenția că cineva se interesează de el. Ce de lucruri noi învățase și Kiki! Se rezemă de spătarul canapelei și își întinse picioarele pe masa de sticlă pe care o avea dinaintea lui. Era încă în chiloți. Aerul condiționat

producea un zgomot continuu. Apa se evapora cu încetul, lăsându-i fiori palizi pe piele.

– Sunt interesat de perlele vechi, spuse Kauffman. Am înțeles că aveți o perlă pe care doriți să o negociați.

– Ha, ha, ha, ha, râse tinerește Labe Albe.

– Am spus ceva nepotrivit?

– Nu, n-ați spus nimic nepotrivit, zise placida voce șugubeață. Grăsanul mi-a spus că îmi veți spune exact ceea ce tocmai mi-ați spus.

– Asta v-a spus Grăsanul?

– Chiar asta.

– Bine, spuse Kauffman. S-o luăm altfel. Acum câteva zile am primit vizita cuiva pe care-l cunoașteți, Aniceto Kauffman sau Aniceto Correa, dumneavoastră veți fi știind cum doriți să-l numiți. Aniceto avea o perlă pe care voia s-o facă să ajungă la Marele Duce. Dumneavoastră îl cunoașteți, fără îndoială, pe Marele Duce.

– Duci, marchize…

– Bine, continuă Kauffman imperturbabil. Kauffman avea o perlă, vreau să spun, Correa, Kauffman sunt eu, Correa avea o perlă și, după aceea, am aflat că perla geamănă, sau perla soră a acelei perle, o aveți dumneavoastră.

– Eu am avut amândouă perlele. Aniceto a mers să negocieze prima perlă în numele meu.

– Asta mi-a spus și Marele Grăsan.

– Grăsanul. Doar Grăsanul, îl corectă Kiki Calonge.

– Grăsanul, rectifică avocatul Kauffman.

Glasul rămase tăcut câteva secunde.

– Vorbiți-mi despre Marele Duce.

– Să-l lăsăm pe Marele Duce în afara acestei povești. Grăsanul mi-a spus că pot negocia cu dumneavoastră cea de a doua perlă.

– Ce a primit Aniceto pentru prima perlă? întrebă glasul după o pauză.

– Dumneavoastră știți ce a primit Aniceto pentru prima perlă, răspunse Kauffman după o șovăire. Vă pot asigura că n-am avut nici o legătură cu treaba aceea. Alte persoane erau interesate de perlă. Dar nu vă pot explica.

Glasul izbucni într-un râs nervos.

– Cred că perlele încep să fie periculoase, dumneavoastră nu credeți același lucru?

– Să fim serioși, Kiki. Nu e cazul să deveniți nervos, spuse avocatul, încercând să fie plăcut.

– Nervos?

– Nimeni nu vrea să vă facă ceva, domnule Calonge. Dacă cea de-a doua perlă se află în mâinile dumneavoastră, mi-ar plăcea să ajungem la un acord.

– Unde a ajuns perla pe care o avea Aniceto?

– N-am idee, minți Kauffman.

Glasul râse din nou. Avea un fond răgușit și neplăcut care îl surprinse pe Kauffman. Era râsul unui om speriat. Îi dispăruse farmecul inițial, de parcă ar fi văzut o siluetă suspectă dând târcoale pe la fereastră.

– Bietului Aniceto i-a fost crăpat capul cu o lovitură de topor, șopti el.

– N-a fost o lovitură de topor, precizează Kauffman.

– De unde știți?

– Știu. Asta-i tot. Dar eu n-am avut nici o legătură cu treaba aceea, spuse Kauffman.

Apoi, vru să-și întărească declarația de nevinovăție cu un jurământ în stilul Marelui Duce.

– Vă jur pe măruntaiele mele că n-am avut nici o legătură cu treaba aceea. Tot ce mă interesează acum este să văd cea de-a doua perlă și, dacă este posibil, să ajung la un acord cu dumneavoastră. Haideți, domnule Calonge.

Perla aceea în mâinile dumneavoastră este dinamită, spuse Kauffman, fără să știe ce adevăr spune. Cel mai bun lucru pe care-l puteți face este să vă descotorosiți de ea cât mai curând cu putință. Asta nu-i o amenințare.

– Nu?

– Nu, replică avocatul Kauffman simțind în mod ciudat că a prins curaj. Își întinse picioarele și se scărpină pe puful rar care îi creștea pe piept. Se simțea din ce în ce mai sigur pe el însuși, pe măsură ce detecta frica interlocutorului său. Astă-seară o să vin să vă văd, domnule Calonge, continuă el. Am intenția să vă ofer un preț bun pentru perla aceea. În orice caz, perla aceea va fi mult mai în siguranță în mâinile mele decât în ale dumneavoastră.

– Și dacă refuz să vă primesc?

– Haideți, Kiki. Doar nu-i veți primi pe cei care i-au crăpat capul lui Aniceto.

Celălalt rămase tăcut.

– Să zicem că voi fi acasă la dumneavoastră în jur de opt seara. La ora aceea o mai fi scăzut temperatura. Căldura ne face nervoși pe toți. Grăsanul mi-a dat adresa dumneavoastră. Nu e nevoie să mă primiți ca pe un invitat.

– Duceți-vă dracului.

– La opt seara, replică avocatul Kauffman.

Celălalt nu răspunse, dar avocatul închise telefonul cu certitudinea că interlocutorul său îl va aștepta în seara aceea. Grăsanul era o bună recomandare. În plus, intențiile lui Kauffman erau clare, iar Kiki Labe Albe s-ar putea teme de alte amenințări. Avocatul Kauffman învățase mult în acele câteva zile de vară. Socotise că viața unui burlac temporar merită să fie trăită doar dacă se aruncă în niște aventuri și nu neapărat în acele aventuri care se pot aștepta tocmai din partea unui burlac, ci alte aventuri foarte diferite, în care șiretenia se împletește cu lăcomia și

cu dorința de posesie. Lui Kauffman nu-i păsa care ar fi putut fi temerile lui Labe Albe, începând cu teama de a i se crăpa capul cu un topor, sau cu un iatagan, sau cu o măciucă, sau cu oricare ar fi fost instrumentul utilizat, așa cum fusese asasinat depozitarul Amăgitoarei. Destinul era deja anunțat prin numele perlei, Nemesis, după cum își amintea avocatul din puțina limbă greacă pe care o studiase pentru bacalaureat.

Lui Kauffman prea puțin îi păsa de aceste violente elucubrații. Dar, până la urmă, își ieșea oare din minți? Era cumva efectul singurătății și al căldurii? Madridul în luna august era un oraș de temut. Se presupune că anumite emanații se desprind din asfaltul de pe străzi, tulburând judecata celor care rămân în oraș și s-a vorbit chiar despre o dependență de emanațiile de smoală, așa cum există o dependență de mirosul de benzină și o dependență de emanațiile tobelor de eșapament, atunci când vilegiaturiștii s-au întors și orașul trece de la momentul critic al verii la rutina de toamnă. Lui Kauffman i-a venit în minte că era nevoie de foarte puțin pentru ca o aventură să schimbe viața unui bărbat, fără să fie nevoie să umble să o caute prin teritorii mai exotice decât străzile acelea încinse. În penumbra ca de chihlimbar pe care i-o asigurau perdelele, apărat de căldură prin freamătul necontenit al aerului condiționat, Kauffman simți că se apropie de obiectivul său. Și obiectivul pe care nu l-ar fi bănuit niciodată era posesia celei de a doua perle, așa cum cineva se agață din toate puterile de un al doilea izvor de energie spirituală. Poate că era un efect al istoriei. Poate că era o consecință a legendelor având legătură cu perlele și care i se povestiseră, dar era cert că viața sa nu va mai fi așa cum fusese până atunci, pentru că posesia celei de-a doua perle era un obiectiv de neocolit, ca și senzația de plenitudine pe

care i-o pricinuia posesia celei dintâi. Mult mai departe de clipa aceea, odată ce Nemesis și Amăgitoarea se vor afla în mâinile sale sau în pumnii săi strânși, avocatul va găsi energia necesară ca să potolească păcatele capitale ale aviditățiI și lăcomiei, și poate că astfel își va găsi liniștea.

Pe la două și jumătate după-amiază, avocatul deschise frigiderul și înfulecă iute un prânz de burlac. Avea cubulețe de brânză și șuncă fiartă. În dulăpior, găsi niște pâine tăiată. Aruncă la gunoi prima felie, pentru că începuse să se înverzească de la o cultură microscopică de mucegai. Alese două sau trei felii de la mijloc, care păreau în stare mai bună. Deschise o cutie de bere și duse toate acestea pe o tavă în salon. Luă masa cu tava pe genunchi, în chiloți, fără să știe ce mănâncă, învăluit într-o atmosferă ireală. Aprinse televizorul și după câteva minute îl stinse, fără să știe ce văzuse. Apoi, lăsă tava cu resturile de mâncare pe jos și își făcu siesta tolănit pe canapea. Razele soarelui pătrășeau cu încetul străzile mai adânci, fugind spre apus pe bulevardele largi, printre arborii sleiți de puteri din pricina verii și, în cele din urmă, ridicându-se în înaltul zgârie-norilor în splendoarea crepusculului la Madrid. Penumbra chihlimbarie a salonului căpătă nuanțe portocalii, apoi roșcate, apoi liliachii și sidefii. Când Kauffman se trezi din lunga sa siestă mai erau zece minute până la ora opt. În paranteza aceea de peste patru ore străbătuse teritorii necunoscute, scuturat de mici fiori pricinuiți de aerul condiționat, tulburat în somn de gândul că este singur și în chiloți, fără nimeni cu care să împartă singurătatea refrigerată. Când se hotărî în cele din urmă să dea la o parte perdelele, amurgul era mai puțin avansat decât credea. Pânze mari de lumină acopereau încă îndepărtatele cartiere de cărămidă și lanțul muntos prezenta la orizont textura albăstruie a unei țesături de mătase. Leneș

și buhăit, întinse brațele peste ampla panoramă care i se oferea vederii. Apoi, începu să se îmbrace după un al doilea duș. Probabil că va ajunge cu întârziere la întâlnirea cu Kiki Labe Albe, dar asta nu-l preocupa. Savura întârzierea, ca animalele nocturne care privesc cu satisfacție căderea domoală a întunericului. Era ora nouă când ieși în sfârșit din apartament. Așteptă un taxi jos, în fața imobilului, și îi dădu adresa pe care o avea notată pe hârtie. Kauffman începea să cunoască multe cartiere din Madrid pe care nu le frecventase niciodată. Taxiul îl conduse prin bulevarde atât de îndepărtate, încât păreau să aparțină altei geografii. Apoi, îl purtă printr-o rețea de străzi unde amurgul părăsise ultimele cotloane singuratice. În cele din urmă, îl lăsă în fața unei clădiri fără semne particulare, al cărei număr coincidea cu cel pe care îl avea notat pe hârtie. La parter, era o prăvălie cu aspect părăginit. Cele două etaje superioare aveau în balcoane triste ghivece de vară, de luna august, cu mușcate prăfuite și garoafe roșii care păreau să ceară o transfuzie. Noaptea se lăsase cu albastre umbre alungite. Din înaltul felinarelor, se revărsa o ploaie de mercur, iar fațadele trosneau de căldură.

Kauffman plăti taxiul și sună la ușă. Erau patru sonerii și alese una la întâmplare. Nu răspunse nimeni și, după ce apăsă pe a doua sonerie, constată că poarta spre hol era deschisă. Împinse ușa de sticlă și aluminiu și pătrunse înăuntru. Holul era răcoros. Dalele păstrau un miros de leșie și de pivniță, iar pereții acoperiți cu marmură împrăștiau o plăcută răcoare de piatră, contrastând cu atmosfera apăsătoare de pe stradă, supraîncălzită de o zi întreagă de caniculă. Kauffman își trecu podul palmei peste acele plăci reci și înaintă spre scară. Găsi întrerupătorul de lumină, dar acesta nu funcționa. Odată ajuns pe scară, urcă pe bâjbâite primul tronson, până ajunse la al doilea întrerupător.

Apăsă pe buton și un bec de patruzeci de wați, încastrat în tavan, se aprinse, de parcă ar fi fost acționat de vreun personaj ascuns, în vreme ce se punea în mișcare tic-tacul minutarului. Vreme de treizeci de secunde, lumina rămase aprinsă. Stingerea era iminentă când Kauffman atinse cu buricul degetului următorul întrerupător.

Kiki Labe Albe locuia la nivelul superior. Înainte ca avocatul Kauffman să cotească pe palier, lumina se stinse din nou. Era ceva sordid în modul acela de a urca scările pipăind pereții, ca un bețiv într-o casă necunoscută. Când avocatul ajunse la capătul rampei, o presimțire puse stăpânire pe el. Era prea multă liniște în casa aceea. Nici o sonerie nu răspunsese. Vara dusese cu ea jumătate din locuitorii Madridului, dar liniștea aceea grea avea altă semnificație. Era sigur de asta. Simți brusc un fior, și o reacție contradictorie, așa cum se întâmplă în cazurile de panică, îl făcu să transpire. Pe palierul celui de al doilea etaj erau două uși, iar una dintre ele era deschisă. Nu se filtra nici o lumină. Se zăreau doar umbre și siluete, nișe și goluri ale scării înseși, în lumina pe care o proiectau felinarele prin ferestruica de pe scară, care dădea în stradă. Kauffman înaintă lipit de propria sa umbră. Împinse ușa crăpată, ca și cum ar fi deschis capacul unui sicriu. Oricare ar fi fost presimțirile sale, nimic nu-l mai făcea acum să se îndoiască de faptul că a ajuns prea târziu, fără să știe cu exactitate ce însemna acest lucru, nici să aibă noțiunea faptului că întârzierea sa putea implica evenimente definitive. În interiorul casei, domnea o liniște absolută. Primi în față un curent de aer, ca și cum, undeva, ar fi rămas o fereastră deschisă. Mai târziu, între perdelușele unduitoare, găsi o lumină.

Prima încăpere era un vestibul cu o canapea și două dulăpioare de perete. Cea dintâi lumină îi aruncă în față strălucirea unei oglinzi, așezate pe unul dintre dulăpioare.

Kauffman se trezi speriat față în față cu sine însuși. Cea de a doua încăpere, încă în întuneric, era un salon ceva mai mare decât vestibulul dinainte. Printr-o ușă deschisă, la lumina fantomatică venind din stradă, se vedea un dormitor în dezordine. O bucătărie mică, cu aspectul igienic și nichelat al unui laborator, comunica direct cu salonul. Lângă dormitor, camera de baie avea ușa întredeschisă. În interior, curgea un șiroi de apă, încăpățânat, indiferent, ca un torent inutil, neschimbat. Era singurul sunet pe care îl percepuse Kauffman de câteva clipe, în afară de atingerea imperceptibilă a perdelușelor de rama ferestrei și bătaia domoală din aripi a unui ventilator, al cărui zgomot avocatul îl confunda cu propriul său gâfâit. Kauffman se izbi de un fotoliu și ceva se rostogoli pe podea. Simțea că frica îi apasă pieptul și înaintă târându-și picioarele, de parcă ar fi purtat pantofi de plumb. În cele din urmă, găsi întrerupătorul unei lămpi așezate pe o măsuță joasă. Imediat, umbrele se ascunseră prin unghere și se repartizară prin salon într-un mod ieșit din comun și inedit. Kauffman se lovi de măsuța cu lampă și umbrele se clătinară. Apoi, totul rămase nemișcat. Ventilatorul din tavan, în nesfârșitul lui dialog cu perdelușele, era singurul semn de viață de acolo.

Kiki Calonge îl aștepta, dar nu în felul în care ar fi sperat Kauffman. Era cu fața în jos pe masa de sufragerie și, la prima vedere, poziția lui era de neînțeles, precum cea a unui manechin deteriorat. Era un trup ciudat, întins deasupra mesei ca și cum ar fi îmbrățișat mobila, cu gura în jos, cu brațele aproape atingând podeaua. Avea capul întors într-o parte, cu ochii deschiși și înspăimântați, îndreptați spre ușa pe care intrase Kauffman. Era mort. Kauffman nu mai văzuse decât o singură dată o scenă asemănătoare și asta la cinematograf. Chiar și așa, îl cuprinse

un calm ciudat, ca și cum ar fi verificat minuțios situația. Neliniștea dispăruse, așa cum se întâmplă de obicei în momentele de tensiune maximă. Se dădu cu câțiva pași îndărăt și se plasă în așa fel încât putu să vadă chipul strivit al victimei, zăcând pe un obraz și oferindu-l pe celălalt ventilatorului care se învârtea deasupra capului. De abia îi putu deslușI trăsăturile. Avea craniul strivit și sângele se închegase de jur împrejur ca o imensă claie de păr, lăsând să se prelingă cheaguri alungite până pe podea. Kauffman se mai dădu cu încă un pas îndărăt. Se rezemă cu trupul de perete peste un întrerupător și ventilatorul se opri. În același timp, perdelușele se opriră și ele din ușorul lor balet. Scena căpătă atunci singularitatea imobilă a unei adevărate crime. Kauffman dădu ocol mesei cu precauție și trecu pe partea ferestrei. Strada era pustie. Ploaia electrică a felinarelor smulgea sclipiri multicolore din caroseriile automobilelor parcate. O pisică traversă caldarâmul și dispăru.

Kauffman își întoarse privirea spre interiorul casei. În scena aceea era ceva mai mult decât bestialitatea crimei și, la prima vedere, nu putu să descopere acel ceva. Trupul era gol, acoperit doar cu un tricou care de-abia îi ajungea până la fese. Kiki Calonge își etala picioarele foarte albe sub strălucirea lămpii și Kauffman își aminti de porecla lui. Niciodată n-ar fi putut fi numit mai bine Kiki Labe Albe decât fiind mort. Deodată, Kauffman descoperi motivul poziției sale ciudate. Avea gleznele legate fiecare de câte un picior al mesei, astfel că era silit să-și țină picioarele depărtate. Brațele, întinse pe tăblie, erau legate, la încheieturile mâinilor, de picioarele opuse ale mesei. Cadavrul părea că îmbrățișează masa și în poziția aceea de crucificare sălbatică era ceva ce se vede de obicei doar în scenele antice de martiraj. Trupul alb cerea compasiune, capul lipsit de

viață întors către vizitator, buzele tumefiate de culoarea vinului, etalând un șir de dinți însângerați, ridicând spre tavan sideful palid al ochilor, claia de păr vărsând sânge ca în reprezentările întunecate ale martirilor. Kauffman își aminti într-o viziune fulgerătoare imaginea Sfântului Sebastian în martiriul său, legat de coate de trunchiul unui copac, așa cum îl văzuse în magazinul Grăsanului, cu trupul răsucit și alb, ciuruit de săgeți. Dar poziția lui Kiki Labe Albe, care era martirul din camera aceea, avea ceva pe care nu obișnuiau să-l aibă vreodată imaginile sfinților. Sfântul Sebastian din cartierul acela nu fusese scutit de cea mai rea dintre ticăloșii. Sângele îi curgea pe partea interioară a coapsei într-un șiroi lung care cobora pe albeața piciorului ca o tăietură fină a umbrei înseși. Kiki Calonge fusese violat cu fața în jos pe masă, legat de cele patru picioare ale acesteia, și își expunea fundul pe care tricoul nu ajungea să-l acopere, ca și cum ar fi fost rana cea mai îngrozitoare care-i fusese provocată și, într-o obscură evocare a morții, părea că viața i se scursese pe acolo.

Minutele se scurgeau ca picăturile de plumb și Kauffman își dădu seama că are cămașa udă leoarcă de sudoare. Ca printr-un miracol, își păstra mintea limpede. Examină din nou apartamentul, verificându-și primele impresii și găsi pe jos doi pantofi de vară care aparțineau cu siguranță mortului. În alt loc, găsi haine împrăștiate, probabil din momentul în care victima fusese despuiată de îmbrăcăminte. În liniștea casei, totul vorbea pe tăcute despre o tortură metodică, în căutarea unui obiect precis, fără risipă de energie. Examină din nou capul cadavrului și ghici cine trecuse prin casa aceea. Lovitura de mai îi zdrobise craniul chiar pe tăblia mesei. Apoi, descoperi un nou indiciu. Cutii și casete cu fleacuri fuseseră împrăștiate pe podeaua dormitorului. Dacă Nemesis o fi fost printre acele obiecte,

acum nu mai era acolo. În mijlocul dezordinii nemișcate, în mijlocul acelui vârtej de gablonzuri împrăștiate, perla trăda prin absență ceea ce asasinii veniseră să caute.

Kauffman se întoarse în salon. La această a doua examinare, cadavrul pierduse ceva din cumplita lui sfințenie. I se păru grotesc, așa cum se întâmplă de multe ori în scenele cu martiri. Încă îi mai auzea vocea, doar cu câteva ore mai devreme. „Bietului Aniceto i-au crăpat capul", șoptea el. Poate că bănuia ce aveau să-i facă și lui. „Și dacă refuz să vă primesc?" Kiki Labe Albe nu avusese șansa de a le trânti ușa în nas celor care i-o luaseră înainte lui Kauffman. Pentru viața lui Labe Albe ar fi fost mai bine ca avocatul Kauffman să se fi aflat acolo. Acesta dădu la o parte cu vârful pantofului o pereche de chiloți pe care îi târâse pe jos fără să dea importanță reflecțiilor sale. Apoi, se apropie de fereastră. I se păru că aude un zgomot pe scară. Când se întoarse cu fața, doi bărbați apăruseră în cadrul ușii. Unul dintre ei, cel dintâi, înaintă doi pași și intră în vestibul. Era îmbrăcat cu o cămașă albă, fără haină, cu nasturii de la guler desfăcuți și cravata slăbită. Purta pantaloni negri și își ștergea fruntea cu o batistă. Cel de-al doilea individ rămase în umbră. Cel dintâi nu luă în seamă lumina scăzută pe care o arunca lampa și aprinse lumina din salon. Avocatul închise ochii, fiind orbit pe moment.

– Ia te uită, îl avem aici din nou pe avocat.

Kauffman nu-l recunoscu pe nou-venit. Bărbatul inspectă casa fără să arunce nici măcar o singură privire spre cadavru. Se mișca sigur de sine, de parcă ar mai fi fost pe acolo înainte. Părea că verifică dacă totul este în ordine, adică în ordinea la care se aștepta să găsească scena după comiterea unui asasinat. Făcu înconjurul mesei verificând

unele detalii. Vârî în buzunar batista cu care își șterse fruntea și se îndreptă spre Kauffman.

– Se pare că acolo unde a avut loc o crimă trebuie să se afle un avocat. Și se pare că avocatul acesta trebuie să fie avocatul Kauffman, nu ți se pare și ție același lucru, Cangrejo?

Bărbatul care rămăsese în vestibul izbucni într-un râs pițigăiat.

– Așa se pare, șefu'.

– Cine și-ar fi putut închipui?

Kauffman îl recunoscu pe comisarul Potes. Celălalt trebuie să fi fost aghiotantul lui. Se întâlniseră în casa lui Aniceto Correa, după ce bijutierul fusese asasinat. Comisarul zâmbi câteva secunde, de parcă ar fi fost un lucru obișnuit să dea nas în nas cu aceiași oameni dintr-o casă unde se săvârșise o crimă în altă casă unde se săvârșise altă crimă. Era posibil ca nici măcar să nu-și fi schimbat cravata. Sau toate cravatele comisarului Potes aveau același model. Avea o înfățișare ostenită. Șapte zile din august îmbătrâneau pe oricine. Avocatul o simțea pe propria piele.

– Cum ați ajuns aici? întrebă el.

– Ce părere ai despre asta, Cangrejo? spuse comisarul fără să răspundă la întrebare.

– Mi se pare o întrebare inteligentă, șefu', spuse inspectorul Cangrejo din refugiul său pe jumătate în umbră.

– Avocații le pun întotdeauna întrebări inteligente polițiștilor tâmpiți. Întotdeauna a fost așa. Nimeni nu știe cât ne costă pe noi, polițiștii, să părem în fața avocaților mai tâmpiți decât suntem. Mai ales la ora asta și în plină lună august. Luați loc, domnule avocat.

Avocatul se așeză în fotoliul din spatele lui. Era din piele sintetică și lăsă să-i scape o adâncă răsuflare la primirea greutății trupului acestuia.

– În regulă, spuse comisarul. Așa vă veți simți mai comod. Stați de ceva vreme în picioare, mișunând prin încăperea asta.

– Eu nu mișunam pe nicăieri.

– Stați liniștit, domnule avocat, stați liniștit. Poliția nu trebuie să dea explicații de ce se află la locul unei crime, dar avocații, da. Cu toate acestea, noi o să vă explicăm primii. Îi explici tu, Cangrejo?

– Explicați-i dumneavoastră, șefu', pentru că explicați mai bine.

– Atunci, o să-i explic eu.

Comisarul ridică din umeri cu un gest de răbdare infinită și se apropie de fotoliul în care se așezase avocatul.

– Azi după-amiază, un automobil a lovit un individ care practica săritura broaștei pe mijlocul bulevardului Cutare, începu el. E probabil ca tipul să fi fost beat, ori să fi înnebunit din pricina căldurii. Bănuiesc că nu vă interesează să cunoașteți numele bulevardului, pentru că avocații consultă multe documente și îl veți putea afla din procesul-verbal. Dar am să vă dau câteva amănunte. E vorba despre un anume Dmitri, un marinar rus fără acte, sau fără toate actele pe care trebuie să le aibă asupra lui un marinar rus. A murit pe loc. Multora nu le pasă dacă toți cei cărora le lipsesc actele de identitate la Madrid mor pe loc, dar ăsta, în afară de un permis din portul Barcelonei, avea în buzunar o hârtie cu această adresă. Explic bine, Cangrejo?

– Explicați foarte bine, șefu'.

– Atunci, o să continui. Kiki Calonge era cunoscut în acest cartier pentru că primea multe vizite ale unor bărbați. Pe nimeni nu ar mira că primește vizita acelui marinar rus. Dar vedeți și dumneavoastră.

– Ce anume?

– Vedeți și dumneavoastră în ce hal a ajuns.

Kauffman se ridică în picioare. Fotoliul se umflă din nou lent, cu o răsuflare inversă față de cea anterioară.

– Bietul Labe Albe, spuse comisarul, privind pentru prima dată cadavrul.

– Bietul de el, spuse Cangrejo, îngânându-l.

Kauffman rămase tăcut câteva minute.

– Îmi spuneți că un anume Dmitri, lovit pe bulevardul Cutare…

– Chiar asta am spus.

Avocatul mișcă din bărbie. Ridică mâna ca să înceapă o explicație, dar se stăpâni. Se scărpină în cap, perplex. Știa mai mult decât știau polițiștii doar văzând scena acelui masacru, dar nu era treaba lui să facă dezvăluiri. Dacă Potes, comisarul, avea alte idei, el le va păstra pe ale lui pentru sine. Comisarul nu știa că între Aniceto Correa și Labe Albe mai exista o victimă. Automobilul lui. Un cimpanzeu înarmat cu o măciucă umbla liber, însoțit de alt bărbat la fel de periculos, patronul sau îmblânzitorul lui, dar nu credea că povestind ceea ce știe își va limpezi propria situație.

– Continui, spuse comisarul. Ori continui tu, Cangrejo?

– Continuați dumneavoastră, șefu', pentru că o faceți mai bine.

– Atunci, o să continui eu.

Comisarul scoase batista din buzunar și își șterse din nou fruntea. Se apropie de întrerupătorul ventilatorului și îl puse iar în funcțiune. O adiere de aer se răspândi încet dinspre tavan și perdelușele își reluară dansul.

– Pe căldura asta e mai bine să primim cu toții aer, spuse comisarul, ca și cum ar fi inclus și mortul. Fapt este că atunci când am ajuns în casa asta am găsit ce ați văzut și dumneavoastră. Un bărbat îmbrățișând masa de sufragerie și având toate semnele că i-a fost crăpat capul după

ce i-au tras-o în cur, scuzați-mi expresia. Nu trebuie să fie așa cum o spun avocații. Și deși toată lumea cunoștea obiceiurile lui Labe Albe, nu s-a oferit de bunăvoie, pentru că au trebuit să-l lege. Ați putut vedea și dumneavoastră.

Kauffman se stăpâni. Iritarea începea să i se suie la inimă. I se părea că aghiotantul Cangrejo zâmbește în umbră. Între comisar și el se interpunea masa cu cadavrul cu fața în jos. Își ținea ridicat către ventilator ochiul deschis, ceva mai sticlos decât atunci când sosise avocatul. Întorcea spre vizitatori fesele albe, cu tricoul scurt lipit de trup, expunându-și orificiul dezonorării sale ca și cum s-ar fi aflat pe o masă de disecție, iar anusul ar fi fost orificiul natural de unde să se înceapă practicarea autopsiei. Compasiunea dispăruse din jurul lui. Odată cu năvălirea celor doi polițiști, imaginea martiriului său se transformase într-o simplă constatare ca piesă la dosar, ca și cum întreaga scenă ar fi fost un exemplu pentru tot ce oferea mai degradant noaptea la Madrid, dar nu din acest motiv ar fi fost ceva neobișnuit și nici măcar demn de orice fel de sentimente, cu excepția celor administrative. Sângele de pe tăblia mesei începuse să crape ca vernisul foarte uscat de pe un tablou sau, cel puțin, așa îl vedea avocatul, care începuse să alunge în podul cu amintiri acea veche imagine de o sordidă sfințenie martirizată pe care o privise la început.

– Această adresă nu aparține de comisariatul din districtul meu, continuă comisarul Potes deschizându-și brațele. Dar, în timpul concediului, acoperim locurile vacante și mergem acolo unde suntem chemați. Ne ajutăm unii pe alții. Și când am ajuns aici cu hârtia lui Dmitri în mână și am descoperit asta, am coborât la mașină ca să anunțăm prin radio comisariatul și judecătoria. Nu-i așa, Cangrejo?

– Așa este, șefu'.

– Și când eram în mașină am văzut o persoană intrând în vestibul. Și eu mi-am spus, cu siguranță că este un avocat. Am spus sau n-am spus, Cangrejo?

– Cred că într-adevăr ați spus, șefu'.

– Ar fi trebuit să pun rămășag pe ceva.

– Ați fi câștigat, șefu'.

Comisarul ridică din umeri.

– Așa că, după ce am anunțat prin radio, am urcat în urma persoanei care intrase în hol și am dat peste dumneavoastră. Până aici cred că am explicat tot. E amuzant. Este pentru prima dată în douăzeci și cinci de ani de serviciu că dau cuiva explicații. Așa trebuie să fie, pentru că n-o să cred explicațiile pe care o să mi le dați dumneavoastră.

– Trebuie să explic ceva?

– Ha, ha, ha, ha. Ai auzit, Cangrejo?

– Am auzit, șefu'.

– Nu voi vorbi decât în prezența avocatului meu, spuse Kauffman redundant.

– Să zicem că sunt curios, insistă comisarul cu răbdare. Dacă nu-mi explicați de ce vă găsesc aici cu acest pachet de sânge și de scârnă îmbrățișând masa de sufragerie, va trebui să-i explicați judecătorului de serviciu de îndată ce se va prezenta. Să nu-mi spuneți că mortul avea nevoie de un jurist. Să nu-mi spuneți că ați încercat să-i faceți respirație artificială. Peste 15 minute va sosi judecătorul să ridice cadavrul și o să vină arțăgos și fără chef, pentru că și lui i-ar plăcea să fie în vacanță. Dumneavoastră nu v-ar plăcea să fiți în vacanță, domnule avocat?

– Eu sunt în vacanță, spuse Kauffman.

– Ai auzit, Cangrejo?

– Am auzit, șefu'. M-am săturat să-l tot aud pe individul ăsta.

– Auziți ce spune? Aghiotantul meu s-a săturat de dumneavoastră și încă nu v-am auzit deloc. Nu-l enervați. Racul[1] atacă omul când este stârnit.

Avocatul se lăsă să cadă din nou în fotoliu, care răsuflă ca niște foale. Răsuflarea aceea ostenită părea să fie singurul lucru din casă care încă mai provenea dinspre mort. Comisarul Potes aprinse o țigară și privi de jur împrejur, căutând un loc unde să lase chibritul care i se consuma între degete. Găsi o scrumieră în formă de melc și lăsă acolo chibritul, după ce-l scutură. Kauffman își duse mâinile la bărbie și reflectă un moment. Nu-i prea păsa de ceea ce ar fi putut face acei doi oameni, dar era cert că avea nevoie să vorbească și că avea, de asemenea, nevoie de câteva clipe de reflecție. Crezu că poate face amândouă lucrurile în același timp dacă reținea o parte din gânduri, fără să-i iasă aburi din urechi, în vreme ce povestea tot ceea ce era inofensiv de povestit. Era un vicleșug deprins în colegiile de călugări, care se practica de obicei în procese sau la interogatorii, de fiecare dată când partea adversă n-ar fi fost dispusă să-i scoată cuiva sufletul trăgându-i palme. Dar nu era cazul în această situație. Ridică ochii și îl văzu pe comisarul Potes proțăpit în fața lui, cu picioarele depărtate, fumând o țigară. Cangrejo continua să rămână în ariergardă. Kauffman oftă ca și cum ar fi cedat unei presiuni insuportabile și își făcu vânt cu o revistă pe care o ținea în mână, colaborând cu strădaniile ventilatorului.

– E în regulă, spuse el în cele din urmă.

– O să vă simțiți mai ușurat când ne veți povesti tot, spuse Potes cu un zâmbet larg, oferindu-i avocatului o țigară. Kauffman o refuză.

[1] În spaniolă, *cangrejo* înseamnă „rac". (n.tr.)

– Am vorbit cu omul ăsta azi-dimineață, spuse avocatul, arătând spre cadavru cu o mișcare a capului. Aveam întâlnire cu el la sfârșitul serii și am ajuns cu întârziere. Cu prea mare întârziere, după cât se vede, judecând după starea în care l-am găsit.

– Cât era ceasul când ați ajuns?

– Nu m-ați văzut intrând în hol?

– Vreau să aud din gura dumneavoastră proprie. Este pentru raport.

– Să tot fi fost vreo nouă și jumătate, răspunse avocatul în silă. Kiki Calonge mă aștepta. Trebuia să încheiem o înțelegere.

– Aha.

Inspectorul Cangrejo își întinse gâtul.

– Cocaină, șefu'?

Comisarul Potes se întoarse spre aghiotantul său, făcându-i semn cu mâna în care ținea țigara să tacă.

– Taci, Cangrejo. Lasă-l pe avocat să vorbească.

Apoi, se întoarse spre Kauffman.

– Scuzați-l pe aghiotantul meu. Dumneavoastră sunteți avocat pentru afaceri și se presupune că ceea ce vă aducea aici era vreo afacere.

– N-am venit să caut cocaină. N-am nimic de-a face cu cocaina, protestă Kauffman.

– Ce ciudat, spuse comisarul. Se pare că anumiți mari avocați de afaceri umblă învăluiți în cocaină, de parcă ar fi pudră de talc. Kiki Labe Albe era cunoscut și pentru că se îndeletnicea cu așa ceva. Sau credeți că marfa lui Labe Albe era pentru ten?

– Eu nu cred nimic.

– Am nimerit-o, șefu'? insistă aghiotantul.

– Taci, Cangrejo.

Avocatul lăsă revista care-i servea ca evantai și își trecu mâinile prin păr. Avea părul asudat. Inima îi bătea în ritm accelerat. Trebuia să improvizeze rapid ceva. Era exclus să vorbească despre povestea cu perlele. Era de asemenea exclus să vorbească despre ceea ce deducea el din acest asasinat, cu alte cuvinte, să-l menționeze pe cimpanzeu și pe patronul acestuia, Fernando Garras, și să stabilească orice fel de legătură între capetele zdrobite ale lui Aniceto Correa și Kiki Labe Albe și distrugerea caroseriei automobilului său. Poliția trebuia să-și urmeze drumul ei, iar căutătorii de perle rare trebuiau să și-l urmeze pe al lor. Îi veni ideea să găsească o ieșire prin ușa care i se oferea deschisă.

– E în regulă. Să zicem că am venit aici să caut cocaină.

– Aha, spuse Cangrejo, înainte să o spună șeful lui.

– Taci, Cangrejo.

– Vă atrag atenția că nu o voi recunoaște în fața judecătorului. Și nu mi se va găsi un gram în corp, îl preveni Kauffman.

Comisarul trase un fum adânc din țigară. Închise ochii și îndreptă fumul spre ventilator. Apoi, îl observă pe Kauffman cu neîncredere și se întoarse spre aghiotantul său.

– Am eu față de imbecil, Cangrejo?

– Uitați, ce este, șefu', eu…

– Adevărul, am eu față de imbecil?

Aghiotantul ridică din umeri. Kauffman își înfipse degetele în brațul fotoliului și se ridică în capul oaselor. Se apropia furtuna. Ventilatorul bâzâia mai violent, ca și cum comisarul ar fi apăsat pe accelerator. Perdelușele își întindeau brațele lungi de fiecare latură a ferestrei, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze cadavrul care era pe masă ca să-i poarte sufletul spre o lume mai blândă. Comisarul se aplecă spre Kauffman și perdelușele aproape că îi

mângâiară părul. Își împreună mâinile, în vreme ce jăraticul țigării îi avansa între degete.

– Haideți, domnule avocat, doar n-o să mă faceți să cred că ați venit aici pentru ce a spus Cangrejo. Un avocat de rangul dumneavoastră face rost de ea în oricare dintre barurile alea de lux și cu lumină slabă pe care le frecventează avocații după o zi grea de muncă la biroul lor.

– De acord. Azi-dimineață am vorbit cu Labe Albe din partea unui prieten.

– Ce fel de prieten?

– Julián Gordo sau Julián Grăsanul, spuse Kauffman, gândindu-se că Grăsanul îi va rupe picioarele pentru informația aceea, cu toate că, având în vedere cele întâmplate în camera aceea, poate că alții îi vor rupe picioarele Grăsanului. Un fel de vânzător de antichități, continuă el. Eu eram interesat de niște icoane pe care un marinar rus i le predase lui Labe Albe, niște imagini religioase…

– Aici n-am găsit nici o imagine.

– Probabil că marinarul le avea cu el.

– Marinarul n-avea asupra lui nici o imagine, interveni Cangrejo.

– De acord, spuse Kauffman. Nu știu unde au ajuns afurisitele alea de imagini. Poate că nu erau imagini religioase.

– Nici noi nu știm ce erau, spuse comisarul Potes. Nu ți se pare ciudat, Cangrejo, că avocatul nu știa ce venea să caute?

– Ce pot să spun?

– Orice vreți. Spuneți orice doriți.

Avocatul se ridică în picioare. Fotoliul începu să se umfle leneș, răsuflând cu indiferență, ca să-și recapete forma obișnuită.

– Trebuie să spun că am venit aici ca să întrețin relații sexuale cu omul ăsta și că am mădularul de mărimea

unui tac de biliard în partea unde se apucă în pumn? Și că l-am legat de masă de mâini și de picioare pe nefericitul ăsta ca să mă desfăt mai bine? Și că după aceea i-am zdrobit capul cu ceva care seamănă cu o sticlă de băutură carbogazoasă?

– Cine știe?

Privirea lui Kauffman trecu direct de la mâinile comisarului Potes la fesele lui Kiki Labe Albe pe care le avea imediat în spatele lui.

– Uitați-vă, comisare. Eu nu-mi ascund viciile.

– O fi singurul.

– Eu știu foarte bine să despart viața mea profesională de viața mea privată, continuă Kauffman, prefăcându-se că n-a auzit. Și ceea ce m-a adus aici n-are nici o legătură cu viața mea privată. M-ați înțeles? Și n-are legătură nici cu afacerile pe care le-ar putea născoci aghiotantul ăsta dat naibii al dumneavoastră.

– Cangrejo, îl corectă placid persoana în cauză.

– Mi-e totuna.

– Calmați-vă, domnule avocat. Să nu vă luați de Cangrejo, spuse comisarul, ridicând glasul.

– Se poate vorbi calm în fața unui mort în starea asta? spuse Kauffman, arătând spre Labe Albe.

– Ce-are a face starea mortului?

– L-ați văzut?

– Îmi îndeplinesc obligațiile.

– L-ați privit? țipă Kauffman, pierzându-și controlul.

– Eu nu mă uit la morți ca să le port compasiune. Asta rămâne în seama avocaților.

– Lăsați-i tricoul mai jos! vociferă avocatul. Puneți peste el un cearșaf, un pardesiu, orice! Sau credeți că dacă-l țineți așa o să-și întoarcă fața și o să participe la confruntare?

– Nu cred.

– Nu, nu credeți. Dar credeți că veți reuși să mă faceți pe mine să vomit.

– Există firi delicate.

– Despre asta-i vorba?

– Nu încercați să schimbați vorba.

– Despre asta-i vorba?

– Cangrejo, acoperă-l pe nefericitul ăla cu ceva, spuse comisarul, întorcându-se spre aghiotantul său.

Inspectorul Cangrejo privi descumpănit de jur împrejur, negăsind nimic la îndemână. Trecu în sale de baie și trase dintr-o smucitură perdeaua de la duș. Aruncă foaia de plastic imprimată cu flori peste cadavru, care rămase înfășurat până la glezne. Sus, erau mâinile descoperite. Folia de plastic era suficient de rigidă și se păstra cu unghiuri și cu vârfuri, fără să se muleze pe corp. Părea o față de masă de mușama rămasă pe tăblie fără să se fi strâns rămășițele. Se vedeau picioarele și mâinile, ca și cum ar fi fost resturile cinei. Era destul de jalnic. Avocatul uită pentru o clipă situația și ce venise să facă acolo. Își uită chiar și enervarea. Mai presus de orice sentiment absurd, mai presus de noianul de sentimente care i se îngrămădeau în piept și îi puneau un nod în gât, știa că o situație ca aceea nu avea nimic de-a face cu alte situații care reclamau venerație și respect și, totuși, acestea erau sentimentele confuze pe care le-a avut când s-a aflat acolo înainte de a fi sosit polițiștii, venerație și respect ca atunci când se intră în penumbra unei capele în care fuseseră expuse cine știe ce relicve. Și inexplicabilele circumstanțe în care se afla avocatul nu erau de ajuns să justifice faptul, dar în memoria sa ieșeau la suprafață amintiri de ministrant, amintiri îndepărtate de școlar îndoindu-se de dreptatea din univers pe când se afla singur în fața lui Hristos din sacristie, și amintirea aceea slabă și surprinzătoare, acea

evlavie a unui copil aflat în fața unui om torturat era irosită în întrebări nemiloase, pe lângă faptul că erau impertinente, și nu era dispus să se lase târât de ele. Avocatul simți că se transformă. Ca în legendele Vârstei de Aur, ar fi dorit să îndure toate chinurile ca să-i lămurească pe anchetatorii săi. Cadavrul era acoperit în continuare cu perdeaua înflorată de la duș. Ascuns privirii, Kiki Labe Albe era liber, se gândi avocatul, fără să se întrebe de unde provenea atâta lirism și atâta compasiune față de un om pe care nu-l cunoscuse. Trucurile inconștiente își jucau rolul și, fără îndoială, exagerarea patetismului echilibra în mod adecvat refuzul său absolut de a povesti orice l-ar fi putut prejudicia. Nu-și pierdea din vedere obiectivul și, dacă acel Kiki murise din pricina perlei, avocatul va ști să continue căutarea celei numite Nemesis și fără el. Era dispus să îndure toate chinurile, la fel cum îndurase și victima, dar, din fericire, înainte de a se întâmpla asta, un automobil se opri în stradă și, o clipă mai târziu, se stinse motorul și se deschiseră și se închiseră portierele. Comisarul Potes scoase un oftat.

– Iată și judecătoria.

Cinci minute mai târziu, judecătorul de serviciu intra în apartament cu o mapă sub braț, urmat de un secretar care juca față de judecător rolul lui Cangrejo față de comisarul Potes. Cei patru bărbați se salutară fără să-l salute și pe Kauffman, care rămase deoparte. Judecătorul era un bărbat tânăr. Fără îndoială că îi venise rândul să rămână de serviciu în luna august din motive de ierarhie. Examină vestibulul și salonul și își vârî capul în dormitor. Apoi, se întoarse în salon și întrebă dacă, atunci când fusese descoperit, cadavrul era învelit în perdeaua de la duș. I se răspunse că nu. Atunci, Potes îl prezentă pe Kauffman. Avocatul se oferi drept martor pentru ceea ce văzuse și

secretarul îi luă datele personale. Kauffman se grăbi să-i înmâneze cartea de vizită. Avea să primească o citație ca să dea o declarație în fața tribunalului. Kauffman întrebă dacă mai era necesară prezența lui până se va proceda la ridicarea cadavrului. Judecătorul se scărpină la nas.

– Să opriți ventilatorul, spuse el.

Cangrejo opri ventilatorul. În liniștea subită, plasticul care acoperea cadavrul fâșâi ușor și alunecă mai mulți centimetri. Judecătorul își scărpină din nou nasul și consideră că prezența lui Kauffman nu era absolut necesară.

– Ar trebui să verificăm unele lucruri, interveni comisarul.

– Le vom verifica la tribunal, spuse judecătorul, dornic să termine cât mai repede.

Comisarul făcu un gest de resemnare. Avocatul își luă la revedere. Comisarul Potes îi dădu mâna cu puțină amabilitate. Kauffman îl ignoră pe Cangrejo și se întoarse de la ușă ca să arunce pentru ultima dată o privire în salon. Perdeaua de la duș alunecase imperceptibil de pe trupul pe care îl acoperea și Kiki Calonge lăsă să i se zărească ochiul cu o privire sinistră, mai sticloasă ca oricând, alb și dur, de parcă ar fi fost din material ceramic. În ochiul acela se citeau un rămas-bun și un sfat, ceva cam ca „Ai grijă de tine, Kauffman“, pe care avocatul știa să-l interpreteze.

Când avocatul Kauffman ieși din casă, sosea un al doilea automobil. Era o ambulanță având un model foarte special, dintre cele pe care le utilizează de obicei medicii legiști. Circula fără sirenă, pentru că în munca lor sirena era inutilă. Kauffman se uită la ceas. Era trecut de unsprezece și jumătate. Stătuse acolo aproape două ore. Fără să se oprească în hol, o porni de-a lungul străzii. Timpul se scursese, așa cum se presupune că se scurge eternitatea.

În noaptea aceea, Ghereta lui Chim era aglomerată, poate pentru că era încă devreme. Kauffman plăti taxiul care îl adusese până acolo și se apropie de terasă. Erau vreo douăzeci sau treizeci de persoane. Ospătărițele pe patine erau în număr de două, dar nici una dintre ele nu era cea pe care o văzuse Kauffman cu o noapte înainte. Kauffman scrută mesele de bambus și în cele din urmă optă pentru tejghea. Îi ceru lui Chim un gin cu apă tonică și Chim trecu de cealaltă parte a tejghelei ca să-l servească. Își schimbase înfățișarea de pirat cu înfățișarea identică de pirat, dar cu o cămașă diferită. Tubul fluorescent de deasupra tejghelei îi dădea o tentă cadaverică, dar zâmbetul lui era larg și cei doi cercei din ureche îi adăugau un aspect vesel de pom de Crăciun.

– Cum merge treaba, colega?

– Bine. Treaba merge bine, spuse Kauffman, încercând să imite un accent golănesc.

Chim umplu o treime de pahar de gin cu gheață și o felie de lămâie și împinse spre Kauffman o sticluță de apă tonică. Ospătărițele se încrucișau între mese într-un balet dublu. Una dintre ele purta o fustă scurtă, precum cele ale patinatoarelor pe gheață. Cealaltă purta blugi ajustați și o cămașă strâmtă pe care se citea numele terasei, Ghereta lui Chim. Literele Ch din Chim reprezentau un papagal pe o prăjină. Apoi, privind bine, cea de a doua patinatoare se dovedi a fi aceeași din noaptea trecută.

– Multe patine, spuse Kauffman.

– Da, multe patine. Azi sunt două pe patine.

Kauffman amestecă apa tonică și ginul și trase o dușcă. Apoi, se sprijini de tejgheaua barului cu paharul în mână, întorcându-i spatele lui Chim. Îi plăcea localul acela. Simțea că muzica îl pătrunde cu gingășie. Chiar și umbra ieșită din comun a stadionului, de cealaltă parte a

grădinilor, părea mai puțin oribilă. Pentru o clipă, se gândi că se află în primul cerc al cerului, în fața a doi arhangheli patinatori de sex feminin și a unei orchestre de fericiți zgomotoși. Avocatul începu să se relaxeze în rumoarea conversațiilor. Făcu să-i zornăie în pahar cuburile de gheață. După tot ce văzuse în noaptea aceea, merita să savureze un gin cu apă tonică în colțul acela de paradis, în contemplarea fericirii.

# NOAPTEA EROTICĂ

Noaptea s-a topit oarecum în alcool și nopțile care își pierd consistența în acest fel sfârșesc prin a lichida conflicte mai adânci, lăsând un reziduu de sedimente granuloase, panici de nerezolvat și o neliniște neamortizată. Kauffman băuse șapte ape tonice cu gin într-un răstimp pe care nu-l putea preciza, pentru că puteau fi la fel de bine două ore, ca și cinci. Pe înaltele făgașe ale ebrietății spiritului său îi lipseau reperele. De șaptezeci de ori în șapte ocazii s-a gândit să repete gestul acela, ridicând degetul și urcând glasul: „Încă un gin, Chim", iar Chim umplea generos paharul cu o treime de gin Bombay și îi punea lui Kauffman la îndemână sticluța cu apă tonică.

În fața ochilor lui, terasa se golise treptat. Scaunele de bambus rămăseseră libere cu aceeași discreție cu care moartea își cosește victimele. Mesele etalau pahare goale și scrumiere pline-ochi. Sufletele emigraseră lent spre alte paradisuri și, de pe taburetul de la tejghea, cu ginul în mână, Kauffman privea acea transmigrație. În pupila sa neagră dăinuia o imagine. În punctul cel mai întunecat al retinei sale rămăsese imprimată o scenă pe care nu o putea șterge. Kiki Labe Albe, cu fața în jos pe masă, își întorcea ochiul sticlos și îl avertiza: „Ai grijă de tine, Kauffman". Și Kauffman își repeta sie însuși mesajul acela. Încercă să rememoreze imagini catastrofale. Își amintea că văzuse un

cadavru într-un accident pe autostradă. Era inutil. Labe Albe revenea. „Ai grijă de tine, Kauffman.“ Doar ginul îi împrospăta gândirea și îl făcea să uite. Pentru cei care n-au văzut ce văzuse el, avocatul avea o vorbă. Gunoi. Moartea putea să cadă peste victima ei ca un camion care descarcă gunoiul și era dureros să știe că se poate muri copleșit sub atâta josnicie, astfel că imperceptibila evaporare a sufletelor de pe terasa aceea, în blânda noapte a Madridului, la fel ca ginul, producea un efect de consolare.

Chim îi vorbi de pe cealaltă latură a tejghelei.

– Bun, nu-i așa?

– Foarte bun.

Nu știa la ce se referă.

– E mai bun al Ritei, spuse Chim. Îmi place mai rotund, cu formă de pepene verde sau de piersică.

Kauffman ghici că se referă la fundul uneia dintre ospătărițe. Veneau și plecau strângând paharele, iar Kauffman pierduse numărătoarea dăților când le văzuse apropiindu-se de tejghea, golind tava, strângând alte pahare, mânuind sticle și sifoane și îndepărtându-se din nou, ridicând tava, aproape în stare de imponderabilitate, spre ceea ce păreau să fie ultimele hotare ale nopții și emițând de acolo sclipiri sau semnale pe care Kauffman nu reușea să le interpreteze. Probabil că erau închipuiri de-ale lui. Patinau cu dezinvoltură, de parcă s-ar fi născut pe patine și n-ar fi cunoscut alt mijloc de deplasare.

– Ideea a fost a mea, spuse Chim când Kauffman se miră cu voce tare. Agață mai ușor pe patine.

– E adevărat?

– Lumea asta e foarte perversă, prietene, spuse piratul pe un ton sentențios. Pe care o preferi, pe Rita, ori pe cea de ieri?

De pe fundalul imaginii pe care o mai păstra încă pe retină, Kauffman era în situația de a admite că lumea este foarte perversă, chiar mult mai perversă decât dorința pe care o puteau trezi două nimfe pe patine și tot ce i-ar fi putut șopti Chim la ureche n-ar reuși să-i smulgă un cuvânt de uimire și, cu atât mai puțin, să-l scandalizeze. Poate că nici măcar să-i provoace o erecție. Pe melodia sferelor cerești, nimfele evoluau oferindu-și fesele, iar Kauffman încă mai vedea bucile însângerate ale lui Labe Albe denunțând josnicia morții sale, până când pudoarea le acoperise cu giulgiul domestic al perdelei de la duș, și era la fel de dificil să dea deoparte imaginea aceea, ca și să se simtă un înger beat la tejgheaua acelui bar. Trase o dușcă de gin și îndoi restul din pahar cu mai multă apă tonică. Răspunse laconic la întrebarea insistentă a lui Chim.

– O prefer pe cea de ieri.

– Se eliberează la ora trei, spuse Chim. Sunt două bancnote de câte o mie de pesete și îți dăruiesc un pahar din cele optsprezece pe care le-ai băut. Dacă le iei pe amândouă, sunt cinci bancnote de câte o mie.

Kauffman nu răspunse.

– E corect, nu-i așa?

– Presupun că e corect.

– Bineînțeles că e corect, spuse Chim.

– Și ele?

– Ele, ce?

– Ele cât capătă?

– Ascultă, prietene, eu nu le vând pe fetele astea. Fetele îmi spun cât cer ele și eu le spun tipilor.

– E în regulă. Mi-ai spus deja.

– Auzi, prietene? spuse Chim, devenind brusc morocănos. N-oi fi cumva poponar?

– Nu, nu sunt poponar, răspunse prost dispus Kauffman. Apoi, se întoarse pe jumătate cu fața spre vocea lui Chim. Le port o grămadă de respect poponarilor.

– De acord, prietene, de acord. Și eu le port o grămadă de respect poponarilor.

– Așa-i mai bine, spuse Kauffman și i se păru că prin asta i se făcea dreptate lui Labe Albe. Încă se mai simțea legat de Labe Albe printr-o ciudată loialitate.

Chim se îndepărtă de tejghea și reveni după o clipă. Ceva mai treaz, Kauffman aprinse o țigară și îi oferi alta piratului. Nu voia să se pună rău cu Chim. Noaptea era blândă și localul, plăcut. Îl cuprindea un delicios sentiment de libertate solitară, de parcă ar fi închis o paranteză din viața lui, iar Ghereta lui Chim ar fi fost a sa, în sensul în care tot a sa ar fi fost și cabana lui Robinson. Ceva îi mișuna la picioare. Era un șobolan. Șobolani în paradis. Fără îndoială că și în cabana lui Robinson erau șobolani. Murdarul animal își vâra boticul printre resturile de alune americane și de șervețele de hârtie. Kauffman aruncă spre el chibritul aprins pe jumătate și animalul dispăru în goana mare în spatele gheretei. Era o oră foarte înaintată a nopții la Madrid, ora șobolanilor. Între timp, nimfele patinatoare alunecau în continuare pe cerul lor particular. Kauffman simți zvâcniri în diafragmă și o anumită gâdilătură în prohab. Vederea șobolanului îl excitase. Erotismul bărbatului solitar urmează căi întortocheate. La o oră foarte înaintată la Madrid, Robinson Crusoe simți începutul unei timide erecții.

– Cealaltă are picioare mai frumoase, spuse el cu accentul cel mai viril pe care îl putu obține din gâtlejul său etilic. Vreau să spun fesele.

– Este o bună prietenă. Studiază antropologia. Muncește ca să plece în Brazilia.

– În Brazilia?

– Da, în Brazilia. Ca să studieze antropologia. Uneori cere trei mii, dar săptămâna asta cere doar două mii. Gândește-te, prietene, amândouă pentru cinci mii, insistă din nou piratul, văzând nehotărârea lui Kauffman.

Kauffman se gândea, dar alte gânduri îl purtară departe, către amintiri aproape uitate. Când Kauffman își făcea studiile, nici măcar nu putea exista cuvântul antropologie sau nici măcar nu putea exista cineva în mediul lui care să se fi gândit să studieze așa ceva. Odată, primise un premiu la școală. Îi fusese dăruită o carte. Încă își mai amintea titlul, *Cinci ani cu amerindienii aipurúa din Mato Grosso*. Fusese scrisă de către părintele Aizpurúa, un iezuit de la colegiul lui, de-acum bătrân și cam nebun, și cu barbă de misionar. E posibil ca pe vremea aceea să se fi putut face călătorii exotice doar fiind misionar, pentru că nimeni nu putea încă să fie antropolog, iar copiii precum Kauffman visau să devină misionari ca să călătorească. În fotografiile din cartea părintelui Aizpurúa, acesta apărea înconjurat de aipurúas și de canoele lor, iar femeile aipurúas își expuneau țâțișoarele goale în fața unui părinte Aizpurúa, pe atunci de două ori mai înalt decât ele și cu barbă neagră și piele măslinie. Era primul sentiment libidinal de care își amintea Kauffman și toate paginile cărții serveau doar să le ascundă pe cele în care femeile aipurúas își expuneau țâțișoarele alături de misionar. Da, la vederea femeilor aipurúas, Kauffman a vrut să fie și el misionar. Părintele Aizpurúa încă își mai plimba sutana prin colegiu cu privirea umblând razna, trăgându-se de barba albă și rară, mistuit de amintirea tinereții sale evanghelizatoare. Iar școlarul Kauffman a dorit să urmeze pașii acelui om și să petreacă cinci ani cu femeile aipurúas din Mato Grosso și cu un aparat de fotografiat sau să descopere poate un trib, până atunci neștiut, al amerindienilor

kaumaníes, amerindienii kaumaníes din Mato Grosso, unde femeile zâmbitoare și-ar fi expus țâțișoarele misionarului Kauffman, cum se făgăduia în cartea aceea. Intențiile i s-au spulberat mai târziu, nu numai pentru că rolul de misionar printre femeile aipurúas și-ar fi pierdut ceva din prestigiu, ci din pricină că în mâinile școlarului Kauffman au căzut alte reviste lucioase consultate cu lăcomie în latrine, de o valoare fotografică mai îndrăzneață și în culori. Dar în memoria lui Kauffman a dăinuit trezirea aceea a sexului. Și a fost nevoie să aștepte atâția ani pentru ca o nimfă antropologă pe patine, care cerea două bancnote de câte o mie de pesetas ca să-și petreacă noaptea cu tipi precum Kauffman (asta o spunea Chim), să-i trezească din nou dorința, cu o vigoare pe care Kauffman și-o amintea doar din perioada sa juvenilă. Simți că erecția progresează. Nu mai era o gâdilătură, nici o jenă inghinală, ci dezvoltarea evidentă a mușchiului său viril. Se simțea obligat într-un mod anume să colaboreze la călătoria în Brazilia a acelei fete. Bursele de studii erau rare, dacă nu chiar insuficiente. Nu era de mirare ca, în nopțile de august la Madrid, fata să recurgă la inițiativa privată ca să-și plătească studiile. Cel puțin așa vedea Kauffman lucrurile și, în timp ce simțea erecția, se văzu un mecena. O privi cu un interes reînnoit pe tânără care, în momentul acela, strângea resturile de pe o masă din celălalt capăt al terasei, în vreme ce colega ei se ocupa de niște clienți întârziați care nu coborâseră din mașină.

– Se numește Lolita. Îți place?

Kauffman savură numele fără să răspundă.

– O chem? spuse Chim.

Kauffman consimți, având în gură gustul dulce al unei bomboane.

Într-un lung zbor alunecos, nimfa se apropie de tejghea. Era pentru prima dată că avocatul o vedea de aproape,

sub lumina fosforescentă de deasupra barului. Putea avea optsprezece ani sau douăzeci și cinci de ani, Kauffman nu mai știa să aprecieze, pentru că de multă vreme reperele sale sexuale se pierduseră dincolo de această vârstă, dar, în orice caz, era sigur că nu era vorba de un caz de corupere de minore și asta i-a liniștit spiritul de om al legii. Lolita se opri, încrucișându-și picioarele pe vârful patinelor, acoperindu-și grațios fundul cu tava, expunându-și ridicătura tremurândă a țâțișoarelor sub cămașa imprimată cu un papagal. Ecourile amintirilor trecute reveniră în mintea lui Kauffman. Cu siguranță că indigenele aipurúas purtau acum cămăși asemănătoare peste țâțișoarele lor goale, pentru că au trecut vremurile vechilor misionari. Dar Lolita îi amintea afișul de la *Cabriola, fata de la circ*, un film rușinos de excitant pe care îl văzuse la cinematograful din colegiu. Înălțase în onoarea Cabriolei multe masturbări vinovate în perioada aceea, exact când începea să se ofilească dorința pentru protejatele părintelui Aizpurúa. Lolita îi reîmprospăta florile acelea artificiale.

– Prietenul acesta de aici vrea să vorbească cu tine, spuse Chim. Cum te cheamă, colega?

– Kauffman, spuse Kauffman.

– Îl cheamă Kauffman, spuse Chim. Este un client al barului.

Lolita lăsă tava pe tejghea și se sprijini de tăblie. Lui Kauffman îi plăceau gesturile ei. Avea îndrăzneala unei antropologe și inocența unei grădinițe de copii. Chipul său era suav, cu obraji bucălați, zâmbitoare, fără dorința excesivă de a fi pe placul cuiva, dar ochii ei erau ai unei neînduplecate negociatoare a timpului său liber.

– Sunt cincisprezece mii de pesete pentru o prestație, plus camera de hotel. Douăzeci de mii, dacă mergem la tine acasă.

– Chim mi-a spus…

– Ce i-ai spus, Chim?

– I-am spus două mii…

– Două mii!

Între timp, Kauffman calcula cât putea să coste un bilet de avion până în Brazilia. Fata aia avea nevoie de mai mult de o duzină de prestații, plus toate cheltuielile pentru ședere, plus cărți și alte materiale. Calculul îl excita. Putea fi generos, pentru că erecția se menținea și se hotărî să finanțeze bursa la nivelul de douăzeci de mii de pesete.

– De acord. Mergem la mine acasă.

– Vine și Rita?

Kauffman îl privi pe Chim descumpănit. Chim ridică din umeri.

– Ce studiază Rita? întrebă Kauffman nehotărât.

– Despre ce vorbește omul ăsta? întrebă Lolita, adresându-i-se lui Chim, delicios de încruntată.

– Cred că a întrebat ce studiază Rita.

– Și pe tine ce te interesează ce studiază Rita? spuse Lolita, adresându-se lui Kauffman. Te-am întrebat eu la ce colegiu mergi? Auzi, Chim, ți-am mai spus că nu vrem perverși.

Chim ridică din umeri pentru a doua oară. Kauffman înțelese că ceva nu funcționa corect în povestea cu studiile nimfelor. Erecția lui scăzu ușor în clandestinitatea prohabului. Apoi, se gândi la șobolanul care venise să mănânce coji de alune americane la tejgheaua barului. În momentul acela, Lolita i se păru mai curând târfă, decât antropologă. Libidoul avocatului trebuia să se adapteze la noua percepție. Rita, la rândul ei, oricare i-or fi fost studiile, negocia o prestație cu cei doi clienți care nici măcar nu coborâseră din mașină.

– În regulă, spuse avocatul în cele din urmă. Vreau o prestație fără Rita. La mine acasă. Douăzeci de mii de pesete.

– Batem palma, spuse Chim.

– Un moment, Chim, spuse Lolita.

Fata se retrase de cealaltă parte a tejghelei și discută cu Chim la ureche o problemă de procentaj. Se întoarse zâmbitoare către Kauffman, de parcă ar fi obținut cele mai bune condiții pentru el. Chim se apropie cu un carnețel. Pretindea că, de când era acolo, îi servise avocatului douăzeci și trei de ape tonice cu gin și, deci, scăzând două care mergeau în contul casei, nota ajungea la douăzeci și una de ape tonice cu gin, care nu coincideau cu cele șase sau șapte pe care Kauffman credea că le băuse. Cu toate acestea, avocatul preferă să nu intre în conflict. Ceru prețul total și lăsă pe tejghea niște bancnote pe care Chim le culese ca fulgerul. Fără îndoială, avea chef să închidă.

Între timp, fata dispăruse. Când ieși din nou din spatele gheretei, își scosese patinele. Părea radioasă, pletele de adolescentă lăsate liber, ca și cum ar fi fost pregătită pentru un anumit gen de concurs sportiv care urma să se încheie în mod firesc la acele ore înaintate din noapte. Își lăsase și tricoul de la Ghereta lui Chim cu papagalul guacamayo atârnat de literele Ch din Chim și își pusese o bluză albastră cu aspect marinăresc care îi lăsa ombilicul și șalele la vedere. Era foarte asemănătoare cu alta pe care și-o cumpărase în vara aceea Margarita, soția lui Kauffman. Bluza Margaritei era ceva mai decentă. Nu-i lăsa la vedere nici ombilicul, nici șalele. Oricum, observația aceea care o introducea pe soția lui răci întru câtva avântul lui Kauffman. Erecția scăzu din nou, dar avocatul reuși să îndrepte situația când băgă de seamă gesturile îndrăznețe ale Lolitei, acele mici mișcări bruște, acea prospețime provocatoare din privire. Se gândi din nou că urma

să se culce cu o mică antropologă și nu cu o târfă tânără și simți că îi revine înflăcărarea. Dar îl supărase amintirea inopinată a soției sale. Nu avuseseră niște înțelegeri? De ce se ivea deschizând sipetul culpabilității? Vinovățiile se răscumpără în mod frecvent cu bani și avocatul aruncă încă o bancnotă pe tejghea ca să adauge un bacșiș la cele douăzeci și una de ape tonice cu gin pe care i le încasase Chim, ca și cum Chim ar fi fost divinitatea care ocrotea acel templu exotic și ar fi trebuit să aducă o ofrandă ca să facă să amuțească șoaptele vinovate ale altui destin. Chim vârî în buzunar bancnota suplimentară fără să-i tresară vreun mușchi de pe față. Micilor zei ocrotitori nu le tresare nici un mușchi de pe față, dar el se simți obligat să facă o prevestire.

– O să vezi tu de ce partidă de sex o să ai parte, colega. Ți-o spun eu.

Lolita își dădea cu ruj pe buze, oglindindu-se în tejghea. Sclipirile de neon peste metacrilat îi aprindeau chipul cu un machiaj ciudat, oniric, pe care Kauffman îl admirase la balerinele impubere din tablourile lui Degas. Își lăsase patinele în chichineața care servea drept vestiar pentru Ghereta lui Chim și își pusese niște sandale cu tocuri înalte. Părea o copilă probând pe ascuns pantofii și trusa de machiaj a mamei sale. Apoi, se întoarse spre avocat, aruncându-și pe umăr o poșetuță dintr-o carapace de broască țestoasă, doar un pic mai mare decât un pachet de tutun.

– Să mergem.

Terasa era pustie. Rita salutase cu mâna înainte de a dispărea cu cei doi tipi din automobil care preferaseră să o angajeze cu patinele, lăsând tava, probabil pentru că nu văzuseră nimic erotic în a o angaja și cu tava. Piratul închise casa de bani și ieși din spatele tejghelei ca să ter-

mine de strâns resturile de pe mese, cam trist și cu capul plecat sub greutatea celor trei cercei ai săi, ca un pom de Crăciun după petrecere. Lolita și clientul ei, ea cu minuscula poșetă pe umăr și Kauffman de cealaltă parte, se îndepărtară mergând pe jos.

Din partea opusă a străzii, doi grădinari de noapte făcură să țâșnească pe caldarâm un puternic jet de apă. Furtunul de stropit, pe care cei doi oameni îl țineau strâns, prinși de gura de alamă de parcă s-ar fi luptat cu el, înălță o perdea de apă și împrăștie un amplu torent peste pavajul încins. Mirosul proaspăt al apei ajunse la nările lui Kauffman, care îl aspiră precum un cal. În mod surprinzător, se simțea cu mintea limpede și, cu toate că erecția lui trecuse prin diverse variații de-a lungul întregii târguiri, verificarea imediată a dorinței sale încetase să-l mai preocupe, chiar și în acele clipe, când putu să constate cu mâna stângă în buzunar că virilitatea lui atinsese o alternativă rezonabilă de mărime, între excitație și repaus. Oricare ar fi fost numărul de pahare de gin cu apă tonică pe care le băuse (și Kauffman credea că acesta se situa mai aproape de șapte, câte contabilizase el mai mult sau mai puțin, decât de acele fantastice douăzeci și una de ape tonice cu gin pe care Chim le notase în carnețelul lui, plus două, de care nu-și aducea aminte, în contul casei), viziunea nopții lui Kauffman căpătase noi repere. Mergea pe jos împreună cu o tânără antropologă cu care spera să facă dragoste și asta era ceva mai mult decât o aventură, oricare ar fi fost prețul. Chiar și înlăturând conceptul de antropologie, era de-a dreptul excitant să se gândească la faptul că avea să și-o tragă cu fata care mergea alături de el. Repetă în sinea lui expresia „să și-o tragă“ și asta îi produse o oarecare euforie. Ea mergea în tăcere, bătând din tocuri cu un aer indiferent, și întrebase doar dacă

apartamentul lui Kauffman e foarte departe. Avocatul îi atinse umărul și îi arătă cu degetul colosul întunecat al stadionului. Firește, a vrut să spună că trebuiau să dea ocol acelui sinistru amfiteatru. Fata se declară mulțumită, de parcă ar fi angajat-o mai mulți clienți să presteze pe iarba de pe terenul de joc. Orice era posibil, se gândi Kauffman, imaginându-și ritualul sexual al tinerei prostituate în fața giganticei arene cu gradene, în ambianța vicioasă și rezonantă a stadionului pustiu. Se vorbea mult despre limbajul trupului și foarte puțin despre marile fantezii care reclamă decorul unui teren de fotbal.

Dădură ocol stadionului la umbra marilor bolți. Bătaia tocurilor de la pantofii ei trezea în beton un ecou fragil. Peste câteva momente ajungeau în fața zgârie-norilor cu birouri, având pe terasă marea reclamă albastră a firmei Danone.

– Este acolo, spuse Kauffman.

– Locuiești în birourile Danone? spuse ea.

– În clădire nu sunt doar birourile Danone, spuse Kauffman, ridicând ochii către strălucirea neonului. Am biroul meu și un apartament exact sub litera N. Sub prima dintre ele.

– Trebuie să fie foarte luminos.

– Da, este.

În fața clădirii se întindea un fel de atriu, pustiu noaptea. Turnul se înălța dominator, numai sticlă și metal închis la culoare, până la fluorescența de pe culme a firmei Danone. Holul părea părăsit. În conștiința lui Kauffman se arătă din nou la suprafață submarinul microscopic al culpabilității care începuse să secrete hormoni. Se temea ca serviciul de supraveghere nocturnă să nu cumva să-l descopere pe avocatul Kauffman însoțit de o tânără antropologă. Din fericire, nu era nimeni. După o bâjbâială, Kauffman găsi întrerupătorul luminii și holul căpătă noi perspec-

tive. Marmura se întindea în toate direcțiile și tocurile ei răsunau cu o melancolie solitară. Așteptară în tăcere în fața ascensoarelor. Kauffman se afla în punctul cel mai de jos al dorinței de când începuse relația. Mâna sa stângă de abia mai găsea în buzunar ceva mai mult decât dispoziția lipsită de vlagă de a se lăsa convins pentru noi erecții, în gânguritul mângâierilor sau al complicatelor argumente erotice. În plus, vezica îi cerea să urineze. Totul avea să se rezolve într-o clipă. Între timp, fata aștepta cu aceeași indiferență cu care făcuse și plimbarea. Nu-l privi pe Kauffman. Își alipi micuțele ei picioare, își duse mâinile la spate cu minuscula poșetă de baga și își înclină capul cu un gest delicios, observând prelingerea cifrelor de la ascensor până la zero. Când sună clopoțelul și se deschiseră ușile, zâmbi de parcă n-ar fi existat nimic mai amuzant pe lume. Probabil că o fi angajat-o cineva odată ca să i-o tragă în ascensor.

– Te poți instala, spuse Kauffman când intrară în apartament. Este timp. În sfârșit, cred că o să fie timp.

Ea nu răspunse. Trecu înaintea lui Kauffman, în vreme ce Kauffman, ascultând de un ciudat impuls, închidea ușa cu cheia și cu zăvorul și punea lanțul de siguranță. Prin mintea lui trecu teama irațională că soția lui ar putea să apară inopinat. Culpabilitatea cerea precauțiile acelea de lăcătuș. Copila nu se întoarse cu fața spre el. Inspectă bucătăria, dormitorul și salonul, de parcă oricare dintre cele trei locuri ar fi putut fi scena adecvată pentru diferite ședințe. Era un apartament mic și era de ajuns să-ți vâri capul în cele trei încăperi ca să-ți faci o idee despre felul cum era dispus. Kauffman își scoase haina pentru prima

dată după nenumărate ore. Erecția îl îngrijora. Sau, mai exact, îl îngrijora starea moale și elastică la care îi ajunsese. În primul rând, hotărî să-și ușureze vezica. Se scuză mormăind un pretext și se încuie în sala de baie. Când ieși din nou, ea era în picioare în fața canapelei.

– Dacă vrei, se pot trage perdelele, sugeră Kauffman cu stângăcie.

– Putem fi văzuți?

– Nu, nu putem fi văzuți. Suntem la etajul cincizeci și trei sau patruzeci și doi, ți-o voi putea spune mâine, pentru că am știut întotdeauna, dar în noaptea asta am uitat. Cred că ginul lui Chim, în sfârșit, cred că ginul are un efect întârziat… Știu doar că suntem la ultimul etaj și că vecinul de vizavi cel mai apropiat se află la releul de televiziune din Navacerrada[1].

– Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să putem fi văzuți, spuse ea.

– Desigur, admise Kauffman.

– Nu mi-am tras-o niciodată cu cineva sub reclama Danone, spuse ea.

– Sub litera N. Exact sub primul N, o informă din nou Kauffman, arătând cascada albastră care părea că se revarsă prin geamul de cristal.

– Litera N…, repetă ea, parcă savurând litera cu buzele.

Kauffman găsi un stimulent. Nu văzuse niciodată pe cineva pronunțând așa un N, arătându-și doi dinți foarte albi și modelând cu buzele o încântătoare sugestie. Își imagină cum ar putea fi pronunțat în acest fel întregul alfabet peste diferitele părți ale trupului său. Fata părea puțin obosită, mai copilăroasă decât oricând. Se descălțase la intrare. Încă mai ținea de baretă cei doi pantofi atârnând

[1] Localitate situată la 52 de kilometri de Madrid, la o altitudine de 1 200 de metri, renumită stațiune turistică în munții Sierra de Guadarrama. (n.tr.)

de un deget și îi lăsă la picioarele unui scaun. Apoi, lăsă poșețica de baga pe spătar. Se apropie de geamul de cristal și pentru o clipă păru că plutește în gol, înconjurată de un halo albastru. Kauffman dori să-și fi luat patinele. Dar nu era chiar așa. Ea se întinse, ducându-și brațele spre spate, arcuindu-și gâtul, ridicându-și țâțișoarele sub bluză, în vârful picioarelor micuțe presărate cu un șirag de unghiuțe de culoarea cinabrului, dominând orașul nocturn care se întindea la picioarele ei la un număr considerabil și nedeterminat de etaje mai jos. Era un fel de imperiu electric de mulți kilometri pătrați, împărțit în linii drepte și luminoase până la tabloul întunecat al lanțului muntos. Bulevardele din Madrid se încrucișau în noapte și fata domina totul cu un căscat de indiferență. Era o fetiță somnoroasă care trebuie să-și îndeplinească anumite îndatoriri înainte de a merge la culcare.

– Lolita, spuse Kauffman, adresându-i-se pe nume. Vrei un pahar în vreme ce mă schimb?

– Nu beau niciodată în timpul orelor de lucru, spuse ea.

Sensibilul Kauffman rămase descumpănit.

– Eh… De acord. Nici eu n-o să beau. Dar, bineînțeles, eu nu sunt în orele de lucru, adăugă el cu un zâmbet stângaci.

– Tu poți să fii după cum te ține vârful sulei, spuse ea antropologizând subit și întorcându-se cu spatele la geamul de cristal.

– Ha, ha, râse Kauffman.

– Unde-o facem?

– Unde vrei.

– Dacă vrei, mă pun aici și tu mă fuți privind pe fereastră, spuse ea, calculând poziția și observând detaliile tehnice.

– Bine… Da… Numai dacă nu cumva preferi, mă rog, ca eu să te fut și tu să privești prin geamul de cristal, spuse

Kauffman cu mâna la bărbie, ca un geometru analizând figuri pe jos.

– Cum spui tu.

– Sau să privim amândoi prin geamul de cristal.

Ea nu răspunse.

– Ar fi mai bine s-o lăsăm pe seama inspirației de moment, sugeră poetic Kauffman. Cine se uită pe geam și cine nu?

– Uite ce e, amice, dacă vrei, te privesc și în gaura curului, pentru că mă plătești pentru asta, dar scoate-ți odată hainele sau pune-ți deghizarea pe care o poftești.

– Un moment, spuse Kauffman.

În mod ciudat, propunerea fetei îl excitase ușor. Era inocență pe buzele ei când făcea aluzii obscene sau pronunța cuvântul futai. Poate că inocența nu era cuvântul cel mai potrivit, dar, la momentul acela, percepțiile erotice ale lui Kauffman își urmau de-acum propriile lor căi. Un prieten al lui îi spusese că apartamentul acela era ca și cum ar zbura deasupra Madridului în cabina cu geamuri a unui bombardier B52. Cât de mult se înșelau uneori prietenii. Din momentul în care fata intrase acolo, apartamentul începuse să se prefacă în mașinăria altor deliruri. Părăsi salonul fără să mai facă alte comentarii. Prefera să se dezbrace în dormitor. Când se întoarse în salon, ea era goală, întinsă pe mochetă, cu capul sprijinit de braț. Purta un chiloțel roșu care trebuie să fi fost croit dintr-o confetti. Kauffman se întoarse înfășurat într-un halat cu dungi care îi ajungea până la genunchi și se lega în talie cu un fel de șnuruleț ca de perdea. Își pusese niște papuci de baie și avea înfățișarea unui boxer. Când îl văzu intrând, ea își scoase chiloțelul și îl azvârli veselă pe deasupra capului. Era lucrul cel mai firesc, se gândi Kauffman, condus încă în niște zone nedeterminate ale creierului său. În momentul acela, problema lui era erecția inexistentă. Dădu târcoale

câteva clipe pe lângă canapea înainte de a se apropia de ea. Avea pubisul ras. Un puf ulet de abia marca ungherul cel mai discret. Avea tot trupul bronzat, de parcă ar fi stat la solar în timp ce studia. Ea se întinse pe jos și atunci Kauffman simți că inima i se umple de încântare. Nu voia să spună că doar inima. Ceva mai mult în aparatul său viril se puse în funcțiune și el începu să nutrească anumite speranțe. Atunci, ea ridică privirea.

– Te dezbraci, ori o să mă fuți îmbrăcat ca un rentier de profesie?

– Eh… Cred că așa e bine.

– Cum vrei tu, spuse ea, întorcându-se cu spatele și lăsându-se cu fața în jos pe podea.

În realitate, Kauffman nu văzuse niciodată cu adevărat un trup precum acela. Se așeză în genunchi lângă ea și începu să-i mângâie fesele. Apoi, îndrăzni să ducă mâna până la sexul ascuns. Era de mărimea și de consistența unei caise. Sub mângâierile lui, simți că turgescența crește până îi umplu căușul degetelor cu o piersică mică. Simți de asemenea că erecția lui făcea mari progrese. Calculă că trecuseră cinci minute de când fusese în cealaltă cameră să se dezbrace și cunoștea importanța pe care o are timpul în acest gen de întâmplări. Erecția era ireversibilă. Își dezlegă șnurulețul ca de perdea și poalele halatului se deschiseră de o parte și de alta. Încercă cu o mână anvergura sexului, în vreme ce cu cealaltă încă mai pipăia pufuleț ul de pe piersică. Erecția lui era veche, precum cele de pe vremuri, o erecție cum o fi avut poate părintele Aizpurúa, un adevărat flăcău din Nord, sub sutană. Trecuseră mulți ani de când Kauffman nu mai avusese o asemenea erecție. Ea își ridică fundul, cambrându-și șalele, și Kauffman începu să o penetreze. Era ceva mai mult decât un traiect, urmând pornirea lentă și puternică a mașinilor cu

abur. I se păru că ea juisează. Sau se prefăcea că juisează. În orice caz, o făcea foarte bine. Se lăsa penetrată și se împerechea în poziția aceea pe care cărțile o numesc a cățelei în călduri. Oh, Dumnezeule, se gândi Kauffman cu recunoștință, ridicând ochii spre cerul care oferă bărbaților asemenea ocazii, pe când o ținea strâns cu amândouă mâinile de șalele tinerești. În față avea geamul de cristal. Tot Madridul scânteia dinaintea ochilor lui. Era ca și cum s-ar fi împreunat survolând Madridul în cabina unui bombardier. Prietenii au până la urmă întotdeauna dreptate. Vecinul de vizavi cel mai apropiat se afla în releul de televiziune de pe Navacerrada și lui Kauffman îi păru rău că nu poate vedea ce se întâmplă acolo. Pe măsură ce avansa în acțiune, fantasticele gânduri ale lui Kauffman se abătură spre alte deliruri. Poate că fata s-ar lăsa sodomizată pentru zece mii de pesete în plus. Oh, Dumnezeule, repetă Kauffman cu pupilele negre și dilatate și cu satanica savoare amară a plăcerii pe gingii. Ea își clătina capul și Kauffman întinse o mână de fier ca să susțină gâtul acela gracil. Fata gemu. Ejacularea veni fără un anunț anticipat, descărcând litri dintr-o interminabilă rezervă în delicioasa caisă înfiorată. Apoi, ea suspină cu mai multă gingășie și Kauffman gâfâi la unison cu spasme lungi și trufașe. Peste două eterne minute, totul se terminase. Bombardierul B52, sub puternicele radiații albăstrii ale Danone, continua să survoleze bulevardele nocturne ale Madridului.

Kauffman nu se mai acuplase așa de douăzeci de ani. Asta era frontiera care îl separa de tinerețea lui sexuală. Se ridică în picioare și își înnodă șnurulețul de la halat cu un gest dominator, așa cum își încheie cingătoarea cowboy-i din Vestul american. Neglijă papucii plușați și se așează pe canapea în picioarele goale, încrucișându-și pulpele păroase.

Ea rămase întinsă câteva minute. Apoi, începu să se ridice în capul oaselor cu gesturi stângace și absente, ca un boxer care se ridică de la podea. Își dădu capul pe spate și își scutură coama de păr asudată. Apoi, își frecă brațele, ca și cum ar fi început să-și coordoneze mișcările, și îl privi pe Kauffman cu un fel de admirație retrospectivă, așa cum este privit un rival care înainte fusese subestimat. Sânii fermi, ceva mai puternici decât la începutul sesiunii de noapte, se ridicau și coborau cu o foarte ușoară dâră de transpirație.

– Ești un bărbat și jumătate.

Kauffman acceptă complimentul.

– Nu. Vreau să spun că ești cu adevărat un bărbat și jumătate. Trebuie să ne mai vedem din când în când.

Kauffman ridică în tăcere o sprânceană și încuviință măgulit.

– Gratis, vreau să spun. Ca să ne futem de plăcere. Fuți ca o locomotivă.

– Ți-a plăcut?

– Și încă cum…

– Mă bucur că ți-a plăcut, admise Kauffman.

Ea se aplecă să ridice chiloțelul și se îndreptă spre toaletă, târându-și puțin picioarele. Reveni după un moment de discretă absență feminină, lăsând în urmă torentul closetului. Chiloțelul desena pe pântecele ei un minuscul fanion.

– Vrei să bei ceva? întrebă Kauffman.

– De acord.

Kauffman dispăru în bucătărie și se întoarse cu whisky, gheață și o sticlă de apă minerală. Apa era pentru el. Se simțea uimitor de proaspăt și de lucid. Ea începu să-și tragă blugii, în vreme ce Kauffman umplea un pahar și îi adăuga câteva cuburi de gheață. Când avu pantalonii bine

încinși pe trup, potrivi ultimul nasture, făcând o mică săritură. Primise banii înainte de a ieși de la Ghereta lui Chim și verifică dacă se află la locul lor, pipăind un buzunar discret de pe șold care se închidea cu fermoar. Termină să se îmbrace cu dezinvoltură, recăpătând încetul cu încetul înfățișarea de nimfă nocturnă pe care o avea când ajunsese acolo. Înfășurat în halat, Kauffman o privi fermecat și nostalgic. Citise ceva despre acele sentimente. Era ca și cum și-ar fi tras-o cu un înger numit Lolita. Ea apucă paharul cu whisky pe care i-l întindea Kauffman și luă o înghițitură fără să se așeze.

– Într-adevăr, prietene, într-adevăr. M-ai făcut să văd planete colorate.

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios.

Mai sorbi o dată din whisky și se uită la ceasul micuț de la Disneyland pe care-l avea la încheietura mâinii.

– E patru! Chim trebuie că mă așteaptă.

– Te așteaptă? întrebă bărbătosul și susceptibilul Kauffman, puțin cam cătrănit.

– Mă așteaptă întotdeauna, zise ea. Îi spun să nu mă aștepte, dar mă așteaptă întotdeauna.

Kauffman meditase în mod confuz asupra altor proiecte, nimic concret, totul nedefinit, dar nu excludea faptul de a lua o pauză și de a continua activitățile lubrico-sportive până în zori, cu o a doua sesiune de repaus până la amiază, și tot așa, în continuare, în lungi cicluri orgasmice. Experiența fusese prea convingătoare ca să mai reflecteze în mod rezonabil, iar fanteziile care îi mai excitau încă hipotalamusul, sau oricare ar fi fost locul unde sălășluiau dorințele de a continua să copuleze, emiseră inexplicabile mesaje de gelozie, nu întru totul neplăcute, împotriva lui Chim. Se gândi să bage mâna în portofel, dar ceva îl

reținu. De altfel, nu avea portofelul la îndemână, pentru că era în halat. Ea lăsă paharul de whisky pe măsuță și privi de jur împrejur căutându-și poșețica de baga cu care venise. Kauffman o avea la îndemână și i-o întinse.

– Bine, prietene, ne-am înțeles. Când ai chef, treci pe la gheretă.

Se ridică pe vârfuri ca să-i dea un sărut pe gură pe care Kauffman îl primi cu o expresie stupidă, ca părintele Aizpurúa când se văzuse abandonat la misiune. Ea se întoarse din ușă aruncându-i alt sărut din vârful degetelor și ieși după ce desfăcu lanțuri și zăvoare. Kauffman schimbă paharul de apă minerală pe care-l avea în mână cu paharul de whisky pe care-l lăsase ea și se prăvăli pe canapea.

Era singur în fața amplei panorame întunecate a Madridului. Întinse brațul și stinse lumina. În aceeași clipă, sinistra strălucire albastră a firmei Danone năvăli în salon. Brațele lui erau albastre, virilele sale pulpe păroase erau albastre, whisky-ul pe care-l ținea în mână era de un neverosimil albastru-chihlimbariu. Reflectat în geamul de cristal și plutind în spațiul exterior, apăru alt Kauffman așezat într-un salon plutitor. Bea același whisky pe care-l bea Kauffman și își încrucișă picioarele pe care Kauffman le încrucișa, fiind înfășurat în același halat. Fără îndoială că se desfătase în noaptea aceea, acuplându-se cu o fantomă feminină, în vreme ce Kauffman se acupla înăuntru, invizibil în spațiu până când Kauffman nu stinsese lumina. Poetice dedublări de personalitate îi invadară mintea lui Kauffman și îl ocupară câteva minute. Cel mai bun prieten al omului este propria sa reflectare, închină paharul solitarul Kauffman. Kauffman din exterior tresări când Kauffman tresări la auzul soneriei telefonului. Era ora patru și douăzeci de minute dimineața și nimeni din univers nu putea suna la ora aceea. Kauffman răspunse la

telefon, iar fantasticul Kauffman, suspendat în noapte, răspunse și el la telefon. Vag halucinat, realul Kauffman, tolănit pe canapea, impregnat de culoarea albastră a firmei Danone, aștepta să-și audă propria voce.

– Iubitule…

Era soția lui. Puternice descărcări vinovate îi saturară în câteva secunde tot organismul. Aproape că simți o amețeală.

– Iubitule…

Kauffman își reveni.

– Tu ești?

Ea era. Voia să-i spună că în noaptea aceea îi era dor de el. Șopti două sau trei cuvinte afectuoase cu fâșâit de cearșafuri răvășite. Kauffman se menținu semeț, într-un echilibru filosofic între orgoliul viril și vreun reziduu elementar de melancolie postcoit. Era ora patru și jumătate dimineața și nu știa ce se putea întâmpla la celălalt capăt al firului, cu toate că știa ce se putuse întâmpla acolo unde se afla el. Ea insista să transmită prin receptor foșnetul cearșafurilor, dar puteau fi și probleme ale telefonului.

– Ești singură?

– Sunt singură. Fetele au adormit. Te iubesc. Nici un paznic de pe plajă, nici un barman de discotecă nu se poate compara cu tine.

– Nici măcar dacă e negru?

– Nici măcar dacă e negru.

– Ai încercat cu orientali?

– Nu fi sarcastic, Kauffman. Te iubesc. Știi ce zi e azi?

– La Madrid încă n-a răsărit soarele, spuse Kauffman, puțin romantic.

– Se împlinesc patru mii trei sute nouăzeci de zile de când ne-am căsătorit, spuse ea.

– Bine, spuse Kauffman. Bănuiesc că va trebui să sărbătorim această cantitate.

– Te sărut, Kauffman, spuse ea cu enervanta ei manie de a i se adresa pe numele de familie. Îmi pare rău că nu sunt cu tine.

– Te sărut, spuse Kauffman.

Amândoi închiseră telefonul aproape simultan. Fusese o convorbire scurtă, prima fără amărăciune și fără reproșuri de câteva luni încoace. Kauffman lăsă telefonul și își ridică ochii. Reflectat în geamul de cristal, Kauffman levitând se întinsese din nou pe canapea ca regele Sardanapal după ce sacrificase o sută de concubine. Ambianța salonului se odihnea în note de albastru-profund. Kauffman se ridică în picioare, își aranjă halatul și trase perdeaua. În sfârșit, se duse la culcare.

# ZIUA CEA MAI LUNGĂ

A doua zi, Kauffman nu se trezi cu noaptea în cap, nici nu i-ar fi fost cu putință să se trezească cu noaptea în cap, dat fiind că se culcase după ora cinci în zori. Dormitorul apartamentului nu avea ferestre și dormise până la ora două după prânz ca într-o cameră obscură. Se trezi cu dureri în testicule. Avusese un vis grotesc pe care de abia și-l mai amintea. Mâna unei ființe invizibile îl apucase de gât, pe când cealaltă mână a aceleiași ființe invizibile îl strângea de testicule și, în toiul încleștării, Kauffman își pierdea o parte din anatomie, pe care mâinile plutitoare o expuneau ca pe un trofeu. Când deschise ochii în întunericul uscat și steril din dormitor, simți că îi este sete. Se ridică și bău direct de la robinetul lavaboului. Apoi, se culcă din nou. Constată că părțile sale virile se află în continuare la locul lor obișnuit. Din fericire, totul fusese un vis, dar durerea din testicule era reală, acestea suferind ca un burete stors prea tare. Atunci, îi reveni în minte secvența întâmplărilor din noaptea anterioară și își aminti în mod special ceea ce ar putea fi considerat evenimentul sexual al ultimilor ani. Un balsam de orgoliu potoli părțile dureroase. Memoria și penisul i se activară ca un început de dor. Asemenea amintiri urmăresc un bărbat până în mormânt, se gândi Kauffman, și simțind că îi crește nostalgia, rămase vreme îndelungată cu ochii închiși și testiculele dureroase, retras în

sine însuși într-o evaluare precaută a plăcerii consumate în noaptea anterioară cu o ardoare poate excesivă, strângând detalii subtile de atingeri, înfiorări și penetrare în ceea ce avea să constituie hrana sa erotică până la intrarea în noul mileniu. Lolita își oferea fundul în fața ochilor lui închiși. După o jumătate de oră, se ridică din pat. Apartamentul înconjurat de geamuri mari de cristal era ambianța prozaică dintotdeauna. Înfășurat în halatul faptelor sale vitejești, cu ochii cufundați în cearcăne ca niște saci de voiaj, Kauffman își apropie nasul de ceasul din bucătărie. Filtrul răsufla cu aburi de cafea pentru micul dejun. Văzu pe ceas că este aproape trei.

Cinci minute mai târziu, era așezat pentru micul dejun pe marginea canapelei cu o ceașcă de cafea în mână, genunchii lipiți și spinarea încovoiată într-o poziție aproape fetală. Viața însemna consumul trist de cafea în singurătatea tristă a bărbatului în halat, departe de orice gest de afecțiune sau de un masaj feminin al spinării și în acest gând era cufundat Kauffman cu tristețe când sună telefonul. Ultima amintire a nopții îi atrase atenția că apelul putea fi din partea soției sale. Alte referințe mai confuze îl înștiințară că putea fi vorba de un semnal exterior dintre cele trei sau patru semnale amenințătoare care îi pluteau deasupra capului. În orice caz, instinctul îi indica prudență. Lăsă telefonul să sune de trei ori și în cele din urmă ridică receptorul.

– Avocatul Kauffman? spuse o voce caustică și surprinzător de vioaie. Aici e inspectorul Cangrejo.

Era una dintre posibilele amenințări.

– Spuneți, Cangrejo.

– Vă sun din partea comisarului Potes. Vă amintiți?

– Salutări lui Potes, spuse Kauffman, închinând ceașca de cafea cu invizibilul Potes din cameră.

– Și comisarul vă salută, replică vioi și caustic Cangrejo. Vă sun ca să verific unde vă aflați. Comisarul a prins drag de dumneavoastră de când am coincis în locurile unde se comit asasinate.

– Are ceva să-mi reproșeze?

– Nu, n-are nimic să vă reproșeze. Vrea să știe numai dacă mai sunteți în viață.

– După cum vedeți.

– Acum, văd. Ați observat mișcări suspecte în jurul casei dumneavoastră?

– Locuiesc la etajul patruzeci și ceva într-un bloc-turn de sticlă. Singura mișcare pe care o detectez în jurul meu este un elicopter, spuse Kauffman, aruncând o privire prin geamul de cristal. Așteptați, cred că e un om care spală geamurile în blocul-turn de alături.

– Nu glumiți, Kauffman.

– Nu glumesc. Dacă vrea să mă omoare cineva, o poate face dintr-un elicopter. Am dușmani puternici, Cangrejo.

Cangrejo izbucni în râs.

– Nu râdeți, Cangrejo.

– Nu, nu râd. Mi s-a spart o măsea. Vi-l dau pe comisar care vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Inspectorul Cangrejo îi trecu legătura șefului său și Kauffman așteptă, câtă vreme la celălalt capăt al firului se produceau misterioase zumzete electromagnetice. În cele din urmă, circuitul se deschise cu vocea sceptică, dar ciudat de familiară a comisarului Potes.

– Kauffman?

– Bună ziua, comisare.

– Bună ziua, Kauffman. În primul rând, vreau să vă felicit pentru ieșirea dumneavoastră din scenă zilele trecute. Așa ceva nu reușește decât un bun avocat.

– Vorbiți serios?

– Cât se poate de serios. Judecătorul o să vă trimită o citație ca să dați declarații ca martor în instrucția preliminară. Mă bucur să vă am ca martor. Sunt deja două cazuri. Nu uitați cazul acelui biet bijutier, Corrales ori Correa.

– Correa.

– Asta e. Mă bucur că figurați ca martor în cazul Labe Albe și în cazul Correa. Bănuiesc că dumneavoastră, avocații, știți tot, și dacă nu știți tot, vă băgați nasul peste tot, dar vreau să vă spun ceva despre prietenul dumneavoastră Labe Albe care v-ar putea fi de folos și, în același timp, m-ați putea ajuta și pe mine.

– Labe Albe n-a fost prietenul meu. Nu l-am văzut niciodată în viață.

– Să nu vă fie rușine cu prietenii dumneavoastră, Kauffman, nici vii, nici morți.

– Vă jur că nu era prietenul meu, repetă Kauffman.

– De acord. Haideți să o spunem altfel. Este posibil ca dușmanii lui Labe Albe să fie și dușmanii dumneavoastră. Vi se pare mai bine așa?

– Poate avea sens.

Comisarul izbucni în râs, de parcă inspectorului Cangrejo i s-ar fi spart altă măsea.

– Are, Kauffman, are sens. Eu îmi fac datoria să vă atrag atenția. Este posibil ca la următorul caz să nu mai fiți martor, dacă înțelegeți ce vreau să vă spun, și atunci inspectorul Cangrejo și servitorul dumneavoastră vom regreta că nu ne vom mai bucura niciodată de compania dumneavoastră. Asasinatele nu vor mai fi la fel fără prezența dumneavoastră.

– Mulțumesc, comisare. O să verific dacă sunt la zi cu plata ratelor la asigurarea mea de viață. Nu mi-ar plăcea să-mi las familia pe drumuri.

– Asta voiam să vă spun. Asta a fost fapta mea bună pe ziua de azi. Acum, vine partea în care mă puteți ajuta. Am aflat niște lucruri despre Dmitri Vladivostok, sau cum s-o fi chemând marinarul rus prieten cu Kiki Labe Albe care a fost lovit de o mașină zilele trecute. N-am documentele în față și nu-mi rămân bine în minte numele de familie siberiene. Nu era pentru prima dată că numitul Dmitri se întâlnea cu Labe Albe. S-au cunoscut la Barcelona în urmă cu câțiva ani și au prins drag unul de celălalt. Știți dumneavoastră. Treburile alea de sex pe care nici dumneavoastră, nici eu nu le putem înțelege.

– Înțeleg.

– Înțelegeți?

– Vreau să spun că știu despre ce-mi vorbiți.

– Asta-i mai bine, Kauffman. Vă mărturisesc că mă simt mai confortabil astfel. Ei bine, Vladivostok se îndeletnicea mai mult sau mai puțin cu contrabanda de bijuterii ca să-și rotunjească leafa de marinar. Chestii de mică importanță. Chihlimbar, perle, câteva rubine din Urali. Dar, în ultima vreme, se pare că se ocupa cu o afacere mult mai importantă, ceva mult peste anvergura sa. Știți ceva despre asta?

– Nu vă pot spune nimic despre afacerile acelui Vladivostok.

– Nu vreau să spun că ar fi fost o afacere personală a lui Vladivostok. Poate că Vladivostok era doar un fel de curier. O să fiu sincer cu dumneavoastră, Kauffman. Ce dracu ați căutat acolo în noaptea aia?

– O să fiu sincer cu dumneavoastră, comisare, repetă Kauffman. Este secret profesional.

– Veneați să căutați bijuterii, Kauffman?

– Îmi pare rău, comisare. Chiar dumneavoastră ați spus-o. Mi-e de-ajuns că trebuie să-mi salvez pielea.

– S-o ia dracu de piele, Kauffman, exclamă comisarul, dând cu pumnul în masă.

– Sunt avocat de afaceri. Astea sunt afacerile mele, comisare.

– O să fac în așa fel încât judecătorul să vă întocmească dosare pentru tot restul vieții dumneavoastră.

– Liniștiți-vă, comisare.

– O să fac în așa fel încât să vă întocmească dosare pentru restul concediului dumneavoastră, se corectă comisarul mai împăciuitor sau pur și simplu obosit și având perspective mici și istovitoare. Luna august crea o complicitate între cei doi bărbați. Amândoi ajunseseră la aceeași limită imprecisă de scepticism și nostalgie pe care vara le-o provoacă bărbaților singuri. Comisarul ar fi putut să-i fie tovarăș de băutură și de sex la Ghereta lui Chim. Fiecare dintre ei ar fi putut să imagineze un alt peisaj pentru ceea ce putea fi o vacanță în afara Madridului, dar căldura, singurătatea și afacerile sordide îi reuneau în același cerc care cuprindea ceea ce ar fi produs vara sau ceea ce ar fi adus după ele acele delicte.

– Ascultați, Potes, spuse Kauffman pe același ton împăciuitor și obosit ca al comisarului. Dacă într-o zi afacerile mele or să meargă bine și dumneavoastră o să părăsiți gaura aceea de șobolani în care sunteți băgat, vă voi angaja ca anchetator privat. În ultimul caz, dacă afacerile îmi vor merge prost, vom găsi amândoi de lucru în acest edificiu, eu ca portar și dumneavoastră ca supraveghetor de securitate. Vă promit.

– Ce are asta de-a face cu Vladivostok?

– Vladivostok? La întrebarea asta numai Labe Albe v-ar fi putut răspunde.

– Aveți grijă de dumneavoastră, Kauffman, spuse atunci comisarul cu adevărat îngrijorat, făcându-se ecoul,

fără să știe, al altor premoniții și al altor avertismente. Eu pot ști ceea ce dumneavoastră nu știți, iar dumneavoastră aveți o afacere foarte fierbinte de care vă ocupați.

– O să vă anunț dacă mi se crapă capul sau sunt violat pe o masă cu fața în jos.

– Nu glumesc, Kauffman.

– Nici eu nu glumesc. I-am spus-o deja inspectorului Cangrejo.

– Mi s-a vorbit despre o contrabandă cu perle de multe milioane de pesete. Cum se poate întâmpla așa ceva?

– Vă repet că n-am cum să știu.

– Sunt sigur că, dacă ați ști, mi-ați spune. Aș fi foarte trist să merg să vă ridic cadavrul, Kauffman, fără să fi aflat până la urmă despre ce a fost vorba.

Kauffman se scărpină pe piept sub halat. Adevăratul avocat de afaceri care dormea înlăuntrul lui Kauffman se trezi. Cum de știa comisarul cât puteau să valoreze două perle istorice? Milioane pentru Nemesis și pentru Amăgitoarea? Câte milioane? Avocatul ignora în mod angelic faptul că fiecare perlă conținea suficientă energie ca să mențină aprinsă zi și noapte reclama la Danone vreme de zece sau de douăzeci de mii de ani, dar imaginația sa fusese aprinsă de alte lumini, iar gândurile îi mergeau în altă direcție. Constau în mod esențial în disecarea musculaturii lucrate a lui Fernando Garras cu un cuțit ruginit de bucătărie și în prinderea picioarelor lui cu o funie de ghizdul puțului de la fermă până ar mărturisi unde se află Nemesis. Kauffman se delectă câteva minute cu acest gând, ca și cum erotismul său nocturn ar fi găsit alte căi de expresie mai perverse. Pentru că nu încăpea îndoială că Fernando Garras și cimpanzeul filipinez îl făcuseră pe Labe Albe să mărturisească prin mârșăvii și mai rele ascunzătoarea în care o pitise pe Nemesis, și puseseră mâna

pe cea de a doua perlă. Și amândoi, cimpanzeul filipinez și Fernando Garras, trebuiau să înapoieze perla și să plătească pentru ce făcuseră. Pe atunci, Kauffman era deja destul de înnebunit ca să creadă în propriul său destin, care nu era altul decât acela de a pune mâna pe cele două perle. Dar nimic din toate acestea nu trebuia să fie menționat, nici măcar sugerat, nici măcar imaginat cât de cât dincolo de gândurile sale și, cu atât mai puțin, într-o convorbire la telefon cu acel comisar Potes. Istoria colierului și a perlelor rătăcite aparținea doar patrimoniului celor inițiați, oricare ar fi fost valoarea în milioane pe care ar fi atins-o cele două perle. Comisarul Potes își luă la revedere, lăsându-i lui Kauffman un număr de telefon la care îl va putea suna. Nu era nici reproș, și nici speranță în glasul lui. Pesimismul melancolic al verii i se strecura în suflet și Kauffman se simți cuprins de aceeași fatalitate. Avocatul lăsă telefonul și se întinse pe canapea, ținând în mâini o cană mare de cafea caldă încă.

Îi era foame. Nu mâncase nimic din seara anterioară și acel mic dejun cu cafea caldă îi străbătu intestinele cu un susur de țevărie goală. În apartament, nu era nimic de mâncare. Consumase deja pachetele mici cu aperitive pe care le păstra de obicei în barul din salon. Lăsă cana de cafea pe măsuța telefonului și se întoarse în bucătărie. Undeva trebuia să găsească prăjituri, pâine feliată, biscuiți vechi, pungulițe cu alune americane sau fructe uscate, orice, orice aliment care i-ar fi putut potoli foamea unui bărbat singur. Deschise uși și dulăpioare și în cele din urmă dădu peste o conservă de midii în saramură și un pachet de biscuiți fabricați de călugărițele de la mănăstirea Carității. Își amintea că la un moment dat cumpărase cutii de conserve, dar nu-și amintea să fi vizitat nici o mănăstire a Carității. Poate că l-o fi primit pe stradă în schimbul

vreunei pomeni. Citi ce scria pe pachet. Mănăstirea Caritățiii din Borbullejos, provincia Cuenca. Niciodată nu pusese piciorul în Borbullejos. Nici măcar nu știa că există un sat cu un nume asemănător. Își aminti brusc că un portar din clădire era din provincia Cuenca. Pachetul trebuie că ajunsese în mâinile lui prin omul acela. În orice caz, era momentul să profite de el. Puse pachetul de biscuiți și conserva cu midii pe o tavă și se întoarse în salon.

Se așeză pe canapea cu tava pe genunchi și începu să mănânce. Fursecurile erau cu unt, în formă de inimioară, pudrate cu zahăr și cu mici incrustații neidentificate. Midiile în saramură erau de bună calitate, marca Faro de Vigo[1]. Fursecurile erau deja cam trecute și se fărâmițau în gură, având o vagă textură nisipoasă. Combinate cu gustul midiilor în saramură, lui Kauffman îi aminteau câteva feluri de mâncare din bucătăria indiană. Sau pakistaneză. Sau afgană. Kauffman nu cunoștea foarte bine diferența. În orice caz, mestecă încet mâncarea și se lăsă târât în uitare. Era aceeași senzație extravagantă pe care o simțea atunci când călătorea. Și, în plus, ce-i păsa lui Kauffman dacă la Delhi sau la Rawalpindi se mâncau sau nu fursecuri de la mănăstire cu midii în saramură? Când termină, scutură fărâmiturile de biscuiți în căușul palmei și le aruncă pe toate o dată în gură. Se presupunea că acesta era stilul călătorilor solitari prin Rawalpindi. Privi trist zeama de saramură și îi păru rău că nu are o bucată de pâine. Apoi, se ridică și se întoarse în bucătărie să lase tava. Era deja aproape patru după-amiază când hotărî să se radă. În fața oglinzii, își mângâie bărbia cu o barbă nerasă de treizeci și ceva de ore și se săpuni cu meticulozitate, în vreme ce stomacul îi trimitea mesaje untoase de saramură. Toate gândurile lui se concentrau pe chipul pe care-l avea în față

[1] În spaniolă, Farul din Vigo. (n.tr.)

și în cărările pe care lama le deschidea pe rând pe obraji cu brazde curate de spumă albastru-palid.

Avea fața rasă pe jumătate când a sunat din nou telefonul. Ușa de la camera de baie era închisă și tot închise erau și ușa care dădea în bucătărie și cea dintre vestibul și salon, astfel că nu putu să audă soneria. Alte gânduri îl frământau pe când își ridica nasul cu grijă, căutând vreun fir din mustăcioara de dedesubt. Probabil că era Margarita, soția lui, dar avocatul nu o știa, în vreme ce telefonul repeta apelul de vreo cinci ori. Termină să se radă și își șterse fața. Nu-și putea spune sie însuși că pare alt om, dar omul pe care-l avea dinaintea lui corespundea aparențelor și ambițiilor pe care Kauffman dorea să le aibă.

Cu câțiva ani în urmă, pe când îi mai rămăsese încă de hotărât ce avea să facă în viață după ce își va fi încheiat studiile, Kauffman își revărsase dragostea asupra unui câine și a unei logodnice. Pe câine îl chema Roque. Era un joc pe seama Sfântului Roque și a câinelui acestuia. Câinele fusese trimis acasă la părinții lui, părinții lui Kauffman, se înțelege, pentru că animalul era de-acum bătrân și își îndeplinise rolul de a fi cel mai bun prieten al omului față de un Kauffman adolescent până la un Kauffman avocat, și chiar și acum, avocatului îi era dor de celălalt Kauffman adolescent care se străduia, ore în șir, să-l învețe pe Roque să-l apere pe Kauffman la un semn al lui Kauffman, fără să fi reușit vreodată altceva decât sărituri și gâfâieli de bucurie în jurul lui. Dar Roque a fost un câine bun. Incapabil să apere pe cineva. A murit în casa părinților lui având mai mult de șaptesprezece ani, după o viață lungă, lăsându-l pe Kauffman în floarea vieții și cu ambiția celor mai frumoși ani ai săi. Și dacă în viața lui Kauffman ar trebui să fie trasată vreo paranteză, aceasta ar fi cea care ar fi împletit viața lui Roque cu propria sa viață, ca și cum

câinele și stăpânul său ar fi alcătuit în amintire o entitate inseparabilă, coincizând cu anii cei mai puțin serioși și cei mai naivi, pentru că nimeni nu este serios și viclean la vârsta aceea.

Altceva se putea spune despre dragostea față de logodnica sa, pe care Kauffman o cunoscuse după ce avusese câinele. Dragostea pe care Kauffman o simțea față de Margarita era atât de veche, încât îi putea găsi punctul de plecare în trecut, legând-o de Roque. Era imposibil să i se explice unei femei care era calitatea diferită a acelor sentimente și, cu atât mai dificil, să i se explice acest lucru unei logodnice, pentru că nimeni nu este atât de glumeț sau atât de naiv, chiar și la această fericită vârstă, încât să-i spună unei logodnice pe un ton nepăsător: te iubesc mai mult decât pe câinele meu, încercând să-i fure un sărut și poate chiar să-i atingă sânul cald de sub sutien. Dar așa se întâmplaseră lucrurile și Kauffman o iubea mai mult pe Margarita decât pe Roque, nu doar din egoism, nu doar pentru că acel câine începuse de-acum să urineze peste tot, umblând de colo-acolo pe culoarele din casa părinților, producând și pierzând urină ca o corabie veche cu probleme la sistemul de pompare, și de abia mai deschidea un ochi înroșit la comanda „atacă, Roque", pe care Kauffman insista să i-o repete în joacă. Tânăra Margarita ocupase în inima lui un loc asemănător aceluia pe care Kauffman îl acorda de-acum senilului Roque și în acest fapt nu trebuia să se vadă neputința sentimentală de a face deosebirea dintre logodnică și câine, ci cea mai perfectă și mai bine unsă tranziție pe care o inițiază înflăcărata dorință sexuală a tinereții, începând cu dragostea pentru animale. Totul era foarte complicat. Cum nu se poate mai complicat. Privind îndărăt cu nostalgie și cu mustrări de conștiință sau privind drept în față și descoperindu-se singur în oglindă,

lucrurile începeau să fie la fel. Misterul, dacă era vreun mister, consta în drumul parcurs. Împrejurările acelei veri făceau din Kauffman un bărbat aventurier și solitar, cu un spirit apropiat de al lui Robinson. Aici se potrivește perfect minunata aventură din noaptea anterioară, la fel cum se potrivea povestea cu perlele. În avatarurile succesive ale gingășiei, iubirea pentru fiicele sale luase locul afecțiunii autentice pe care o simțea pentru soția lui și substituise dragostea îndepărtată pentru câine, fără să știrbească din ideea că atât Margarita, cât și Roque au ocupaseră locul corespunzător pe care egoismul masculin îl atribuie iubirilor trecute. De aceea și numai de aceea, era totuna dacă avocatul Kauffman ar fi auzit sau nu soneria telefonului și era totuna dacă era sau nu era Margarita cea care sunase. Aveau de explicat între ei ceva mai mult, ceva ce oricum n-ar fi rezolvat cu acea convorbire eșuată.

Kauffman termină să se radă și se clăti, aruncându-și peste față pumni întregi de apă curată. Apoi, își ridică privirea și descoperi în oglindă o față chinuită. Era chipul recunoscut de la douăzeci și cinci de ani. Ras, sub ploaia blândă a luminii din oglindă, reîntinerea. Erau semne înșelătoare că viața i-ar fi putut oferi o a doua șansă. Poate că Margarita încă îl mai vedea așa sau, dimpotrivă, îl vedea tocmai când îi apăreau primele fire albe de păr. Dragostea are nevoie de aceleași inițiative, iluzorii sau nu, pe care le produc uneori oglinzile, și asta hotărâseră ele. În orice moment, el avea să-i povestească aventura cu Lolita și ea îi va vorbi cu lux de amănunte despre supraveghetorul de pe plajă cu care se va fi culcat în vacanța aceea, așa era înțelegerea, în cazul în care ea n-ar fi născocit că și-a tras-o cu jumătate din mafia din Est, gândindu-se că el născocea că i-ar fi tras-o unei adolescente numite Lolita. Considerând propria viață ca pe o operă de artă, aceste fantezii n-aveau

mare importanță, dar în cazul lui Kauffman era cu desăvârșire uimitor că acesta era adevărul.

Erau atât de adevărate cele întâmplate în noaptea anterioară, încât orgasmul Lolitei la peste o sută cincizeci de metri înălțime deasupra Madridului, în fața geamului de cristal, îi veni numaidecât în gând. Vibrații excitante îi amplificară respirația. Înainte de a se bărbieri, făcuse un duș și după aceea se bărbierise gol. Oglinda nu reflecta mai jos de ombilic, dar simți o neașteptată palpitație și o creștere a fluxului sangvin în josul pântecelui. Se întâmpla ceva. Își simți cocoșelul amenințând cu o erecție și începând să i se întărească, și se gândi chiar în acești termeni, cocoșelul, un cuvânt pe care nu-l folosea și nici nu-l mai auzise folosindu-se de pe vremea școlii, fiind înlocuit de altele mai grosolane, mai sonore și mai exagerate din limbajul nerușinat al adulților. Kauffman rămase impasibil, fără să i se miște alt mușchi decât cel care intrase în acțiune cu de la sine putere, într-o observare precaută a ceea ce se întâmpla în propriul său organism. Presupunea că faptul avea vreo legătură cu murmurul, aproape un gâfâit, care îi umplea urechile, amintindu-i de glasul, gâfâitul și gemetele Lolitei. Rămase țeapăn, fără o tresărire. Membrul începu să i se dilate până intră în contact cu ceramica rece a lavaboului și, din acel moment, de parcă ar fi găsit o graniță frigidă de nepătruns, mușchiul se retrase lent, micșorându-și dimensiunea încetul cu încetul, până ajunse să atârne destul de fleșcăit, dar încă ponderat, în stare de repaus. Întregul proces nu durase mai mult de două minute, dar orgoliul lui Kauffman se simți reconfortat, amintindu-și de abisurile de impotență pe care credea că le atinsese în alte împrejurări. Fără alte comenzi decât cele ale memoriei oarbe și fără alt instinct decât al trupului, membrul său intrase în erecție. Păcat că se atinsese de lavabou. Auzise

vorbindu-se despre ejaculări provocate doar de dorință, fără nici un fel de manipulare mecanică, și poate că se apropiase de una dintre acele situații care sunt descrise în romanele care tratează plăcerea trupului ca pe un fruct al marilor senzații erotice. Își pipăi atunci cu tandrețe testiculele, înainte de a-și înfășura șalele într-un prosop. Viața bărbatului solitar este plină de mici recompense silențioase care pun în funcțiune mecanisme binevoitoare de autosatisfacere. Căută un tub de deodorant în dulăpiorul nichelat de lângă el și își parfumă cu voluptate subsuorile. Apoi, ieși din camera de baie. Începu să se îmbrace în dormitor, când telefonul sună pentru a treia oară.

Kauffman se repezi în salon, făcând să fluture liber mânecile cămășii. Era pentru a treia oară că suna telefonul, a doua pentru Kauffman. Ajunse la timp ca să oprească aparatul la al treilea apel. În acel scurt răstimp, într-o foarte curioasă implicare a sentimentelor, își imagină că este soția lui. Fu surprins să audă la celălalt capăt al firului o voce feminină complet necunoscută.

– Domnul Kauffman?

– Eu sunt, spuse Kauffman, încercând să-și vâre brațul pe mâneca de la cămașă, rămasă încă liberă.

– Un moment. Vă fac legătura cu Marbella.

Era secretara Magnatului. Era una dintre secretarele acestuia. Kauffman crezu că a recunoscut-o dintre cele două sau trei secretare care îl înconjurau în mod frecvent pe Magnat la Madrid. Cel puțin una dintre ele îl simpatiza pe Kauffman. Pentru celelalte două, Kauffman nu era decât un avocat străin de marile afaceri sau, în orice caz, străin de întrevederile înscrise în agenda încărcată a patronului lor.

– Marele Duce vrea să vorbească cu dumneavoastră, spuse secretara. Vă fac legătura cu Marele Duce.

– Mulțumesc.

Kauffman se zbătu cu cămașa și până la urmă reuși să-și treacă brațul pe mânecă. Dar, în același timp, se petrecea un fenomen insolit. Simți că îi vine altă erecție. Glasul secretarei, în trei sau patru vibrații foarte ușoare și dulci, trezise din nou mecanismul și mușchiul se dezmorțea lent. Cocoșelul acela subit tineresc îi împingea vesel prohabul ca un trandafir care își deschide bobocul. Kauffman avu un moment de panică. Trecuseră mulți ani de când nu-și mai amintea de situații asemănătoare. Poate radiațiile perlei, umplute cu plutoniu, îi afectaseră glanda tiroidă, și hormonii sexuali se împrăștiau veseli la cel mai mic capriciu, dar, dacă asta era adevărat, Kauffman nu avea de unde să o știe. Cu toate acestea, era aproape de a o bănui. Orice efluviu feminin, chiar și prin telefon, îl excita. Se gândi dacă nu cumva strălucirea albastră a firmei luminoase care se revărsa din reclama Danone în geamul de cristal i-a putut afecta într-un anumit mod organismul, pe când se culcase cu Lolita în noaptea anterioară, cum se spune că se întâmplă uneori cu strălucirile extraterestre. Își stăpâni cu o mână cocoșelul, în vreme ce cu cealaltă ținea telefonul. Cocoșelul împinse câteva clipe, apoi păru să cedeze. În cele din urmă, cedă complet când se auzi vocea Magnatului la celălalt capăt al firului. Kauffman oftă cu inima încă bătându-i tare în piept. Cocoșelul era rezonabil în capriciile lui și glasul Magnatului făcea să se răcească orice erecție.

– Kauffman? Unde dracu v-ați ascuns?

– Duce?

– Da, eu sunt, spuse Marele Duce. V-am sunat la birou. Am încercat să vă găsesc acasă. Nu știam că aveți o ascunzătoare în vârful acelui bloc-turn, ha, ha, dar una dintre secretarele mele a găsit până la urmă acest număr de telefon.

– Este refugiul meu de burlac, glumi avocatul. Apoi, se corectă. În realitate, este un apartament de lucru. Uneori, n-am timp să mă întorc acasă.

– Am auzit un oftat? spuse Ducele cu un foarte fin auz de vulpoi.

– Eu am fost acela.

– Bine, Kauffman, fiți cu ochii în patru și nu mai oftați, spuse Marele Duce. Vreau să veniți să ne vedem la Marbella astă-seară.

Kauffman se uită la ceas. Era aproape ora cinci și jumătate.

– Astă-seară?

– Asta am spus. Sau aveți alte planuri?

– Nu, bineînțeles că nu. Sunt în concediu, rezolvând treburi rămase în suspensie.

– Splendid. Cred că avem împreună o treabă rămasă în suspensie în privința celor două perle despre care mi-ați vorbit…; cum ați zis că se numesc…? *Pichichi*[1] și *Călcătoarea*[2]…?

– Nemesis și Amăgitoarea.

– Chiar așa. Știam eu că sunt personaje de zarzuela. Ei bine, Kauffman, vreau să am o convorbire cu dumneavoastră pe această temă, o convorbire discretă, de-acum mă înțelegeți. Este un avion spre Málaga care pleacă la ora opt. Mașina mea vă va aștepta la aeroport. Apoi, vă întoarceți la Madrid în avionul meu particular. Ce părere aveți?

Kauffman șovăi câteva clipe. Era în continuare cu o mână pe prohab, de parcă s-ar fi consultat cu cocoșelul pentru răspuns. Era convins că Magnatul nu cunoștea

[1] Denumire dată golgheterului primei ligi din fotbalul spaniol, precum și premiului pe care acesta îl primește la sfârșitul campionatului național. (n.tr.)

[2] Corect ar fi fost Călcătoreasa, dar am vrut să „rimeze" cu Amăgitoarea. În mai multe zarzuelas, apare ca personaj principal, întruchipând femeia simplă, din popor, care își câștigă cinstit existența. (n.tr.)

căile întortocheate pe care le străbăteau cele două perle și, în orice caz, Magnatul nu putea să fi ghicit că avocatul Kauffman era deja în posesia uneia dintre ele. Apropierea de Magnat nu putea fi periculoasă. Oricare i-ar fi fost soarta și norocul, nu pierdea nimic dacă mergea să se vadă cu Marele Duce, jucând toate cărțile recentei sale duplicități. O altă senzualitate, diferită, îi năpădea sufletul. Simțea erotismul puterii într-un mod pe care cocoșelul îl va interpreta în felul lui. Cert este că avocatul Kauffman se desfăta, mângâindu-și nepăsător testiculele și ținându-l pe Marele Duce agățat de tăcerea lui.

– Pe toți vânzătorii de pepeni de pe șoseaua Andaluziei, Kauffman, ce-mi spuneți?

– Cred că o să pot lua avionul acela de la opt, spuse Kauffman în cele din urmă.

– Splendid, exclamă Ducele. Vă jur pe parcela de teren de lângă a mea că n-o să vă pară rău. Dumneavoastră sunteți tânăr, Kauffman, și vă așteaptă un viitor strălucit în serviciul meu.

– Mulțumesc, Duce.

– Cunoștințele dumneavoastră despre perlele istorice mă aranjează cum nu se poate mai bine, ha, ha.

– Mulțumesc, Duce, repetă Kauffman, scoțându-și mâna din prohab, unde elogiile exagerate păreau să-l irite pe cocoșel. Poate că radiațiile firmei Danone îi afectaseră și simțul umorului.

Marele Duce își luă la revedere cu explozii de nerăbdare și Kauffman închise telefonul. Gândul lui se mută în intimitatea întunecoasă a cuptorului cu microunde, în care Amăgitoarea își dormea somnul de veci.

La ora opt seara, Kauffman era instalat în avionul de Málaga, care decolase cu douăzeci de minute întârziere. Taxiul care l-a condus la aeroport trecuse prin fața

Gheretei lui Chim, care era închisă încă, și terasa demontată. Nu va întârzia să se deschidă, se gândi Kauffman îndrăgostit. La Málaga îl aștepta mașina Marelui Duce, așa cum fusese stabilit. Era aproape ora zece și se lăsa noaptea, când Kauffman ajunse la Marbella, unde Marele Duce îl aștepta la intrarea în galeria luminată, cufundată în grădina sa tropicală.

Dacă vreodată Kauffman ar strânge o avere și și-ar face vreo casă, nu va fi o casă ca aceea, dar sigur nu-i vor lipsi unele elemente ale acelei case. Admira gustul Ducelui care înconjurase galeria cu o pădurice bine întreținută și aprecia valoarea lemnului de tec din parchetul exterior, înălțându-se deasupra grădinii și, în același timp, deschizându-se efluviilor de piper și de scorțișoară pe care le răspândea pădurica. În locul acela, Marbella părea o redută africană, un vis colonial cu șampanie și femei negruțe și reuniuni târzii ale vânătorilor de averi și ale administratorilor de imperii financiare, care puteau de acolo să stăpânească fluctuațiile Bursei, precum și alternanța după anotimpuri a recoltelor dintr-o fermă particulară. Kauffman se apropie de treptele pe care îl aștepta Marele Duce cu mâna întinsă. Un enorm fluture de catifea pendula în jurul lămpii, iar palele mari ale ventilatorului alb se învârteau lent, răspândind o adiere blândă, discretă, de parcă vreun sclav ar fi balansat un imens evantai.

– Bine ați venit la Marbella, spuse Ducele.

Kauffman știa că primele minute cu Ducele se dovedeau a fi întotdeauna esențiale și, cu această ocazie, Ducele îl primea cu ampla bunăvoință a animalelor carnivore când o pradă pătrunde în raza lor de acțiune. Purta pantaloni albi din in și o frumoasă cămașă galbenă, imprimată cu fructe tropicale, care îi cădea ca o tunică pe dinafara centurii, iar înfățișarea sa era la fel de sănătoasă ca a

unui vânător după o expediție deosebit de plăcută, când noaptea oferă perspective de conversație pe care doar alți vânători ar fi în stare să le înțeleagă și să le accepte cu același entuziasm ca și amfitrionul, iar Ducele nu era sigur sau, mai curând, nega că avocatul Kauffman ar aparține acelei caste. Reținu pentru o clipă mâna lui Kauffman într-a sa, ca și cum i-ar fi luat pulsul. Poziția lui Kauffman în galerie era cu o treaptă mai jos decât poziția Ducelui și această diferență de înălțime, prelungită cu grijă câteva secunde mai mult decât ar fi fost nevoie și pe care statura Ducelui o făcea să crească spre trufașele regiuni ale frunții, rezuma adevărata ierarhie de nedepășit a situației, mai bine decât familiaritatea înșelătoare a acelei primiri.

– Frumoasă noapte, spuse Kauffman, întorcându-se ca să arunce o privire spre întunericul din grădină.

– Frumoasă noapte, recunoscu Ducele, făcând să-i trosnească fălcile. Mă bucur că ați venit, Kauffman și, ca să v-o dovedesc, am comandat pentru dumneavoastră o cină foarte specială. N-o să vă vină să credeți, spuse Ducele care se gândea să-i ofere lui Kauffman ceea ce prisosise de la masa lui Terrins și Amusátegui. Ce-ați mâncat la prânz?

– Fursecuri de la mănăstire și midii în saramură.

– Hm… Fursecuri de la mănăstire și midii în saramură, repetă Ducele ușor descumpănit, gândindu-se că poate era vorba de mărfuri prohibite. Nu e rău, nu e rău deloc… Nu va fi ușor să depășesc bucatele acelea. Dar vreau mai întâi să vă prezint pe cineva. Urmați-mă, Kauffman.

Ducele era binedispus. Se simțea ca leii care au avut o zi bună și și-au făcut siesta. Jucase golf de dimineață, dar adversarul său nu fusese președintele concernului Sopicrem. I se spusese că Sopicrem a suferit o insolație. Când a aflat, Ducele și-a ascuns bucuria și i-a trimis o cutie cu trufe înghețate. Auzise spunându-se că trufele înghețate

sunt mortale în caz de insolație. În orice caz, Ducele jucase golf cu Prwz, dar argentinianul-polonez știa perfect cine este șeful și, în plus, nu jucase niciodată golf. A lovit în minge toată dimineața și în toate direcțiile cu o indiferență politicoasă, în vreme ce Marele Duce realiza entuziasmat un parcurs cum nu se poate mai satisfăcător. Încă mai dura buna dispoziție pricinuită de acea victorie binemeritată asupra lui Prwz. Kauffman îl urmă pe Duce prin galerie, pe răsunătorul parchet de tec. Printr-o ușă deschisă văzu un salon cu pereți despărțitori din panouri japoneze de hârtie. Pe o masă de cristal, era o vază cu un buchet exuberant de gladiole. Dacă într-o zi Kauffman va strânge o avere și va comanda construirea unei case ca aceea, se gândi Kauffman în ipoteza inaccesibilă a persoanei a treia, nu-i vor lipsi niciodată din casă gladiolele și nu va lipsi un majordom într-un impecabil costum alb, ca majordomul acela care venea în tăcere să servească un aperitiv la masa dispusă de cealaltă parte a verandei. Acolo, îi aștepta cel de al doilea invitat.

– Ramsés Prwzulski, consilierul meu în această afacere, spuse Ducele făcând prezentările. Domnul Kauffman este unul dintre avocații mei, nu voi spune cel mai iscusit, dar, într-adevăr, cel mai tânăr.

Prwz se ridică în picioare lipindu-și călcâiele și îl salută pe Kauffman cu o înclinare a capului.

– Încântat, spuse Kauffman.

– Puteți încerca să-mi spuneți Prwz, zise polonezul, fără mari speranțe.

– Toți îi spunem Prwz, zise Ducele cu o pronunție desăvârșită, obișnuit să evacueze în felul acela gazele provocate de dispepsie.

– De acord, Prrr, spuse Kauffman.

– Asta este, spuse Ducele, pe un ton tranșant.

Polonezul se așează încruntându-se, prost dispus, ca un aristocrat. Kauffman se dădu la o parte pentru ca majordomul să lase tava cu un pahar de vin alb, acoperit cu minuscule lacrimi de gheață, pe care îl ceruse Prwz. Ducele se instală la rândul său și îi oferi avocatului unul dintre scaune cu un gest larg al mâinii. Un ventilator cu pale mari albe, identic cu cel din galerie, răspândea aceeași adiere lentă de evantai.

– Ce vă pot oferi ca aperitiv, Kauffman? Un *Tijuana Brass?* Un *Marbella Guiri?* Majordomul meu este centură neagră a *shaker*-ului, iar *Marbella Guiri* este cocteilul nostru cel mai tare.

– Cred că o să iau un gin cu apă tonică, spuse clasicul Kauffman.

– Om prudent, declară Ducele.

Polonezul încuviință. După toate aparențele, îl plictisea faptul de a fi acolo. Acceptase să asiste ca martor la manevra Marelui Duce, dar nu era sigur că Ducele ar fi fost interesat să continue afacerea aceea. Marbella îl plictisea. Spania îl plictisea. Alte regiuni de pe planetă și-ar disputa o afacere cu plutoniu, fără să fie cineva nevoit să ia cina cu avocați naivi. Gândul său cel mai indulgent era disprețul. Savură paharul de vin alb cu nostalgia unui apatrid, ca și cum personalitatea sa rătăcitoare l-ar fi adăpostit înlăuntrul său și pe evreul Prwz-Pérez, și pe argentinianul Prwz-Perdito, și pe polonezul Prwz-Prwzulski, sau pe oricare dintre posibilele reîncarnări ale tuturor aventurierilor care conviețuiau la sânul său. Ochii lui Prwz erau limpezi și reci, oarecum asemănători cu reflexul verzui al paharului de vin pe care-l ținea în mână. Doar majordomul, care servise înainte în barul unui transatlantic și cunoștea singurătatea cavalerilor rătăcitori după avere, părea să fie atent la nostalgia de apatrid a lui Prwz.

– Un gin cu apă tonică pentru Kauffman, comandă Ducele.

Majordomul înclină capul și se strecură spre interiorul reședinței. Kauffman stătea cu fața spre grădină. Pentru a treia oară de când sosise, se gândi că dacă vreodată contul său curent ar atinge cifrele suficiente pentru a transforma banii în metri pătrați în zona cea mai exclusivistă din Marbella, casa a cărei construcție și-ar comanda-o nu va fi ca aceea, dar se va bucura de aceeași extinsă liniște conspirativă care pare să însoțească marile averi și de care nu pare să fie nevoie și nici măcar recomandabil să se desprindă, ca și cum banii și puterea, plecând de la anumite niveluri pe care doar Kauffman reușea să le întrezărească în relațiile sale de afaceri, ar fi reclamat acea ambiguă proporție între noapte și spațiu, între liniște și zumzetul mecanic al ventilatorului, între florile în glastre aparținând vechilor dinastii chineze și aroma fără îndoială subtil otrăvită a acelorași flori, toate acestea menite să creeze o atmosferă misterioasă și în aparență lipsită de pasiune, ca și cum oamenii imens de bogați ar putea supraviețui doar respirând aerul acela. Legea gravitației acționa în casa Marelui Duce cu și mai multă forță. Mișcările erau mai lente. Deplasarea unui tacâm era o lucrare chibzuită. Orice conversație putea da naștere unor aporturi letale de energie pentru imprudentul care nu-și măsura cuvintele și care își irosea creditul și cotația.

Majordomul reveni cu ginul cu apă tonică pentru Kauffman și în același timp împărți alte farfurii. Magnatul o dădu ușor la o parte pe a sa, arătând că renunță la cină. Făcu gestul de a zâmbi și fălcile îi trosniră, de parcă ar fi zdrobit alune americane.

– Sunteți însurat, Kauffman?

– Da, sunt însurat.

– Bineînțeles, sunteți însurat, uitasem. Prietenul nostru Prwz nu este însurat.

Aventurierul plecă ochii.

– E un om liber, continuă Ducele. Eu prețuiesc mult oamenii liberi, dar fiți liniștit, Kauffman, le port multă stimă și oamenilor însurați ca dumneavoastră. Unde este soția dumneavoastră?

– În vacanță, răspunse suspiciosul Kauffman.

– În vacanță! repetă Ducele entuziasmat. Ai auzit, Prwz? Și prietenul nostru e liber. Soția lui e în vacanță.

Polonezul îl privi pe Kauffman cu indiferență. În realitate, privea o muscă pe care Kauffman o avea pe umăr și nu putu rezista tentației de a o da la o parte lovind-o cu mâna, ca și cum ar face un serviciu și ca și cum ar vrea să aibă înaintea ochilor un Kauffman imaculat ca să-l examineze mai bine. Căscă aproape fără să se ascundă, astfel ca Ducele să bage de seamă inutilitatea prezenței sale sau, în orice caz, să fie de acord să-l țină pe margine, dar Ducele nu părea dispus la așa ceva.

– Ce părere ai, Prwz?

– Cred că ar trebui să vorbiți cu domnul Kauffman despre afaceri, spuse polonezul foarte politicos.

– Un moment, Prwz, un moment, spuse Ducele.

Majordomul se întoarse cu cina. Lăsă pe masă două tăvi, una cu potârniche în saramură, vânată în perioada de prohibiție, și alta cu somon din fluviul Colorado, din specia pe care Ducele o lăudase față de Kauffman deoarece era pe cale de dispariție. Dintr-o privire, Ducele socoti că rămăseseră destule resturi de la cina anterioară ca să-l onoreze pe avocat, fără să mai fie nevoie să ceară alte feluri de mâncare de la bucătărie. Bătrânul leu își frecă labele meschine.

– Serviți-vă, Kauffman.

Avocatul se scuză despăturindu-și șervetul, punând mâna pe cuțit și furculiță. Avea multă poftă de mâncare și se servi cu plăcere. Polonezul îl examină cu un interes crescut.

– Bine, Kauffman, bine, continuă Ducele, în vreme ce Kauffman își umplea farfuria. Vreau să știți că Prwz și cu mine suntem interesați să aflăm anumite lucruri pe care doar dumneavoastră ni le puteți relata. Nu-i așa, Prwz?

Polonezul se servi cu două bucăți minuscule de potârniche și dădu somonul deoparte. Ducele evită ambele feluri de mâncare. Trecuseră două sau trei zile de când Terrins și Amusátegui n-au mai apărut pe la clubul de golf și se comenta că suferă de puternice crize de diaree. Șoferul lui Terrins fusese văzut într-o farmacie cumpărând substanțe astringente. Potrivit unui medic prieten cu Amusátegui, dejecțiile acestuia erau de culoarea și consistența coniacului Fundador. Ducele regreta sincer că Terrins și Amusátegui nu erau adversarii lui la golf. La Marbella, toată lumea era foarte preocupată de chestiunile legate de sănătate, oricât de neînsemnate ar fi fost acestea, iar turul clinicilor particulare era la fel de important ca și al celor mai bune partide de poker, iar rezultatul favorabil al unei analize a sângelui era la fel de esențial ca o mână bună la masa de joc. De aceea, Ducele îl observa curios pe Kauffman mâncând. Ducele era cam superstițios și trase concluzia că încălcarea legilor își are prețul său și că moda milionarilor de a organiza banchete cu feluri de mâncare prohibite, în loc să reîntinerească sângele, așa cum presupuneau alte superstiții, atrăgea după sine ca pedeapsă probleme severe de intoxicare.

– Ducele mi-a povestit că vi s-au propus anumite bijuterii pentru ca dumneavoastră să i le propuneți, la rândul dumneavoastră, Marelui Duce, anunță Prwz cu o anumită ceremonie, pe care Kauffman nu știu dacă să o atribuie

atitudinii afectate a polonezului sau dorinței acestuia de a lămuri situația.

– Perle, spuse Kauffman.

– Perle, repetă Prwz.

– Relatați-i lui Prwz povestea perlelor istorice care lipsesc din colierul meu de perle, interveni Ducele. Eu i-am spus-o deja lui Prwz, dar nimeni nu o va relata mai bine decât dumneavoastră.

Avocatul își șterse buzele cu șervetul.

– Sunt sigur că Ducele v-a povestit perfect, spuse Kauffman, adresându-i-se lui Prwz cu precauție.

– Da, da, i-am povestit-o. Cele două perle istorice sau cum dracu' vreți să le numiți. Nu-i așa că v-am povestit, Prwz?

– Este adevărat.

– În cazul acesta, am puține lucruri de adăugat.

– Haideți, Kauffman, spuse Ducele răsucind o furculiță în mâini. Pun rămășag pe toate tacâmurile din casa vecinului meu că aveți lucruri interesante de spus. Prwz vrea să știe dacă persoana care v-a propus cele două perle vi le propune în continuare sau, în orice caz, dacă această persoană poate propune încă o dată târgul. M-ați înțeles?

– V-am înțeles perfect, dar este imposibil.

– Aha, spuse Ducele.

Polonezul ridică un ochi rece și pragmatic.

– Ce știți dumneavoastră în mod exact despre perle?

Kauffman rezumă fără un lirism excesiv istoria lui Nemesis și a Amăgitoarei. Nu uită să sublinieze faptul că, potrivit Ducelui, din colier nu lipsea nici o perlă. În orice caz, el nu-și făcea griji în legătură cu numărul perlelor din colier sau cu oricare dintre perlele demontate din colierele istorice care vor fi cutreierând lumea în lung și în lat, pentru că nu mai este interesat de această chestiune. Soția

lui era în vacanță, el rămăsese la Madrid să lucreze și, după cum bine zicea Ducele, este un om liber.

– E adevărat ce spune, Prwz, e adevărat. Eu însumi am numărat perlele din colier și nu lipsește nici una.

– Poate că au fost substituite, observă Kauffman, dar nu e treaba mea.

– E nebun, Prwz. E nebun.

Prwz își acoperi câteva clipe ochii cu mâna și reflectă.

– Uitați ce este, Kauffman, spuse polonezul în cele din urmă ridicându-și privirea și alipindu-și mâinile ca în mărturisirea unei neputințe. Istoria colierului n-are mare importanță. N-are importanță dacă vi s-au spus povești despre Jupiter și Venus. Important este că perlele acelea erau destinate Marelui Duce și că se dorea să-i fie aduse prin intermediul dumneavoastră.

– Înțeleg ce vreți să-mi spuneți, dar nu știu nimic.

– E adevărat ce spune, Prwz. Este unul dintre cei mai proști avocați ai mei.

– Haideți, Kauffman. Terminați de mâncat potârnichea în saramură și repetați-mi totul încă o dată.

Majordomul se apropie ca o umbră și retrase toate farfuriile, în afară de cea a lui Kauffman. Pentru o clipă, avocatul se gândi că poate îl otrăveau. Apoi, își alungă din minte acea bănuială. Nu servea la nimic să fie otrăvit un invitat când era important ca invitatul să vorbească. Repetă pentru a treia oară istoria perlelor așa cum i-o povestise bijutierul Correa într-un trecut care i se părea de-acum foarte îndepărtat. Avu grijă să omită orice amănunt în legătură cu cele întâmplate după aceea. Ca un bărbat adevărat, se simțea obligat de recentele dovezi de bărbăție pe care i le dăduse Cocoșelul, să păstreze secretele care îi aparțineau și să nu se supună în fața lui Prwz și a puterii.

– Este unul dintre cei mai proști avocați ai mei, repetă Marele Duce sarcastic. E de folos doar ca să neutralizeze birouri întregi de avocatură adversare. Nu e de mirare că nu mai este interesat de povestea cu perlele.

Polonezul nu păru convins. Ducele insistă.

– Gândește-te, Prwz. Dacă un mărunt avocat ar ști ceva despre această afacere, ar profita ca să obțină vreun beneficiu. Nu-i adevărat?

– Ba e adevărat, declară Kauffman cu nepăsare. Dacă eu aș ști ceva mai mult despre perle, aș profita ca să obțin vreun beneficiu. Gândiți-vă, Ramsés.

Apoi, i se păru mai corect să-i spună polonezului pe numele de familie.

– Gândiți-vă, Prrr.

– În regulă, spuse polonezul. Poate exista o sumă mare de bani pentru dumneavoastră pentru fiecare dintre perle. În orice caz, mult mai mult decât valorează în mâinile dumneavoastră. Sau mai mult decât valorează în mâinile celui care le are în acest moment. M-ați înțeles?

– Nu v-am înțeles.

– Și poate că cineva vă va propune iarăși alte perle.

– Asta nu e treaba mea. Nu lipsesc decât două perle din colier.

– La naiba cu colierul ăla, exclamă exasperat polonezul. Nu vorbesc despre afurisitele alea de perle exotice.

– Istorice.

– Este inutil, Prwz, insistă din nou Ducele. Este unul dintre cei mai proști avocați pe care-i am.

Polonezul se retrase în scaun și pupilele sale verzi străluciră în penumbră, de parcă ar fi fost stropite cu pulbere radioactivă. Avocatul socoti cina încheiată și încrucișă tacâmurile în farfurie. Kauffman credea că a ieșit cu

obrazul curat din interogatoriu. Ducele nu bănuia nimic. Nici Prrr nu-l suspecta de ceva.

Capul imens al unui monstru apăru între gratiile verandei. Era câinele Ducelui. Animalul își întoarse către stăpânul său ochii mari plângăcioși și blânzi, întinzându-și gâtul într-un mod ieșit din comun, de parcă ar fi rămas prins între gratiile de lemn și, apoi, răsucindu-și fălcile cu un vaiet, își scoase capul din capcana în care tot el îl vârâse și dispăru în desiș. Câteva minute mai târziu, apărea din nou prin culoarul lung al verandei, mergând maiestuos pe cele patru labe de câine gigantic, după ce dăduse ocol casei, și se apropie de fotoliul stăpânului său, bărbia ajungându-i la înălțimea mesei. Cu calm, fără să acorde o mai mare atenție celor doi invitați decât mobilelor sau scaunelor de grădină, dogul german adulmecă farfuriile și acceptă cu nepăsare restul potârnichii în saramură pe care i-l oferea Ducele.

De cealaltă parte, acolo unde parchetul din lemn de tec se prelungea spre desișurile încă și mai de nepătruns, se proiecta dreptunghiul de lumină de la un alt salon luminat. Zvonul care venea dintr-acolo acorda o extraordinară importanță interiorului casei, ca și cum singurul majordom, acela pe care Kauffman îl văzuse strecurându-se ca o umbră cu farfurii și tăvi, ar fi strâns resturile unei cine pe care câinele le considera mai interesante decât ceea ce îi rămăsese dinaintea nasului pe masa încă pusă, dar aflată pe punctul de a fi și ea strânsă. Astfel că își dădu la o parte fălcile de pe fața de masă, lăsă să i se prelingă o picătură elastică de bale pe parchet și înconjură masa, fără să evite o mângâiere a stăpânului său, care îl scărpină în trecere pe grumaz. Apoi, se îndepărtă calm, cu un mers ritmic, făcând să i se unduiască părțile dindărăt cu o eleganță aproape feminină, până dispăru în dreptunghiul

de lumină ce se proiecta pe verandă cu instinctul sigur care îl ducea spre bucătărie și către altceva pe care dogul îl aștepta, fără mari iluzii, și care să nu fie chiftelele pentru câini, pe care majordomul le avea gata pregătite.

Masa rămase în tăcere pentru o bucată de vreme. Se auzeau doar foșnetul nocturn al frunzișului, insecte monstruoase și invizibile, păsări de noapte, detunături îndepărtate de motocicletă în mediile de civilizație de dincolo de grădina asemănătoare unei păduri, toate acestea împreună cu iluzia de netăgăduit potrivit căreia casa era înconjurată de o selvă virgină și, dacă nu virgină și pe deplin dezumanizată, măcar circumscrisă în ceea ce Ducele dorea să fie o feroce luare în stăpânire a naturii pe toată întinderea fermei sale din Marbella. Prwz se ridicase de la masă după ce se scuzase, urmând câinele. Când reveni după câteva minute, Kauffman se ridică la rândul său. Prwz îi arătă direcția spre toaletă, una dintre nenumăratele toalete ale casei, pe care Kauffman și le imagina ca fiind cu sutele, și când reveni după ce urinase într-o discretă cabină decorată cu amfore și flori de hârtie, masa continua să fie cufundată în aceeași tăcere în care o lăsase, de parcă orice conversație ar fi fost interzisă, lăsând nerezolvată problema care motivase prezența lui Kauffman acolo. Sau poate, din același motiv, Kauffman se înșela și problema fusese rezolvată tocmai de aceea, așa cum se întâmplă adesea că lipsa unei soluții implică soluționarea unei probleme prin abandonarea ideii de a găsi cu orice preț o soluție. Un gând îi zbură lui Kauffman prin minte. Crezu pentru o clipă că toți sunt nebuni, cu alte cuvinte, că Prrr și Marele Duce, poate chiar și majordomul care îi servise și dogul care își făcuse o apariție atât de fantomatică, toți erau nebuni, dar nu la modul omenesc, ci la modul mai ciudat, mai de neînțeles, dar nu de aceea

rar, în care un câine, un cal sau oricare alt animal este nebun. Și Kauffman se gândi că aiurelile care se ivesc în sferele determinate ale norocului și ale puterii au aceeași esență nedetectabilă pentru oameni ca și nebuniile pe care le suferă animalele. Și astfel, Prrr și Marele Duce, ca și majordomul și Dogul German, alcătuiau o societate a cărei profundă alienare îi scăpa lui Kauffman, de parcă ar fi fost despărțiți de el printr-un cerc de cretă trasat pe jos. Sau mai bine spus și ca să salveze deprinderile moderate ale câinelui, toată lumea părea că este nebună, mai puțin câinele, și în această excepție care făcea din animal o ființă atât de apropiată, încât Kauffman își stăpânea impulsul de a se lansa în căutarea lui și a-i îmbrățișa grumazul, în această excepție găsea Kauffman cea mai bună confirmare a slabelor și ciudatelor simptome de nebunie pe care le percepuse în jurul său.

Pentru prima dată în viața sa profesională, oricare ar fi fost importanța profesională pe care Kauffman o acorda cazului, i se întâmpla să vadă evenimentele cu o privire pe care poate că n-ar fi avut-o în alte împrejurări. O jumătate de oră mai târziu, cu un pretext atât de confuz, încât Kauffman nu reuși să-l înțeleagă, dar care la rândul său părea să pună la îndoială sănătatea mintală a lui Kauffman, polonezul își luă la revedere.

– Mă voi bucura să vă revăd în împrejurări mai senine, spuse el fără nici o convingere.

– Hai, Prwz, spuse Ducele. Doar nu vrei să zici că am fost grosolani.

Prwz își luă la revedere de la Duce. Kauffman se ridică în picioare ca să-i strângă mâna polonezului.

– Poate că ne vom întâlni la Madrid.

– Dumnezeu să te păzească, Prwz, spuse Ducele pentru a nu știu câta oară. Este cel mai prost avocat pe care-l am.

Prwz-Pérez-Perdito-Prwzulski lăsă să-i scapere cu amabilitate ochii apoși, lăsând să se înțeleagă, așa cum se întâmplă de multe ori cu acele formule de politețe care ajung să exprime exact contrariul a ceea ce se dorește, că spera să poată străbate cele șapte oceane și cele cinci continente, în reîncarnări succesive, fără să se mai întâlnească din nou cu avocatul.

Argentinianul-polonez ceru haina de in cu care venise și și-o aruncă pe umeri cu un gest neglijent, înainte de a se îndrepta către strălucirea albă a rotondei unde, sub felinare, îl aștepta un automobil. Părea că se îndepărtează în urmărirea ciudatelor afaceri care aveau să-i aducă pacea și averea, asemenea acelor vechi mercenari care sfârșesc prin a-și făuri un domeniu seniorial și un titlu nobiliar. Merse prin verandă spre galerie fără să se întoarcă, lăsând să-i fluture mânecile goale ale hainei, la fel cum ar fi mers pe coverta de lemn a unui luxos pachebot sau pe pardoseala unui pod, de parcă ar fi fost ieșirea firească din scena pe care ar fi jucat rolul olandezului zburător sau al contrabandistului, ori al revoluționarului evadat sau al călugărului satanist sau, în orice caz, un rol antipatic. Dar, fără îndoială, toate acele personalități coexistau în Ramsés Pérez-Perdito-Prwzulski și, de aceea, ieșirea lui, asemănătoare cu cea a actorilor împliniți care poartă pe umerii lor un repertoriu obișnuit de personaje, priva scena de cea mai sigură valoare a sa. Automobilul care venise să-l ia dispăru în strălucirea supranaturală a rotondei cu un sâsâit de cauciucuri pe aleea cu pietriș și, într-adevăr, ieșirea lui avea ceva intangibil și fatal, dar Kauffman, în simplitatea lui, era atent doar la maniera eficientă în care știuse să răspundă la întrebările lui și se simțea ușurat ca un negustor din Madrid, pentru că își salvase capitalul comercial în

mijlocul ştirilor de maşinaţiuni alarmante ale Bursei din New York.

Kauffman rămase încă un sfert de oră în compania Ducelui. Câinele apăru din nou şi îl căută pe stăpânul său, tolănindu-se lângă el cu pieptul ridicat ţanţoş şi labele de dinapoi întinse, într-o poziţie atât de clasică, încât ar fi putut fi un câine de faianţă reprezentând forţa şi fidelitatea. Când Kauffman se ridică, animalul înălţă vârfurile tăiate ale urechilor urmărind atitudinea stăpânului său. Marele Duce era singur, pentru că soţia sa, care exista, se arăta rareori cu el la Marbella. Nu se mişcă de la locul lui şi îl salută pe Kauffman cu o expresie obosită, aproape nepăsătoare.

– Bine, Kauffman, spuse el cu un neaşteptat accent de oboseală. Vă jur pe încălţările mele ortopedice că cel mai bun lucru pentru dumneavoastră ar fi să daţi uitării toată această poveste.

Avocatul bâigui cu laşitate o scuză de neînţeles. Nu era sigur care anume era afacerea pe care trebuia să o uite, dar era măcar sigur de ceea ce păstra în posesia lui. Presupunea că faptul de a fi cel mai prost avocat al Marelui Duce era, în cel mai bun caz, un titlu îndoielnic de afectuos şi, în cel mai rău caz, o notificare de concediere, fără să poată demonstra că nu este cel mai prost. Preferă să nu solicite precizări asupra acestui ultim punct. Îi era teamă ca Ducele să nu cumva să se înfurie şi câinele acela să-şi imite stăpânul.

Dar toate acestea erau temeri extravagante stârnite de tensiunea nopţii. Chipul Ducelui părea obosit, ca şi cum, după tot ce se întâmplase, cina l-ar fi umilit sau i-ar fi semnalat nişte limite de neputinţă impuse de vârstă. Era greu de ştiut în ce zonă gravitau gândurile sale, în ce regiuni ale ambiţiei se mişcau interesele sale, ştiind că nu mai rămăsese

nimic de atins pe care să nu-l fi avut, că nici una dintre stângacele, perversele, meschinele ori grandioasele manipulări pe care le acordă puterea nu încetaseră să fie verificate de-a lungul anilor de acela pe care cei mai intimi prieteni ai săi îl numeau cu afecțiune Magnatul, la fel cum în curând vor începe să-l numească, cu tot respectul cuvenit nenumăratelor sale interese și volumului contului său curent, Bătrânul. Și mai puțin decât oricine o ignora avocatul care, încă în momentul acela, în fața tabloului cu Marele Duce și câinele, amândoi nemișcați cu măreția vechilor monumente funerare de teracotă, se temu că Ducele îi va cerceta propria sa ambiție perversă.

Ducele ceru să fie adusă o mașină și porunci să se anunțe ca avionul său personal să fie pregătit pe aeroport. La rotondă, apăru un automobil condus de mecanicul Ducelui, pentru că șoferul plecase cu celălalt automobil să-l ducă pe Prwz. Kauffman își luă la revedere, iar Ducele, cu ceea ce părea a fi o aluzie senilă, cam confuză, îi dori noapte bună cu un gest vag al mâinii. Fără îndoială că se gândea să se retragă de îndată ce Kauffman avea să plece și acea slăbiciune și acea teamă a bătrânilor care simt că vin orele târzii ale nopții se manifesta dorind noapte bună invitatului său înainte ca propriul său majordom să-i ureze lui noapte bună, cu un pahar de lapte cald pe o tavă și o pastilă de inimă în căușul palmei. Și aceasta era ceva care îl întrista pe Duce, ca și cum după ce depășise cu mult plenitudinea vieții și a afacerilor sale, n-ar mai fi întrevăzut în fața lui, zi după zi, decât interminabila succesiune a partidelor de golf cu Sopicrem. Nu vor trece nici zece minute după ce Kauffman va fi plecat până să meargă la culcare, ridicându-se de pe scaun cu un scârțâit de nuiele, mergând foarte țeapăn, dar cu o alură de mașinărie mecanică, urmat de câinele, elegant și calm, care îl însoțea prin

adâncurile casei potrivindu-și cadența labelor sale lungi după mersul bătrânului și puternicului său stăpân, până în dormitor, unde câinele aștepta ca Ducele să fie în pat ca să doarmă la picioarele lui.

Avionul Ducelui aștepta într-un hangar izolat al aeroportului, într-o mică flotilă de aparate sportive care dormiseră ca niște insecte pe betonul încins cât fusese ziua de lungă. Era un aparat zvelt, puternic, cu o lungă fâșie nichelată pe fuzelaj și siglele unei companii aparținând Marelui Duce pe care Kauffman nu o recunoscu, dar câteva secunde mai târziu, în fața scrumierelor și a însemnelor pilotului ștanțate cu aceleași sigle, MD, își dădu seama în mod prostesc că era vorba despre inițialele Marelui Duce. Interiorul era confortabil ca un salon de manichiură. Trecură mai puțin de zece minute până la decolare. Kauffman se instală ca pentru o scurtă ședință de visare. Era lună și avionul zbura atât de jos, încât i se părea că se plimbă cu pași mari și comozi peste relieful fantomatic și adormit al geografiei peninsulare.

Când sosi la Madrid, nu putu să reziste tentației de a-i spune taximetristului să treacă pe dinaintea Gheretei lui Chim cu speranța de a găsi companie. Taxiul se opri lângă terasă și Kauffman scoase capul pe fereastră fără să o vadă pe Lolita. Chim era singur și se ocupa de tejghea și de terasă. Kauffman îi făcu un semn.

– Dolores?[1]

Chim îl văzu și, cu tava în mână, pe când se ocupa de niște clienți, făcu un gest precis frecându-și arătătorul de degetul mare, ca semn al banilor, și care, în același timp, voia să spună că porumbița își luase zborul. Avocatul înțelese că Lolita găsise un client. Kauffman rămase descumpănit câteva secunde și, cu un gest reflex care s-ar fi

[1] Lolita este diminutivul numelui Dolores. (n.tr.)

putut analiza în manualele de psihologie, își pipăi buzunarele, de parcă și-ar fi pierdut cheile de la casă. Atunci, îi comandă taximetristului să pornească motorul. Nu era gelozie. Un sentiment mai complex de lipsă de apărare și de amăgire, în care putea interveni atât dragostea, cât și banii, îl făcu să bolborosească fraze incoerente. Îl plăti pe taximetrist, lăsându-i un bacșiș exorbitant. Apoi, odată ajuns în apartament, se vârî în pat și se amuză jucându-se cu cocoșelul până când adormi.

# ÎNGERUL EXTERMINATOR

Clamp-clamp. Aquino Tuán, majordomul filipinez al lui Fernando Garras, traversă bucătăria pustie cu sandalele sale cu talpă de lemn, clamp-clamp, ieși din zona dependințelor, clamp-clamp, și se îndreptă pe culoar spre sala de arme a casei, de unde se puteau supraveghea pajiștea, terenul de tenis și piscina. Dinspre vestibul, se vedeau munții, drumul de intrare la fermă și poarta principală. Aquino Tuán se apropie de prima fereastră și aruncă o privire discretă în grădină. Fernando Garras făcea plajă într-un șezlong. Își acoperise fața cu o revistă și pe revistă pusese o pălărie. Stăpânul dormea. Câtă vreme stăpânul doarme, servitorul veghează, spunea un proverb spaniol din insula Mindanao. Dar nu era peste tot așa, și nici toți servitorii nu erau slugi supuse. Câtă vreme stăpânul doarme, servitorul lenevește, spunea un proverb indigen din insula Mindanao. După-amiaza era înăbușitoare. Pe deasupra liniei albastre a pădurilor dinspre Toledo se îngrămădeau norii de furtună. Aquino Tuán veghea, dar mai avea și alte ritualuri de îndeplinit.

Ritualurile lui Aquino Tuán nu aveau nimic de-a face cu rituala masturbare zilnică, atunci când o vedea pe Toribia ridicându-și brațele și arătându-și subsuorile când

întindea rufele la uscat, pentru că servitoarea plecase în concediu. Era marea supărare a filipinezului. Rămăsese de mai multe zile singur în serviciul casei și sufletul lui nu-și găsea tihna. Toribia ignora fanteziile filipinezului. Robusta femeie din La Mancha își luase la revedere până pe 15 septembrie ca să meargă să-și petreacă vacanța la Tomelloso, o insulă situată la sud de linia albastră a pădurilor, de pe niște mări pe care filipinezul nu le cunoștea. Dar, fără Toribia, casa era un domeniu pustiu, o grotă lipsită de dragoste, o cochilie de melc fără sunet. Aquino Tuán se gândea cât de dulci ar fi fost serile cu Toribia în insula Mindanao. I-ar fi încununat coama deasă de păr negru cu orhidee din junglă, i-ar fi înșirat pe sânii ei generoși mici șiraguri de corali. Și în nopțile cu parfum de scorțișoară și-ar fi scos pentru ea din pantaloni membrul viril aparținând castei războinicilor. Până și pe insula Tomelloso s-ar fi putut auzi țipetele de plăcere ale Toribiei în brațele războinicului ei îndrăgostit, de acolo, din îndepărtata insulă Mindanao.

Fernando Garras își făcea siesta, ignorând ochiul filipinezului care îi veghea toropeala de la fereastră. Fernando Garras ignora fanteziile majordomului său. Adormit, supus puternicului narcotic al soarelui, ochii închiși pe jumătate percepeau doar penumbra indecentă de capișon pe care o lăsa revista lucioasă pe care o citise și care sfârșise peste nasul lui. Era numărul special de vacanță al revistei *Muscle and Fitness*[1] cu cele mai atrăgătoare expuneri de pectorali de pe plajă și un articol special despre hamurile de piele. Pe Fernando Garras îl plictiseau toate acele reviste și îi serveau doar ca să-și acopere fața și ca să-l ajute să-și facă digestia. Trecuse ceva vreme de când își pierduse interesul pentru mușchii normali și pentru chingile și curelele

[1] În engleză în original, *Mușchi și fitness.* (n.tr.)

de piele și oricine l-ar fi frecventat în viața lui civilă de flăcău tomnatic, cu alte cuvinte, oricine l-ar fi frecventat, el fiind vârât în costumul unui om de afaceri, îndesat, masiv, umplând haina cu o spinare robustă ca un sac de ciment, cu o talie cambrată peste șalele ca niște curele de transmisie și pantalonii umflați cu două buci cât două butelii de butan, oricine l-ar fi cunoscut într-un costum în dungulițe la cele mai zbuciumate consilii de administrație n-ar fi bănuit, dar ar fi intuit actualele sale recorduri de natație și chemarea lui pentru cele mai complicate aparate de gimnastică. Puțină lume înțelegea că este posibil să fii finanțist și atlet. Era mai ușor de înțeles să fii om de afaceri și jucător de cărți. Fernando Garras reunea cele două pasiuni și camarazii săi de la sala de gimnastică erau de multe ori și tovarășii săi de *mus*. Cu toate acestea, ceilalți colegi, cei care se luptau cu el, în jurul meselor ovale, pentru marile pachete de acțiuni și, mai presus de toți, Magnatul însuși, al cărui om de paie a fost adesea, se temeau că masa musculară a lui Fernando Garras reprezintă ceva mai mult decât masa sa financiară și, dacă ar fi practicat luptele sau boxul sau oricare alt sport de contact, s-ar fi temut de manevrele lui la Bursă, la fel cum s-ar fi temut să aibă vreun frecuș fizic cu el la ocuparea unui fotoliu rezervat în orice consiliu de administrație. Întins la soare, se unsese, cu un ciudat rafinament, cu ulei de cocos și cremă hidratantă de la Guerlain. Întregul lui trup bronzat iradia aceeași putere pe care o primea de la soare. Pielea lui trecea de temperatura la care se prăjește de obicei tonul. Purta un costum de baie strâns pe trup, de un albastru-electric, dintr-o fibră specială pe care o aduseseră la modă cicliștii, și care scotea în evidență un șliț dublu ascunzând, ca o trapă de teatru, un ghemotoc voluminos de hârtie. Aquino Tuán zâmbi. Florile de

hârtie tot Aquino le confecționase. Deși aparținea de casta războinicilor, Aquino Tuán avea mâini dibace, de parcă ar fi aparținut castei cusătoreselor, iar mama și surorile lui din insulă i-au lăudat întotdeauna îndemânarea în confecționarea cu mare delicatețe a florilor de hârtie. Dar florile riscau să se facă scrum de la flăcările lumânărilor negre, care puteau să incendieze altarul și să dea foc perdelelor, într-o cascadă de evenimente care puteau aprinde toată ferma. De aceea, curățã atât de delicat Aquino Tuán toate mucurile lumânărilor. De aceea, dădu ușor la o parte vazele de argint cu flori de hârtie. Când i se păru că totul este în ordine, le făcu sfinților o a doua plecăciune. Sfântul Aquino avea față de cal și maxilare de porc, pentru că era un sfânt spaniol. Sfântul Cavite avea fălci de crocodil. Era un sfânt filipinez și era preferatul lui, dar era important ca Sfântul Aquino să nu fie la curent cu acest fapt. În fața unuia și a celuilalt șopti niște rugăciuni ca să dobândească sprinteneala calului, tenacitatea crocodilului și buna sănătate a porcului. Apoi, se dezbrăcă.

Nu se dezbrăcă de tot, pentru că un războinic nu se dezvelește niciodată în ritualurile sale, ceea ce spaniolii numesc a se despuia în pielea goală. Păstră în jurul șalelor o bucată de pânză înfășurată ca un turban, care îi trecea printre picioare, lăsa mușchii fesieri la vedere și se încingea în brazda dintre fese, înnodându-se la spate. Pe picioarele lui fără păr și tatuate urcau zeii Tuhr și Nuhr, cu o expresie pe rând încruntată sau binevoitoare, potrivit mișcărilor din fese. În cameră, era un dulap cu oglindă. Aquino Tuán își scoase fundul în afară, formând o crupă proeminentă și se amuză câteva clipe privind în oglindă expresiile înfuriate sau zâmbitoare ale lui Tuhr și Nuhr, după cum își încorda sau își relaxa mușchii fesieri. Pumnii lui Tuhr și Nuhr dispăreau în orificiul vânturilor,

unde își țineau măciucile. Multe drăguțe din sat ar fi râs de asta. Multe s-ar fi îndrăgostit de acel dans nupțial. Cu un gest feminin, cambrându-și dosul, Aquino Tuán se plimbă prin cameră, admirând cu coada ochiului în oglindă mersul muieresc al lui Tuhr și Nuhr. Aquino trăia în bună armonie cu tatuajele care-i acopereau fesele, dar filipinezul jurase că stăpânul nu-i va atinge fundul. Pentru că un bărbat din casta războinicilor nu lasă să i se atingă fundul, chiar dacă are mers muieresc și mâini dibace, de parcă ar fi fost din casta cusătoreselor, și un bărbat din casta războinicilor nu permite nici ca alt războinic să-și vâre membrul în orificiul vânturilor rezervat zeilor, ceea ce spaniolii numeau a sodomiza.

Aquino Tuán îi salută din nou pe Sfântul Cavite și pe Sfântul Aquino. Apoi, luă în mâini măciuca din lemn de *bataklán*. Războinicii din satul vecin cu al lui, din insula Mindanao, spuneau că lemnul de *taklán* era mult mai dur, dar Aquino Tuán știa foarte bine, așa cum au știut-o toți strămoșii săi, că lemnul de *bataklán* era cu mult mai dur. Pentru o clipă, Aquino Tuán avu o slăbiciune amoroasă și gândul i se îndepărtă de la ritual, întrebându-se cât de dur o fi lemnul din insula Tomelloso. Dar atenția se întoarse brusc la sfinții săi, pentru că Aquino Tuán era un om religios și gândurile de dragoste nu trebuiau să-l îndepărteze de la ritualuri. De aceea, cu măciuca grea de *bataklán* în mâini, își continuă ceremonia de purificare.

Când venise în Spania în serviciul domestic, intenția lui Aquino Tuán fusese aceea de a strânge mulți bani, din banii aceia pe care spaniolii îi numesc *mălai*, ca să schimbe *mălaiul* în dolari și să se întoarcă în insula lui bogat și cu nevastă. Alt sistem pe care spaniolii îl prevăzuseră pentru ca Aquino Tuán să se întoarcă bogat în insula lui era loteria. Aquino Tuán juca două bilete cu aceleași numere.

Unul dintre bilete îl pusese la altarul Sfântului Aquino. Pe celălalt îl pusese la altarul Sfântului Cavite, departe de lumânările negre, pentru ca norocul să nu ia foc. Cu măciuca de *bataklán* în mână, Aquino Tuán făcu o nouă plecăciune în fața Sfântului Aquino și alta în fața Sfântului Cavite, șoptind câteva rugăciuni, fără să piardă din ochi biletele de loterie, care ajunseseră în număr de cinci. La tragerile anterioare, Sfântul Aquino și Sfântul Cavite nu-i ascultaseră rugămințile, deși îi sacrificase fiecăruia dintre ei câte cinci ouă de găină neagră furate din cotețul de găini al Toribiei. Servitoarea ar fi înțeles acest furt care putea însemna o avere pentru amândoi. Dar poate că nici de această dată nu-i va surâde norocul la loteria aceea despre care spaniolii spuneau că au inventat-o pentru ca servitorii filipinezi să se îmbogățească. Spaniolii erau oameni dibaci și se descurcau pentru ca la loterie să nu câștige niciodată servitorii filipinezi. Și, după aceea, vânzătorii spanioli de bilete de loterie le promiteau servitorilor filipinezi că, dacă vor cumpăra mai multe bilete, îi vor lăsa să câștige. Așa că Aquino Tuán nu cumpărase mai multe bilete. Dar păstra aceleași bilete de loterie de la diferite trageri, de luni de zile, și, dacă într-o zi se nimereau să iasă biletele acelea, el va cere plata cu măciuca de *bataklán*.

Aquino Tuán înțelesese că există alt mijloc de a se îmbogăți în Spania, și anume să ia parte la războaiele stăpânului său. Stăpânul său îi spusese că, dacă îl ajută în războiul împotriva pescuitorilor de perle, ca să le smulgă perlele, îl va face putred de bogat. Asta era ceea ce înțelesese Aquino Tuán și era de acord. Se va întoarce în insula lui putred de bogat, după ce va fi participat în războiul perlelor de la Madrid. În războaiele purtate de strămoșii săi îndepărtați, acolo, în insulă, războinicii își crăpau unii altora capetele cu măciuci de *taklán* și de *bataklán*. Mai târziu,

în războaiele strămoșilor săi mai apropiați, misionarul era cel care rezolva războaiele, încasând un procentaj, în vreme ce războinicii veneau la biserică în două grupări, cu măciucile de *taklán* și de *bataklán*. Apoi, vremurile s-au schimbat și mulți războinici au emigrat în Spania în serviciul domestic și războaiele în satele din insulă se duceau acum din camionetele care vindeau prin difuzoare țesături și bogății din Taiwan și Singapore și această activitate era numită război comercial. De aceea se simțise mândru Aquino Tuán când stăpânul său îi ceruse să le crape capul cu măciuca de *bataklán* dușmanilor săi pescuitori de perle, ca să le smulgă perlele ca în războaiele strămoșilor lui. Dar, după războaie, după ce li se crăpa capul oamenilor dușmani, trebuiau să se practice ritualurile de purificare.

Mai întâi, îi crăpase capul primului dușman, care era pescuitorul-de-perle-bijutier. Dar stăpânul nu-i putuse smulge perlele pe care le căuta și nici nu i-a permis lui Aquino Tuán să jefuiască prăvălia și să plece cu pradă de război. Cu toate acestea, îi făgăduise că îl va face putred de bogat, își reaminti Aquino, care era foarte interesat ca promisiunile să fie îndeplinite. După câteva zile, războiul a continuat și Aquino Tuán îi crăpase capul celui de-al doilea dușman pescuitor-de-perle, pe care stăpânul său îl numea labe-albe, pentru că aparținea de tribul labelor-albe. Era un dușman vicios și tot stăpânul zicea că este un dușman căruia cu greu îi poate veni cineva de hac. În singurătatea camerei sale, ocupat cu pregătirile pentru ceremonia de purificare, Aquino Tuán plesni din limbă, amintindu-și de incidentele din casa lui Labe Albe, dușmanul cu fața în jos, legat de picioare și de mâini de cele patru picioare ale mesei, iar stăpânul său vârându-și membrul în orificiul vânturilor al lui Labe Albe, după ce îl făcuse să ciripească. Nu fusese un război frumos ca în vremurile îndepărtate.

Spaniolii numeau a ciripi nu a cânta ca păsările, cum spuneau filipinezii, ci ca persoana să-și dea drumul la gură cu tot ce nu vrea de fapt să spună. Filipinezului nu-i plăcea să-și amintească cele întâmplate în casa lui Labe Albe și plesni din nou din limbă. Nici un războinic nu trebuie să-și vâre membrul în orificiul altui războinic și Labe Albe, deși aparținea de tribul vicios al labelor-albe, se apărase ca un bun războinic. După aceea, filipinezul îi zdrobise capul cu măciuca și acesta fusese cel mai bun sfârșit pentru el. Stăpânul percheziționase casa lui Labe Albe și îi luase cu japca perla pe care o căuta. Aquino Tuán nici măcar n-a vrut să-și ia ceva ca pradă de război.

Între cei doi dușmani doborâți, Aquino Tuán făcuse zob mașina dușmanului care locuia în turnul Danone. Ah, Danone, oftă filipinezul, amintindu-și de un zgârie-nori Danone acolo, la Manila. Gustul iaurtului îi umplu gura și închise ochii câteva clipe, evocând iaurturile naturale și cu fructe – cu un procentaj ridicat de fructe! – pe care multinaționala le comercializa în țara lui. Stăpânul său îi poruncise să facă zob automobilul dușmanului care locuia în turnul Danone și Aquino Tuán îi dăduse ascultare. Fusese acțiunea sa cea mai amuzantă, la fel cum ar fi fost aceea de a face zob furgoneta vreunui localnic din alt sat. Dar totul, toate cele întâmplate în zilele acelea, tot ceea ce executase credincioasa sa măciucă de *bataklán* și tot ceea ce îi fusese dat să vadă cu propriii ochi aveau nevoie de o ceremonie de purificare.

Ceremoniile de purificare ale filipinezului erau la fel de complicate ca și obscurele elucubrații ale creierului său. În principiu, constau în a oferi măciuca Sfântului Aquino și Sfântului Cavite și a face plecăciuni și genuflexiuni ca la slujbele misionarilor. În același timp, se ardeau ierburi în chip de tămâie și se recita ceva, ca într-o alterare

lingvistică prin intermediul celor mai primitive ritualuri, care continua să semene, foarte pe departe, cu Crezul în latinește. Nimeni n-ar fi putut da asigurări că filipinezul oficia, în felul lui, o slujbă, dar în toate gesturile sale era ceva solemn și pontifical. Aquino Tuán făcu toate genuflexiunile pe care le știa. Se înclină în fața Sfântului Cavite, preferatul său, oferindu-i măciuca. Și apoi se înclină, mai politicos, dar cu o mai mare răceală, pentru că nu era preferatul său, în fața Sfântului Aquino, oferindu-i și acestuia măciuca. Apoi, binecuvântă amândouă altarele cu măciuca, încruntându-și sprâncenele cu o expresie morocănoasă ca misionarii spanioli, la fel cum misionarul din satul lui înălța ostensoriul. Pe când o făcea, se privi pe jumătate gol în oglinda de pe ușa dulapului. Nu putu să-și stăpânească satisfacția admirându-și elegantele fese tatuate, la fel cum un preot ar fi admirat cu un zâmbet de plăcere broderiile felonului său în oglinda din sacristie. Apoi, așeză măciuca de *bataklán* între cele două altare și se lăsă pe vine ca să se roage. Cu buricul degetului mare numără de mai multe ori în gând buricele celorlalte degete, spunând rugăciunile rozariului. Ceremoniile de purificare din satul lui se terminau de obicei cu o orgie între bărbații din interiorul colibei și prin aceasta se deosebeau în mod radical de liturghia și de rozariul misionarului, care obișnuia să-și umple capela în majoritate cu carne de femeie. Privirea lui Aquino Tuán se întristă că nu poate încheia ceremonia așa cum era obiceiul în satul lui. Dar sustrăsese două sticle de vin de Rioja din crama stăpânului și le păstra ca să încheie de unul singur orgia purificării.

Aquino Tuán se lungi pe podea și scoase una dintre sticlele de vin de Rioja de sub patul de scânduri. Nu știa să citească, dar admiră cu expresia unui cunoscător frumoasa etichetă împodobită cu flori și monede de aur. Via

Ardanza, Recolta din 1982. Fernando Garras ar fi făcut infarct dacă ar fi știut că filipinezul îi bea cele mai bune vinuri, oficiind slujbe Voodoo, și i-ar fi vârât o sticlă mai ieftină în orificiul vânturilor, în chip de pedeapsă exemplară. Dar lui Aquino Tuán nu-i păsa de asta, pentru că făcea parte din riscurile războinicului. Așezat pe jos, cu picioarele încrucișate în fața altarelor sfinților Aquino și Cavite, puțin cam trist să sărbătorească de unul singur o orgie cu sfinții, Aquino Tuán destupă sticla cu îndemânare și, aplicând gâtul acesteia pe buze, începu să bea.

Vinul era o licoare ciudată și savuroasă în cerul gurii filipinezului. Curgea pe gâtlej cu lungi înghițituri consistente și gâlgâia ca o supă caldă și binefăcătoare în depozitul nesătul al stomacului. Fără îndoială, era partea cea mai plăcută din toată îndelungata ceremonie de purificare. Deodată, cu mâna pe sticlă și ochii înălțați spre cer, fără să-și dezlipească buzele, Aquino Tuán se opri din înghițit. I se părea că aude zgomote prin casă. Fusese un zvon foarte îndepărtat, ca și cum s-ar fi târât mobile prin vreun salon. Își ascuți urechile și același zvon, mai răgușit, dar nu mai apropiat, se făcu auzit. Într-un anumit loc de pe firmament, la limita munților cu norii, zeii târau mari blocuri de piatră. Instinctul tropical al lui Aquino Tuán îl avertiză că se apropie o furtună, poate ultima furtună a verii, poate prima vijelie a toamnei. Nasul său fin și arcuit adulmecă aerul, simțind moleculele de ozon, la fel cum acolo, pe insula lui, un parfum diferit, euforizant, anunța vremea musonului. Cu toate acestea, încetă să mai acorde atenție îndepărtatei rostogoliri a tunetelor. Închise ochii și continuă să bea vin, pentru că nimic altceva, cu excepția fulgerului morții, nu trebuia să întrerupă ceremonia de purificare.

Era o căldură sufocantă și spinarea lui goală începu să se acopere cu perle de sudoare. Tot sudoare îi curgea șiroaie între picioare și părea că tatuajele de pe fese aveau să reverse pe jos cerneală albăstruie. Așa cum războinicii din triburile primitive care trec la o stare de înstrăinare tranzitorie în contact cu zeii, tot așa și Aquino Tuán își pierdea încetul cu încetul conștiința, pe măsură ce golea sticla de vin de Rioja. Dar cu două sau trei zguduituri viguroase, spiritul său reușea să se trezească din toropeala pricinuită de vin, lăsând mari întinderi de uitare între dușmanii morți și ceremonia care avea loc în camera aceea. Când căzu prima sticlă cu aceeași rostogolire prelungită a tunetelor, filipinezul zâmbi, pentru că știa că sub patul de scânduri rămăsese o a doua sticlă cu o etichetă frumoasă, împodobită cu flori și monede de aur. Mai avu și alte urme de luciditate. Era un biet filipinez solitar, îmbătându-se într-o semipivniță, foarte departe de plantațiile sale de palmieri de pe malul mării. Spaniolii erau brutali, dar nu erau proști. Vinul lor de Rioja servea să-i purifice conștiința lui Aquino Tuán.

Între timp, Fernando Garras își făcea siesta. Toracele său bronzat se ridica și cobora în ritmul respirației ca un seif dotat cu mișcări pneumatice. Umbrela de soare își deplasase cu cincizeci de centimetri cercul albastru peste măsuța de alături. În alte anotimpuri ale anului, când toamna impunea costume la două rânduri sau când iarna arunca peste umerii finanțiștilor pardesie de vigonie, Fernando Garras își simțea trupul prizonier. Doar acolo, lângă piscină, în ultimele zădufuri ale lunii august care îi întăreau trupul până la a-l converti în lutul ars al unui gladiator din Pompeii, Fernando Garras avea sentimentul, pe jumătate elinesc, pe jumătate roman, de a trăi niște paradoxale clipe de nemurire. Sub razele soarelui din La Mancha,

trupul său căpăta nuanțele vinului, asemenea tahitienelor din tablourile lui Gauguin, dar nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să-l compare pe Fernando Garras cu o tahitiană. Și dacă, într-o zi, acel înveliș carnal s-ar fi despicat în patru, fapt care intră în capul foarte puținor atleți, nu încape îndoială că din trupul lui Fernando Garras s-ar desprinde robuste fragmente clasice, un braț, un picior, torsul, ca niște rămășițe pe care practicarea intensivă a gimnasticii le lăsau moștenire posterității. Erau oameni asupra cărora părea că niciodată n-avea să cadă crepusculul și care, cu atât mai puțin, s-ar fi îngrozit de o furtună. Pălăria de pai îi alunecase pe nas și trecuse ceva vreme de când revista lucioasă pe care o citise zăcea pe jos. Aerul era în continuare nemișcat, ca și cum ar fi găzduit zei adormiți și, doar în ultima clipă, arborii se agitaseră odată cu suflarea spiritului. Fernando Garras deschise un ochi când auzi primele tunete îndepărtate. Dinspre cealaltă latură a piscinei se înălțară foșnete anunțând furtuna între crengile pinilor. Una dintre paginile revistei căzute pe jos se întoarse.

De fapt, trecuseră mai mult de zece minute de când Fernando Garras era treaz. Visul său era intens, dar nu sterp, și își reprezentase evenimentele din ultimele zile sub forme arzătoare de lăcomie și peste măsură de satisfăcătoare. Visase imagini de dinozauri, care însemnau o formă puternică și extravagantă de a da viață ambițiilor sale. Se trezise la zgomotul asurzitor al cerului, dar foarte curând auzul său captase o ușoară clipoceală a apei în piscină și atribuise dinozaurilor ceea ce nici vorbă să fi fost un coșmar sau o remușcare, ci înfiorarea lumii față de ceea ce îi revenea lui Fernando Garras însuși: titlul magnific și cumplit de *Tyrannosaurus Rex*.

Ridică borul pălăriei și aruncă o privire în jurul său. Veneau nori dinspre sud, proiectând umbre de cobalt peste

munți. De acolo veneau de obicei furtunile care aduceau în fiecare picătură câte o jumătate de litru de apă, stingând focurile verii. Erau nori înalți, biblici, rotunzi, cu dezvoltarea lentă a unei explozii atomice, nori de pe vremea dinozaurilor, se gândi Garras, admirând strălucirea foarte vie de sidef a fulgerelor și mesajul întârziat al tunetelor. Într-un anume fel, deși furtuna se dezlănțuise, încă mai întârzia să sosească.

Își acoperi din nou ochii. Alte gânduri îi ocupară mintea și, în ele, satisfacția de a fi reușit până la urmă să pună mâna pe ceea ce dorea. Existau diferite moduri de a se desfăta cu posesia perlelor și, unul dintre ele, poate cel mai rafinat, era să se desfete de unul singur. Perla iradia o asemenea putere de seducție, încât, în locul provenienței ei submarine, părea să fi fost elaborată în infern. Cu fața în jos pe masă, poponarul ăla sfârșise prin a mărturisi că o ținea ascunsă într-un pantof. Într-un pantof! Toracele lui Garras vibră cu un hohot imaginar de râs, amintindu-și ceremonia de sânge și de scârnă care îi îngăduise să pună mâna pe ea. La urechile lui ajunseseră zvonuri ciudate despre perlele acelea. Acum, că una dintre ele se afla în mâinile sale, fără îndoială că zvonurile vor deveni și mai ciudate, urmând mecanismul care cere multiplicarea misterului atunci când enigma originară nu reușește să fie rezolvată. Puțin îi păsa lui Fernando Garras. Asemenea monarhilor care au încredere doar în bărbierul lor, Fernando Garras avea încredere doar în maseurul lui, dar nu filipinezul era adevăratul său maseur, și Garras aștepta doar întoarcerea din vacanță a maseurului său obișnuit de la sala de gimnastică pentru a-i cere sfatul. Cu aceste gânduri, mintea îi era ocupată să savureze plăcerea de a se ști stăpân pe una dintre perle, pe când urzea mijloacele de a pune mâna pe cealaltă. Știa că se află în posesia avocatului.

Își imagină scene de violență care i se părură delicioase. Sub costumul de baie strâns pe trup, de culoare albastru-electric, sexul lui Fernando Garras palpita ca o bombă cu ceas. Situațiile cumplite și perspectiva de a le reînnoi îi excitau firea voluptuoasă. Nimic nu-i permitea să vadă semne de rău augur în furtuna care se apropia, fie pentru că Garras nu cunoștea nimic din știința de a citi semnele prevestitoare din nori, fie pentru că, în orgoliul său, credea că toată puterea pe care o dezlănțuia o furtună o împărțea cu el.

Era cufundat ca în vaselină într-un balsam de ambiție, când sună telefonul de lângă el.

– Ț̂ââârrr, ț̂ââârrr!

Uitase că telefonul se află lângă el. Apoi, întinse gheara și apucă aparatul care cânta ca o mierlă. Între mâinile lui Garras își repetă trilul, trrr, trrr, aproape înăbușit, până când Garras scoase din aparat o minusculă antenă neagră și pasărea tăcu.

– Alo?

– Garras?

Garras își auzi numele și se ridică pe jumătate din șezlong. Recunoscuse vocea interlocutorului său.

– Kauffman? spuse el, acoperind minusculul aparat în pumn.

– Mizerabile, gorilă afurisită ce ești!

– Bine, Kauffman, bine.

– Pitic de doi bani, asasinule, hoț de bijuterii!

– Liniștește-te, Kauffman.

– Nu vei avea odihnă până când n-o să te fac să vomiți perla pe care ai furat-o.

– Am furat-o? Vorbesc cu Kauffman, avocatul care are prima perlă? spuse Garras, începând să meargă de-a lungul piscinei.

– Mizerabile! Eu n-am crăpat capul nimănui. Eu n-am violat bieți poponari.

– Haideți, Kauffman…

Avocatul își aminti mașina distrusă și îl copleși o undă de ranchiună.

– Mi-ai distrus o mașină care încă circula!

– Vei fi înțeles mesajul, spuse Garras sardonic.

– Cu ea îmi duceam fiicele la școală! exclamă Kauffman cu un subit urlet patern.

– O să-ți cumperi o mașină nouă, Kauffman, sau fiicele tale vor lua autobuzul școlar, spuse Garras, obosit de acea etalare de sentimente. Unde-i nevastă-ta? Te țin sub supraveghere, Kauffman. Pe nevastă-ta o fute un negru.

– Ahhggg…

– Și știi cum o au negrii? Negrii o au ca de elefant, continuă Garras. Idiot afurisit ce ești !

– Marele Duce o să te facă bucăți! N-o să rămână din tine nici silueta!

– Ești nebun, Kauffman. Dacă Ducele află că ai o perlă, o să sfârșești la cimitir cu tot cu biroul tău de avocatură. De ce nu te liniștești? M-ai sunat ca să mă insulți?

– Da.

– Ei bine, ai făcut-o. Presupun că acum putem vorbi ca asociați. Sau nu suntem asociați? Tu ai una dintre perle, iar eu o am pe cealaltă. Tu ai Amăgitoarea, iar eu o am pe Nemesis. Ha, ha. Îmi plac numele astea. Sunt nume de prostituate.

– Ce-ai de gând, Garras?

– Să vorbesc cu tine. Firește că nu pot să vorbesc cu tine câtă vreme continui să mă faci hoț, pitic și asasin. Mai ales pitic. Dintr-o singură palmă pot să-ți distrug mandibula și să mă sui pe boașele tale ca să-mi măresc statura. Dar, dacă te liniștești, putem ajunge la un acord.

Îndesat și masiv, Garras ajunse la cealaltă latură a piscinei și se întoarse. Se opri un moment cu telefonul mobil în mână, răbdător, de parcă tocmai ar fi dat un sfat bun. Între timp, la celălalt capăt al telefonului, Kauffman își recăpătă respirația. Litania de insulte îl epuizase. Aluzia la mărimea penisului de negru îl perturbase încă și mai mult decât informațiile de care dispunea Garras. Brusca aluzie la penisuri de mari dimensiuni îl cufundase în perplexitate, mai mult decât în furie, ca și cum chestiunea aceea ar fi fost cheia celor mai neînfrânate fantasme conjugale. Lăsă pentru altă dată luarea în considerație a mărimii propriului său penis, pe care îl socotise întotdeauna ca fiind de proporții normale. Poate nu precum cel al negrilor. Poate că nu de elefant. Dar erau multe femei, se gândi el cu modestie, care apreciază mai mult priceperea decât anvergura penisului. Sau asta era consolarea gratuită a bărbatului alb? În plus, cum de știa Garras că soția lui are o aventură cu un negru? Avea oare informații mai bune? Presupunea că între ceea ce știa Garras și ceea ce relata Garras intra ceva mai mult decât dorința de a-l umili. Care era mărimea penisului lui Garras? Piticii îl au gros și mic. Penis de grăsan. Dar au renumele de a fi teribil de pricepuți. Garras era un atlet. Probabil că o fi având un penis gros, mic și musculos, de care s-o fi simțind mândru. Cu toate astea, se temea să-și imagineze ce ar putea face Garras cu penisul său robust.

– Ai rămas mut, Kauffman?

– Mă gândeam, spuse Kauffman, ieșind dintr-o pădure de penisuri de diferite mărimi.

– Îți propun un pact, spuse Garras. Vreau perla pe care o posezi tu, iar tu vrei perla pe care o am eu. Averea mea este considerabilă, adăugă el, scărpinându-și pieptul bronzat. Nu la fel de considerabilă ca a Marelui Duce,

se înțelege, dar cred că pot face o ofertă pe care nu o vei putea refuza.

– De unde știi tu că pe nevastă-mea o fute un negru? îl întrerupse obsedatul de Kauffman.

– Lasă prostiile, Kauffman. Nevastă-ta a plecat singură în vacanță, iar tu n-ai pierdut timpul acolo, la Madrid. Mi-a șoptit o păsărică.

– Afurisitule…

– Da, gorilă afurisită, de-acum știu. Pot face în așa fel încât să ți se facă zob capul și să se învelească două mingi de golf cu fuduliile tale. În felul ăsta, n-ajungem nicăieri.

– Ce pretenții ai?

– Ți-am mai spus, Kauffman. Vino să iei cina cu mine și să vorbim despre afaceri. Îți așteptam telefonul. Am comandat curcan umplut cu trufe și înghețată de rom cu stafide.

– La ce oră?

– La ora la care dorești. Nu lăsa înghețata să se topească.

– O să fiu la fermă la ora zece.

– O să vii singur?

– O să vin singur. Într-o mașină închiriată.

– Bravo, Kauffman. Îmi plac oamenii care știu să iasă din încurcătură. Rabla aia era de-acum prea veche.

– Altceva, gorilo. Ce se va întâmpla dacă refuz oferta ta și îți fac o propunere ca eu să rămân cu cea de a doua perlă?

– Ce-o să-mi propui tu, nenorocitule?

– Cine știe? se aventură Kauffman, fără să aibă nici cea mai mică idee despre care ar putea fi propunerea sa.

– Nu mă face să râd. O să rămâi cu un birou de avocatură în camera pentru mături din clădirea ta, spuse Garras. Presupun că n-ai de gând să ajungi la sapă de lemn pentru ceva care nu-ți este la îndemână. Ai nevoie de o mașină nouă și să duci o viață bună cu nevastă-ta. Nu

uita că femeilor le plac mai mult banii decât mătărângile zdravene ale negrilor.

– Ahhhgggg…, exclamă Kauffman pentru a doua oară.

– Haide, Kauffman, viitorul tău începe acum, continuă Garras, mergând din nou de-a lungul piscinei cu telefonul lipit de ureche, satisfăcut de cruzimea sa. Poți lucra pentru mine, așa cum ai lucrat pentru Marele Duce. Ce afaceri ți-a propus Magnatul? Să-l reprezinți la licitații? Să-i gestionezi vreo poliță de asigurare? Să-i cari crosele la clubul de golf? Cu mine ai putea fi puternic. Începe prin a-mi preda perla aia.

Kauffman înghiți în sec.

– Te aștept la ora cinei, spuse Garras.

– De acord, acceptă Kauffman cu ură și cu o inexplicabilă încredere în steaua lui norocoasă.

Avocatul lăsă telefonul. Fernando Garras îl închise pe al său și se duse să-l lase lângă șezlong, unde era halatul său de baie. Credea că se apropie momentul de a rezolva marile afaceri. În orice caz, nu se putu împiedica să-și frece mâinile după ce își înnodă halatul de mătase, brodat cu monograma FG în verde și roșu, mulțumit și încruntat ca un campion de box așteptându-și adversarul într-o luptă trucată dinainte. Cina era un pretext. Orice lucru putea servi la distragerea atenției victimei și a o pune în situația de a se preda fără amânare. Când plecase în concediu, bucătăreasa lăsase o provizie de curcan umplut cu trufe și Garras bănuia că în congelator există înghețată ca desert. Filipinezul va servi la masă. Ca în toate marile întreceri în ring, ca în toate marile tertipuri financiare, important era să pună mâna pe câștig, în cazul ăsta, perla, și Garras era sigur că va reuși. Fiind necinstit, violent și seducător, nimeni nu putea rezista propunerilor sale. Închise ochii și ridică pumnul spre coroanele pinilor, pe care înserarea așeza

chenare de sânge peste norii de furtună. Ca un colos de proporții reduse, înfășurat în halatul său heraldic, Fernando Garras părea că amenință cerul și, de la înălțime, o pasăre albă și neagră, probabil o coțofană, răspunse cu un cârâit. Apoi, aripile ei sclipiră o clipă și dispăru între crengile înalte ale copacilor. Garras izbucni în râs și strânse din dinți. Seara era înăbușitoare și halatul de mătase începu să marcheze linia spinării și triunghiul omoplaților. Lupta invizibilă a lui Garras începuse. Transpira. Apoi, se întoarse spre casă și scoase un țipăt, punându-și mâinile la gură în chip de difuzor.

– Aquino!

Parasolarele în dungi ale terasei vibrară în tăcere.

– Aquino! Derbedeule!

Trecuseră zece minute. Aquino Tuán ieșise din pivnița lui și îl spionase pe patronul său de pe terasă. Pe aleea cu pietriș se formase un vârtej lugubru. Prelungi umbre tenebroase inundau grădina. Spațiul se umplea de semne prevestitoare.

– Aquino! Chinez nenorocit! Unde te-ai băgat?

Clamp-clamp-clamp, Aquino Tuán făcu să-i răsune sandalele pe dalele terasei și își scoase capul printre două ghivece cu mușcate.

– Vrei să cobori odată? Ori trebuie să-ți pun un belciug în nas ca să fii ascultător?

Clamp-clamp-clamp, Aquino Tuán se grăbi să dea ocol balustradei și să coboare scările. Lovi o mușcată cu cotul și ghiveciul se clătină. Clamp-clap, clamp-clap, treptele se legănară. Scările deveneau anevoioase și filipinezul simțea în trup sticla de vin de Rioja. Ah! Ochii lui n-aveau viziuni, dar scara somptuoasă cobora în fața lui cu o strălucire crepusculară pe care nu o admirase niciodată până atunci. Ah! Ce de minuni va putea să

povestească în insula lui! În același timp, se temea ca nu cumva să se împiedice și să cadă, ca după aceea să se poată spune că Aquino Tuán este un războinic bețiv care nu suportă vinul spaniolilor. Fernando Garras continua să vocifereze. În cele din urmă, semeț ca un șef de trib, luând ca reper distanța în linie dreaptă care îl despărțea de patronul său, filipinezul ajunse pe pajiște fără incidente și își recăpătă cumpătul. Iarba amortiză în chip solemn ecoul sandalelor de lemn. Pentru o clipă, Aquino Tuán văzu dinaintea sa silueta foarte îndepărtată a lui Fernando Garras care se apropia încetul cu încetul. Filipinezul se opri. Altă minune. I se păru că patronul său, cu pumnii vârâți în buzunarele halatului de baie, semăna cu sfântul Aquino, cel cu maxilare de porc. Continuă să înainteze. Făcu un pas greșit și pierdu o sanda în iarbă. Se aplecă să o ia de pe jos și, deodată, când își ridică privirea, patronul său era în fața lui, zgâlțâindu-l de umăr.

– Ești surd? Unde dracu te-ai băgat?

Filipinezul se ridică în picioare cu sandaua în mână. Garras văzu că este gol, adică avea șalele, fundul și organele genitale acoperite cu genul acela de turban înnodat, etalându-și în umbră trupul uscățiv de limbric și filigranul exuberant al picioarelor tatuate de la fese până la glezne. Aquino Tuán își încălță sandaua și rămase în poziție de drepți.

– Duhnești a vin. Ce-ai făcut toată după-amiaza?

– Aquino oficia ceremonie.

– Ești un șarlatan beat, spuse Garras, dându-i o palmă peste obraz, aproape în silă. Filipinezul se clătină. Sfântul Aquino, cel cu maxilarele de porc, se arătă ostil. Trebuie să fii pregătit în noaptea asta, continuă Garras. Avocatul Kauffman vine la cină.

– Kau Man? spuse Aquino cu mâna pe obraz.

– În persoană.

– Aquino o să fie pregătit cu măciucă dacă vine Kau Man, se grăbi să spună filipinezul, încercând să-l potolească pe Garras.

Garras izbucni în râs, mulțumit de fidelitatea acelui macac.

– Nu despre asta-i vorba. Pregătește cina și pregătește măciuca. Dar, pregătește mai întâi cina și poate, după aceea, măciuca.

Aquino Tuán consimți din priviri. Oh! Ce noapte minunată! Din maxilarele de porc ale patronului său părea acum că picură bale de sânge.

– Nu vreau erori, îl amenință Garras. La cea mai mică greșeală, îți bag măciuca în anus.

– Aquino știe.

– Asta-i tot.

Filipinezul se dădu îndărăt, fără să-l piardă din ochi pe stăpânul său. După câțiva pași, salută și se întoarse cu spatele. Garras zâmbi cu o strâmbătură de mistreț, scărpinându-se pe grumaz. Filipinezul se retrase printr-un trap scurt care făcu să-i clămpănească sandalele, clamp-clamp, alterând în același timp în penumbră complicata încruntătură a zeilor care îi împodobeau coapsele. Garras oftă satisfăcut. Poate că dacă totul va ieși bine, va sărbători evenimentul chiar în noaptea aceea, trăgându-i-o macacului său. De săptămâni întregi pusese ochii pe tatuajele albastre de pe fundul lui. Același gând reunea ambiția sa de a obține perlele cu nevoia presantă de sex. Chinezul era avertizat. Nu-l ciupise doar o dată în camera de masaj de fesele tatuate. I se va oferi fără să opună rezistență, se gândea Garras, ca într-o ceremonie de fornicație rituală. O să fie de-ajuns să-i dea câteva palme peste fund ca să le dea viață zeilor. Ha, ha. Sub

halat și sub costumul de baie de ciclist strâns pe trup, penisul scurt și musculos al lui Garras începu o puternică erecție, cu dezvoltarea unei ciuperci atomice sub țesătura licra. Apoi, penisul se potoli, ca un animal periculos de abia deranjat din odihnă. Garras se înfășură în halatul de baie și se retrase pe șezlong. Seara cădea cu clocote de cerneală. Suprafața apei din piscină strângea în mari cercuri schimbătoare luciul satinat al furtunii care nu reușea să se dezlănțuie. Printr-o ruptură a cerului, acoperișul casei fu învelit cu o acuarelă violetă, provenind dinspre munții îndepărtați. Fulgere de căldură străbăteau firmamentul ca o piele de zebră. Nemișcat și gânditor ca un campion într-o ședință de saună, Garras medita la nimicnicia omului în fața clipei de cumpănă insuportabilă a crepusculului.

Aquino Tuán se întoarse în pivnița care îi servea drept cameră de locuit, trecând mai întâi pe la bucătărie. Străbătu saloanele printre sclipiri de cristal și mari spații pătrate de soare la asfințit, clamp-clamp, atingând lungile panașe de plante tropicale și împiedicându-se de scaune. Oh! Câte suferințe nu dorm în ispita vinului! Îi ardea obrazul de la palma primită și îi ardea inima umilită, dar când ajunse în bucătărie, sentimentul i se transformă în melancolie și își scoase sandalele, de parcă ar fi călcat pe un teren sacru. Absența Toribiei, bucătăreasa, impregna incinta pustie. Oh! Măcar de-ar putea să ducă la nas un șorț și să respire miros de mâncare și de rădăcină de nap! Dar, înainte de a pleca în concediu, Toribia trecuse șorțurile prin mașina de spălat rufe și în bucătărie se respira o ambianță igienică de leșie și dezinfectant. Aquino Tuán se întristă. Ce departe erau mirosurile de scorțișoară și de piper din insula lui! Ce departe erau și efluviile amoroase de mâncare și de rădăcină de nap! Își lăsă sandalele pe un taburet și, simțind

în tălpi contactul cu dalele reci, se îndreptă spre frigider, plin până la refuz. Părea magazia de bagaje a unei stații de cale ferată încărcată cu alimente. Toribia se gândise la stăpânul ei, dar filipinezul, cu o lacrimă în ochi, cu chipul său de îndrăgostit profilat pe lumina polară nemișcată a frigiderului, presupunea că Toribia se gândise în exclusivitate la Aquino Tuán. Nu va duce lipsă de masa de seară. Dar lui Aquino Tuán nu-i păsa de masa de seară. Puse mâna nepăsător pe un cârnăcior crud și mușcă din el cu satisfacție. Vinul îi stârnise pofta de mâncare. Înainte de a închide frigiderul, apucă alți doi cârnăciori și îi puse în turbanul care îi încingea talia, ca provizie pentru camera lui. Apoi, ieși din bucătărie suspinând. Uită sandalele pe taburet, iar pașii săi elastici păstrau semeață silueta războinicului îndrăgostit, așa cum i-ar fi plăcut să fie văzut în satul lui. Dacă s-ar întoarce într-o zi în insulă, ar comanda ridicarea unei case ca aceea, pentru el și pentru dulcea sa bucătăreasă, și va face în așa fel încât să fie servit de un atlet spaniol, obligat să-și tatueze fundul, și care va fi pălmuit în mod scrupulos la cea mai mică ocazie.

Din nou la el în cameră, simți iarăși pe obraz fierbințeala palmei, pe când mesteca furios alt cârnăcior. Încă și mai rău. Cu dubla prevestire a viitorului pe care i-o oferea vinul de Rioja, simțea înfiptă în josul spatelui privirea pe care i-o aruncase patronul său. Un războinic nu permite să-i fie privite fesele în acest mod, fără să fie pedepsit. În fața altarelor Sfântului Aquino și Sfântului Cavite încă mai ardea tămâia. Cele patru lumânări așezau delicate umbre albastre și trandafirii peste florile de hârtie. Aquino Tuán se așează pe jos. Își încrucișă picioarele și își aținti ochii asupra sfinților. Sfântul Cavite, sfântul cu fălci de crocodil, îi înțelegea umilirea. Sfântul Aquino, sfântul spaniol cu maxilare de porc, părea nepăsător la durerea

lui. Aquino Tuán se ridică și întoarse imaginea Sfântului Aquino cu fața la perete. Se așeză din nou cu picioarele încrucișate și rămase singur cu Sfântul Cavite. Dacă ar fi avut la îndemână o găină neagră, i-ar fi tăiat beregata în onoarea lui. În schimb, depuse în fața altarului cel de-al treilea cârnăcior. I se schimbase dispoziția sufletească și spiritul lui nu mai avea chef de rugăciuni. Dimpotrivă. Așa cum îi ardea obrazul, tot așa îi ardea și inima. Exact în momentul acela, sistemul automat aprinse luminile din exteriorul casei și felinarul din patio revărsă prin luminator umbre livide, scurte fantasme de violență proiectate pe perete ca un instantaneu fotografic și în fața ochilor lui Aquino se ivi măciuca depusă în fața altarului, lângă cârnăcior, și el știu că acela era instrumentul domestic atât al dreptății, cât și al răzbunării, binecuvântat de Sfântul Cavite, dușmanul spaniolilor, la fel cum alți oameni, și alți profesioniști, și alți servitori posedă unelte deosebite ca să se răzbune și ca să-și câștige pâinea.

Se lungi pe pământ de parcă ar fi scormonit în ciment și căută pe bâjbâite a doua sticlă de vin de Rioja pe care o ascunsese sub patul de scânduri. O destupă cu îndemânare și trase o dușcă prelungă și sălbatică, așa cum făceau războinicii în orgiile nocturne, ca să continue beția. Vinul dens și savuros, recolta '82, fu pe placul buzelor sale, îi potoli gâtlejul și i se vărsă în parte pe piept. Un râgâit posomorât, încărcat de aburi de digestie, îi umplu obrajii. Aquino Tuán se liniști. Trecuse ceva vreme de când lumea simțurilor își pierduse conturul. Efectul primei sticle de vin începuse să se extindă asupra imaginației, astfel că acum se complăcea în execuții vagi și sumare care îl aveau pe patronul său drept țintă. Om alb, negru la suflet. Lui Aquino Tuán îi plăcea să tragă la măsea și sorbi încă o înghițitură din cea de a doua

sticlă. Vinul de Rioja îi curgea pe la colțurile buzelor, formând două torente de purpură care îi însângerară din nou pieptul. Tuși. Golirea unei jumătăți de sticlă din două înghițituri îi pricinuise o scurtă gâfâială și era pe punctul de a se sufoca. Se odihni câteva minute. Își șterse buzele cu dosul palmei și după aceea continuă să bea cu ochii ațintiți în tavan până goli sticla care, apoi, eliberată ușor din mâna lui Aquino și urmând o pantă naturală, imperceptibilă, de pe podeaua camerei, se rostogoli până dădu într-un colț peste tovarășa ei din aceeași recoltă, cu amintirea pustie a unui cules de vii, într-un lung destin împărtășit.

Ah! Îi veneau în amintire vechi cântece ale clanului și ale tribului său. *De la Luzón la Mindanao. Vâslește-vâslește. Dă-i misionarului să bea rachiu.* Toate în limba ancestrală. Spiritul strămoșilor și al rudelor sale îi curgea prin vene, într-un soi de conștiință multiplă a personalității. I se păru că-l recunoaște pe unul dintre bunicii săi, jucător de jocuri de noroc și bețivan, amator de rachiu de palmier. Recunoscu și spiritul evlavioasei sale mame, și pe al surorii sale, căreia, de pe vremea când era el copil, i se lăudau mâinile de cusătoreasă. Acum, ar fi scandalizate dacă l-ar vedea beat. Dar ele nu știau ce înseamnă să vii în Spania ca să câștigi *mălai.* Alte amintiri îi întăreau sufletul. Una dintre bunicile lui a fost concubina unui emigrant spaniol care introdusese în repertoriul neamului cântecul *Vâslește-vâslește*, în același timp cu niște picături de sânge basc. Din ebrietatea demnă a lui Aquino Tuán nu lipseau orgoliul Țării Bascilor și nici tăria de a fi stăpân pe situație.

În momentul acela, crezu că aude o puternică scufundare, ca a unui trup greu care se aruncă în apă. După puțin timp, i se păru că este strigat în gura mare.

– Chinez de rahat ce ești! Mă auzi? Te strig!

Într-adevăr, Fernando Garras făcuse o baie nocturnă în piscină. Kau Man nu sosise încă. Chinezul de rahat era el.

Aquino Tuán se ridică în silă. Capul său aproape că atingea tavanul bârlogului. Se apropie de altarele Sfântului Aquino și Sfântului Cavite și întoarse imaginea Sfântului Aquino, care rămăsese cu fața la perete. Stăpânul continua să vocifereze. Aquino Tuán făcu o mutră supărată. Îl deranjau țipetele alea. Ieși până la urmă din pivniță și traversă patioul pe sub felinarul năpădit de țânțari. Ajunse tiptil în partea întunecată a terasei și își scoase capul printre două ghivece cu mușcate. Aerul proaspăt al nopții îi trezi simțurile. Cercuri mari de lumină cădeau pe pajiște, aruncând umbre de cobalt. Piscina era un dreptunghi verde, cu transparențe de smarald, ușor striat cu dungi negre, unduitoare, sub o lumină ireală. Fernando Garras zbiera de lângă piscină.

– Un prosop!

Aquino Tuán înțelese că patronul avea nevoie de un prosop.

– O să te fac să înghiți prosopul! Chinez de tot rahatul ce ești tu!

Patronul avea nevoie de un prosop ca să-l facă pe Aquino Tuán să-l înghită.

Filipinezul făcu stânga-mprejur și se întoarse pe unde venise. Picioarele desculțe îi alunecau pe dale, îndepărtând spiritele dăunătoare care i-ar fi putut trăda prezența. Traversă din nou patioul, nepăsător la congresul țânțarilor reunit în jurul felinarului. Coborî din nou în pivniță. Multe lucruri îi trecuseră prin cap zilele acelea. Presupuneri negre puseseră stăpânire pe sufletul lui, dar nici una atât de neagră încât să-și fi imaginat că patronul său l-ar face să înghită un prosop și, după aceea, cine știe dacă, fiind el cu prosopul în gură ca să-i împiedice

țipetele, nu cumva ar încerca suprema infamie pe care nici un războinic demn și mândru n-ar fi putut să o tolereze. Aquino Tuán simți instinctiv că i se strânge anusul. Cadrul pustiu al casei și pustiul dureros din inima lui îndrăgostită făceau ca teama să-i fie și mai acută. Intră în pivniță, în vreme ce Fernando Garras continua să zbiere. Măciuca de *bataklán* era în fața altarelor celor doi sfinți. Aquino Tuán o luă în mâini cu mișcarea mecanică, resemnată și rituală, a unui călău fără probleme de conștiință. Multe mai îndurase Aquino ca să câștige *mălai* în Spania. Multe bătăi de joc și multe zeflemele treziseră fesele sale tatuate în imaginația bogată a patronului său. Cu măciuca pe umăr, ieși din pivniță, închizând ușa după el. Apoi, luă un prosop mare de baie de pe tăvile de răchită din spălătorie. Trecând prin bucătărie, se încălță cu sandalele pe care le lăsase pe taburet. Clamp-clamp-clamp, Aquino Tuán înaintă, semnalându-și prezența. Garras auzi clămpănitul sandalelor. Aquino Tuán apăru în capul scărilor și Fernando Garras ridică pumnii.

– Unde-ai fost, chinez de tot rahatul ce ești tu?

Filipinezul coborî treptele cu prestanța unui demnitar municipal care-și poartă însemnele. Aburii vinului făceau să-i curgă plumb prin vene. Se apropie de patronul său până ajunse la un metru distanță. În satul lui, viteii erau sacrificați cu o singură lovitură de mai. Așa trebuia să calculeze distanța pentru a-l sacrifica pe stăpânul său. După aceea, va fugi pe insula Tomelloso.

– Tuán aduce prosop, șopti el cu o voce posomorâtă.

– În sfârșit!

Aquino Tuán îi întinse prosopul. Vechi trucuri de luptă îl învățaseră să țină ocupate mâinile adversarului. Mută măciuca pe celălalt umăr. Garras începu să-și șteargă pieptul, frecându-se cu vigoare.

– Știi ceva, Tuán? Îmi ești foarte drag. Am o mare simpatie pentru tine.

– Aquino știe.

– Dar mă enervează că dispari în bârlogul tău când am nevoie de tine, continuă Garras, trosnindu-i o palmă care îl nimeri pe filipinez peste obraz și îl făcu să se clatine.

Contragreutatea măciucii îl ajută pe Aquino Tuán să-și recapete echilibrul. Nu ținuse seama de rapiditatea adversarului său. Garras se întoarse cu spatele, ștergându-se pe umeri. Apoi, se întoarse cu fața, expunându-și pectoralii cărnoși, puternici și umezi, ca de animal amfibian. Lumina celui mai apropiat felinar îi revărsa pe trup o strălucire metalică, de parcă ar fi fost patinat de un orfevru. De pe picioarele scurte și păroase curgea pe pământ un șiroi de apă. Ușoara unduire a piscinei părea să-i însoțească mișcările cu o transparență submarină, oferită delicat în noapte. Era ceva idilic în neștiuta apropiere a morții care făcea din robustul Garras o ființă fragilă, trecătoare în timp, ca o floare. Gesturile lui erau îndemânatice, deloc neîncrezătoare, mânuind prosopul cu mâinile acelea late, un adevărat depozit de palme peste obraz. Și de ce ar fi trebuit să fie neîncrezător? Părea a fi îmbrățișat de fatalitatea nocturnă cu petale de tuș chinezesc și dâre argintii, de parcă noaptea ar fi revărsat ocări și bogăție și ar fi exprimat un sentiment de simpatie față de el, atât de robust și de candid în momentul acela, asemenea vițeilor sacrificați în satul filipinezului, curtat în același timp de zborul unui liliac și de melodia unei privighetori în pădurricea de pini. Și oricui, chiar și celor mai aprigi detractori ai săi, asociați și dușmani, chiar și celor care suferiseră hărțuielile sale la Bursă le-ar fi fost milă de el, deși ar fi trebuit să-i onoreze cadavrul printr-un banchet și capul să-i

fie oferit la desert ca un pepene copt, pe fețele de masă. Garras se opri o clipă și își apropie nasul de servitorul său.

– Tot mai miroși a vin. Ce faci cu măciuca? Aștepți să vină Kauffman?

– Aquino așteaptă Kau Man, minți Aquino.

– Bine, băiete, bine, spuse Garras, fiind recunoscător pentru disponibilitatea filipinezului. E posibil să fie nevoie să o folosești.

Se întoarse într-o parte, ridicând capul ca să-și șteargă apa de după urechi și atunci Aquino se gândi că a sosit momentul cel mai potrivit. Servitorul mută din nou măciuca pe celălalt umăr. Făcu un pas de dans spre spate, ținând strâns arma cu amândouă mâinile, arătându-și dinții într-o strâmbătură belicoasă, înainte de a da lovitura, trasând în aer un semicerc, totul cu o asemenea grație și simț al ritmului, încât părea că cele două siluete făcuseră repetiții, și doar vâjâitul aerului și lovitura seacă a lemnului peste craniu trădau faptul că era vorba de reprezentația finală. Se auzi un fâșâit inexplicabil, ca de mătase sfâșiată. Vreme de o secundă, Fernando Garras avu ocazia să se întoarcă, ducându-și mâna la capul spart de unde izbucnea zeama unui harbuz, cu chipul feroce al unui campion ultragiat și pe buze cu cererea nevinovată a unei explicații.

– Ce-ai făcut, Aquino? Ce-ai făcut?

Măciuca nimerise zona osului parietal, exact în spatele urechii stângi, iar craniul se fracturase ca un sipet gol. Ochiul corespunzător, ochiul stâng, ieși din orbită. Într-un gest instinctiv, atletul își duse prosopul spre frunte, clătinându-se, înfipt pe cele două picioare, de parcă ar fi făcut un mare efort să-și țină capul pe umeri. Un gust acru îi umplu gura, ca în momentele de mare angoasă. Trupul i se răsuci în tăcere. Aquino Tuán dădu a doua

lovitură peste șira spinării, așa cum se practica în insula lui lovitura de grație, și coloana vertebrală se frânse cu trosnetul unei crengi uscate. Bun mai era lemnul măciucii de *bataklán!* Atletul se îndoi de șale către spate, cu fața spre piscină și, simțind că îi dispare forța din genunchi, nimeri pe burtă în apă. Cu măciuca în mâini, într-o atitudine de luptă sau de partidă de baseball, Aquino Tuán se îndepărtă ca să evite să fie stropit. Apoi, privi scena cu seninătate. Ovalele de lumină ale piscinei se deschideau și se închideau într-o mulțime de ochi. Deranjată brusc, apa clipocea prin canalele de deversare. Cadavrul rămase plutind peste lumina scufundată, cu spinarea proeminentă, brațele deschise, nemișcat ca un trunchi în derivă, prins încă de prosop ca de ultima șansă a acestei vieți. Din cap îi izbucnea o ușoară arborescență de masă encefalică și sânge, ce se dizolva în nuanțe delicate, ca desenul în acuarelă, de abia sugerată și deja estompată, al unei grădini japoneze.

Bine. Lucrurile se prezentau bine pentru Aquino. Putea fi sigur că salvase onoarea tuturor strămoșilor săi. Gata cu palmele peste obraji. Gata cu aluziile la introducerea de obiecte în anus. Se apropie de marginea piscinei cu măciuca pe umăr și examină trupul plutitor. Murind, Fernando Garras se transformase într-un enorm gândac. Așa îl vedea Aquino Tuán și nu-l mira această transformare. Atunci, după ce aruncase o privire de jur împrejur, își însuși ceea ce rămăsese de pe urma victimei, așa cum războinicii victorioși își însușesc personalitatea adversarilor uciși. Acolo era halatul de mătase cu monograma FG brodată, la care râvnise atât de mult Aquino Tuán. Apoi, se gândi că, pentru ca să fugă de acolo, avea nevoie de ceva mai mult decât de un halat de baie. Beția se risipise și lăsase loc unei viziuni

mai practice asupra lucrurilor. Clamp-clamp-clamp, Aquino Tuán se îndepărtă de piscină și se întoarse în pivniță să ia cutia de biscuiți care conținea economiile lui și pe care o ținea ascunsă sub patul de scânduri. Apoi, umblă prin casa pustie, clamp-clamp, cu averea sa sub braț. Traversă saloanele și rămase o bună bucată de vreme așezat melancolic în bucătărie. Apoi, străbătu dormitoarele. Ajunse în studioul care îi servea drept birou lui Fernando Garras. Clamp-clamp. Se opri în ușă. Acolo era seiful, camuflat într-un dulăpior de mahon cu incrustații de lemn de lămâi, care se dezarticulă la prima lovitură de măciucă. Chiar și seiful, de fabricație britanică garantată, se deschise în mod surprinzător la a doua lovitură de măciucă. Acolo, era cel puțin un kilogram și jumătate de bani pe care spaniolii îi numesc *mălai*, ceea ce însemna ceva mai mult de o sută de mii de dolari, calculă Aquino cu acea extraordinară pricepere de a face socoteli pe care o au creierele primitive. Clamp-clamp-clamp, Aquino Tuán ieși din birou cu ochii luminați, umplând cu bancnote propria sa cutie și buzunarele halatului. În cele din urmă, se gândi că trebuie să renunțe la afurisitele alea de sandale, clamp-clamp, care îi semnalau pașii și îi vor îngreuna fuga și, atunci, coborî în sala de gimnastică și se încălță cu niște pantofi elastici de tenis. Apoi, cu pașii mari și misterioși ai unui tigru, traversă grădina, trecu de-a lungul piscinei fără să arunce vreo privire către defunct și se pierdu printre pini, adulmecând în întuneric direcția care i se părea cea mai potrivită către acele mări unde presupunea el că se află insula Tomelloso, ca să-și înceapă zilele fericite alături de Toribia. Poalele halatului de baie fluturau în vânt și silueta i se zărea în luminișurile din pădure, sub cerul străbătut de fulgere, nepăsător la picăturile mari de ploaie care îi loveau fruntea, pentru că

furtuna care se anunța de o jumătate de oră începuse să se dezlănțuie.

Era trecut de ora unsprezece noaptea când avocatul Kauffman sosi la fermă. Furtuna îl prinsese la mijlocul drumului și hotărâse să se oprească într-un bar de pe șosea să bea câteva păhărele și să se umple de curaj, astfel că se simțea neînfricat când automobilul intră pe aleea de pietricele umede și scrâșnitoare care ducea spre casă printr-o pădure deasă de stejari. Mai fusese pe acolo în două ocazii. Prima, încă o mai ținea minte, fusese la ziua de naștere a lui Garras, probabil cea de a cincizecea aniversare, dar la fel de bine putea să-i scadă vreo zece ani și să admită, scrâșnind din dinți, că Garras era mai tânăr și că strânsese mult mai mulți bani decât circulaseră vreodată prin biroul său de avocatură. Petrecerea avusese loc în grădini. Cineva îi dăruise lui Garras un urs. Kauffman se prezentase cu un porțelan vechi care, în mod evident, dată fiind înfățișarea lui Garras, nu i se potrivea. Ar fi fost mult mai nimerit să-i fi dăruit și el un urs. În orice caz, Kauffman cunoscuse la petrecere mai mulți oameni cu greutate în finanțele din Madrid, precum și diferite pramatii recunoscute, indiferente și chiar în termeni excelenți cu cei dintâi, și la sfârșitul nopții, profitând de conversații, reușise să se ridice la poziția de avocat de afaceri, pe care, fără nici o îndoială, a doua zi după petrecere, nu o va mai recunoaște nimeni, dar avocatul Kauffman era deja obișnuit pe vremea aceea cu acest gen de situații și ar fi fost surprins ca oricare dintre acei finanțiști, chiar și oricare dintre pramatii, să aibă cu adevărat încredere în el.

A doua oară când venise la fermă fusese exact pentru o întâlnire de afaceri, însoțindu-l pe Marele Duce. Pe vremea aceea, ursul dispăruse. În locul lui

se afla un întreprinzător din provincie însoțit de un avocat francez. În momentele-cheie ale acelei reuniuni, Kauffman rămăsese așezat pe o canapea din vestibul cu o mapă pe genunchi, iar afacerile care fuseseră discutate acolo nu erau în esență de competența lui și, după cum aflase, nici a avocatului francez, care venise să stea lângă el cu propria lui mapă pe genunchi. Iar Kauffman era pe vremea aceea la curent cu faptul că adevăratele înfruntări de afaceri nu reclamă prezența oamenilor legii, dimpotrivă, aceștia trebuie să fie eliminați de pe terenul, întotdeauna de dimensiuni reduse, un birou, un cabinet de arme, chiar și un ascensor de hotel, și apar din nou cu mapele și documentele lor doar atunci când adevăratele chestiuni au fost deja rezolvate, câtă vreme ascensorul ajunge la parter sau când vine femeia care schimbă scrumierele sau comisionarul, cu șampania. Când Kauffman ajunse la fermă, îi veni în minte ursul acela. Bănuia că animalul o fi fost eliberat sau o fi fost predat vreunui parc zoologic, dar secvența magică a gândirii sale, excitată de cele două sau trei pahare pe care le băuse, îl făcu să creadă că Garras și ursul erau învelișul muritor diferit al aceleiași persoane, chiar dacă nu știa cu care dintre cei doi avea să se confrunte. Purta la el un mic pistol pe care nu-l folosise niciodată și pentru care nici măcar n-avea permis de portarmă, dar care îi garanta un fel de bărbăție suplimentară. N-a știut niciodată care erau condițiile ce i se cereau unui avocat ca să poarte o armă, dar aceea i se părea a fi ocazia adecvată și, în orice caz, animăluțul acela rece și pătrat pe care-l simțea nemișcat pe partea laterală îi prilejuia un anumit sentiment de siguranță.

Opri mașina în fața casei și respiră aerul proaspăt și încărcat cu ozon pe care îl lăsase furtuna în trecerea ei

și se îndreptă spre poarta principală. Nu ieși nimeni să-l întâmpine. Casa părea pustie. Experiența îl învățase că reședințele aparent pustii ascund surprize. De pe fațadă atârna o lungă plantă agățătoare de culoarea vinului, luminată de un felinar. Apa provenind de la furtună se prelingea în picături curate ca dintr-o coamă deasă de păr ud. Kauffman se dădu îndărăt câțiva pași și ridică privirea spre etajul superior. Apoi, dădu ocol clădirii și ajunse la terasa care domina pajiștea. De acolo, zări piscina iluminată, în care cadavrul lui Garras plutea ca un trunchi de lemn. Coborî scările și se apropie să constate că trunchiul era un cadavru. N-avea nevoie să verifice că era vorba de cadavrul lui Garras. Era de ajuns să observe aspectul de cașalot în derivă al acestuia (sau de gândac mort; într-adevăr aceeași idee care încolțise și în mintea filipinezului păru să atingă și judecata lui Kauffman). Fernando Garras, pe burtă în apă, îmbrățișa piscina cu un ultim gest, zadarnic și ambițios. Cu șalele cufundate, umerii lați și fesele rotunde vârâte în slipul fosforescent ieșeau din apă. Kauffman își duse mâna la bărbie și simți greutatea inertă a pistolului în buzunar. Suprafața piscinei se agita ușor, odată cu bâzâitul instalației de purificare a apei. Lumina scufundată proiecta unduiri fantastice pe coroanele copacilor din apropiere, astfel că și cadavrul lui Fernando Garras părea că plutește prin aer. Trupul fusese dus spre un colț, târând după el un firicel foarte subțire de sânge. Și un obiect ciudat, care părea a fi un prosop, se legăna liber între două ape, înfășurat în sine însuși, ca o floare. Kauffman se îndepărtă de locul acela și căută protecție în umbrele de pe fațada din spate a casei. Presupunea că servitorul filipinez supraveghea totul. În orice caz, greutatea animălușului cu sânge rece pe care îl purta în buzunar îl liniști.

Era o lumină la o ferestruică de la nivelul pivniței. Aplecându-se până aproape că atinse solul, Kauffman descoperi două altare cu imaginile unui porc și a unui crocodil. Niște lumânări ardeau dinaintea acelor imagini. Nu înțelese rostul diabolicei ceremonii care se va fi desfășurat acolo, dar înțelese proporțiile sale omenești atunci când descoperi cele două sticle de vin de Rioja care se rostogoliseră pe podea. Se ridică în picioare, simțind o prezență în spatele său. Era o alarmă falsă. Era propria sa umbră, de o dimensiune mărită, care se ridică simultan pe zidul din patio.

În cele din urmă, hotărî să pătrundă în interiorul casei. Luminile rămăseseră aprinse și, în acel labirint luminat, în care un salon urma altuia și un patio reproducea umbrele din primul, Kauffman înțelese că reședința era pustie și că singurul ei locatar zăcea în piscină. Ajunse în birou și văzu seiful făcut bucăți. În pofida jafului, nu se îndoi o clipă că acolo se găsea ceea ce venise să caute. Își vârî brațul în seif cu aceeași siguranță cu care l-ar fi introdus în cuptorul cu microunde în care se afla propriul său seif, știind că într-al lui se află Amăgitoarea, și știind, de asemenea, cu o inexplicabilă siguranță în destin, că acolo se află Nemesis și, într-adevăr, perla se găsea într-un etui, învelită într-un săculeț de flanelă, dintre cele pe care copiii le folosesc ca să-și țină bilele, și în momentul în care intră în posesia lui, simți misteriosul contact călduț în podul palmei. Kauffman vârî etuiul în buzunar și ieși la fereastră. De acolo, de sus, văzu piscina dintr-o altă perspectivă. Un Garras mărunțel plutea într-un soi de plasmă luminiscentă, suspendat parcă în gelatină, ca mostra unui virus într-un preparat de laborator. Dincolo de umbra pinilor, strălucirea autostrăzii lumina norii de pe cerul nocturn deasupra peisajului de nepătruns al

munților. Câteva minute mai târziu, lăsând porțile deschise și luminile aprinse în casă, Kauffman conducea mașina închiriată spre Madrid.

# ÎNTOARCEREA FAMILIEI KAUFFMAN

Două perle. Kauffman prefera ca soția sa să nu înțeleagă cum au ajuns perlele acelea în mâinile lui și, cu atât mai puțin, care era importanța lor și, în consecință, alese să nu îi spună nimic, dar măcar nu uitase de aniversarea nunții lor și putea presupune că ea credea că el nu o uitase, iar amintirea, oricât de neașteptată, îl ridica pe Kauffman în categoria soților impulsivi, dar afectuoși, dintre cei care ocupă pentru totdeauna inima unei femei.

Soția lui Kauffman se întorsese la Madrid cu fetele în ultima săptămână a lunii august. Începuse să verifice cheile vilei la ora șapte dimineața. Valizele erau făcute din ziua precedentă. Apoi, în vreme ce marea se aprindea cu strălucirea insuportabilă a zorilor, Mama Kauffman băuse o cafea cu lapte pe terasă înainte de a le trezi pe copile. În minutele acelea de singurătate, în fața mării de oțel și ardezie, simți întoarcerea sa la Madrid ca pe un amestec de bucurie și de răzbunare. Vacanța fusese al naibii de plictisitoare, iar aventurile premeditate, dirijate mai degrabă cu stângăcie decât cu pasiune, se limitaseră la două nopți de orgasme cu un individ pe care-l cunoscuse într-un chioșc de pe plajă. Amintirea lui Roberto Javier, un tânăr arătos cu buze groase și mâini pricepute, făcu să i se accelereze respirația într-un ritm vinovat. Nimic din toate astea nu

trebuia să se manifeste la întoarcerea ei. Fanteziile femeii, chiar și realizate, trebuiau să rămână în continuare propriile ei fantezii. Nimic n-ar fi împiedicat ca pe lângă cele două nopți secrete de sudoare și sex să fi fost încă cinci sau șase nopți, dar sentimentul de culpabilitate și plăcerea ei s-ar fi împărțit în măsura în care s-ar fi înmulțit partidele de sex. Margarita era o femeie ordonată și în cele două nopți putea să-i fie recunoscătoare lui Roberto Javier pentru cele cinci partide de sex, radical diferite una de cealaltă (poate cu excepția celei de-a doua și de-a cincea, zâmbi ea evocându-le cu o ușoară umezire erotică, fiind încă rușinată de anumite rafinamente deosebite). Cu acestea, îi era de ajuns să păstreze în amintire nucleul clandestin, înduioșător și excitant la nesfârșit, al amorului fără obligații și să se fi desfătat două nopți cu sălbaticul sentiment zoologic de femeie posedată. Termină de luat micul dejun pe terasă când marea devenea cristalină într-o sclipire continuă brăzdată de irizări de culoarea vinului. Lumina verii scădea spre cel de-al doilea echinocțiu. Sub strălucirea minerală, mușcatele se dezintegrau într-o explozie de flori stacojii. Intră în vilă ca să le trezească pe copile. Penumbra răcoroasă, valizele închise și marea în spate treziră în ea dorul de alte călătorii și de altă viață, poate cu un tânăr la fel de arătos ca Roberto Javier, poate singură. Totul se spulberă când ajunse în camera fetelor și ridică storul. Sexul și călătoriile fură dintr-odată alungate spre zona cea mai opacă a creierului atunci când mezina, frecându-și cu pumnii ochii adormiți, spuse: „Mama".

– Hai, scumpa mea, șopti Margarita cu o resemnată voce maternă care răscumpăra două nopți de viciu de neuitat. Trebuie să te scoli.

Margarita, cea mare, deschise ochii și căscă. Amândouă purtau nevinovate pijamale albastre imprimate cu

elefanți. Amândouă își strânseseră jucăriile din ziua precedentă. Erau două voluminoase genți galbene în formă de dromader cu un mâner între cocoașe. Nu știau, oh, Dumnezeule!, că mama lor era o femeie desfrânată cu două nopți de orgii fără știrea lor și nu o vor ști niciodată, cu toate că într-o zi îi vor dărui nepoți, iar ele vor trebui să ascundă față de propriii copii acea nevoie primitivă și urgentă pe care o simte orice femeie măcar o dată în viață și pe care limba o cuprinde în expresia vulgară *a și-o trage*. În culturile înalte, femeile respectabile se duceau la anumite temple ca să *și-o tragă* cu un necunoscut, oferindu-și orgasmul Afroditei. Templele au fost dărâmate și femeia modernă dispune doar de rara libertate consimțită la un sfârșit de săptămână sau în vreo vacanță. Sexul era barbar, iar aspectul ritual dispăruse. Dar ciudata, animalica și sublima satisfacție persista în straturile cele mai profunde ale sexului și experiența anonimă de *a și-o trage* implica nostalgia și dorința de tinerețe și de noi experiențe, ceva pe care conștiința o înăbușea din sufletul Margaritei, mai ales la lumina zilei, mai ales când se afla în camera fetelor. Dar o mamă încă tânără, și zveltă, și puternică în neștiuta ei capacitate de seducție, ajunsă virgină în fața altarului, dar inițiată minuțios și încercată delicios de către Kauffman în ceva mai mult de o mie două sute de atingeri ale sexului, nu putea face altceva decât să-și năpustească desfrânarea personală prin brești acelor două nopți de aventură. Aproape că plângea gândindu-se la ocaziile pierdute și la experiențele erotice neîncercate și tot ceea ce fanteziile atribuie variantelor de împerechere nepracticate, dar reconfortată în registrul celor cinci partide sublime de sex de care îi fusese dat să se bucure.

– Haideți, fetelor, trebuie să vă sculați, repetă ea cu mintea cam întunecată de revenirea insistentă a fanteziilor.

Mezina sări din pat și se îndreptă cu pași mici spre camera de baie. Urină și defecă, lăsând ușa deschisă, așezată cuminte pe vasul de toaletă, între plăcuțe de faianță imprimate cu abțibilduri cu Mickey Mouse, cu chiloțeii în vine, o carte de povești pe genunchi și fără să ajungă cu picioarele până jos. Cea mare se întoarse cu fața în jos pe pernă, prefăcându-se că doarme. Mama Kauffman ieși din cameră și se duse la bucătărie să pregătească micul dejun. O jumătate de oră mai târziu sosi grădinarul de la vila vecină ca să ajute la încărcarea bagajelor în mașină. Când totul fu gata, veni cineva să ia cheile casei și să verifice în urma doamnei Kauffman că nu rămăseseră robinete deschise, nici lumini aprinse. Doi oaspeți închiriaseră vila pentru luna septembrie și sufrageria, camerele și dependințele își recăpătau disponibilitatea anonimă. Terasa intră din nou în singuratica posesie a mușcatelor. Între timp, mama Kauffman se deplasa cu fetele în mașina familiei încărcată cu genți și geamantane, îndepărtându-se de coastele răsăritene spre orizontul larg al autostrăzii, spre Madrid.

Avocatul Kauffman părăsise apartamentul din turnul Danone cu câteva zile mai devreme ca să se întoarcă la domiciliul conjugal. Un taxi venise să ia valiza cu lucrurile lui, în vreme ce el se instala în biroul de avocatură cu un ciudat sentiment de melancolie, același pe care îl simțise și în alte ocazii, singuratice, în timpul serviciului militar. Era sentimentul tinereții pierdute și lenea copleșitoare în fața perspectivelor mature ale toamnei. Apoi, urcă din nou în apartament ca să ia ce avea mai de preț acolo. Din seiful instalat în spatele cuptorului cu microunde scoase cele două perle, într-adevăr două, din cutiuța de catifea în care le păstrase. Se jucă o clipă cu cele două minuscule sfere în căușul palmelor. Apoi, le vârî din nou în etuiul pe care-l

băgă în buzunar. Chemă un alt taxi și îi ceru să-l urmeze pe primul. N-avea nici un motiv special ca să procedeze în acest fel, dar i se părea că împrejurarea întoarcerii acasă și posesia perlelor reclamau o anumită solemnitate.

Avusese de rezolvat și alte treburi. Venise o macara să scoată mașina pe care filipinezul, îndeplinind poruncile lui Garras, o făcuse zob cu lovituri de măciucă, în urmă cu săptămâni sau secole, în neverosimila succesiune a împrejurărilor din ultima vreme. Vehiculul rămăsese uitat în parcare. Kauffman le explicase angajaților că alunecase de pe rampă până la locul său din garaj, lovindu-și caroseria de sus și până jos. Inclusiv plafonul și capota. Apoi, Kauffman însuși spintecase scaunele cu unghiile ca să iasă din grămada de fiare vechi. Muncitorii au zâmbit sceptici. Era, într-adevăr, un accident nemaiauzit. Unul dintre ei a sugerat că probabil Kauffman avusese la bord vreo două pahare. Kauffman a admis că se rostogolise pe rampă având vreo două pahare în plus. Nimeni n-ar fi putut crede că un macac înarmat cu o măciucă ar fi putut produce un asemenea dezastru dând ascultare ordinelor unui fel de căpetenie de gladiatori a cărei țeastă urma să aibă aceeași soartă. Nimeni n-ar putea să creadă vreodată cele întâmplate în viața lui Kauffman în ultimele săptămâni. Angajații de la macara îl bătuseră ușor pe spate și târâseră după ei ce mai rămăsese din vehicul. În meseria lor, aveau des ocazia să vadă ce pagube poate provoca băutura. Îi sugeraseră lui Kauffman să se adreseze vreunei asociații de întrajutorare. Kauffman făgăduise să le urmeze sfaturile și să înceteze să mai tragă la măsea. Apoi, le dăduse bacșiș și nu dorise să primească nimic pentru fierul vechi și pentru piesele recuperabile ale motorului.

Pe seară, se întoarse să bea un pahar la Ghereta lui Chim. Nostalgia creștea sub șirul felinarelor luminând bulevardele încă pustii, înecăcioase și sterpe din pricina prafului din timpul verii și, printr-o imperceptibilă vibrație târzie sau în așteptare, dând deja semne prevestitoare pentru avalanșa reîntoarcerii și reîntâlnirii tuturor sufletelor în dulcele purgatoriu al toamnei din Madrid. Avocatul aruncă o privire spre terasă și se așează direct la tejghea. Chim purta ochelari cu lentile închise la culoare. În spatele ochelarilor cu lentile cafenii, ochii lui Chim păreau imprimați cu litere de foc. Pe lentilele de culoarea ciocolatei se reflecta, într-o scriere măruntă și dublă, neonul caligrafiat subțire cu înscrisul Ghereta lui Chim. Chim îl salută cu plăcere. Pregăti un gin cu apă tonică, fără ca avocatul să fie nevoit să-l ceară. Avocatul se cocoță pe un taburet și apucă paharul, ținându-și cotul rezemat de tejghea. Fruntea i se afundă în profunzimile apoase ale metacrilatului. Suave unde muzicale îi învăluiau sufletul și carnea se reflecta cu un du-te-vino de rumba, sau de bossa-nova, sau de samba electronică, sau ce-o fi fost muzica aceea pe care Chim o ținea prizonieră în gradațiile diodelor de la aparatura hi-fi. Și în cadrul pe care-l cuprindea experiența sa din ultimele săptămâni, fără să privească în urmă, uitând de crime, dând la o parte mârșăviile, transformând ceea ce fusese o cursă cu obstacole într-o istorie un pic mai reală decât muzica însăși, Ghereta lui Chim se prefăcea în refugiul tuturor senzațiilor plăcute. De tânăr, avocatul Kauffman jucase pelotă și știa că la fiecare aruncare, mingea trebuia să fie respinsă, și încă mai aștepta revenirea unei invizibile faze de joc sau a unei noi pase, când, la sosirea nopții, aproape ca în vis, părea că partida se încheiase.

– Bună seara, colega, spuse Chim. Nu mă așteptam. Nu mă așteptam să te văd la tejghea.

– Ei bine, iată-mă, răspunse laconic avocatul.

Kauffman o căută pe Lolita din priviri. Nu numai că venise acolo pentru ea și, dacă asta n-ar fi fost adevărat, dacă n-ar fi venit acolo în exclusivitate pentru ea, măcar încerca să-și ascundă intenția sub sentimentul de libertate nocturnă pe care i-o oferea Ghereta lui Chim, nemărturisind nodul rigid care îl lega de înalta pulbere stelară de care se bucurase trăgându-i-o Lolitei. Libidoul său era liniștit. Pentru moment, cocoșelul dormita. Dar capriciosul cocoșel nu va întârzia să se ridice pentru drepturile sale în momentul în care s-ar ivi în preajma lui cea mai neînsemnată excitație. Kauffman o știa. Descoperise în vara aceea pretențiile de care era capabil cocoșelul. Ochii lui străbătură terasa. Îi examinară pe rarii clienți ca pe niște posibili rivali. Descoperiră un stimulent călduros în ochii negri ai unei femei mature care se plictisea singură cu un cocteil în mână. Cocoșelul rămase imperturbabil. Dincolo de terasă, un cuplu de adolescenți, aproape niște copii, se sărutau printre umbrele din grădină. Cocoșelul se dezmorți, participând la tandrețea lor. Avocatul își continuă parcursul vizual. Descoperi curând ceea ce căuta. Lolita stătea de vorbă cu colega ei, sprijinită de un copac din grădină. Nu avea patinele. Renunțase la acel atribut angelic. Doi clienți vorbeau cu cele două nimfe, fără ca ele să pară că îi bagă în seamă. Puternice senzații de posesie și de dorință potopiră pieptul lui Kauffman, care duse paharul la gură cu un gest brusc și viril.

– Ce vară, prietene, spuse Chim, făcând un gest către fete. N-au avut timp să studieze.

– Cine?

– Fetele. Au lăsat totul pentru septembrie.

Chim se aplecă peste tejghea și își apropie ochelarii caligrafiați cu neon de Kauffman. În spatele lentilelor

cafenii i se puteau distinge pupilele viclene. Își coborî glasul pe un ton confidențial.

– Uite ce drăgălașe sunt. Și acum fac reducere. Nu mai e mult și încep cursurile și au nevoie de bani. Cu siguranță că la noapte și-o trag amândouă pentru zece mii.

– Crezi tu? întrebă Kauffman, cu mintea aiurea.

Mintea lui se golise înainte de a fi văzut obiectul dorințelor sale. Un simț mai puternic decât văzul sau mirosul pusese stăpânire pe capacitatea lui de percepție. Pulsiunile Cocoșelului se declanșară, prins de pelvis ca un nătărău obscen în furtună, un gland aprins ca un semnal marinăresc în tumultul secret din prohab. Cocoșelul era mânios. Avocatul aproape că nu luă în seamă sugestia lui Chim. Reținu vag suma de bani menționată.

– Hai, prietene, spuse Chim. Să fie opt mii. Două în loc de una la prețul ăsta e un chilipir. Doar știi cum și-o trage Lola…

– Da, da, știu cum și-o trage.

– Au cheltuieli. Teza și alte chestii. Trebuie să le dai o mână de ajutor pentru cărți.

– Pentru cărți?

– Sau pentru ce-o fi. De ce este nevoie ca să faci o teză? De fotocopii. De cărți. De ce-o fi. Mai vrei un pahar?

– Da, mai toarnă-mi unul.

Chim turnă direct în pahar un șiroi de gin.

– Să le chem?

– Cheam-o pe Lolita, bâigui Kauffman, fără să-și ia privirea de la îngerul său.

Era încălțată cu pantofi de tenis, îmbrăcată cu o fustă plisată de tenis și o cămașă tot de tenis, și avea sub braț o rachetă de tenis în loc de tavă de ospătăriță, proiectată în grădina nocturnă de pe un teren de tenis sub lumina ireală, pulverizată, a arenei. Kauffman nu-și dădea seama

că el însuși o îmbrăca și o dezbrăca având fantezii cu o păpușă. Chim își agită brațul și Lolita se apropie lăsându-și prietena. Kauffman o văzu venind cu o veselă bluză înflorată din trusoul Scufiței Roșii, și codițe, și cizme de tăietoare de lemne, și un coșuleț pe brat în loc de tavă de ospătăriță, și din nou fantezia îi alimentă erecția în cadrul unei plimbări prin pădure, cu Lolita arătându-și jupoanele imaculate când se apleca să culeagă ciuperci. Când ajunse la tejghea, Lolita îl recunoscu pe Kauffman.

– Ia te uită, tipul din turnul Danone.

– După cum vezi, articulă Kauffman, incapabil să scoată alte sunete.

Lolita îi explică lui Chim că numitul Kauffman locuia la etajul două sute sau cam așa ceva al turnului Danone. „A fost ca și cum mi-aș fi tras-o în avion cu șeful guvernului", adăugă ea, ca într-o aluzie misterioasă. Kauffman zâmbi. Încă mai dura vraja viziunilor ei. Fata ocupă un taburet și se sprijini de tejghea. Purta pantofi de tenis. Era singurul obiect de îmbrăcăminte care corespundea cu viziunile lui Kauffman. Pe de altă parte, era îmbrăcată cu o bluză albastră cu insigna unui nud și a unei ancore pe țâțișoara dreaptă, și o fustă foarte scurtă, marinărească, sub care se ghicea triunghiul chiloțeilor călduți de bumbac. Imaginația lui Kauffman începu să o utilizeze imediat ca pe o mascotă de vapor, Scufița Roșie la bordul unui iaht. Soare și sare pe duneta de la pupa, cu ocheade lubrice spre cârmaci, un marinar robust cu antebrațul tatuat și cu trăsăturile lui Kauffman. Kauffman solicita ceva pe care fata îl oferea doar așezându-se lângă el la tejghea. Neînfrânat, cocoșelul cerea imagini scandaloase. Cum o fi fost îmbrăcată Lolita în ziua primei ei comuniuni? Chim strânse două pahare goale și puse dinaintea ei un suc de

roșii pe care avea să-l treacă pe nota lui Kauffman. Apoi, se întoarse lângă acesta.

– De trei nopți nu-i bună de nimic, murmură el cu voce joasă.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

– I-am spus colegului că sunteți la reduceri. Pentru zece mii, mergeți amândouă cu el.

– Ești nebun? Ce crezi tu, că suntem la superofertă?

– Hai, Lola…

Lola își înmuie buzele în sucul de roșii și le expuse, vopsite în sânge. Satanicul cocoșel se întări. Degetele lui Kauffman se prinseră de paharul cu gin.

– I-am povestit colegului că trebuie să plătești profesori și să cumperi cărți.

– Chiar așa. Cărți. Tu știi la ce preț sunt cărțile?

– Chiar așa, repetă Chim.

Kauffman continua să tacă. O văzuse pe Lolita ca pe o copilă la prima comuniune cu buzele mânjite de sânge și viziunea era atât de puternică, încât o deplasă și pe Scufița Roșie, și pe jucătoarea de tenis, și pe mascota cu chiloței de bumbac a crucișătorului, și imaginația se cufunda și mai mult, căutând zone mai tulburi și mai periculoase pe care însuși Kauffman le ignora, între văluri de tul sfâșiate și un crucifix de aur și un rozariu înșirat cu mărgele de sidef și bujori de sânge pe pulpele acoperite cu ciorapi albi, și excremente în vârful pantofiorilor de lac, toate acestea într-o ceremonie cu rafinamente luciferice, ca și cum facilul desfrâu al bărbatului matur și al nimfei ar fi putut să se arate într-un abis al sexului și al violenței ale căror limite nu se puteau zări. Pentru o clipă, avocatului i se făcu pielea de găină, nu fără plăcerea perversă a cocoșelului. Între timp, conversația continua. Kauffman frână în mod inconștient căderea, reprimând sugestia acelor

buze de copilă mânjite de sânge. Lolita dădu la o parte paharul cu suc de roșii și puse mâna pe un șervețel. După o clipă, buzele ei erau din nou suculenta floare cărnoasă pe care o dorea Kauffman. Chim continua să se tocmească la preț în contul lui Kauffman. Ușurat, Kauffman zâmbi. Văzuse atâtea lucruri în ultimele săptămâni, încât doar lor le putea atribui tentația de a consemna cruzimea în bilanțul desfătărilor pricinuite de sex, ceea ce nu i se întâmplase niciodată, din simplitate sau din cauza relației inofensive pe care o întreținea cu misterele trupești, ori din bunătate.

– Nu ți-ai tras-o toată săptămâna, spunea Chim. De ce să nu faci o reducere?

– Și ție ce-ți pasă? spuse Lolita. Te întreb eu pe tine dacă ți-ai tras-o toată săptămâna?

– Nu-i același lucru. Nu-i afacerea mea.

– Eu mi-o trag pentru zece mii. Ăsta-i tariful.

– Rita zice că pentru zece mii mergeți amândouă, spuse Chim, făcând un gest înspre colega Lolitei, care vorbea în continuare cu cei doi clienți.

– Rita o să meargă cu ăia doi gagii care lasă cinci mii fiecare. Astea sunt reducerile Ritei.

– Ai văzut?

– Să pună prietenul tău încă cinci mii și să se ducă cu Rita. Ritei nu-i pasă s-o facă cu mai mulți tipi. Au fost cinci frați într-o cocioabă.

Chim continua să negocieze.

– Hai, Lola. Închid barul peste cincisprezece zile. Poți face o reducere de sfârșit de sezon.

– Tariful meu este un tip și un futai pentru zece mii de pesete, insista Lolita.

Chim se întoarse către Kauffman arcuindu-și sprâncenele pe deasupra ochelarilor cu lentile cafenii.

– Ai auzit, colega, e prețul fix.

– De acord, întrerupse Kauffman, ieșind ca din transă.

– Bravo, colega, spuse Chim, bătându-l ușor pe umăr pe deasupra tejghelei.

Lolita mai bău încă o înghițitură de suc de roșii și își trecu limba peste buze, astfel că nu lăsă nici o urmă de hemoglobină.

– De acord?

– De acord. Am spus de acord, repetă Kauffman, brusc impacientat.

– Consumația face cinci mii, spuse Chim. Inclusiv sucul Lolei.

Kauffman vârî mâna în portofel și puse o bancnotă pe metacrilat. Prețul i se părea exorbitant, dar nu clipi. Chim luă bancnota și o vârî în casa de marcaj. Știa să-și conducă afacerea. Lola coborî de pe taburet și dispăru la toaletă, în spatele gheretei. Chim închise casa și se întoarse lângă Kauffman cu un vesel zâmbet comercial.

– Dacă insiști, o să-ți facă o reducere, murmură el, recunoscător pentru cele cinci mii de pesete pe care Kauffman le plătise fără să crâcnească. O să-ți facă orice pentru zece mii, adăugă el cu un aer confidențial.

– O să țin seama de asta, spuse Kauffman laconic.

Lola îl lăsă să aștepte câteva minute. Când ieși din nou, își lăsase pantofii de tenis și se încălțase cu niște pantofi cu toc înalt. Tenișii erau pentru comoditate la serviciu. În mod evident, tocurile înalte voiau să însemne o creștere a seducției. Dar Kauffman ar fi preferat să-și fi păstrat pantofii de tenis ca să poată recurge la prima viziune a campioanei de tenis, de abia nubilă, în cazul în care cocoșelul s-ar fi înmuiat. Toată încrederea lui era depusă în fantezia de a o îmbrăca pe Lola în setul pentru păpuși. În afară de asta, Lolita își prinsese părul într-o coadă de cal. Purta o

geantă minusculă pe care Kauffman credea că i-o văzuse ultima dată. Genele erau mai negre, aproape somptuoase, cu o trăsătură groasă de creion pentru ochi. Kauffman nu aprecie exagerarea. Se așează lângă Kauffman și avocatul crezu pentru o clipă că avea să-i dea brațul, dar n-a fost așa. Se aplecă peste tejghea și lăsă un sărut foarte scurt pe buzele lui Chim. Apoi, se întoarse spre Kauffman.

– Să mergem, amice, spuse ea cu voce răgușită, de parcă Scufița Roșie s-ar fi prefăcut deodată în Motanul Încălțat.

– Petrecere frumoasă, spuse Chim, potrivindu-și ochelarii cafenii.

Lolita o luă înaintea lui Kauffman și opri un taxi. Turnul de birouri se înălța pe deasupra stadionului, două străzi mai încolo, dar ea n-avea chef să meargă pe jos. Taximetristul se dovedi a fi un vechi cunoscut de noapte. Chipul lui se aprindea cu o mască purpurie la strălucirea luminilor de pe tabloul de bord. Ochii lui mici se încadrară în oglinda retrovizoare cu o scânteiere de jăratic în pupilă. Coada sprâncenelor forma două cornițe verticale.

– Bună seara, Dolores.

– Bună, Mefis, bună seara.

Lolita se instală pe banchetă. Ochii mici mefistofelici căutau privirea lui Kauffman. Avocatul evită să li se încrucișeze privirile și îi dădu adresa. Mefistófeles porni motorul cu un zâmbet și păstră tăcerea pe tot traseul. Lolita termină să-și rujeze buzele în oglinjoara de buzunar. Taxiul dădu ocol colosului negru al terenului de fotbal și o apucă solemn pe bulevardul dintre înalții zgârie-nori abandonați, cimitire livide ale lunii august, tăcuți și gigantici sub strălucirea lunii, doar cu puțin mai reali în versiunea lor contemporană decât castelul lui Barbă Albastră. Când ajunseră la clădirea lui Kauffman, avocatul plăti fără să aștepte restul și taximetristul dispăru.

La momentul acela din noapte, Kauffman uitase complet că peste două zile soția lui avea să se întoarcă din vacanță și nu împrejurarea aceea avea să-i amărască noaptea și nici recunoașterea faptului că se afla în cele mai proaste condiții ca să facă dragoste, ca și cum resursele fanteziei ar fi epuizat strădaniile meritorii ale cocoșelului. Îi va spune soției sale că a avut o aventură, sau două aventuri, sau două mii, dar nu-i va spune care fusese neliniștea lui, nici proporția dintre teamă și dorință. Și dacă nu-i povestea soției sale, cui să-i fi povestit? La urma urmelor, totul părea să proclame stăpânirea sa asupra evenimentelor. Parfumul Lolitei era dens, visceral, probabil paciuli, sau mosc, sau oricare altă esență secretată de o glandă care îl înnebunea pe Kauffman, asemenea acelor arome pe care femelele animalelor din pădure le împrăștie în jurul lor și care se condensează în același moment și în același loc în care se va produce împerecherea. Ea trecu pe dinaintea lui în ascensor ignorând gândurile animalice ale lui Kauffman. Luminile de pe panou se aprinseră pe rând până la ultimul indicator posibil din acel bloc-turn de cincizeci sau de o sută de etaje și, când ajunseră la ultimul nivel, ceea ce în moarte ar fi corespuns paradisului, ea ieși înaintea lui Kauffman ca și cum în fiecare noapte, începând cu prima când s-au întâlnit, ar fi frecventat locul acela. Kauffman o luă înainte ca să deschidă ușa apartamentului. Reclama firmei Danone își revărsa eterna strălucire albăstruie. Kauffman aprinse luminile. La capătul culoarului scurt, prin geamul mare de cristal, se zărea priveliștea nocturnă a Madridului.

– Să fiu a naibii, amice, dar când o să am bani, o să-mi cumpăr un apartament ca ăsta, spuse Lolita, aruncându-și geanta pe un fotoliu și apropiindu-se de geam.

– Serios?

– Serios, să fiu a naibii, amice. Gagiii vor plăti un supliment ca să fută cu priveliștea asta. Vor plăti ca să fută văzând și meciul.

Kauffman își scoase haina și trecu o clipă la bucătărie.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc, amice. Nu beau nimic când muncesc.

– Un suc de roșii?

– Nu, amice, la naiba.

Kauffman reveni din bucătărie cu un pahar cu apă. Neliniștea îi usca gâtlejul. Lăsă paharul cu apă lângă lampă și se îndepărtă spre latura cea mai inofensivă a teritoriului său. Lolita inspecta salonașul.

– Cum vrei să ne futem? Ca data trecută?

Kauffman bâigui o scuză, cerând timp. Lolita se așeză pe marginea canapelei și începu să-și scoată pantofii. Văzând-o descălțându-se, Kauffman simți o puternică emoție. Ah! Cât de mult s-ar fi desfătat perversul de Kauffman ținând-o prizonieră pe nimfă. Niciodată nu i-ar fi dat prin minte această idee dacă n-ar fi văzut-o pe nimfă încastrată în geamuri, adică prinsă între vertiginoasa strălucire nocturnă a Madridului și acea fereastră de cristal care o separa de gol, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele ca un fluture care își încrucișează și își descrucișează aripile, așezată pe marginea canapelei asemenea unei lepidoptere, o *Vanessa paradisi*[1] țintuită cu un ac invizibil în vitrina de catifea a entomologului. Inima

[1] Autorul încearcă cu multă ironie să invoce numele cântăreței și actriței de film franceze Vanessa Paradis (n. 1972), ca și cum ar fi vorba de denumirea științifică a unui fluture. (n.tr.)

lui Kauffman îi lovea coastele cu ambiția implacabilă a colecționarului. Acea fantezie, nici crudă, nici obscenă, vag desfrânată în aprecierea calmă a mișcărilor nimfei, trezea reminiscențele școlare ale după-amiezilor solitare de duminică, când era ocupat să rânduiască o colecție de fluturi, prefăcută cu timpul în praf. Lolita azvârli pantofii într-o parte. Își trecu mâna în lungul picioarelor cu un gest obosit după mai multe ore de serviciu la bar. Mângâierea aceea, ca a unui fluture care își expune solzișorii colorați de pe aripi, aduse duioșie în inima lui Kauffman. Vreme de un minut, nimfa rămase tăcută, atentă doar la ea însăși, cu privirea pierdută dincolo de geamul de cristal, indiferentă la prezența lui Kauffman, ca și la sferele invizibile care se învârteau pe cerul nopții cu un foșnet de mătase imposibil de auzit. Ar fi putut adormi, întinsă pe canapea, de parcă ar fi respirat printr-un tampon de vată îmbibat cu eter, dacă la mijloc nu s-ar fi aflat și celălalt serviciu prozaic de care nu o vor elibera toate sferele divine de pe firmament. Oftă în cele din urmă, își frecă picioarele desculțe unul de celălalt și se întoarse către Kauffman. Viața era banală și avea obligațiile ei, chiar și față de un cretin și mai cu seamă într-un apartament atât de minunat ca acela.

– Ai *mălaiul?*

Kauffman își pipăi nervos pantalonii.

– Oh, da, bineînțeles. *Mălaiul.*

Privi în jurul său de parcă și-ar fi uitat undeva portofelul. Apoi, merse la cuier și scoase banii din buzunarul hainei. Lolita luă bancnotele și le vârî împăturite cu grijă în poșeta ei minusculă cu un gest de liceană care își pune la adăpost economiile. Apoi, se instală pe canapea cu brațul pe deasupra spătarului și se întoarse pe jumătate către Kauffman.

– Vrei s-o facem pe canapea?

– Eh… da. Pe canapea.

– În regulă, amice, vino atunci pe canapea, că trece noaptea.

Kauffman îi dădu ascultare și începu să-și scoată pantalonii. Stinse lampa și cataracta de lumină albastră a firmei Danone inundă salonașul. Kauffman purta chiloți cu picățele care îl rușinau. Fusese un cadou din partea soției sale. Cocoșelul arăta o stare bună. Se întoarse cu spatele, puțin rușinat și de expunerea cocoșelului umflat sub chiloți și lăsă pantalonii împăturiți frumos pe spătarul unui fotoliu. Când se întoarse din nou cu fața, văzu propria sa nălucire oglindită în profunzimea geamului de cristal, levitând în noapte, suspendat în gol deasupra rețelei de străzi iluminate din Madrid, în erecție, fără îndoială, sub chiloții săi palizi cu picățele. Lolita fluieră. Se ridicase în picioare și își scotea chiloțeii cu o scurtă mlădiere din șolduri. Se putea întâmpla ceva ireparabil dacă Lolita continua să se dezbrace și, prin ireparabil, Kauffman înțelegea că s-ar fi despuiat de îmbrăcăminte, când ceea ce dorea el era să păstreze hăinuțele acelea de liceană sau de sportivă nubilă sau de mascotă a unui vapor de plăcere.

– Nu te dezbrăca.

– Ce spui?

– Rămâi așa, cu fustița de tenis și bluzița albastră pe care le ai pe tine, o imploră Kauffman cu o voce fandosită.

– Vrei să mă fuți așa?

– Da, așa. Cu fustă și bluziță, dacă e posibil, îi ceru timid Kauffman.

– În regulă, amice, în regulă, spuse Lolita, mai perspicace decât bănuia Kauffman. Ar fi trebuit să vin și cu tenișii.

Kauffman zâmbi recunoscător. Lolita se trânti pe canapea. Purta șosete albe și nu vru să-și scoată nici șosetele. Salonul rămase luminat cu umbre albăstrii, ca un platou

de cinematograf. Fantasma cianotică pe care Kauffman o proiecta reflectată în geamul de cristal se mișcă lent, cu gesturi nehotărâte, în vreme ce Kauffman se apropia de canapea. Totul părea să indice faptul că urma să se toarne momentul crucial al vreunei secvențe-cheie. Lolita ridică brațele și își dădu capul pe spate pe brațul canapelei, expunându-și cea mai tinerească înfățișare, atitudinea ei cea mai gingașă, brațele slăbănoage, picioarele lungi, sânii minusculi sub bluza albastră, aproape fosforescentă în lumina incandescentă a firmei Danone. Dialogurile fuseseră scrise undeva, probabil în engleză, probabil rostite cu acea magie imperceptibilă care le transformă în subtitrări pe măsură ce răsar de pe buzele protagoniștilor, dialoguri ale nălucilor, conversații dintr-o viață ireală, care numai ce au fost articulate și se prefac imediat în literatură.

*I was a daisy-fresh girl, and look what you've done to me.*[1]

Kauffman își mișcă buzele uscate și înaintă un pas, scărpinându-se pe piept cu un gest viril.

*Come on, Lo. Are you joking?*[2]

*Oh you, dirty, dirty old man.*[3]

Bâzâitul aparatului de aer condiționat imita desfășurarea inevitabilă a bobinelor. Kauffman se apropie de canapea. Era o partidă de sex ca în filme. Secvența continua cu Kauffman scoțându-și cocoșelul din ascunzătoarea cu picățele. Entuziastul cocoșel vedea în sfârșit

[1] În engleză în original. Cunoscătorii vor recunoaște un dialog din filmul *Lolita*, ecranizare după romanul omonim al lui Vladimir Nabokov. În carte, replicile decurg astfel: „…Eram proaspătă ca o floare și uite în ce hal m-ai adus". Traducerea în românește a romanului, semnată de Horia Popescu, a apărut la Editura Universal Dalsi, România, 1994, p. 155. (n.tr.)

[2] În engleză în original: „Hai, Lo. Glumești?" (n.tr.)

[3] În engleză în original, „Oh, babalâc mizerabil, josnic!", *op. cit.*, p. 155. (n.tr.)

lumina și ajungea, într-un mod oarecare, să devină un star de cinema doar pentru că dorea cu și mai mare stăruință cavitatea umedă și întunecoasă unde își va descărca potența și își va găsi tihna. Kauffman îngenunche pe canapea. Lolita întinse un braț leneș. Ecranul era o suprafață strălucitoare în alb-negru și albastru, unde doar Kauffman putea fi în amintire spectatorul lui Kauffman, tandru și viril, emotiv și senin, ca într-o ceremonie a sexului în care există emoție și amenințare, după ce plătise pentru toate acestea sau tocmai pentru că garantase pentru dreptul lui de a fi actorul principal.

*If I were you, my dear* – spuse protagonistul –, *I would not talk to strangers.*[1]

Buzele Lolitei apărură într-un plan de doisprezece metri pătrați. Kauffman era peste ea, ascunzând-o sub propriul său trup. De acolo, ieșeau brațele zvelte și picioarele lungi, agitându-se cu vibrații de manechin. Lolita consimți să-i dea câteva săruturi pe care le solicita protagonistul și erau săruturi cu ceva jucăuș între dinți și limbă, care lăsau să se bănuiască o școală safică, și apoi refuzară să se mai joace în continuare, ca să-și ofere gâtul, unde Kauffman își cufundă buzele ca într-un izvor. Ochii lui Kauffman urmăreau desfășurarea acțiunii în timp ce o punea în practică. Oh, Dumnezeule, dacă există paradisul, dacă există un loc unde i se acordă bărbatului plăcere și glorie, grădina aceea este o canapea și pe ea se dăruiește proporția de carne care nu va lipsi din paradis, ci va fi cea mai omenească recompensă a sa, astfel ca sufletul celor drepți să nu piară din pricina plictiselii fatale a atemporalității. Lolita mișca din șolduri cu o mare pricepere și un dulce simț al ritmului sub greutatea înflăcărată a lui Kauffman. Unul

[1] În engleză în original, „În locul tău, draga mea, n-aș sta de vorbă cu persoane necunoscute“, *op. cit.*, p. 152. (n.tr.)

dintre picioarele ei trecea pe deasupra spătarului canapelei, iar celălalt lovea covorul cu laba în zguduituri epileptice. Avea ochii daţi peste cap, de un alb lăptos. Cocoşelul palpita. Tot ce ar fi dorit Kauffman să-şi întipărească în amintire se întâmpla acolo, în clipa aceea, dar era la fel de imposibil să adune fluxul senzaţiilor, ca şi să controleze şi să prelungească înflăcărarea grăbită a cocoşelului. Simţea un fior pe spinare, ca mângâierea periculoasă a unui chirurg. O înfiorare plăcută îi străbătu măduva spinării într-un mod pe care nu-l mai încercase în faţa unor scene de film asemănătoare. În cele din urmă, cocoşelul îşi revărsă torentul. Se auzi un sunet răguşit în coloana sonoră, un fel de răget neaşteptat, urmat de un şir descendent de suspine. Imensa melancolie care urmează coitului copleşi sala de filmare. Trupul lui Kauffman rămase nemişcat. Începu apoi să respire adânc într-o tulbure şi placidă şi meditativă satisfacţie.

*My chère Dolores*[1]*,* reuşi să spună protagonistul.

*You chump, old nasty man*[2]*,* bâigui Lolita.

Apoi, protagonistul adormi. Rămaseră nemişcaţi câteva minute, cu trupurile contopite, ca după scena unui dublu asasinat. În cele din urmă, Lolita începu să-şi adune membrele împrăştiate şi se mişcă. Reuşi să se extragă de sub trupul lui Kauffman şi să iasă de acolo cu pletele răvăşite. Kauffman căzu într-o parte.

– Hai, la naiba, amice, spuse Lolita într-o decepţionantă reconstituire a adevăratei ei identităţi. Parcă mi-aş fi tras-o cu un sac de ciment.

---

[1] Într-o combinaţie de engleză-franceză în original. „Draga mea Dolores“. (n.tr.)

[2] În engleză în original. „Oh, babalâc mizerabil, josnic!“, *op. cit.*, p. 155. (n.tr.)

Kauffman deschise ochii. Își plimbă privirea neîncrezătoare peste strălucirea incandescentă care se revărsa în jurul lui. Cocoșelul se retrăsese într-o toropeală egoistă. Aranjă cocoșelul lipsit de vlagă în chiloții cu picățele și se așeză pe marginea canapelei. Nimfa se ridică în picioare. Își culese chiloțeii de pe jos și aprinse lampa de pe masă. Ședința se încheiase. Nimfa își amintea drumul la toaletă și dispăru în direcția aceea cu chiloțeii în mână, desculță și în vârful degetelor, aranjându-și pletele, bluza bleumarin și fustița de tenis. Când se întoarse, Kauffman își revenise în fire. Era surprinzător, se gândi Kauffman, cât de liberă și de dispusă era fata aceea de îndată ce a terminat, cum spunea ea, de îndată ce a terminat să și-o tragă. Totul era în ordine. Kauffman avusese partida lui de sex ca în filme, iar titlul va fi *La petite dormeuse*[1] sau *The ridiculous lover*[2], nu era încă hotărât, dar, în orice caz, se bucurase de rolul său. Avocatul își aranjă vârtejurile de păr, trecându-și mâna peste frunte. Apoi, își puse cămașa și își trase pantalonii. Simțea nevoia să bea ceva. Întinse brațul și apucă paharul cu apă pe care-l lăsase pe măsuță. Bule microscopice acoperiseră pereții paharului, ca măsură a timpului într-un ceas de apă. N-avea nevoie de acest gen de băutură. Avea nevoie de băutură de altă dimensiune. Se ridică și se îndreptă spre dulăpiorul în care ținea sticlele. Își turnă un whisky și se întoarse spre canapea. Era sigur că Lolita va refuza să bea ceva.

– Un păhărel, Lolita?

– Nu, amice, de-acum știi, Chim mă așteaptă.

– Hai, Lolita, vara e pe sfârșite.

– Știu deja că vara e pe sfârșite. Ești foarte bun la pat, într-adevăr, fuți ca în filme, dar trebuie să plec.

[1] În franceză în original, *Micuța somnoroasă.* (n.tr.)

[2] În engleză în original, *Amantul ridicol.* (n.tr.)

Scoase din poșetuță oglinjoara în formă de semilună și își retușă buzele.

– O să te văd săptămâna asta? sugeră Kauffman, fără speranță, simțind că pentru el se încheiau termenele acelei vieți.

Lolita încrucișă un picior și apoi îl descrucișă și îl încrucișă pe celălalt, punându-și pantofii cu mișcarea de lepidopteră a extremităților. Omoplații îi ieșeau în evidență pe spinare, sugerând vag niște aripi.

– Săptămâna asta plec zece zile la Marbella la un congres de oftalmologie.

– Poftim?

– Plec cu un oftalmolog care are nevoie de o secretară, o tipă.

– Și studiile tale? Și teza?

– Mă rog, asta-i treaba lui Chim.

– A lui Chim?

– Vrei să mă lași în pace? Dacă ai nevoie de o femeie, o poți chema pe Rita. O să-i spun că fuți bine și toate celelalte, și poate că invită niște gagii. O să te distrezi cu siguranță.

– Lolita… articulă Kauffman cu paharul de whisky în mână, complet înfrânt.

*My dear little Lo.*[1]

Cocoțată pe pantofii cu toc înalt, Lolita își aruncă poșetica pe umăr.

– Ciao, spuse ea cu grație, întorcându-se din ușă, compunând cu buzele un curișor de găină și trimițându-i un sărut ca o pasăre invizibilă așezată în vârful degetelor.

Închise ușa în urma ei și Kauffman rămase singur cu paharul de whisky. Termină de băut și fu ispitit să mai tragă o dușcă. Era ora două dimineața. Tot ceea ce consumase

[1] În engleză în original, „Draga mea micuță Lo“. (n.tr.)

din viața lui în compania acelei fete impudice, adorabile, cinice, precum și în compania propriei sale fantezii, care prefăcea timpul și situația în ceva intangibil, minunat, prea târziu pentru vârsta lui sau pentru anotimp, prea fals pentru dorințele pe care le avea Kauffman, nu depășea pe ceas o oră. Doar o oră. Ăsta era răstimpul pe care îl acorda Lolita, de parcă ar fi avut un ceas în vagin și un calculator în inimă.

Kauffman dădu paharul peste cap. Epuiză și depunerile amare de gheață, și de apă, și de whisky dizolvat. Pasiunea coincidea cu resentimentul. Își pipăi buzunarele și găsi cheile de la casă, adică de la casa domestică, de la dulcele pleonasm al căminului său familial, de la locul unde cearșafurile miroseau a lehamite și a lavandă. Putea rămâne să-și petreacă noaptea în apartament, dar hotărî să se întoarcă acolo. Cocoșelul avea să înțeleagă întoarcerea. Fantasticul platou de filmare de sub neonul torențial al firmei Danone nu-i mai era de nici un folos. În concepția lui, nu intrau orgiile cu Rita. Lăsă paharul la bucătărie și trase perdelele peste geamul de cristal. Spectacolul se încheiase. Panorama nocturnă a Madridului dispăru. Interiorul apartamentului căpătă atunci intimitatea rece și ostilă a unei case de rendez-vous rar frecventate.

Zece minute mai târziu, avocatul Kauffman era o minusculă siluetă la picioarele edificiului chemând un taxi. Esplanada era pustie și un vânt ciudat pentru luna august învolbura hârtii sub înaltele porticuri de cristal și beton. Trebui să se îndrepte spre prima intersecție. Taximetristul, cu cornițe verticale, grumaz subțire, pupile neliniștite cu reflexe roșietice în oglinda retrovizoare, îi ceru adresa. Kauffman se instală lângă geam. Văzu defilând străzile și bulevardele, semafoarele pâlpâind ca o amenințare sau un avertisment, largile rotonde susurătoare cu cascadele

clocotitoare ale fântânilor monumentale, piețele asemenea grădinilor de palate, străduțele ca niște tranșee, ulicioarele asemenea galeriilor de catedrală, tot Madridul nocturn și depopulat pe care ciudatul taximetrist îl străbătea cu viteză uniformă, ștergând perspective și escamotând ornamente, măsurând timpul și averea în imperturbabila oscilație a aparatului de taxat, până să ajungă la liniștita stradă burgheză plantată cu salcâmi unde se afla casa lui și să-l depună ca în vis în fața porții, între noapte și salcâmi, cu salutul senin de despărțire orchestrat de motorul torcând.

Kauffman traversă trotuarul. După ce deschise poarta, ridică ochii spre cer. Se simți ca un poet contemplând cartea întunecată a nopții deschisă deasupra capului său. Casa în care locuiau fusese casa socrilor lui. În ciuda a tot și a toate, Kauffman simțea pentru ea un atașament familial, aproape infantil, de parcă ar fi fost căminul său vreme de ani îndelungați și îndepărtați. Înainte de a pleca în vacanță, Margarita acoperise mobilele din vestibul cu huse albe. Avocatul păși pe bâjbâite printre mobilele acelea învelite în cearșafuri ca să se îndrepte spre salon. Adâncimile locuinței răsunau singuratice și dezamăgite, ca un castel pustiu. Lipsea ceea ce se putea numi somnul dulce al fetițelor și lipsea, de asemenea, afecțiunea sau ceea ce se putea numi îmbrățișarea conjugală a unei femei. Era ora trei sau patru dimineața. Kauffman își aruncă haina și cravata pe un scaun și formă numărul restaurantului chinezesc care închidea doar în ziua de sărbătorire a anului nou lunar, iar în restul anului răspundea dorințelor omului occidental, oricare i-ar fi fost capriciul. Comandă o cină sau un prânz de zori de zi sau cum or fi vrând să-l numească patronii chinezi la ora aceea. Între timp, făcu un duș și scoase din frigider o cutie de bere. În bucătăria

răcoroasă și cu străluciri de patio, robinetele luceau cu licăriri solitare. Kauffman se întoarse în salon. După douăzeci de minute, i se aduseră pachețele de primăvară, vițel *chop suey* și orez cu trei arome. Avocatul se instală cu tava pe genunchi și mâncă cu poftă. Cu toate că mâncarea era chinezească, iar casa era a socrilor săi, se simți din nou stăpânit de un irezistibil sentiment de familie.

O aștepta pe Margarita peste două zile, dar ea sosi în ziua următoare. Casa se umplu de catrafuse și de jucării și de sandale cu nisip. Nu era timp să se facă ordine. Fetele plecau să petreacă cincisprezece zile la Sierra[1], în casa bunicilor lor, până când avea să înceapă anul școlar. Dar avu timp să le întâmpine cu toate demonstrațiile paterne de care era în stare Kauffman, fără ca ele, la rândul lor, să facă prea mult caz de asta. Delicioase creaturi. Lăsară în urma lor o grămadă de mingi și de jucării de plajă, făcând în același timp o colecție de mingi și de jucării de munte în cantități similare. Gențile erau golite pe rând și se umpleau din nou. În acele împrejurări, a fi tată însemna să zâmbești ca o paiață uluită și să te simți atât de mișcat pe dinăuntru, în ciuda nepăsării iubiților monștri, încât oricare element de judecată era alungat în favoarea sclaviei și a dăruirii de sentimente, pentru ca, fiind copleșit între atâtea jucării, fetele sale să se joace și cu el. În după-amiaza aceea, le duse să ia o gustare și, a doua zi, înainte ca bunicii lor să vină să le ia, ieșiră la o înghețată, în vreme ce mama lor termina de închis genții.

– Cum a fost vacanța? Cum a fost plaja? V-a fost dor de tatăl vostru?

– Nu, spuse Margarita.

– Ba da, spuse Andrea, mezina.

[1] Comună în provincia Guadalajara. (n.tr.)

– Nu știu, se corectă Margarita, lansându-și vârful roz al limbii la asaltul cupei verde-fistic de înghețată.

Delicioase creaturi. Gesturi prenubile. Voci pițigăiate, nesigure. Kauffman le privi mâinile moi, încă fără formă, mâini și degete de copile, care mai târziu vor deveni mâini de femeie. Bărbiile ascuțite și impertinente aminteau de bărbia mamei lor, iar buzele misterioase, zâmbitoare, roz erau tiparul infantil al buzelor ei, în care Kauffman recunoștea săruturi și zâmbete lipsite de pudoare. Doar fruntea și privirea erau ale lui Kauffman. Ele ridicau două perechi de ochi pe deasupra înghețatelor respective, observându-l pe tatăl lor. Erau mai bronzate și mai deșirate decât la începutul verii, cu brațele lor mici, lungi și flexibile, puțin musculoase, și piciorușele slăbănoage atârnând de pe scaune, de abia atingând solul cu sandalele. Privindu-le, Kauffman se simțea incapabil să folosească altceva decât diminutive. Era pentru prima dată, până unde se întorcea în timp memoria lor de copii, că tata și mama nu și-au petrecut vara împreună. Nimeni nu poate pătrunde în secretele copilăriei și, cu atât mai puțin, în timpul vacanțelor școlare. Acele creiere nemodelate aparțineau unei lumi la fel de ciudate precum cea a extratereștrilor, asemenea tuturor copiilor, care tocmai de aceea au o predilecție pentru figurile de monștri. Kauffman făcu conversație cu ele și capătă răspunsuri misterioase. Tăticul le punea întrebări. Terminară înghețata și se întoarseră acasă, fiecare de o parte și de alta a lui Kauffman, dându-i mâna tatei, în tăcerea pe jumătate șovăielnică a confidențelor afectuoase, dar separate prin granița de netrecut care îi desparte pe adulți de enigmele copilăriei.

Bunicii lor veniră să le ducă la Sierra în aceeași după-amiază. Socrul lui Kauffman avea o părere excelentă despre Kauffman. Era un bătrân general în rezervă, afabil,

mândru de mustățile sale, care ignora cu desăvârșire faptul că fiica lui se culca cu negri pe plajă și că ginerele său își dădea întâlnire cu prostituate adolescente pe terasele din Madrid. Îl salută pe Kauffman cu afecțiune, bătându-l ușor peste ceafă. Soția lui, soacra lui Kauffman, se ridică pe vârfuri, stăpânindu-și reumatismul ca să-i dea un sărut. Apoi, se plimbară prin casa aceea care fusese căminul lor înainte de a se fi însurat Kauffman cu fiica lor și înainte ca ei să fi hotărât să plece să trăiască la Sierra și să petreacă lungi perioade într-o reședință militară din Marbella. Găsiră că fiica lor slăbise, iar Kauffman muncea prea mult. Într-adevăr, de ce nu-și luase concediu? Amândoi le îmbrățișară pe nepoatele lor cu acea complicitate atemporală stabilită doar între nepoți și bunici pe deasupra generațiilor. Și după o jumătate de oră, după ce se domoliseră protestele ca să rămână să ia masa, plecară cu nepoatele. Lăsară în casă prezența lor blândă, puțin cam incongruentă, inexplicabil de dărâmată și supranaturală, asemenea mobilelor din vestibul acoperite încă în huse albe. Fetele se îmbarcară în bătrânul automobil Morris, model Oxford, cu plafon rotunjit și portbagaj enorm. Rămăsese stabilit că aveau să sune la telefon în fiecare noapte, înainte de a merge la culcare.

În prima seară pe care Kauffman și soția sa o petrecură singuri în casă făcură dragoste, adică se futură, cu toate că vorba aceea sănătoasă și directă nu putea ieși de pe buzele lui Kauffman referindu-se la soția lui, dar cine știe dacă nu cumva Margarita ar fi dorit să o audă, căutând dorința primitivă, cea care face să vină saliva pe gingii, atât în bordeluri, cât și în patul conjugal. Nici vizita nevinovată a socrilor, nici reîntâlnirea lui Kauffman cu fetele nu făcuseră să dispară o obscură ranchiună care nu găsea cuvinte de reproș și nici termeni de comparație reciproci. Se

duseră împreună să-și facă siesta. Ea cu o carte. Kauffman cu *Regimul Juridic al Serviciului Bancar de Depozitare în Siguranță a Valorilor*, care era tot o carte. Dusese cele două perle la un bijutier, care le montase în doi cercei pe care apoi îi depozitase într-un seif. Dar nu citiră prea multă vreme. Pe ea încetase să o mai intereseze romanul pe care-l avea în mână, iar Kauffman, știind că cerceii se află la loc sigur, nu mai era nici el pasionat de legislația depozitelor de valori. Trupurile se căutară. Kauffman simți în cocoșel o anumită euforie domestică. În mod neașteptat, asemenea cuiva care deschide un cufăr al familiei plin cu jupoane și cu vechi obiecte de îmbrăcăminte, Kauffman pătrunse în intimitatea Margaritei. Ah! Ce călduță este dorința într-un teritoriu cunoscut. Până și marca lenjeriei intime și parfumul deodorantului erau cele la care se aștepta. Iar cocoșelul își respecta, fără doar și poate, obligația. Dar nu începuse bine Kauffman să-și îndeplinească îndatoririle, că ea suferi un spasm mai nesățios decât cele pe care i le cunoștea Kauffman. Dintr-odată, trupul Margaritei încetă să mai fie trupul Margaritei. Îl cuprinsese desfrânarea. Cocoșelul își intensifică activitatea în mod uimitor. Ce fantezii se culcaseră cu ei în patul acela? Margarita răsturnă romanul când întinse brațul. Kauffman se întoarse și *Regimul Juridic* alunecă de pe cearșafuri și căzu pe jos cu lovitura surdă a unei cărămizi. În câteva minute, cei doi se futeau, ăsta era cuvântul, simplu și dur, impregnat de dorință și furoare. Nu făceau dragoste. Pentru prima dată după mulți ani participau la un futai. Se futeau cu adevărat și diferența, în recenta experiență a lui Kauffman, nu se putea exprima decât prin acest cuvânt. Iscusința și fermitatea cocoșelului sporeau treptat, pe măsură ce Kauffman avansa. Ea își ținea ochii deschiși. Prin imaginația lui Kauffman trecu precum un fulger imaginea unui

negru herculeean. Și, pentru o clipă, îl năpădi bănuiala că Margarita vedea deasupra ei, cu ochii aceia, figura unui negru sau a unui elefant, în nici un caz a unui avocat, în orice caz figura unei creaturi puternice și gâfâitoare cu care, în clipa aceea sublimă, Kauffman se simțea identificat, până într-acolo încât puterea cocoșelului părea să atingă înflăcărarea și anvergura brațului unui bărbat adult și mânios, în vreme ce ea, de parcă n-ar fi cunoscut niciodată până atunci starea aceea, își dădea capul pe spate cerând mai mult. Mai mult? Kauffman își descărcă forța puțin perplex. Din vechea sa arhivă ieși la lumină imaginea unei locomotive. Apoi, căzu inert, pierzând noțiunea celor întâmplate până când simți că ea îl mușcă dulce de ureche. Nici asta nu se mai repetase de pe vremea când erau proaspăt căsătoriți de curând. Desfătarea și mulțumirea puseră stăpânire pe ei, uimiți de cât de simplu era să iubești.

Kauffman se îndepărtă și amândoi rămaseră tăcuți câteva minute. Apoi, Kauffman se ridică în capul oaselor pe pernă.

– Așa? spuse Kauffman cu o voce acră.

– Ce vrei să spui prin așa?

– Așa a fost toată vara? repetă Kauffman, prefăcându-se dezinteresat. Își plimbă mâna pe podea încercând să dea de *Regimul Juridic* și reuși să pună mâna pe un papuc.

– Hai, Kauffman, spuse ea brusc distantă. Întrebi serios?

– Cât se poate de serios.

Margarita oftă adânc. Kauffman se simți stânjenit.

– Este adevărat că ai avut o aventură cu un negru?

– De ce trebuia să fie negru? întrebă ea.

– Nu era negru?

– Nu, nu era.

Kauffman își duse mâna la bărbie. O parte dintre fanteziile care îi umpleau imaginația se risipiră. Alte fantezii bărbătești cu piele albă începură să iasă la suprafață. Simțea o împunsătură amară și plăcută la nivelul plexului solar. Și suferința era un fel de afrodiziac.

– Iartă-mă că insist, întrebă. Kauffman. Era alb?

– Era un student de la Málaga. Îl chema Roberto Javier.

– Fetele mi-au spus că îl chema Francisco Carlos, insistă Kauffman.

Ea se întoarse cu ochi de panteră.

– Le-ai întrebat pe fete?

– Nu, nu le-am întrebat, minți Kauffman. Ele mi-au povestit. Mi-au povestit că l-au văzut pe un văr al mamei, dar nu mai țineau minte dacă era negru sau alb.

– Crezi că am avut o aventură în fața fetelor?

– Nu, Margarita, nu…

Ochii Margaritei se aprinseră. Lui Kauffman îi plăcea așa, cu ochii în flăcări, nestăpânită, incapabilă să rostească un cuvânt, cu pumnii strânși de furie. Kauffman, înnebunit, încurcă numele. Poate că amanții Margaritei fuseseră doi. Francisco Carlos și Roberto Javier. Poate că fuseseră patru. Francisco, Javier, Roberto și Carlos. Poate că, până la urmă, fusese unul singur. Bingo. Mintea i se lumină brusc cu scăpărarea Marii Bănuieli, pe care nici măcar în momentele de cea mai mare exaltare n-ar fi îndrăznit să și-o imagineze.

– N-o fi fost cumva Roberto Carlos? bâigui el în plină paranoia.

– Fotbalistul?

– Fotbalistul.

– De acord. Îl chema Roberto Carlos și era fotbalist, izbucni Margarita. Vrei să știi mai mult? Da? Vrei să adaug ceva mai mult?

– Nu-i asta. Eu doar sugeram…

– Crezi că-mi place ca fetele să-și imagineze că tatăl lor este nebun? Nu eu am avut ideea de a pleca în vacanță singură. Eu nu urmăresc liga de fotbal. Eu vreau doar să mă culc în patul ăsta care este al meu, plângea ea cu suspine, în pragul isteriei, lovind patul cu pumnii, înăbușindu-și dorul de studentul din Málaga în lacrimi puțin compromițătoare.

– Ai salvat căsnicia noastră, se aventură Kauffman sub influența orgasmului recent pe care amândoi tocmai îl meritaseră.

– Lasă-mă să râd, spuse ea, ștergându-și o lacrimă. Amorul european. Spania modernă. Asta fac femeile eschimoșilor, care se culcă cu primul străin care se prezintă.

– De unde știi asta?

– Am citit în *National Geographic*.

– Eu nu sunt eschimos. Tu nu ești nevasta unui eschimos.

– Nu. Și tu ce-ai făcut între timp? Și tu ai încercat să salvezi căsnicia noastră?

– Nu este ceea ce-ți imaginezi.

– N-a fost ideea mea nici ca tatăl fiicelor mele să rămână la Madrid ca să umble după aventuri.

– Eu n-am putut…

– Să nu-mi spui că și tu ai vrut să o faci cu un fotbalist, spuse ea sarcastic, dând cearșafurile la o parte și sculându-se ca să caute un capot.

– Margarita. Eu nu umblu după fotbaliști.

– Nu mi-ar fi păsat, știi?

– Îți cer să-ți retragi vorbele, spuse Kauffman.

– Ce fel de bărbat își trimite nevasta în vacanță ca să se fută?

– Îți interzic să vorbești în halul ăsta.

– Să se fută, da, înțelegi?

– Margarita!

– Lasă-mă în pace.

Kauffman se ridică, în vreme ce ea se încuia în camera de baie. Auzi torentul de la duș.

– Eu ți-am fost credincios, Margarita, strigă Kauffman cu conștiința pur și simplu împăcată, puțin alarmat că ea ar pune sub semnul îndoielii orientarea lui sexuală.

Ea nu l-a putut auzi, cu siguranță.

– N-am avut nici o aventură. O să-ți povestesc ce s-a întâmplat vara asta, strigă din nou Kauffman ciudat de euforic, cultivând deja pentru totdeauna în inimă secretul Lolitei. Am fost martor la trei asasinate, m-a interogat poliția, mi-au distrus mașina și am făcut rost pentru tine de un minunat cadou de aniversare a nunții noastre.

Torentul dușului continua să curgă.

– Mă auzi?

Ploua la duș și Kauffman zâmbi. Nimic din ceea ce ar fi putut conta nu trebuia să fie auzit și, totuși, avea nevoie să povestească, astfel că, vreme îndelungată, explică într-un monolog tot ce avea de spus și nu putea, ca și cum ar fi recitit totul în fața unui auditoriu de fantome, rivalii săi, capabili poate să i-o tragă soției sale, dar incapabili să trăiască aventurile pe care le trăise el, și continuă cu această obsesie verbală până când auzi că se închide robinetul de la duș și, atunci, supunându-se aceluiași mecanism simplu care făcea să tacă torentul de apă, tăcu și el. Margarita ieși din sala de baie în halat cu părul învelit într-un prosop. O urmau nori de aburi. Își strânse hainele și trecu să se îmbrace în dressing-room.

– A fost angajat un asiatic să mă omoare, continuă Kauffman. Iar Magnatul m-a concediat.

Era sigur că ea tot nu-l auzea. Deschidea și închidea sertare, căutând îmbrăcăminte.

– Spune că sunt cel mai prost avocat pe care l-a avut vreodată, exclamă Kauffman, prins într-un fel de vertij masochist, cu entuziasmul unui flagelant, în paroxismul autodenigrării.

Margarita apăru în ușa de la dressing încheindu-și sutienul. Kauffman își stăpâni exaltarea. Ridică o sprânceană și îi admiră trupul. Simțea dorința pe care orice necunoscut ar fi simțit-o pentru ea și asta îi făcea plăcere. Rațiunea sa de a fi și de a poseda era salvată.

– M-ai auzit?

– Am auzit multe prostii, spuse ea, trăgându-și fermoarul de la fustă.

Poate că auzise ceva.

– De acord, spuse Kauffman. Atunci, vei fi de acord cu mine că soțul tău nu este nebun, adăugă el pe un ton misterios. Vei fi de acord cu mine că totul urmărește un plan.

Ea intră din nou în dressing și apăru iar în ușă, încheindu-și cămașa.

– Ah, da? Un plan?

– Era scris că ne vom iubi din nou, spuse Kauffman retoric pe un ton sentențios.

– Te rog, Kauffman…

– Astă-seară te invit la cină.

Spiritul lui Kauffman se potolise. Fetele sunară la telefon de la Sierra la sfârșitul după-amiezii. Vorbiră despre un câine nou care era în casă și despre furnicile din grădină. Ajunseseră la casa bunicilor și reconstituiseră imediat propriul lor sistem de referințe. Apoi, vorbi bunicul. Urma să iasă cu fetele la căderea nopții ca să le învețe numele stelelor și forma constelațiilor. După aceea, vorbi bunica. Credea că fetele nu-și aduseseră destulă lenjerie intimă. Kauffman și Margarita au replicat și au răspuns la toate întrebările de la două telefoane diferite ale casei.

Mai presus de toate, plutea o muzică imprecisă care putea fi a spiriduşilor sau de la radioul bunicului. Glasurile celor trei generaţii se încrucişau în sistemul de telefonie ca într-o şedinţă de spiritism, la care se rezolvau chestiuni domestice şi astronomice cu o misterioasă naturaleţe. După o vreme, toată familia îşi luă la revedere şi ecoul acelei prezenţe virtuale multiple începu să se risipească, lăsând în eter o dâră de melancolie. În jurul lui Kauffman şi al Margaritei mobilele şi obiectele se stabilizară. Peste Sierra strălucea Venus şi îşi făcea apariţia Antares, din constelaţia Scorpionului, când ei, la Madrid, ieşeau să ia cina.

Se hotărâră pentru un restaurant din cartier. Doar două mese erau ocupate. Proprietarul deschisese cu două zile în urmă şi clienţii încă întârziau să revină din vacanţă. După cină, se aşezară la o terasă să bea un pahar. Noaptea era blândă şi curată, de parcă toxinele oraşului ar fi fost alungate în nopţile fierbinţi din august. Muzica de pe terasă repeta refrenul cântecului verii.

„Ah! Ah! Ah! Ah! Ah! Ah!“

Kauffman îl recunoscu numaidecât. Îl auzise la Ghereta lui Chim. De altfel, nici nu era greu de recunoscut. Şi Margarita îl recunoscu imediat. Îl auzise în chioşcul mic de pe plajă. Era un refren uşor de reţinut şi emoţionant. O bună bucată de vreme, imaginaţia fiecăruia dintre ei urmă direcţii divergente. Dar fiecare avu mare grijă să nu-i dezvăluie celuilalt calea pe care o apucaseră gândurile lui. Dimpotrivă, îşi împletiră mâinile ca nişte logodnici şi îşi duseră la extrem dovezile de politeţe. Dar refrenul acela semănă în Kauffman dorinţa pentru Lolita şi trezi în Margarita dorul de priceputul ei student din Málaga. Cine o fi putut compune un cântec atât de tineresc şi de nostalgic în acelaşi timp? Cine o fi putut găsi silabe capabile să provoace o asemenea emoţie?

„Ah! Ah! Ah! Ah! Ah! Ah!“

Nu cumva dragostea, pasărea Phoenix a nopții, își depusese cenușa în versul acela? Ah!, se gândi Kauffman, devenit liric, fermecat o clipă de muzică, promițându-și să o caute la toamnă pe Lolita. Margarita, la rândul ei, spera în secret că, la Madrid, se vor găsi din belșug studenți din Málaga. Apoi, Kauffman ceru nota de plată și dădură peste cap băuturile. Se întoarseră pe jos, ținându-se de brat, gest ce reprezenta ceva mai mult decât dacă ar fi semnat între ei un fel de armistițiu, uniți prin secretul ipocriziei fiecăruia dintre ei. În noaptea aceea, făcură din nou dragoste și Kauffman se dovedi a fi deosebit de înflăcărat. Trupul Margaritei avea gingășia decadentă și matură a celui mai bun moment al pepenelui verde și al celui galben. Îi șopti la ureche vorbe dulci copilăroase și obscenități excitante pe care ea le acceptă cu plăcere sau pe care le solicită cu mai multă ardoare decât oricând. Lampa de pe măsuța de noapte rămăsese aprinsă și Kauffman îi admiră chipul așezat de-a curmezișul pernei. Se tunsese înainte de vacanță și coama ei de păr de culoarea mahonului se revărsa cu un aer juvenil. Ceva în ea îi trezise altă stare sufletească. Toată imaginația lui se concentra asupra necunoscutului care o posedase în vara aceea, nu se putu abține, și asta îi sporea pasiunea. Margarita trebuie că observase. Atitudinea ei era lascivă, adăugând câteva trucuri pe care studentul din Málaga i le arătase și pe care înainte n-ar fi îndrăznit niciodată să le folosească. Învățase să fie obscenă. În șoapte, curgeau clipocind păcate consimțite, insulte și mângâieri reciproce, până la satisfacția finală. Kauffman căzu cu fața în jos, epuizat. Ea se răsuci ca o pisică al cărei rut se încheiase și stinse lumina. Din nou, gândurile fiecăruia o apucară pe căi divergente, dar, de data asta, se încrucișară. Kauffman nu-l putea scoate

din cap pe rivalul său anonim, atribuindu-i, neliniștit, diferite forme și mărimi de penis potrivit atavicei obsesii masculine, în vreme ce ea se întreba, înainte de a adormi satisfăcută, cine l-o fi învățat pe Kauffman să fută așa.

– Ce îmi povesteai aseară pe când mă îmbrăcam? întrebă ea dimineața, la ora micului dejun.

– Prostii, răspunse Kauffman.

În aceeași zi sau a doua zi, Kauffman merse la seiful băncii ca să ia cerceii cu perle. Singur în camera blindată, admiră bijuteriile încă o dată. Urmându-i instrucțiunile, bijutierul montase perlele pe două minuscule lamele de aur, tăiate și lucrate în relief ca să imite valva concavă a unei stridii, nu mai mare decât o monedă, cu margini neregulate și ușor retrase, cu un anumit aspect de urechiușă. Cele două perle păreau să stea într-un minuscul căuș aurit, ușor verzui. De abia se puteau distinge imperceptibilele diferențe dintre cele două. Nemesis aduna reflexul aurului cu o sclipire suavă și continuă, cu o adormită scânteiere incandescentă. În schimb, Amăgitoarea părea agitată de o inestimabilă vibrație lăuntrică. În orice caz, alura ei era luxoasă și discretă. Nimeni nu putea bănui că cei doi cercei valorau o avere. Kauffman închise micul etui de catifea și îl vârî în buzunar. Apoi, ceru să i se deschidă grilajul camerei blindate după ce închise caseta de valori. Se făcu schimb de chei și Kauffman semnă în registru. Acele măsuri de precauție îl făceau să fie binedispus. În toate astea era ceva ieșit din comun și măgulitor. Betonul și oțelul din bolta aceea păstrau în siguranță cine știe ce valori și ce secrete, închise în casetele nichelate ce se aliniau în ziduri ca niște izvoare anonime de bogăție și infamie, unde era de ajuns să-ți cufunzi brațul ca să extragi câte o porție din fiecare. Așa cum se întâmplă în camerele blindate, peretele despărțitor se învecina cu canalizarea și asta era ceva mai

mult decât un simbol. Și, în același timp, acolo se aflau cerceii lui Kauffman, de parcă ar fi fost o marfă extrem de periculoasă. Și, într-adevăr, așa era, dar Kauffman nu știa că în acele două minuscule sfere de sidef dormeau două lacrimi de plutoniu și faptul că n-avea cunoștință despre așa ceva contribuia la a nu-i fi tulburată fericirea. Cu etuiul în buzunar, semnă cel de al doilea registru al casetei de valori și ieși la suprafață. Pe când traversa foarte semeț vestibulul de marmură, făcu niște socoteli. Chiria casetei și factura bijutierului îl costaseră o mică avere. Dar se simțea un om moderat de puternic, poate nu atât de imprudent cum bănuiau unii dintre adversarii săi de aceeași profesie, nici atât de viclean cum puteau lăsa să se creadă relațiile sale, dar, în orice caz, un bărbat norocos sau pe punctul de a fi norocos, după ce străbătuse în scurta perioadă a verii teritoriile sexului, crimei și prostiei.

În noaptea aceea, avocatul o invită din nou pe soția sa la cină. Fetele sunară de acasă de la bunici în ultimul moment, când se pregăteau deja să iasă. Cea mică avea diaree pentru că mâncase prune verzi. Cea mare își jupuise fâșii de piele căzând într-o tufă de trandafiri. Adorabile creaturi. Nici uitarea n-ar fi fost în stare să încheie extraordinara serie de aventuri pe care straturile succesive ale sufletului lor de copil le compuneau treptat și, așa cum un trunchi de copac crește prin inele succesive în lemn, acele întâmplări aveau să lase ceva mai mult decât amintirea unei veri, a unor picioare jupuite sau a unei diarei, ca să depoziteze parfumul viitoarei lor personalități. Așa filosofa Kauffman cu telefonul în mână, în vreme ce fetele, la celălalt capăt al firului, își smulgeau una alteia aparatul. Vorbi și mama, cerându-le prudență și recomandându-le orez alb și tinctură de iod, leacuri pe care bunica le aplicase deja. Ieșiseră la plimbare prin

pădurea de pini și bunicul le arătase cuibul unei coțofene și două sau trei varietăți de ferigă. Kauffman îl salută atunci pe bunic care, de la un al treilea telefon, ca printr-o cale necunoscută, se făcea auzit. I se părea atât de ciudat ca un general de artilerie să aibă cunoștințe despre păsări și plante, ca și cum un conte sau un duce, ca să dea un exemplu, ar fi în același timp licențiat în științe exacte. Margarita se gătise deja ca să iasă la cină, și în timp ce îi auzea vocea, Kauffman putea să o vadă prin ușa întredeschisă de la salon, așezată pe canapeaua albă, vorbind la cel de-al doilea telefon al casei. Își pusese o rochie verde de vară, cu o jachetică de aceeași culoare. Kauffman se gândi că o cumpărase în perioada aceea și, în ciuda situației nevinovate, îi admiră ținuta tinerească, postura neglijentă, desculță, cu pantofii cu toc înalt lângă ea pe jos, cu telefonul în mână și picioarele încrucișate, ca fotograma indiscretă a unei scene de interior. De la telefonul din bucătărie îi auzea vocea în receptor, în același timp cu glasul fiicelor și al socrilor lui și, văzând-o pe canapea, simțea că ea face parte mai mult decât oricând din universul dorinței. Până la urmă, fetele se certaseră între ele și își luară la revedere. Margarita vorbi câteva minute cu părinții ei, iar Kauffman îl salută respectuos pe socrul său, generalul. Dintr-un motiv misterios, i se părea că asistase la niște confuze reîncarnări în care vocea agitată a fiicelor sale, peste tonul senin și atemporal al vocii bunicilor, însemna un anumit tip de nemurire pentru sufletul lui Kauffman, arbitru al acelei complicități între generații. Lăsă telefonul și trecu în salon în căutarea Margaritei care în momentul acela termina de vorbit.

– Ești gata?

Ea își aranjă părul în fața oglinzii de pe consolă și își luă poșeta.

– Cum ți se pare?

El îi puse mâna pe fund cu o tandrețe recent inaugurată și o împinse ușor înaintea lui.

– Să mergem.

Kauffman rezervase o masă la un restaurant mai elegant decât data trecută, de genul confortabil și cu puțină lumină. Erau primii clienți care au sosit. Proprietarul a explicat că deschiseseră cu două zile în urmă. Tot Madridul deschisese cu câteva zile în urmă, după vacanță, și restaurantele nu atinseseră ritmul obișnuit. De fapt, au fost singurii clienți toată seara. Mica lampă grațioasă de pe masă se aprindea numai pentru ei, pe când celelalte veioze luminau mesele goale din jurul lor. Lui Kauffman îi convenea atmosfera aceea intimă și în curând uită că erau singuri ca să se bucure tocmai de împrejurarea de a fi singuri, de parcă ar fi fost într-o sufragerie privată în care tot personalul ar executa exclusiv pentru ei un balet mut sau un soi de reprezentație. Cum putea crede Margarita că se măritase cu un vicios sau cu un eschimos? Ce opinii extravagante pot ajunge să aibă femeile. Pereții erau tapetați cu pânză roșie. Lumina așeza pe chipul Margaritei misterioase umbre teatrale. Restaurantul acela părea un etui, deoarece Kauffman nu îndrăznea să-l compare cu un sicriu căptușit cu atlaz, dar, în orice caz, gândurile lui Kauffman erau vesele și Margarita părea că mănâncă cu mare poftă, de parcă, toată vara, n-ar fi mâncat la cină decât porcăriile din chioșcurile de pe plajă. Ea nu acceptase cu plăcere să iasă în seara aceea. Se temea ca nu cumva Kauffman să-i ceară ceva sau să prelungească vreo fantezie cu priviri rătăcite. Vorbi puțin, acordându-le câte un zâmbet ospătarilor care veneau să strângă farfuriile, nepăsătoare față de Kauffman, voit străină de el, trecându-și privirea peste umbrele tavanului cu un dumicat în

gură și furculița suspendată deasupra farfuriei, răspunzând oricărei gingășii a lui Kauffman cu un delicat „ah, da?“. Vinul roșu așeză o strălucire violetă în ochii ei când își duse paharul la gură. Acele amănunte îl înflăcărau pe Kauffman de parcă ar fi admirat o bijuterie. Făcu propunerea să nu o invite în altă parte să bea ceva după cină, ascultând de teama intimă care îl avertiza că refrenul verii putea să răsune oriunde, acel nerăbdător „Ah! Ah! Ah!“ care îi spulbera sentimentele. Din fericire, acolo muzica era concretă, clinchete fragile de pahare și diapazoane de furculițe argentiniene. La desert, ea ceru înghețată de fistic și vanilie, iar Kauffman nu ceru nimic. Atunci, socoti el că este momentul potrivit să-i ofere cadoul și își duse mâna la buzunarul hainei pipăind etuiul de catifea care conținea cerceii.

– Este darul pentru aniversarea nunții noastre, spuse el, punând etuiul pe masă.

– Este aniversarea nunții noastre? întrebă ea, prefăcându-se mirată.

– Nu este. Dar este cadoul meu de aniversare a nunții.

Margarita lăsă fisticul și vanilia și șovăi o clipă înainte de a pune mâna pe etui. Când îl deschise, nu putu să-și stăpânească un strigăt de admirație.

– Sunt minunați!

– Îți plac?

– Oh, Kauffman! Ești un amor, spuse ea, uitând toate reținerile. Apoi, își aminti că hotărâse să rămână rezervată.

Te vor fi costat o avere.

Kauffman rămase tăcut. Apoi, se aplecă peste masă, aruncând o privire bănuitoare de jur împrejur.

– Sunt perle vechi.

– Oh, iubitule! spuse ea, ducându-și degetele la buze ca să-și stăpânească o elegantă eructație cu vanilie, care

era tot un gest de admirație. Ținea etuiul sclipitor deschis în cealaltă mână, în vreme ce Kauffman zâmbea vrăjit cu ochii ațintiți asupra ei.

– Îți plac cu adevărat?

– Sunt cei mai frumoși cercei pe care i-am văzut în viața mea, spuse ea, fără să îndrăznească încă să-i atingă.

Din nou, Kauffman exploră din priviri mesele învecinate, de parcă la ele s-ar fi așezat niște spectre.

– Mi-a fost foarte greu să le obțin, șopti el.

– Pot să-i încerc?

– Bineînțeles.

Înghețata de fistic și vanilie se topea în cupă cu pete prelinse în culori farmaceutice. Margarita își scoase cerceii în formă de inele pe care îi avea în urechi și îi puse cu mare grijă pe cei noi, pipăindu-și lobii, scuturându-și scurt pletele. Apoi, își dădu capul într-o parte, zâmbindu-i lui Kauffman, curioasă să afle ce efect produceau. Nu știa că la urechile ei atârnau două centrale atomice în miniatură și gestul ei ațâțător, feminin, grațios avea inocența animalelor care se află în preajma morții fără să o știe și asta nici Kauffman nu și-o putea imagina, iar pentru un presupus spectator imparțial sau pentru vreunul dintre spectrele așezate în jurul lor la mesele acelea, zâmbetul de prostănac al avocatului părea a fi doar o urmare a afecțiunii recent recuperate a soției sale și aceasta era o scuză suficientă, ținând seama de consecințe. De pe cealaltă latură a mesei, admira cerceii cu ochi de expert. Observă pe rând cele două minuscule căușe de aur în care luceau perlele. Încă o putea deosebi în lobul stâng pe Nemesis, Destinul, iar în cel drept, pe Amăgitoarea, al cărei nume nu mai era nevoie să fie explicat.

– Îți place cum arăt?

– Ești splendidă. Chiar ieri am vrut să-ți povestesc cât de greu mi-a fost să fac rost de aceste perle. Totul a pornit la începutul vacanței…

– Oh, nu este momentul, spuse ea puțin cam supărată, gândindu-se că soțul ei trebuie că are vreun motiv pentru care dorește să fie iertat.

– De acord, spuse Kauffman, nu este momentul.

Cupa de fistic și vanilie era un lac dens, irizat, cu striuri capricioase de culoare verde și fildeș. Veioza de pe masă așeza între ei un cerc de intimitate. Dădură cupa și etuiul la o parte și își uniră mâinile pe deasupra feței de masă.

– Cred că a venit momentul să ceri nota de plată, spuse ea, care nu era entuziasmată să prelungească o situație prea romantică pentru gustul ei.

Kauffman ceru nota și își duse mâna la portofel. Ospătarii, care până atunci rămăseseră nemișcați ca niște îngeri în panteon, se puseră în mișcare. Primul adună pe o tavă ceea ce rămăsese pe masă, precum cineva care retrage cărți de vizită de doliu. Cel de-al doilea prezentă în mod ceremonios factura în interiorul unei mici casete. Portarul, îmbrăcat în haine somptuoase și o ciudată pană funebră la pălărie, aștepta cu mâna pe ușă. Toate erau intuiții trecătoare care se risipeau în clipa în care se compuneau. Câteva minute mai târziu, soții Kauffman erau în stradă și mergeau ținându-se de braț.

– Să nu-ți închipui că o să scapi de mine în noaptea asta, îi spuse Kauffman, strângând-o afectuos de mână.

– Nici nu-mi închipuiam.

– O să ți-o trag pe canapea cu cerceii ăștia în urechi, adăugă el, prinzând ceva curaj, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă un nou capitol din *Viața Sexuală Sănătoasă*.

– Asta vrea să însemne a face dragoste? răspunse ea zâmbitoare.

– Spune-i cum vrei.

Ajunseră într-o stație de taxiuri și se sărutară sub un copac.

– Taxi, domnule? spuse taximetristul arătându-și la geam nasul roșu, ascuțit, deasupra căruia se vedeau sprâncenele ca două cornițe verticale.

Nu-l auziră și trecură mai departe. Taximetristul îi văzu îndepărtându-se ca doi îndrăgostiți, ținându-se de talie, cu capetele lipite, intrând și ieșind din cercurile de lumină și umbră ale salcâmilor și felinarelor. Un semafor pâlpâia din ochiul de chihlimbar. Noaptea de septembrie era prielnică, așa cum spuneam, fără ca femeia să știe că poartă moartea atârnată de urechi, picurând radioactivitatea ca pe o otravă invizibilă.

Perlele luceau în penumbră. Ea își simțea carnea călduță, de parcă cerceii ar fi fost niște animăluțe afectuoase și ar fi exercitat o ușoară presiune.

– Știi ce vreau să-ți spun? Ăștia sunt cerceii mei preferați.

– Mă bucur, spuse Kauffman.

Ea se ridică pe vârfuri ca să-i dea un sărut.

– Să mergem repede acasă. Te vreau pe canapea.

Traversară bulevardul ținându-se de braț. Ea își scutură pletele. Susurul sângelui nu putea fi auzit, ca suflarea unui înger la ureche. În noaptea aceea, cerceii trecură în patrimoniul familiei Kauffman, la fel cum se dobândește un blestem genetic. Și se poate presupune că era o chestiune de luni, poate un an de zile, până ce ea avea să detecteze o stare proastă care, după multe analize, va fi diagnosticată ca leucemie. Termenul neștiut depindea numai de utilizarea cerceilor, asemenea unuia dintre acele

jocuri mortale care se pot prelungi doar din capriciul inconștient al jucătorului.

Soții Kauffman ajunseră în fața porții casei lor și Kauffman scoase cheia. Deschise ușa și aprinse lumina din vestibul. Apoi, își scoase haina și o aruncă pe un scaun. Fără să mai aștepte nici un minut, începu să descheie cu degete lacome rochia soției sale.

# SFÂRȘITUL PETRECERII

– Purusulski? spuse funcționarul de la ghișeul de înregistrare a pasagerilor, consultând pe rând ecranul albastru al calculatorului și biletul de avion pe care i-l întindea Prwzulski pe deasupra mesei.

– Prwzulski, îl corectă Prwzulski, fără să dea dovezi de nerăbdare, așezând bagajele pe banda transportoare. Pérez-Prwzulski.

Urmă un moment de tăcere.

– Prwzulski, repetă corect funcționarul, un tânăr dezghețat ale cărui degete alergau vioi pe tastatură fără urmă de șovăială. Numele fu rectificat, căpătând precizia unei noi specii entomologice. Băiatul ridică ochii, zâmbind. Un singur bagaj, domnule Prwzulski?

– O singură valiză.

– O singură valiză, spuse funcționarul, întorcându-se către ecran. Nefumător?

– Nefumător.

– Zborul dumneavoastră pleacă la 19,30, domnule Prwzulski, spuse băiatul fără să șovăie. Poarta numărul 26. Puteți lua ceva răcoritor în clubul nostru. O însoțitoare de bord vă va anunța ora de îmbarcare.

– Mulțumesc.

Prwzulski își puse bagajul de mână pe umăr și luă talonul de îmbarcare. Privi un moment chipul plăcut al

funcționarului, în vreme ce valiza își începea traseul pe banda transportoare.

– Este pentru prima dată de când sunt în Spania că cineva îmi pronunță corect numele, mărturisi el plăcut surprins.

– Mulțumesc, domnule Prwzulski, spuse băiatul finisând o anumită pronunție intermediară între Purusulski și Pruski, care dăduse bune rezultate. Drum bun.

Prwzulski salută din cap și se îndepărtă. Marea sală de așteptare a aeroportului era aproape pustie. Dintr-o zonă mai îndepărtată, între mari coloane nichelate, ajungeau zumzete și se zăreau o mulțime de oameni, ca la o adunare pașnică. De altfel, nu era o zi de mari aglomerări. Câțiva angajați tăcuți împingeau un tren lung de cărucioare. Doi preoți în sutană ieșeau de la toaletă. Aeroporturile sunt o colecție de mostre ale umanității, se gândi Prwz, și întotdeauna apare reprezentat clerul într-un mod oarecare. Trecând prin fața panourilor luminoase, verifică ora plecării. Într-adevăr, zborul spre Tel Aviv era anunțat pentru 19,30. De ce Tel Aviv? Văzând scris cu litere de foc numele orașului său de destinație, inima lui Pérez-Prwzulski se strânse de dor. Evreul-polonez-argentinian simțea, spre regretul său, chemarea ancestrală a rasei, atavismul transcendent al adevăraților exilați, în vreme ce dubla personalitate de aristocrat din Buenos Aires trecea pe plan secundar față de emergența milenară a acelei senzații. Dintre cele trei pașapoarte de care dispunea Pérez-Prwzulski, consilierul atomic al Magnatului alesese pentru călătoria aceea pașaportul israelian. De la Tel Aviv se gândea să se deplaseze la Haifa, unde acostează vapoarele venind de la Odessa și unde locuia o rudă din ramura semită a bunicilor săi polonezi. Îi era puțin somn și pașii, obosiți. Acea sală imensă de așteptare adăpostea întregul său dor rătăcitor

și îi domolea sufletul sensibil și practic de aventurier. Își consultă din nou ceasul. Era ora 6 după-amiaza din ziua de 6 septembrie, a noua lună a anului, ceea ce alcătuia un număr ciudat, 669. Practic, cifra Fiarei. Un semn prevestitor pe care cei mai cabalistici strămoși ai săi n-ar fi șovăit să-l descifreze. În forul interior al lui Prwzulski se agită un scurt neastâmpăr. Dar, cu nepăsarea celor originari din Pomerania, nu luă în seamă avertismentul și continuă să meargă prin sala de așteptare a aeroportului cu indolența naturală a locuitorului din Buenos Aires. Câteva minute mai târziu, după ce cumpără ziarul, se îndreptă spre controlul pașapoartelor, pipăind în buzunarul hainei documentul solid al Statului Israel.

Nu se gândea la afaceri. Afacerile l-ar fi dus la México (Mexic) sau la Brisbane (Australia) sau la Stockholm (Texas) sau la oricare alt loc în care un om fără rădăcini s-ar putea găsi în fața unor înrădăcinați oameni de afaceri cu două milioane de dolari de investit. Într-adevăr, nu se gândea la așa ceva. Se gândea la greșelile comise. O viață de rătăcitor se compune din greșeli și ăsta nu era un joc de cuvinte, continuă el cu o anumită satisfacție intelectuală, pe când pașii ușori și discreți îl conduceau spre controlul pașapoartelor. Dar intuițiile filosofice puteau fi lăsate deoparte ca să se concentreze asupra greșelilor practice, acelea care nu numai că anihilează perspectivele de a strânge sau de a reînnoi o avere, ci distrug însuși jocul riscului și al amenințării care însemnau în viața lui Prwzulski o formă existențială. Faptul de a fi ascuns mostra de plutoniu în interiorul a două perle false și de a le fi făcut să urmeze o altă cale a fost o greșeală, pentru că podoabele și, cu atât mai mult perlele, trezesc lăcomia irațională a oamenilor, și asta nu este un lucru bun pentru afaceri, acolo unde lăcomia trebuie să

fie chibzuită, cerebrală, științifică, pusă în mișcare de resorturi viscerale sub un strict control intelectual. Alte greșeli mai mici se adăugau celei dintâi și Prwzulski se întreba, la douăzeci de metri de bariera administrativă care avea să pună capăt ședерii sale în Spania, dacă nu cumva fusese o eroare aceea de a alege ca țară de tranzit și de finanțare a contrabandei cu substanțe radioactive o națiune renumită pentru iraționalitatea și înflăcărarea oamenilor săi. Într-o altă afacere sau în altă aventură sau în drum spre alte exiluri, trecuse prin același aeroport. Cum dispunea de trei pașapoarte, i se părea că se bucurase de privilegiul de a fi trăit tot atâtea vieți. Chiar în clipa aceea, avu nostalgia, pe jumătate neîncrezătoare și pe jumătate curajoasă, a tinereții sale de revoluționar argentinian, ceva nu atât de îndepărtat și nici atât de îngropat în uitare, încât să nu trezească o considerabilă descărcare de adrenalină de fiecare dată când se apropia de un control al poliției. Prwzulski predă pașaportul. Funcționarul examină documentul, ridică ochii distrat ca să verifice asemănarea figurii călătorului cu fotografia, și aplică ștampila de ieșire. Prwzulski zâmbi și își recuperă documentul. Experiența îl învățase să zâmbească. Apoi, trecu fără probleme pe sub arcul detector de metale. Nu avea un cămin și, în consecință, nici măcar chei nu avea asupra lui. Bagajul de mână dispăru în scanner și reapăru de cealaltă parte nevinovat și radiografiat. Totul era normal, ordonat și cuminte, cu excepția incoerentei versiuni pe care el o reținea despre propria sa viață. Prwzulski le prezentă din nou o expresie amabilă celor două gărzi civile de frontieră, un tânăr cu aspect de bursier, în ciuda armei pe care o purta la șold, și o fată grațioasă, cu nasul pe sus, veselă și cochetă în uniforma ei verde, de parcă ar fi avut în cartușieră articolele de

machiaj. Odată ajuns de cealaltă parte, elegant și discret, Prwzulski căută sala de așteptare de la clasa întâi pe care i-o indicase băiatul de la ghișeul de înregistrare a pasagerilor.

Porțile de sticlă se deschiseră la trecerea lui, ca în palatele fermecate. O însoțitoare de bord a companiei îl primi din spatele unui ghișeu. Prwzulski îi arătă talonul de îmbarcare.

– Puteți să vă instalați unde doriți. Vă vom anunța când va fi pregătit zborul dumneavoastră, domnule Puruski.

Sala de așteptare era un mediu liniștit, alterat doar de minima răsuflare agonică a unui filtru de cafea și de zgomotul regulat, supraomenesc, al avioanelor de afară. Prin enormul geam de cristal se putea privi panorama pistelor, ocupate cu complexa definiție a tehnicii de zbor. Înserarea estompa umbrele și așeza o sclipire portocalie pe scânteierile fuzelajelor. Prwzulski se instală pe o canapea. Îi mai rămăsese de așteptat încă o oră și avea de gând să-și facă siesta. Lăsă geanta de voiaj deoparte și nici măcar nu desfăcu ziarul. Geamul lăsa să se vadă un amplu peisaj alcătuit din cer și beton, ritmat de baletul imenselor păsări, într-un mod oarecum liniștitor. Prwzulski urmărea cu privirea evoluțiile acelea. Nu vru să știe dacă doarme, nu vru să se asigure dacă visează, când un autobuz de călători parcurse prin fața ochilor săi zona de debarcare ca un vierme articulat și descărcă prin cele două uși o întreagă excursie de copii purtând rucsacuri și pachete. Erau într-adevăr copii sau aproape copii, unii dintre ei copii gigantici sau cu membre și capete peste măsură de mari și se mișcau cu gesturile lente ale unor astronauți sosiți recent pe Pământ. Se învârteau, strângeau legănându-se bagajele în brațe, se îndepărtau și se priveau unii pe alții, uluiți și zâmbitori în același

timp, fără să piardă un anumit instinct de turmă compactă. Grupul rămase pe pistă la picioarele autobuzului și apoi înaintă șovăielnic. Păreau mutanți sau pasageri de pe altă planetă. Se opreau, șovăiau, apoi se puneau din nou în mișcare, arătându-și frunțile înalte și maxilarele prost îmbinate. Își ridicau nasul de parcă ar fi adulmecat aerul sau ar fi căutat să se orienteze în spațiu. Prwzulski înțelese că aceea era o viziune încărcată cu semnificații și că răspundea unei revelații iminente. 669. Acesta era ciudatul număr care se manifestase cu o clipă în urmă. Grupul de călători era alcătuit dintr-o excursie de copii anormali, provenind de la vreo colonie de vacanță. Fără îndoială, de pe Pluton. Numărul cuprindea o cifră răsturnată. Mongolism. Grupul dispăru de pe pistă, păstorit de doi monitori. Prwzulski respiră ușurat și închise ochii. Odată descifrată prevestirea numerică, se simți mai sigur. Lumea căpăta sens. Când se va trezi la Haifa? Nările lui Prwzulski se dilatară cu voluptate. Un ușor miros de kerosen, amețitor ca un narcotic, se filtra până acolo.

Însoțitoarea de la recepție se apropie, lăsând pe mochetă urma efemeră și moale a pantofilor cu tocuri înalte. Se aplecă asupra călătorului și îl bătu politicos de câteva ori pe umăr.

– Domnule…?

Prwzulski deschise ochii.

– Zborul dumneavoastră este gata de îmbarcare, spuse însoțitoarea de bord cu un zâmbet larg de pliant turistic. Poarta numărul 26.

Hoinarul Prwzulski se ridică de pe canapea ca să înceapă lungul parcurs al culoarelor care îl vor duce la avion. Între timp, în mintea lui încolți o idee generoasă. Dacă va reuși să ducă la bun sfârșit afacerea cu plutoniu,

va subvenționa o fundație pentru copiii handicapați sau pentru oricare altă ciudată boală infantilă.

În aceeași după-amiază, departe de locul acela, comisarul Potes, care petrecuse de serviciu toată luna august, își începea concediul. În sediul strâmt și întunecos al comisariatului, Potes avea motive să se simtă satisfăcut. În primul rând, era un comisariat răcoros ca un urcior. În al doilea rând, orice comisar încetează să mai atace omul și se transformă în animal de companie atunci când crede că a rezolvat un caz. În al treilea rând, și asta era fațeta personalității superiorului său pe care o aprecia cel mai mult inspectorul Cangrejo, comisarul Potes nu făcea demonstrații de orgoliu, dar nici nu-și ascundea satisfacția. Într-o săptămână se rezolvaseră dintr-odată trei cazuri de asasinat. Penumbra din comisariat și acea răcoare de ulcior potoleau senzația că rămăsese de rezolvat ceva obscur și care nu se va rezolva poate niciodată și această senzație însăși sporea atunci când comisarul Potes, încercând să pună lucrurile cap la cap, se încrunta și închidea perdeluța pleoapelor. Deși, tehnic vorbind, era deja în concediu, continua să fie ușor perplex. Dar preferă să se îndepărteze de zonele tulburi ale gândirii sale. Primi măgulit admirația mută pe care i-o acorda inspectorul. Și Cangrejo pleca în concediu. Inspectorul ridică fruntea, acoperită cu un bandaj, care îi dădea o înfățișare suferindă și, în același timp, exotică.

– Unde o să-ți petreci concediul, Cangrejo? întrebă comisarul.

– Pe Arca lui Noe.

Potes nu vru să afle mai multe. Arca lui Noe era asociația de care aparținea Cangrejo. Reunea persoanele cu nume de familie zoologice. Organizau întâlniri, întreceri de cărți de joc și de biliard și programau călătorii. Mergeau într-o stațiune balneară la o anumită colonie de vară. Nu alcătuiau o sectă igienică, dar Cangrejo îi vorbise odată despre cinele strict vegetariene pe care le organizau pe Arca lui Noe.

– Mergi singur, Cangrejo? întrebă din nou comisarul.

– Merg cu o prietenă, răspunse Cangrejo, plecând pudic privirea.

Nici de data asta, comisarul nu mai întrebă nimic. Știa că inspectorul Cangrejo ieșea cu o funcționară de la un penitenciar numită Lobato[1], care aparținea de aceeași asociație. Dacă lucrurile vor avansa, vor ocaziona un ciudat certificat de naștere. Familia Cangrejo-Lobato[2]. Comisarul zâmbi. Craniul bandajat al inspectorului plutea în penumbră ca un ou de struț.

– Cum îți e capul, Cangrejo?

– Bine, comisare. Nu e fractură. Rana s-a închis. Mi-au făcut șase puncte de sutură.

– Ha, ha. Șase puncte pentru o dispută, râse comisarul.

– Ha, ha, râse și inspectorul.

– Bine, Lobato. Vreau să spun, bine, Cangrejo. Zilele astea te-ai purtat ca un pui de lup, glumi comisarul.

– Mulțumesc, comisare.

– Eu o să rămân de gardă până la opt. Te poți retrage, Cangrejo.

---

[1] În spaniolă înseamnă pui de lup. (n.tr.)

[2] În Spania și în unele țări latinoamericane (cu excepția Braziliei, unde este invers), toată lumea poartă oficial două nume de familie: primul este al tatălui, iar al doilea al mamei. În cazul menționat, numele copilului rezultat din căsătoria celor doi ar fi Rac-Pui de lup. (n.tr.)

Cangrejo își duse mâna la țeasta bandajată, imitând un salut de serviciu, și ieși din birou. Comisarul Potes privi ceasul pe care-l avea în față. În curând, va fi ora șapte. Într-o oră, va strânge rapoartele răzlețe și își va lua la revedere de la colegi. Apoi, o să bea o bere de unul singur la barul din colț. După aceea, o să plece în concediu și nu se va mai întoarce decât peste o lună.

Aquino Tuán, servitorul filipinez al lui Fernando Garras, petrecuse trei zile într-o carceră. La început, comisarul Potes nu știa că îl cheamă Aquino Tuán și nici măcar nu știa că este filipinez. Tot ce s-a putut afla era faptul că voia să ajungă pe insula Tomelloso, exprimându-se într-o limbă asemănătoare cu spaniola. O patrulă a Gărzii Civile îl găsise hoinărind prin pădurile din provincia Toledo, înfășurat într-un soi de scutec de indian și acoperit cu un halat de boxer. Părea să fi petrecut vreo două nopți sub cerul liber. În scutecul înfășurat de mai multe ori în jurul șalelor și buzunarele halatului, avea la el ceva mai puțin de un milion de pesete, pe care insista să le numească *mălai*. Cineva l-a numit valetul de ghindă. Purta o măciucă sau un mai, cântărind ceva mai mult de opt kilograme. Arma crimei, se gândi comisarul, reducând absurda agresivitate a acelui individ la sensul pur și simplu juridic al expresiei.

Și dacă omul nu era nebun? Și dacă Tomelloso, în afară de faptul că este un sat din La Mancha, o fi și o insulă din arhipelagul filipinez? Cine era frumoasa Toribia pe care acel mănunchi de nervi nu înceta să o invoce? Comisarul Potes înlătură orice ipoteză care l-ar fi abătut din drumul său. Un bijutier murise cu capul crăpat la începutul verii. Lui Labe Albe, un stimat informator al casei, i se făcuseră creierii zob într-un mod

asemănător. Patronul filipinezului, un om de afaceri, își abandonase rudele plutind în piscina de la ferma sa. Și iată aici măciuca filipinezului. De ce ar avea nevoie să știe mai mult? Filipinezul dorise să se sinucidă, dându-se cu capul de zidul carcerei. Comisarul știa că oamenii exotici, din țările calde de peste mări, suportă greu captivitatea. Mai târziu, chiar în biroul acela, reușise să-l zdruncine pe inspectorul Cangrejo cu un scaun când acesta a izbucnit în râs văzându-i fesele tatuate. A apucat un scaun și l-a trântit în capul lui Cangrejo cu viteza fulgerului, ca un samurai într-un anumit stil de luptă cu scaunul. Dacă ar fi reușit să pună mâna pe măciuca de opt kilograme, care era acolo, aproape la îndemână, lovitura ar fi fost mortală. Nu era de glumă. A fost nevoie să i se aplice șase puncte de sutură inspectorului și două sau trei bumbăceli filipinezului care avea mâinile legate cu cătușele de calorifer. Comisariatul părea un circ. Nimeni nu știa dacă aveau acolo încătușat un maimuțoi cu tatuaje pe fund sau un asasin uns cu un milion de pesete. Apoi, omul a încercat să sară cu jugulara înainte prin geamul unei ferestre. Toribia s-a dovedit a fi servitoarea originară din La Mancha a finanțistului și Dulcineea maimuțoiului. A fost găsită la Tomelloso și nu era la curent cu nimic. În cele din urmă, cu o mare ușurare, au hotărât că arătarea aia de chinez în izmene este nebun și, ca să rezumăm raportul, comisarul obținuse de la judecătorul de serviciu autorizația de a-l închide într-un așezământ psihiatric.

Potes clasase dosarul. Timp de o lună avea să piardă din vedere ceasul acela de perete marca Suc. de J. Higueras[1] pe care administrația îl achiziționase în trei sute sau patru sute de exemplare cu mult înainte ca

[1] Prescurtare de la Succesorii lui J. Higueras. (n.tr.)

Potes să fi intrat la școala de poliție. Își privi ceasul de buzunar, un pompos Majestic pe care soția lui i-l dăruise când fusese avansat la gradul de comisar. Șapte și zece, ori șapte și unsprezece, după cum li s-ar fi dat crezare moștenitorilor lui J. Higueras sau casei Majestic. Potes căscă și își întinse brațele.

Uneori, în viața sa profesională, comisarul Potes se gândea că din acel birou ar fi putut conduce o agenție de călătorii sau un cazinou sau oricare altă activitate lucrativă pentru care ar fi fost nevoie de darul de a-ți apropia oamenii și de contactul cu publicul, aceleași calități de care era nevoie ca să fii comisar, cu deosebirea că într-o agenție de călătorii oamenii sunt plini de iluzii și bucuroși, iar într-un comisariat, oricare ar fi motivele care ar face publicul să pună picioarele acolo, întotdeauna sunt de temut cele mai rele consecințe. Potes era sceptic. Ca toată lumea care se găsește în contact cu un delict, chiar dacă se află de partea bună a lucrurilor, ajungea și el să bănuiască motive și justificări pentru cei care, din nefericire, erau de partea răului, și nu putea suporta conștiința curată și rațiunile morale care, în mod normal, liniștesc somnul celorlalți. Mai avea șapte ani și zece luni până să iasă la pensie. Ceasul acela nu numai că reprezenta controlul strict al timpului administrativ având garanția succesorilor defunctului Higueras, dar părea să închidă în spatele cadranului cu cifre romane, ușor convex, urât și neutru, cei șapte ani și zece luni de serviciu care îi mai rămâneau lui Potes, ca să facă să se scurgă picătură cu picătură, ca un ceas hidraulic, timpul rămas până la eliberare. Ceasul lui marca Majestic, dimpotrivă, era ca o pisică domestică. Dormea în buzunarul lui și, când Potes îl consulta, îl informa pur și simplu ce oră este, ca un ceas

bun fără atribute, ca un ceas bun de pensionar, ca să se scoale târziu din pat sau ca să plece la pescuit.

Comisarul Potes căscă din nou. Se ridică și dădu ocol mesei din birou. Se apropie de fereastră ca să vadă căzând lumina de septembrie pe strada lungă și îngustă care se deschidea spre asfințit ca un puț însângerat. Un șofer fuma o țigară rezemat de caroseria automobilului de serviciu, la fel de pașnic, de senin și de absorbit cu delicatețe de căderea serii ca și comisarul. Apoi, ieși pe culoar și intră în birourile învecinate.

– La revedere, copii, plec în vacanță.

– Ce baftă ai, Potes.

– Petrecere frumoasă, comisare.

Unii dintre oamenii aceia îl cunoșteau de douăzeci de ani. Alții tocmai intraseră în colectiv. Cu unii avusese eșecuri. Cu alții ieșise doar la un păhărel. Dar toți îl respectau pe Potes și fraza aceea, despre care comisarul credea că este scoasă dintr-un poem, „Odă lui Potes“ sau „Elogiu Comisarului“, ar fi putut să o graveze pe o placă de alamă și să o prindă în șuruburi pe ușa biroului său. Comisarul saluta în dreapta și în stânga, după cum se deschideau dependințele comisariatului. Îi mai rămânea doar să coboare la carcere, se gândi el cu ironie. A mers să stea de vorbă cu unii și cu alții, cu toții bronzați, unii cu striuri pe față pentru că s-au intoxicat cu midii sau au mâncat o paella alterată, altul cu privirea pierdută, de parcă n-ar fi vrut să se mai întoarcă niciodată. Ei s-au întors din concediu, iar Potes pleca.

– Haideți, copii, să apărăm legea împotriva delictului.

– Nu mai spune, Potes.

Comisarul își încheie runda de saluturi de bun-rămas și se întoarse la el în birou. Opt fără douăzeci, după Higueras, opt fără nouăsprezece, după Majestic. Docilul

Majestic îi reducea un minut de muncă. Oricum, acolo nu mai era nimic de făcut. Se apropie de cuierul din spatele ușii de sticlă și își luă haina. Dintr-o privire, văzu că cineva își uitase un fel de halat de boxer. Era halatul de baie al chinezului. Era mânjit cu noroi, sânge și scârnă, ca tot ce tranzita prin acele beciuri. Potes ridică obiectul de îmbrăcăminte cu două degete și îl lăsă din nou în același loc. Cangrejo va avea grijă să-l ia de acolo și să-l pună lângă celelalte dovezi. Apoi, deschise dulăpiorul său personal, de lângă cuier. Își potrivi arma în tocul de la subsuoară. Își pipăi buzunarele ca să vadă dacă n-a uitat cheile de la casă sau portofelul sau recipisa pentru o haină pe care soția lui i-a cerut să treacă să o ia de la curățătorie. Opt fără un sfert, după Higueras. Fără paisprezece, după Majestic. Atunci, se gândi că poate să-l fenteze pe Higueras cu cincisprezece minute și cu cugetul curat hotărî că vacanța lui începea în momentul acela.

Aruncă o ultimă privire prin birou și închise ușa. Agentul de pază îl salută la poartă.

– Cu bine, comisare, să vă bucurați de concediu.

– Asta mă gândesc să fac. Cu bine, băiete.

Șoferul care fuma rezemat de caroseria mașinii îl salută, ducându-și mâna la caschetă. Comisarul îi răspunse la salut. Se opri o clipă. Admiră strălucirea de necrezut a cerului la capătul străzii și o porni la drum.

În noaptea aceea, la Marbella, Marele Duce le oferea prietenilor săi petrecerea tradițională, ori cina, ori recepția care punea punct final verii și care, din nefericire, în anul acela coincidea cu rezultatele turneului pentru *seniors* din campionatele de golf. Marele Duce se clasificase sub medie. În aceste condiții, propria petrecere îl făcea să fie prost dispus. Magnatul îi primea la fermă

pe apropiații săi, ceea ce, în împrejurările din Marbella, însemna în jur de cincizeci de persoane. Marele Duce nu-i cunoștea personal pe toți apropiații săi. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă de obicei în alte lumi, la Marbella erau numiți apropiați cei care cunoșteau vreun prieten apropiat. În acest fel, se lărgea numărul relațiilor în cercuri concentrice succesive, de la un nucleu dur de adevărați prieteni intimi până la apropiații practic necunoscuți din cercul exterior.

Primii invitați începură să sosească în jurul orei nouă seara. Hercule, câinele, dispăruse. Probabil că detesta promiscuitatea oamenilor și se refugiase în desișul grădinii. Unul dintre valeți îl chemase în zadar în spatele bucătăriei ca să-i dea partea lui de la petrecere, niște pulpițe de turturea cu miere și curry, din care Hercule ar fi zdrobit dintr-o îmbucătură vreo două duzini bune, dar câinele acela uriaș, feroce și docil, potrivit împrejurărilor, prefera oasele solide de cotlete de vițel și, în orice caz, nu era un *gourmet*[1]. Înalt cât un menhir și încă robust, asemenea lui John Huston, Marele Duce se plimba prin verandă primindu-i pe cei care soseau și conversând scurt cu cei care se instalaseră deja, formând un cerc. Soția lui, care se arăta rar în timpul verii, dar făcea paradă prin aparițiile ei la acele petreceri, se întreținea cu câteva doamne. Etala faimosul colier de perle pe care i-l dăruise Ducele. Privirile alergau peste acel șirag de sidef care atârna de pe gât până la mijlocul pieptului. Magnatul se simțea mândru de soția lui, dar nu acesta era cuvântul potrivit și nici privirile nu erau mijloacele adecvate, cu toate că era ceva intim, domestic și burghez în mândria lui, ca și cum admirația sinceră a Marelui Duce pentru soția sa ar fi avut nevoie de splendidele daruri ale finanțistului ca să

[1] În franceză în original, „cunoscător în ale gastronomiei". (n.tr.)

admită acel sentiment pe care firea sa inteligentă și aspră îl socotea vulgar. Automobilele rămâneau afară, la douăzeci sau treizeci de metri de casă. Aleea cu pietriș care ducea la rotondă fusese luminată cu torțe care răspândeau filamente de fum grețos, asemenea unor minusculi creștini incinerați ca să lumineze petrecerea lui Nero. Dincolo de stâlpii masivi ai porții cu grilaj, șoferii își aprindeau țigările. Se zărea sclipirea jarului în întuneric, lângă siluetele negre ale caroseriilor. Ducele porunci să li se ducă acelor oameni ceva de mâncare.

– Colierul acela este ceea ce s-a văzut mai bun la licitațiile din Madrid. Îmi amintește de o solniță de masă a lui Cellini[1]. Prin valoare, firește, spuse un bărbat palid, încă tânăr, cu o mustăcioară obraznică, admirând colierul prin cercul care o înconjura pe amfitrioană. Cât ai plătit pentru el, Duce?

Marele Duce își luă privirea de la jarul țigărilor, îndepărtat în umbră, și se întoarse, răspunzând laconic.

– O avere.

– Ești ruinat, Duce?

Mai mulți interlocutori glumiră. Tânărul cu mustăcioară schiță un zâmbet. Nu se putea ști dacă Ducele va lua observația ca pe o ironie sau ca pe un afront. Pentru îngrijorări mai neînsemnate, s-au prăbușit valori la Bursă.

– Cine știe? spuse Ducele. Are cineva idee despre ce înseamnă o investiție în bijuterii?

– Este o investiție, Duce?

Marele Duce o admiră pe soția sa.

– Nicidecum. Este singurul lucru din viața mea care nu este o investiție.

Ca și cum complimentul ar fi ajuns la urechile ei și știind că nu era puțin lucru pe buzele Marelui Duce, soția

[1] Benvenuto Cellini (1500–1571), orfevru și sculptor italian. (n.tr.)

Magnatului îşi întoarse privirea spre soţul ei, fără să-şi mişte capul şi nici să-şi schimbe expresia de pe chip pe când făcea conversaţie cu două dintre invitate, nepăsătoare şi frumoasă ca o divinitate feniciană cu ochi din spumă de mare şi turmalină, încărcată cu o somptuoasă ofrandă, pe care nu trebuia să o expună decât în ocaziile misterioase, cunoscute doar de credincioşii ei cei mai devotaţi, şi anume amploarea protecţiei lui. În realitate, era îngrijorată pentru soţul ei. Moartea lui Fernando Garras îl afectase, dar tot atât sau şi mai mult îl afectaseră rezultatele sale mediocre în turneul de golf. Preşedintele clubului tocmai sosea în momentul acela.

– Pe flecurile cizmelor mele, iată că soseşte aici şi trişorul ăla, mormăi Ducele, convins că organizatorii turneului nu făcuseră îndeajuns ca să-l avantajeze în clasament.

Preşedintele clubului urcă zâmbitor treptele verandei, dar puţin cam alarmat. Ducele se fofilă discret ca să întârzie momentul salutului. Soţia lui se apropie ca să-l înlocuiască în rolul acela. Probabil că omul ar fi dorit nişte rezultate mai bune pentru Marele Duce. Nici o combinaţie n-ar fi fost îndeajuns de şireată ca să-l ajute. Ducele era ranchiunos în materie de joc şi poseda un pachet mare de acţiuni la club, dar soţia lui, ca să nu fie nevoită să meargă să-şi petreacă vara în insulele Seychelles, unde rezultatele la golf ar fi fost aceleaşi, îşi propusese să alunge răzbunarea. Era o femeie inteligentă. Ştia că o petrecere este mai ales parodia unei petreceri, în special la Marbella. Îl luă pe noul-venit de braţ şi îl duse în cercul în care se afla preşedintele concernului Sopicrem care obţinuse în turneu rezultate cu mult mai bune. Uitând de artrită, Sopicrem făcea demonstraţii de joc al şoldurilor cu un pahar în mână. Soţia Ducelui glumi un moment şi apoi se îndepărtă şi ea.

– Revenind la colier, spuse tânărul cu mustăcioară obraznică atunci când observă că Ducele se îndepărtase. Cred că Magnatul a cheltuit pe el o avere. Ceva nu-mi miroase a bine. Nu se știe cum merg afacerile când cineva face o astfel de paradă. Poate fi semnalul că vaporul se scufundă.

– Un gunoi, se manifestă deodată un bărbat serios care rămăsese până atunci mut.

– Tu nu crezi același lucru?

Bărbatul serios nu se justifică.

Președintele clubului de golf îl descoperi pe Duce și se apropie de el, foarte precaut.

– Felicitările mele, Duce, rezultatele dumneavoastră au fost foarte meritorii.

– Meritorii? Pe toți greierii de pe afurisitul ăla de teren, tună Ducele, făcând să se întoarcă unele priviri, am eu față de meritoriu?

Președintelui i se zbârli părul de pe ceafă și expresia îi îngheță într-un zâmbet prostesc. Ducele veni foarte aproape de invitatul său. Coborî glasul și își apropie buzele de urechea victimei sale. Știa ce panică pricinuia în sufletul interlocutorilor săi șuierul profund și stins al coardelor sale vocale.

– La următorul turneu, vreau să fiu între primii trei, m-ați înțeles? șopti el. Cu siguranță că există un anumit mod de a reuși acest lucru. În caz contrar, voi face în așa fel încât să se semene porumb în clubul ăla.

Președintele încuviință dând din cap, de parcă cele patru membre i-ar fi fost paralizate. Ochii lui, albi și holbați, priveau nemișcați într-un anumit punct din spațiu. Ducele, foarte satisfăcut de efectul produs, îl bătu ușor pe umăr. Apoi, ridică paharul ca să-l salute de la distanță

pe vreun apropiat. Îi întoarse spatele președintelui viitoarei ferme agricole și se îndepărtă.

Era prevăzut ca orchestra să înceapă să cânte la ora zece și să înveselească adunarea cu muzică până la două dimineața. Petrecerea nu trebuia să se prelungească mai mult, contrar obiceiurilor din Marbella, unde se dansa până în zori între brațe languroase sau se făceau băi promiscue în piscină. Ca la fiarele mari, între obiceiurile Ducelui era și acela de a dormi mult și a se culca devreme. Toată lumea sosise de ceva timp și orchestra începuse să cânte. Pândind dintre hățișuri, Hercule privea adunarea. Din punctul de vedere al câinelui, oamenii se comportau mult mai ordonat decât câinii, cu alte cuvinte, nu se mișcau în haite, sau cel puțin nu la petrecerea aceea, dar animalul băgă de seamă o anumită îmbulzeală în jurul așa-zisului *buffet*. Pulpițe zaharisite de turturea! îi ironiză câinele. Cine știe ce alte efeminații se ofereau la masa aceea! Ca și strămoșii săi de pe mozaicurile de la Pompeii, câini de pază robuști și credincioși, animalul știa ce înseamnă decadența.

Orchestra cânta pe o estradă. Era alcătuită din cinci muzicanți, dintre care unul cu trompetă. Hercule recunoscu instrumentul. Auzul sensibil al câinelui suferea la acutele trompetei. Ca toți câinii, îi ura pe oamenii săraci, pe cei în uniformă și pe trompetiști. Din fericire, trompeta aceea nu se apropia de gama acutelor care îl silea pe Hercule să atace. Alte mișcări îi atraseră atenția. Intruși de pe teritoriul lui Hercule. Cu ușurința ancestrală a câinilor de a număra vitele, calculă că adunarea aceea de oameni era în jurul unui total de cincizeci de capete. În cele din urmă, hotărî să-și lase postul de observație și să-și facă rondul. Un cuplu se întoarse când auzi un foșnet prin hățișuri. Era Hercule, făcându-și drum.

Câinele simți mirosul de mosc din parfumul femeii, ceva asemănător cu urina unei cățele din vecinătate. Aceasta îl făcu pe animal să fie binedispus.

Departe de orchestră, petrecerea era un zvon de multe glasuri pe o partitură incoerentă, scrisă parcă de un nebun ca să-i izgonească sau să-i plictisească pe câini. Hercule trecu peste un răzor de begonii, evitând să strice plantele. Își lăsă pe pământul moale urma labelor, late și hotărâte ca niște labe de urs. Apoi, intră din nou în partea de pădure a grădinii, urmând niște poteci care îi erau familiare. Ajunse la gardul de piatră. Continuă la trap de-a lungul zidului și ajunse la grilaj. Acolo erau bărbați în uniformă cu miros de proletariat superior. Rezemat de caroseria unui Rolls sfidător, șoferul examina farfuria cu mâncare pe care poruncise Ducele să le fie oferită. Se ghicea că o încerca bănuitor cu furculița. Alți doi oameni fără uniformă, dar cu inconfundabilul miros al uniformelor, luau cina la doi metri de cel dintâi. Altul asculta muzică în automobil cu geamul deschis și o sticlă de bere în mână. Alții fumau făcând conversație. Hercule știa că aceea era altă adunare.

Brusc, un șofer aprinse farurile automobilului său.

– Ce-i ăsta?

– Un câine.

– Ăsta nu-i câine.

Câinele se opri o clipă, parcă ar fi fost prins în flash-ul unei capcane fotografice. Pupilele lui lansară o strălucire roșiatică. Fiecare om rămase încremenit în gestul său. Nimeni nu mai văzuse un câine de o asemenea mărime. Nu le venea să-și creadă ochilor, ăsta era efectul pe care Hercule îl pricinuia întotdeauna, se gândi satisfăcut Hercule. Odată verificate puterile sale, bălăbănindu-și capul enorm, cu bale prelungi, Hercule dispăru.

Între timp, după ce împărțise saluturi și sugerase false confidențe, Ducele se retrase de unul singur câteva minute în partea cea mai răcoroasă a verandei. Așa cum câinele său hoinărea prin hățișuri, spiritul Ducelui hoinărea prin diferite stări sufletești. În aer plutea un miros de silitră. Simți o ușoară stare proastă, anunțul vreunei probleme cardiace. Își duse mâna la piept și respiră adânc. Împunsătura dispăru. Apoi, își șterse fruntea cu o batistă. Haina albă de la smoching ieșea în evidență în penumbră cu o ușoară strălucire satinată. La lumina singurei lămpi din colțul acela, părul său cărunt căpăta nuanțe arămii. În momentul acela auzi o conversație în spatele său. Cineva discuta într-un salon.

– Asta nu poate fi adevărat, spunea un bărbat cam surd, sau distrat, cu un pahar în mână și o tinerică agățată de brațul lui ca un ceas-medalion.

– Nu poate fi adevărat?

– Nu, nu poate fi, insistă bărbatul distrat, fără să știe cum ajunseseră la discuția aceea. Și eu am cai. N-am auzit niciodată că i-ar afecta pesta porcină.

– Cai?

– Cine vorbea despre cai?

– Vorbeam despre crescătoriile de cai.

– Ba vorbeam despre perle. Nimeni nu poate compara colierul acela de perle cu o crescătorie de cai.

Bărbatul dădu paharul peste cap și se scuză foarte demn.

– Scuze.

Conversația ajungea la urechile Ducelui adusă de ventilator prin fragilele panouri japoneze din partea aceea a casei. Siluetele se profilau pe panourile de hârtie cerată ca un joc de umbre. Peste măsură de măgulit, Ducele zâmbi cu satisfacție și dispreț. Un colier la prețul a zece cai de rasă pură. Apoi, își întoarse privirea spre grădină.

Din locul acela, domina petrecerea. Era un flux instabil de reputații dubioase și interese solide, dar și distracția și numai distracția putea să explice caracterul melancolic al acelei experiențe. Nimic nu era mai potrivit decât o petrecere, pentru ca în om să se manifeste gândul morții, filosofa Ducele, privindu-și invitații. Pe măsură ce noaptea înainta, oboseala îi făcea sufletul mai sensibil, dar ajuns în punctul acela, obligațiile de amfitrion își impuneau din nou exigențele, acelea de a seduce și a domina ca pe vremuri, ca și cum însăși puterea ar fi culminat în acele scurte momente de glorie, înconjurat de invitați, sau mai bine zis, temut de ei, așa cum cineva se teme de persoana pe care încearcă să o lingușească și mai mult. Orchestra continua să cânte, ca în noaptea când s-a scufundat *Titanicul*. Din colțul acela al verandei, cadranul cerului lăsa să se ghicească niște stele. Un grup de invitați se împrăștiaseră prin grădină. Alt grup se agita cu șampanie și, după aceea, aveau să meargă la altă petrecere unde vor sfârși în pielea goală în piscină sau într-o promiscuă și excitantă repartizare a dormitoarelor, dar alt cerc mai sever, aproape posomorât, comenta accidentul lui Fernando Garras, fără să îndrăznească să-l califice drept asasinat, dintr-o prudență care putea fi înțeleasă doar în acele medii în care eleganța și banii ocolesc lumea delictelor, sau nici măcar astfel, asumându-și pur și simplu partea de neliniște pe care o simt milionarii atunci când aud vorbindu-se de o crimă sau când cineva dispare în mod neașteptat din preajma lor. Moartea lui Garras explodase în ziare, dar, dintre cei de acolo, aproape nimeni nu le citea și nimeni nu era foarte sigur de împrejurări sau se prefăcea că nu este sigur, cu pretextul de a întreține conversația.

– Este adevărat că Fernando Garras a murit de o supradoză de apă din piscină?

– Înecat?

– Da, înecat.

Amusátegui, proprietarul firmei de Transporturi Grele și Macarale Amusátegui, știa că nu fusese așa.

– Servitorul lui i-a crăpat capul lovindu-l cu o sticlă, informă el. Apoi, l-a aruncat în piscină. Se pare că bea.

– Garras era un atlet, nu punea gura pe alcool.

– Servitorul bea, precizã Amusátegui. Servitorii beau întotdeauna.

Cei care se aflau în jurul lui încuviințară. Toți aveau personal de serviciu și în momentul acela făcură propunerea de a-și închide sub cheie băuturile. Cuiva îi era sete și, dintr-o pornire involuntară, chemă majordomul.

– Se pare că Ducele este foarte afectat. Garras nu pierdea niciodată această petrecere. Mi-l amintesc din anul trecut. A venit într-un smoching albastru ca oțelul, de parcă era o casetă de valori.

– Ducele a fost la înmormântare?

– Nimeni nu merge vara la înmormântări. Oricum, Ducele nu merge niciodată la înmormântări.

De la o anumită distanță, ca și cum ar fi citit de pe buze, Ducele ghici că vorbeau despre el. Aproape că putea cunoaște cuvintele exacte. Deodată simți că o mână de fier îl ține de braț. Era Sopicrem. N-avea cum să scape de pedeapsa acestuia. Afurisitul ăla bătrân îl va târî după el în iad.

– Ei bine, Duce, trebuie să te felicit. Anul ăsta ai ieșit în turneu pe locul șaptesprezece, spuse bătrânul diabolic.

Ducele lăsă să-i scape un râs amar. Bătrânul insistă în chinuirea lui.

– Pe ce loc ai fost anul trecut?

– Pe locul douăzeci și trei.

– Faci progrese, Duce, faci progrese, exclamă Sopicrem cu o cârâială ironică, arătându-și o dantură exagerat de perfectă, cum se vede doar în filmele cu cai.

Ducele își duse mâna la piept. Simți din nou în inimă neliniștitoarea ezitare între sistolă și diastolă în timpul unor scurte momente de pauză. Torentul de flux sangvin îi vâjâia în urechi. Făcu un efort, se îndreptă de spate și își recăpătă sângele rece. Ar fi oribil să moară la picioarele acelui bătrân. Între timp, degetele lui Sopicrem se țineau ca niște gheare de cotul prăzii sale, de frică să nu-i scape. Sopicrem băgase de seamă starea proastă a Ducelui și inima sa bătrână și perfect sănătoasă palpita de optimism. Ducele se scutură. Atunci, Sopicrem, cu o manevră neașteptată, se prinse de celălalt braț și îl însoți pe Duce, care își începea fuga.

– E ceva despre care vreau să te consult, spuse Sopicrem, târât de Duce ca un rac prins cu cleștii de branhiile unui ton. N-are nici o legătură cu golful, bineînțeles. Este o chestiune de afaceri. Am nevoie să-mi pun în ordine niște treburi personale. Cu siguranță că îmi poți recomanda un avocat de încredere.

Ducele se opri. Deodată i se limpeziră simțurile. În lume, mai era loc de speranță. Văzu la îndemână sabia dreptății.

– Ai nevoie de un avocat?

– Mă rog. Am nevoie de cineva care să se ocupe de unele probleme administrative.

Ducele făcu o pauză. Presimți că venise ceasul să-și plătească polițele. Umilirea la golf cerea răzbunare. Îl va cufunda pe Sopicrem în mizerie. Își savură cuvintele înainte de a le rosti.

– Cred că am omul de care ai nevoie, spuse el în cele din urmă. Se numește Kauffman.

– Kauffman?

– Este avocat. Îi poți încredința cu ochii închiși toate afacerile tale.

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios, îl asigură Ducele cu o sclipire în ochi. Îl vedea deja pe președintele Sopicrem cerșind pe străzi. Era de-ajuns să introducă în viața acestuia omul potrivit. Incompetența lui Kauffman va face restul.

– Ai spus Kauffman? Numele ăsta mi-e cunoscut. Nu este un avocat de-al tău?

– A fost, a fost, clătină Ducele din cap cu o modestie machiavelică. Acum are alte ambiții, alte aspirații.

– Firește, spuse Sopicrem măgulit.

– Să nu șovăi în a-i acorda puteri depline, insistă Ducele din ce în ce mai însuflețit.

– O voi face, exclamă bătrânul naiv, dând drumul la brațul Ducelui. Credea că recomandările Ducelui echivalau cu o confidență privind secretele Bursei.

Ducele se îndepărtă euforic aranjându-și batista de buzunar, asemenea cuiva care demarează o acțiune cu scopul de a-și lua revanșa. Ritmul său cardiac se îmbunătățise. I se păru că petrecerea a ajuns la apogeu. La distanță, departe de locul acela, se lansau focuri de artificii și păreau că sunt în onoarea Ducelui. Flori mari incandescente se deschideau pe deasupra copacilor, poate în port, multiplicând buchețelele care se desfăceau lenește deasupra iahturilor și a apelor murdare, poate la vreo petrecere populară nocturnă, cu văcuțe nedomesticite lângă chei și turiști luați în coarne, precum și cu mulțimi care părăsesc discotecile ca să se apropie de mare. Peste sunetul orchestrei, se auzea explozia surdă a petardelor, ca un mesaj întârziat. Era aproape ora unu dimineața. Două splendide camelii luminară cerul cu o mai mare intensitate

și după aceea urmă un gol prelung, în care noaptea păru mai săracă și mai neagră. Câțiva invitați ridicară ochii. Alții își continuară nepăsători conversația, între umbrele din grădină și scânteierile cupelor. În cele din urmă, două petarde lăsară o dâră fără strălucire și trimiseră un mesaj stins de sfârșit al petrecerii. Cerul deveni din nou un pustiu în care începură să se manifeste încetul cu încetul câteva stele. Câtă vreme luminaseră focurile de artificii, câinele Ducelui rămăsese chircit sub un copac. Când a crezut că s-a încheiat diversiunea aceea, inteligentul și flegmaticul Hercule vru să-și întindă labele. Ieși din refugiul său și se întoarse spre casă pe aleea cu pietriș, de-a lungul șirului de torțe care se consumau cu un fum mai gros și mai uleios, pe măsură ce treceau orele. Câinele hotărî să se adăpostească într-un răzor de lauri și să aștepte să se împrăștie adunarea.

Macarale Amusátegui i se alătură Ducelui și îl luă deoparte. Sosul Terrins nu venise la petrecere. Era într-o călătorie de afaceri unde era nevoie de prezența lui pentru deschiderea unei firme.

– Ce s-a întâmplat cu afacerea aceea, Duce?

– Care afacere?

– Mă înțelegi, plutoniul, epicul…

Ducele fu laconic.

– Nimic.

– Eu am o afacere nouă, continuă Amusátegui confidențial, ajungându-i Ducelui la nivelul reverului. Ai avut dreptate pe deplin. Estul e un Far West. Credite pentru Ajutorarea Alimentației. Reziduuri de la fabrica de iaurt în schimbul pieselor de utilaj greu. Cine ar putea să mă sfătuiască?

Ducele lansă alt atac în adâncime.

– Kauffman.

– Kauffman? Nu l-ai dat afară pentru că nu era bun de nimic?

– Te înșeli, te înșeli…

– Atunci, o să vorbesc cu Kauffman, spuse Amusátegui, fără să știe că ruinarea sa începe să lucreze. Apoi, îl privi pe Duce cu mai mare atenție. Arăți rău, Duce. Ai aspectul cuiva căruia îi este sete.

– Cine, eu?

– Da. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Pot vorbi mâine cu tine despre treaba asta?

Ducele se îndepărtă fără să răspundă. Între intențiile sale nu figura să vorbească mâine nimic cu nimeni. Îi era sete. Nu băgase nimic în gură toată seara, dar setea îi chinuia gâtlejul. Când se îndepărtă de Amusátegui, simți că muzica se estompa și îi ajungea amortizată la urechi. Apoi, într-o schimbare de direcție a brizei sau într-o mai bună percepție după o scurtă pierdere a simțurilor, auzi că îl învăluiau din nou acordurile orchestrei. Se lăsă mângâiat de melodie cu o oarecare ușurare. Era ciudat. Nimeni din jurul său nu părea să observe aceste oscilații și, vreme îndelungată, nici nu părea că cineva ar fi măcar la curent cu propria lui prezență la acea petrecere care era a lui, de parcă el însuși ar fi dispărut odată cu muzica, sau ca și cum destinul sau un semn prevestitor, acolo, în propria sa casă, l-ar fi făcut invizibil în mod provizoriu în ochii celorlalți. Îl liniști faptul de a o descoperi pe soția sa printre câțiva invitați. Unii părăseau pe rând petrecerea. Alții plecaseră în grup. La trecerea unui majordom, apucă un pahar cu băutură. Într-un nou atac de insensibilitate, i se păru că nu și-a luat la revedere de la nimeni. Ducele făcu o strâmbătură în gol. Apoi, se trezi, zâmbitor și senin, strângând mâini, făcând glume

și politețuri cu un glas răgușit, prins din nou într-o enigmatică sete de nepotolit.

Firma care servise *buffet*-ul strângea mesele și resturile. Jos, unde erau automobilele, încă se mai auzeau saluturi, portiere închise cu o lovitură luxoasă și discretă, motoare în funcțiune și perechi de faruri care tăiau pe rând, în scârțâit de pneuri pe aleea cu pietricele, segmente schimbătoare în întuneric. O jumătate de duzină de torțe se consumaseră deja. Altă jumătate de duzină emiteau o strălucire lugubră de calvar sau de cimitir. Muzicanții coborau, cărând cutiile instrumentelor, ridicându-și gulerul hainei, cu umerii aduși în față, proiectând umbre extravagante. Purtau pelerine negre sau așa crezu Ducele și păreau să fi dat un concert pentru lilieci. Ducele îi văzu îndepărtându-se cu aceeași enigmatică neliniște, de parcă ar fi agrementat niște funeralii. Și despre ce fel de funeralii putea fi vorba? Un majordom al casei se apropie să-l întrebe dacă are nevoie de ceva. A doua zi, o armată de grădinari va veni să strângă resturile din grădină. Majordomul rămase în fața lui, așteptând ordinele. Părea uimit. Ce vedea pe chipul lui? Ducele întrebă de soția sa.

– A urcat în cameră, răspunse majordomul.

Ducele îi făcu semn cu mâna să se retragă. Apoi, urcă să-i spună noapte bună soției sale. Trecuseră mulți ani de când dormeau în camere separate, dar între ei rămăsese spuza unei afecțiuni. Nimeni nu-i cunoscuse Marelui Duce o altă femeie. Ducele intră în cameră și îi ură noapte bună cu un sărut pe obraz, cum fac cuplurile de bătrâni.

– Ai fost splendidă cu colierul.

– Ți s-a părut?

– Oricum ai fi fost splendidă, răspunse Marele Duce cu galanterie.

Colierul zăcea lângă ea într-un etui, ca într-un sicriu cu atlaz și catifea. El șovăi o clipă. I-ar fi plăcut să mai rămână încă puțin în camera aceea. Se văzu reflectat în oglinda toaletei, în spatele umerilor ei goi, pe când își dădea spre spate părul lung, despletit, și își ștergea rujul de pe buze. Îi puse mâinile pe umeri cu tandrețe. Ea își ridică ochii mari și limpezi, puțin obosiți, și schiță un zâmbet simțind contactul acelor mâini pe trupul său, de parcă ar fi deșteptat sub pielea ei căldura unei dorințe veștejite. Ducele răspunse cu un suspin cavaleresc. De o parte, se zăreau dressingul și dormitorul albastru cu patul desfăcut și paharul cu apă sub veioza de pe măsuța de noapte, cu două sau trei pastile colorate pe o tăviță de argint, totul într-o ordine desăvârșită, zilnică și minuțioasă, așa cum lăsase servitoarea totul pregătit. Ducele își simți inima plină de dragoste casnică. Apoi, instinctul său de mare mamifer solitar fu mai tare și se retrase.

Coborî din nou în grădină. Servitorii stinseseră luminile din casă. Târî un fotoliu în colțul cel mai întunecos al verandei și se tolăni cu picioarele întinse. Constatase deja că nu mai era băutură care să-i poată astâmpăra setea, cum se spune că li se întâmplă condamnaților. Deodată, din răzorul de lauri apăru capul imens al unui monstru. Ducele îl recunoscu pe câinele său, dar la fel de bine ar fi putut fi unul dintre capetele câinelui din infern. Hercule ieși lent din hățișuri, dând din coadă, și se tolăni la picioarele stăpânului său.

Pe cer, se puteau trasa semnele câtorva constelații. Exact la ora aceea, Prwzulski dormea într-un hotel din Tel Aviv în așteptarea avionului care avea să-l ducă a doua zi de dimineață la Haifa. Soții Kauffman dormeau îmbrățișați, după ce și-o trăseseră a nu știu câta

oară în bucătărie, pe covorul din salon și pe canapea. Comisarul Potes dormea cu nevastă-sa într-un enorm pat matrimonial. Și Ducele adormise cu bărbia proptită în piept. Cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui, se trezi cu o nouă stare proastă. Gura i se umplea cu salivă amară și o împunsătură dureroasă îi străbătea pieptul. Atunci, știu că ajunsese cu siguranță la granițele invizibilului. În dimineața următoare, prima servitoare care ieși în verandă îl găsi acoperit de rouă, ținându-se cu mâinile de brațele fotoliului, cu picioarele întinse într-o rază de lumină și ochii dați peste cap. Hercule, câinele, nu se mișcase de lângă el, dar știa de vreo două ore că stăpânul său murise.

În seria de autor

## Manuel de Lope

a apărut

# FRUMOASA DIN CEAȚĂ

Amanta unui general în retragere, tânăra muză a scriitorilor și poeților, un medic prieten care întreține relații sexuale cu un copil singuratic, un avocat debutant venit din capitală care va vedea mai multe lucruri decât își imaginase vreodată sunt câteva dintre personajele care vor dezvolta relații neclare și încordate, calde, dar înșelătoare, impregnate cu amintirea plenitudinii pierdute și cu vizibilă decădere.

# *biblioteca rao*

## FICŢIUNE

CLASICI

*Charles Dickens* . . . . . David Copperfield (2 vol.)
*Diderot* . . . . . Nepotul lui Rameau
*Stendhal* . . . . . Mănăstirea din Parma
*L.N. Tolstoi* . . . . . Cazacii și alte povestiri

CLASICI CONTEMPORANI

*James Agee* . . . . . Un deces în familie
*William Blake* . . . . . Cântece ale inocenței
*Charles Bukowski* . . . . . Povești despre nebunia obișnuită ◆ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
*Albert Camus* . . . . . Carnete ◆ Teatru ◆ Primul om
*André Gide* . . . . . Falsificatorii de bani. Porumbelul ◆ Fructele pământului
*William Faulkner* . . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță
*Michel Foucault* . . . . . Cuvintele și lucrurile
*Witold Gombrowicz* . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai
*John O'Hara* . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
*Hermann Hesse* . . . . . Jocul cu mărgele de sticlă ◆ Knulp. Demian ◆ Siddhartha ◆ Călătorie spre Soare-Răsare ◆ Lupul de stepă ◆ Narcis și Gură-de-aur
*John Irving* . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi
*Ilf și Petrov* . . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
*Franz Kafka* . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ corespondență (vol. III)
*Claudio Magris* . . . . . La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
*André Malraux* . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța
*Thomas Mann* . . . . . Alteță regală ◆ Mărturisirile escrocului Felix Krull ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Doctor Faustus ◆ Casa Buddenbrook ◆ Muntele vrăjit
*Gabriel García Márquez* . . . . . Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile ◆ Despre dragoste și alți demoni ◆ Generalul în labirintul său ◆ Un veac de singurătate ◆ Toamna patriarhului ◆ Vijelia ◆ Povestea târfelor mele triste ◆ Dragostea în vremea holerei ◆ Douăsprezece povestiri călătoare ◆ Cronica unei morți anunțate ◆ Ceas rău
*Marcel Proust* . . . . . Eseuri ◆ Carnete
*Antoine de Saint-Exupéry* . . . . . Curierul de Sud. Zbor de noapte. ◆ Pământ al oamenilor ◆ Pilot de război
*William Saroyan* . . . . . Comedia umană
*Jean-Paul Sartre* . . . . . Cuvintele. Greața ◆ Teatru ◆ Zidul
*Claude Simon* . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele

*John Steinbeck* . . . . . Pășunile Raiului ◆ Șoareci și oameni ◆ Fructele mâniei ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
*Stefan Zweig* . . . . . Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

*Vartan Arachelian* . . . . . Noaptea bastarzilor
*Leo Butnaru* . . . . . Ruleta românească
*Val Butnaru* . . . . . Cartea nomazilor din B
*Eugen Ovidiu Chirovici* . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră

*Cristian Gava* . . . . . Drumul spre fericire. Misterul testamentului
*Dafin Mureșeanu* . . . . . Sosia
*Adrian Onciu* . . . . . Cercul Kagan ◆ Afacerea Alzira
*Dumitru Popescu* . . . . . Cândva, după izgonirea din Paradis...
*Dinu Săraru* . . . . . Trilogia țărănească (3 vol.)
*Alex Mihai Stoenescu* . . . . . Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE
*David Baldacci* . . . . . Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel
*Josh Bazell* . . . . . Târgul cu moartea
*Dan Brown* . . . . . Codul lui da Vinci (ediție ilustrată) ◆ Îngeri și demoni (ediție ilustrată)
*John le Carré* . . . . . Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume
*Richard Clarke* . . . . . Poarta scorpionului
*John Connolly* . . . . . Răzbunătorii
*Robin Cook* . . . . . Șocul
*Clive Cussler* . . . . . Walhalla ◆ Odiseea troiană ◆ Șarpele ◆ Aurul albastru
*Joseph Finder* . . . . . Puteri excepționale ◆ Paranoia ◆ Omul companiei
*Colin Forbes* . . . . . Conspirația ◆ Rinocerul ◆ Valul ucigaș
*Karin Fossum* . . . . . Nu privi înapoi!
*David Gibbins* . . . . . Aurul cruciaților
*Olivia Goldsmith* . . . . . Prețul libertății ◆ Viața după Billy
*Javìer Gonzales* . . . . . A cincea coroană
*John Grisham* . . . . . Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza ◆ Ford County
*Jack Higgins* . . . . . Atac la președinte ◆ Răzbunarea
*Jane Johnson* . . . . . Al zecelea dar
*Dean Koontz* . . . . . Chipul ◆ În puterea nopții ◆ Trăiește noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd ◆ Noaptea lui Odd
*Brad Meltzer* . . . . . Cartea sorții ◆ Milionarii
*Nelson DeMille* . . . . . Căderea nopții ◆ Întoarcerea la Coasta de Aur
*Jo Nesbo* . . . . . Fantoma trecutului ◆ Călăul
*Jodi Picoult* . . . . . O viață de rezervă ◆ Dispariții
*Mario Puzo* . . . . . Omerta
*John Saul* . . . . . Casa de la răscruce ◆ Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coșmarul ◆ Vocile răului
*Joscelyn Godwin & Guido Mina di Sospiro* . . Cartea interzisă
*Olen Steinhauer* . . . . . Turistul
*Scarlett Thomas* . . . . . Sfârșitul domnului Y
*J.R.R. Tolkien* . . . . . Copiii lui Hurin
*Nicola Upson* . . . . . Un expert în crimă
*Philip Vandenberg* . . . . . Al optulea păcat
*Michael White* . . . . . Secretul Medici
*Mark Winegardner* . . . . . Întoarcerea nașului ◆ Răzbunarea nașului
*David Wroblewski* . . . . . Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC
*Juan Tafur* . . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
*Su Tong* . . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
*Chimamanda Ngozi Adichie* . . . . . Jumătate de soare galben
*Aravind Adiga* . . . . . Tigrul Alb
*Nikita Lalwani* . . . . . Harul
*Manuel de Lopez* . . . . . Frumoasa din ceață
*Javier Marias* . . . . . Inimă atât de albă
*Colum McCann* . . . . . Goana nebună a lumii
*Azar Nafisi* . . . . . Citind *Lolita* în Teheran
*Marius Serra* . . . . . Farsa
*Patricia Wood* . . . . . Loterie

DRAMĂ

*Àngela Becerra* . . . . . Ella
*Kim Edwards* . . . . . Fiica tăcerii
*Louise Erdrich* . . . . . Toba pictată
*Alice Hoffman* . . . . . Al treilea Înger
*Helen Oyeyemi* . . . . . Fiica lui Icar
*Indra Sinha* . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

*Ruy Câmara* . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

*Anthony Capella* . . . . . Ofițerul stării civile
*Lan Samantha Chang* . . . . . Moștenire
*Sophie Dahl* . . . . . În jocul celor mari
*Laura Dave* . . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
*Anne Fine* . . . . . Cenușa unei iubiri
*Rina Frank* . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
*Gloria Goldreich* . . . . . Cină cu Anna Karenina
*Victoria Hislop* . . . . . Insula
*Stephanie Kallos* . . . . . Vieți în mozaic
*Sarah Lark* . . . . . În țara norului alb
*Santa Montefiore* . . . . . Marea iubirii pierdute
*Linda Newbery* . . . . . Fata sălbatică
*Ambra Radaelli* . . . . . Casa de vacanță
*Daniele Sallènave* . . . . . La Fraga
*Lisa See* . . . . . Floare-de-Zăpadă și evantaiul secret
*Heather Skyler* . . . . . Vârsta perfectă
*Ayelet Waldman* . . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

## NONFICŢIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

*Benedict al XVI-lea* . . . . . Isus din Nazaret
*Grigore Arbore* . . . . . Libertatea fără democrație și „glonțul de aur“
*Richard Bassett* . . . . . Spionul-șef al lui Hitler
*Antony Beevor* . . . . . Stalingrad
*Eugen Ovidiu Chirovici* . . . . . Misterele istoriei ◆ Puterea ◆ Noua economie
*Bill Clinton* . . . . . Arta de a dărui
*John Curran* . . . . . Agatha Christie. Jurnalul secret
*Vasile Dâncu* . . . . . Patrie de unică folosință
*Norman Davies* . . . . . Varșovia
*Ioan Drăgan* . . . . . Comunicarea
*Richard J. Evans* . . . . . Al Treilea Reich
*John Lewis Gaddis* . . . . . Războiul Rece
*Cristopher Hale* . . . . . Cruciada lui Himmler
*Jonathan Harr* . . . . . Tabloul pierdut
*Vittoria Haziel* . . . . . Patimile după Leonardo
*Angela Lambert* . . . . . Viața irosită a Evei Braun
*Vasile Maierean, Dan Dulciu* . . . . . O istorie a criptologiei românești
*Liviu Maior* . . . . . Alexandru Vaida Voevod
*Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif* . . . . . Mongolia lui Cinghis Haan
M. Baigent & Ion Mihail Iosif . . . . . Moștenirea mesianică ◆ Sângele sfânt și Sfântul Graal
*Irène Mainguy* . . . . . Simbolurile masoneriei în mileniul III
*Virgil Măgureanu* . . . . . Declinul sau apoteoza puterii? ◆ Sociologie politică ◆ De la regimul comunist, la regimul Iliescu
*Ștefan Mâșu* . . . . . Revelațiile Ucenicului Mason ◆ De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie
*Marian Nazat* . . . . . România oranj ◆ România târâș
*Barack Obama* . . . . . Îndrăzneala de a spera
*Ioan Mircea Pașcu* . . . . . Jurnal de... „Front“

*Sidney Pike* . . . . . CNN – Noi am schimbat lumea
*Lynn Picknet & Clive Prince* . . . . . Giulgiul de la Torino ◆ Misterul templierilor
*Lawrence Rees* . . . . . Auschwitz
*Mihai Retegan* . . . . . Povestea unei trădări
*Alex Mihai Stoenescu* . . . . . Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ◆ Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) ◆ Interviuri despre revoluție ◆ În sfârșit, adevărul
*James Tabor* . . . . . Dinastia Iisus
*Frederick Taylor* . . . . . Dresda
*Oreste Teodorescu* . . . . . Codul lui Oreste
*Joyce Tyldesley* . . . . . Egipt
*Dumitru Zamfir* . . . . . Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informații

MEDICINĂ
*Aurelian Curin* . . . . . Reiki nontradițional
*Vlad T. Popescu* . . . . . Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
*Carl Bernstein* . . . . . O femeie la putere
*Benazir Bhutto* . . . . . Reconcilierea
*Rodney Bolt* . . . . . Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
*Gyles Brandreth* . . . . . Philip și Elisabeta – Portretul unei căsătorii
*Edonde Charles-Roux* . . . . . Coco Chanel
*Eric Clapton* . . . . . Autobiografie
*Stanislao Dziwisz* . . . . . O viață cu Karol
*Al Gore* . . . . . Asalt asupra rațiunii
*Mireille Guiliano* . . . . . Franțuzoaicele nu se îngrașă
*Agnès Humbert* . . . . . Rezistence. Războiul nostru
*Julio Iglesias* . . . . . Între Paradis și Infern
*Angela Lambert* . . . . . Viața irosită a Evei Braun
*Enrik Lauer* . . . . . Mozart și femeile
*Gerd Langguth* . . . . . Angela Merkel
*Pierre Leprohon* . . . . . Vincent van Gogh
*Ilie Năstase* . . . . . Mr Năstase (conține coliță filatelică)
*Ioan Paul al II-lea* . . . . . Memorie și identitate
*David Rockefeller* . . . . . Memorii
*Emil Tocaci* . . . . . Ultimul protest
*Roxana Valea* . . . . . Prin praf și vise
*Kurt Vonnegut* . . . . . Un om fără de țară
*Regina Maria a României* . . . . . Povestea vieții mele (3 vol.)

ESEISTICĂ
*Mark Crick* . . . . . Supa lui Kafka
*Ernesto Sábato* . . . . . Eseuri (vol. 1, 2)
*Marius Tucă* . . . . . Astenii de buzunar ◆ Pamflete cu români


## CLUBUL CĂRȚII

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
*www.raobooks.com; www.rao.ro*



Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România